"Epik, trajik ve muhteşem. Sizi darmadağın ettiğine memnun olacağınız bir roman."
—Alix E. Harrow

GÜNEŞ OLAN KIZ

Shelley Parker-Chan

Çeviren: **Ceren Gürein**

ithaki

CLÖNES
OLAN
KLIN

Shelley Parker-Chan

Shelley Parker-Chan

Yeni Zelanda'da doğan ve Avustralya'da büyüyen Shelley Parker-Chan, neredeyse on yıl boyunca uluslararası ilişkiler uzmanlığı yapmış ve Güneydoğu Asya'da insan hakları, cinsiyet eşitliği ve LGBTQ+ hakları üzerine çalışmıştır. Yunan mitleri, Kral Arthur efsaneleri, ıstırap ve aşk dolu acıklı Çin hikâyeleriyle büyüyen Parker-Chan, yazdıklarında bunlardan esinlenmiştir. Çıkış romanı *Güneş Olan Kız*, *Sunday Times* çok satanlar listesine ilk sıradan girmiş ve on iki dile çevrilmiştir. Parker-Chan, Britanya Fantazi Ödülleri'nde hem En İyi Fantastik Roman hem de En İyi Yeni Yazar ödüllerine layık görülmüştür.ewShelley Parker-Chan şimdi Avustralya, Melbourne'de yaşamını sürdürmektedir.

Güneş Olan Kız
Shelley Parker-Chan

Orijinal Adı: *She Who Became the Sun*

İthaki Yayınları - 2322

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayın Sorumlusu: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Hatice Elif Kılıç*
Düzelti: *Mustafa Güdük*
Kapak İllüstrasyonu: *JungShan*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ocak 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-054-7

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Ceren Gürein, 2023
© İthaki, 2023
© Shelley Parker-Chan, 2021

Bu eserin tüm hakları Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş.
aracılığıyla Taryn Fagerness Agency'den alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

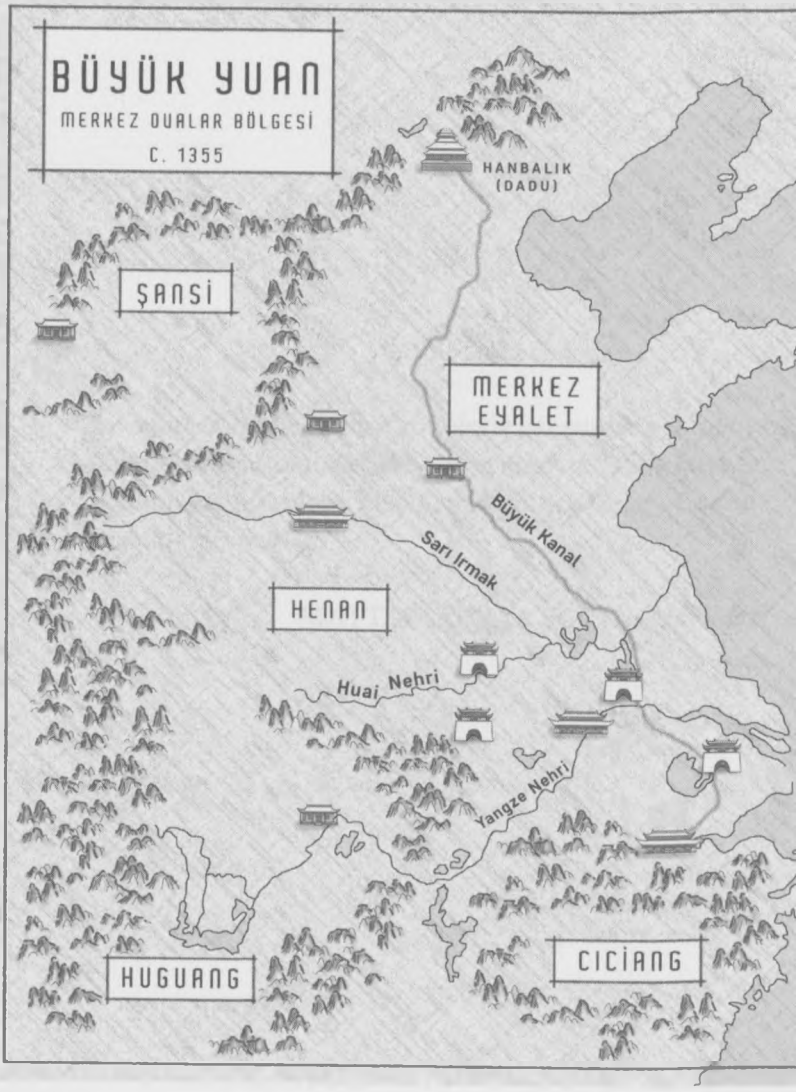
SHELLEY PARKER-CHAN

GÜNEŞ OLAN KIZ

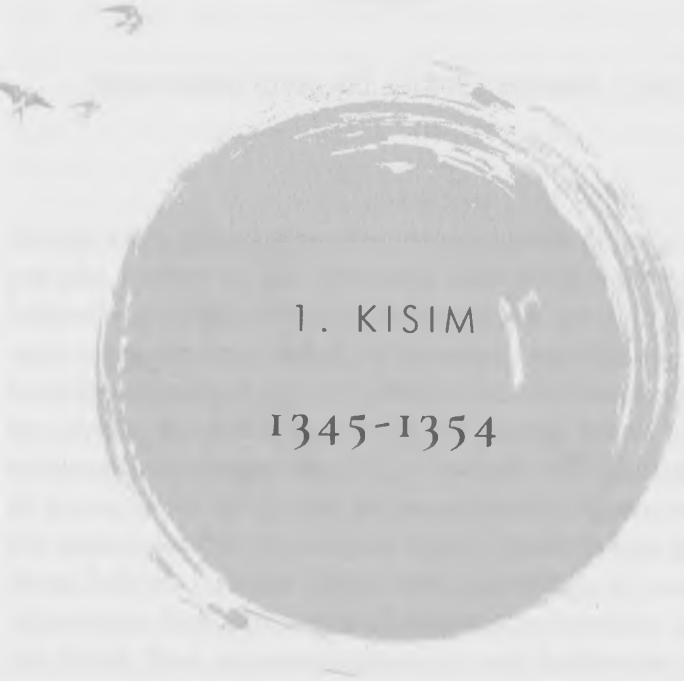
Çeviren
Ceren Gürein

ithaki

BÜYÜK YUAN
MERKEZ OVALAR BÖLGESİ
C. 1355
HANBALIK
(DADU)
ŞANSİ
MERKEZ
EYALET
Büyük Kanal
Sarı Irmak
HENAN
Huai Nehri
Yangze Nehri
HUGUANG
CICIANG

Ey rahipler, her şey yanıyor... Neyle yanıyorlar peki? Söylüyorum size, tutku ateşiyle, nefret ateşiyle, sevda ateşiyle; doğum, yaşlılık, ölüm, hüzün, matem, acı, keder ve umutsuzlukla yanıyorlar.

ADITTAPARIYAYA SUTTA: *Ateş Vaazı*

1. KISIM

1345-1354

HUAI NEHRİ OVALARI, GÜNEY HENAN, 1345

Zhongli köyü, gölge arayışından vazgeçen yenik düşmüş bir köpek gibi güneşin altında sere serpe uzanıyordu. Etrafında, bir kaplumbağa kabuğu şeklinde çatlamış çıplak sarı topraktan ve sıcak tozun kurumuş kemik kokusundan başka bir şey yoktu. Kuraklığın dördüncü yılıydı. Çektikleri bu ıstırabın sebebini bilen köylüler, kuzeydeki uzak başkentte yaşayan barbar imparatorlarına lanet yağdırıyordu. Bir çi* ipliğiyle birbirine bağlanan iki benzer şeyde olduğu gibi, birinin eylemleri diğerini uzaktan bile etkiler, yani bir imparatorun liyakati yönettiği toprağın kaderini belirler. Liyakatli hükümdarın egemenliği, iyi hasatlarla taçlandırılır; liyakatsizinki ise sel, kuraklık ve hastalıkla lanetlenir. Büyük Yuan imparatorluğunun şu anki hükümdarı sadece imparator değil, aynı zamanda Büyük Han'dı: Yetmiş yıl önce son yerli hanedanı da yenmiş olan Moğol fatihi Kubilay Han'ın soyundan gelen onuncu imparatordu. Cennet'in Vekâleti'nin ilahi ışığını on bir yıldır elinde tutuyordu ve etraf şimdiden felaketten başka bir şey bilmeyen on yaşındaki çocuklarla doluydu.

Susuzluktan kırılan o Horoz yılında aşağı yukarı on yaşında

* Geleneksel Çin kültüründe qi veya ki olarak da bilinen çi'nin herhangi bir canlı varlığın parçasını oluşturan hayati bir güç olduğuna inanılır. Kelimenin tam anlamıyla "buhar", "hava" veya "nefes" anlamına gelen çi kelimesi genellikle "hayat enerjisi", "yaşam gücü" veya basitçe "enerji" olarak çevrilir. *-çn*

olan Zhu ailesinin ikinci kızı, köydeki oğlanların peşinden, ölen komşunun tarlasına doğru gittiği sırada aklındaki tek şey yemekti. Geniş alnı ve çocukları sevimli kılan o toparlaklıktan noksan yüzüyle âdeta kahverengi bir çekirgeye benziyordu. Tıpkı o böcek gibi, kız da sürekli yemek düşünüyordu. Ancak, bir köylünün tekdüze beslenme düzeni ve daha iyi şeylerin olabileceğine dair yarım kalmış bir şüpheyle büyüdüğünden hayal gücü nicelik boyutuyla sınırlıydı. O anda kız, bir kâse darı lapasını düşünmekle meşguldü. Hayalinde kâseyi tepeleme doldurmuştu; sıvı, gergin ellerinin arasında titriyordu ve kız, yürürken haz dolu, endişeli bir hayalperestlikle tek damlasını bile ziyan etmeden ilk kaşığı nasıl alabileceğini düşünüyordu. Üstten daldırabilirdi kaşığını (ama yanlar dağılabilirdi) veya yandan başlardı yemeye (bir felaketle sonuçlanacağı kesindi); sıkı bir tutuşla mı almalıydı, yoksa yumuşak bir dokunuşla mı? Hayali yemeğine o kadar dalmıştı ki yanından geçerken mezarcının küreğinin sesini zar zor fark etti.

Tarlaya vardığında kız doğrudan alanın sınırında kalan dallarından yoksun karaağaçlara gitti. Karaağaçlar bir zamanlar güzeldi ama kız onları düşündüğünde içinde bir özlem duygusu belirmedi. Hasat üçüncü kez başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra köylüler, zarif karaağaçlarının tıpkı diğer canlılar gibi kesilip yenebileceğini keşfetmişlerdi. İşte *bu* hatırlamaya değer bir şeydi, diye düşündü kız. Hafif bir mide bulantısına neden olan ve yanaklarınızın içinde, bir şeyler yemiş olduğunuzun hatırlatıcısı niteliğinde yaralar bırakan altı kez kaynatılmış karaağaç kökünün iç karartıcı kahverengi burukluğu. Daha da iyisi: suyla ve doğranmış samanla karıştırılarak bisküvi hâline getirilmiş ve ağır ateşte pişirilmiş karaağaç kabuğu unu. Fakat karaağaçların yenilebilir kısımları biteli uzun zaman olmuştu ve köy çocuklarının ilgisini çeken tek özellikleri, fareler, çekirgeler ve benzeri diğer ziyafetlerin barındığı bir yuva işlevi görmeleriydi.

Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamasa da bir zaman sonra köydeki tek kız o kalmıştı. Bu rahatsız edici bir bilgiydi ve üzerine düşünmemeyi tercih ediyordu. Her neyse, düşünülecek bir şey yoktu; kız tam olarak ne olduğunu biliyordu. Eğer

bir ailenin bir oğlu, bir kızı ve iki lokma yiyeceği varsa, kim bu lokmalardan birini kızına harcardı ki? Şayet o bilhassa işe yarar bir kızsa ancak o zaman mümkün olabilirdi bu. Kız, o ölen kızlardan daha işe yarar olmadığını biliyordu. Üstelik onlardan daha çirkindi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve baştaki karaağaç kütüğünün yanına çömeldi. O kızlarla arasındaki tek fark, kızın kendi yemeğini yakalamayı öğrenmiş olmasıydı. İki zıt kader için çok küçük bir fark gibi görünüyordu.

Tam o sırada, en iyi av noktalarına koşan oğlanlar bağırmaya başladılar. Bir av bulunmuştu ve bu yöntemin tarihe geçmiş başarısızlığına rağmen, sopalarla dürtüp vurarak onu çıkarmaya çalışıyorlardı. Kız, dikkatlerinin dağılmasından faydalanarak sakladığı yerden tuzağını aldı. Her zaman hünerli ellere sahip olmuştu ve bu tür şeylerin bir öneminin olduğu günlerde, sepet işçiliği çok övülürdü. Şimdi kızın dokuduğu tuzağa herkesin isteyeceği bir ganimet takılmıştı: Kolunun yarısı uzunluğunda bir kertenkele. Onu görmek, kızın lapayla ilgili tüm düşüncelerini ânında zihninden uzaklaştırdı. Kertenkelenin kafasını bir kayaya çarptı ve diğer tuzakları kontrol ederken onu dizlerinin arasına aldı. Bir avuç cırcır böceği bulduğunda duraksadı. O fındıklı, gevrek tadın düşüncesi ağzını sulandırdı. Kendini tuttu, cırcır böceklerini bir beze bağladı ve onları daha sonrası için cebine koydu.

Tuzakları değiştirdikten sonra kız doğruldu. Köyün arkasındaki tepelerden geçen yolun üzerinde bir altın lös dumanı yükseliyordu. Moğol hükümdarlarının sahip olduğu Cennet'in Vekâleti'yle aynı renk olan masmavi sancakların altında, askerlerin deri zırhları, tozun içinden güneye doğru uzanan kara bir nehri andırıyordu. Huai Nehri ovalarındaki herkes, kızın ömrünün iki katından fazla bir süredir bölgede patlak veren köylü isyanlarını bastırmaktan sorumlu Moğol asilzadesi Henan Prensi'nin ordusunu tanıyordu. Prens'in ordusu her sonbaharda güneye ilerler ve hiç sektirmeden her baharda kuzey Henan'daki garnizonlarına geri dönerdi. Ordu hiçbir zaman Zhongli'ye şimdi olduğundan daha fazla yaklaşmamış ve Zhongli'den hiç kimse

de ona yaklaşmamıştı. Askerlerin zırhındaki metale vuran ışık yansıdı ve kara nehir, kum tepelerinin üzerinde sürünürken parıldadı. Bu, kızın hayatından o kadar kopuk bir manzaraydı ki sanki üstlerinde uçan kazların kederli çağrısı gibi, sadece uzaktan gerçek gibi görünüyordu.

Güneş yüzünden aç ve yorgun düşen kız ilgisini kaybetti. Kertenkelesini tutarak evine döndü.

Öğle vakti kız, kovası ve omuzlarına yerleştirdiği taşıma direğiyle kuyuya çıktı ve ter içinde geri döndü. Kova her seferinde daha da ağırlaşıyordu, içi giderek daha az suyla ve daha fazla kuyunun dibindeki koyu sarı çamurla doluyordu. Toprak onlara yiyecek vermeyi başaramamıştı ama şimdi her kumlu lokmada kendini onlara vermeye kararlı görünüyordu. Kız, bir seferinde bazı köylülerin çamurdan yapılmış kekler yemeye çalıştıklarını hatırladı. Yüreği burkuldu. Kim aç karnının acısını dindirmek için ne olsa yapmazdı ki? Belki daha fazla köylü keki denerdi ama yiyenlerin uzuvları ve karınları şişip sonrasında öldüklerinde köyün geri kalanı da bundan dersini almış oldu.

Zhu ailesi ağaçların daha fazla olduğu bir dönemde yapılan tek göz ahşap bir kulübede yaşıyordu. Bu dönem çok uzun zaman önceydi ve kız bunu hatırlamıyordu. Dört yıllık kuraklık, kulübenin tüm kalaslarının, içerisi de dışarısı kadar havadar olacak şekilde parçalara ayrılmasına neden olmuştu. Hiç yağmur yağmadığı için bu bir sorun değildi. Bir zamanlar bu evde kocaman bir aile yaşıyordu: babasının anne ve babası, iki ebeveyn ve yedi çocuk. Fakat kuraklıkla geçen her yıl onları azaltmıştı, ta ki evde artık sadece üç kişi kalana dek: kız, onun ikinci en büyük erkek kardeşi Zhu Chongba ve babaları. On bir yaşındaki Chongba, erkek kuzenler kuşağının şanslı doğan sekizinci çocuğu olduğu için her zaman el üstünde tutulmuştu. Artık tek hayatta kalan o olduğuna göre Cennet'in onun yüzüne güldüğü daha da açıktı.

Kız, kovasını alıp arka taraftaki mutfağa götürdü, mutfak çırılçıplak bir rafı ve tencereyi ateşin üzerine asmak için tavan kancası olan bir sundurma çatının altıydı. Rafta bir tencere ve

iki kil kavanoz sarı fasulye vardı. Bir çividen sarkan eski bir et parçası, babasının sığırından geriye kalan tek şeydi. Kız parçayı aldı ve annesinin çorbaya tat vermek için her zaman yaptığı gibi tencerenin içine sürdü. İçten içe, haşlanmış bir eyerin et gibi tadabileceğini umuyormuş gibi hissetti. Eteğini çözdü, tencerenin üzerine bağladı ve kovadaki suyu içine boşalttı. Sonra çamur çemberini eteğinden sıyırdı ve tekrar beline bağladı. Eteği eskisinden daha kirli değildi ve en azından su temizdi.

Babası geldiğinde kız ateşi yakıyordu. Adamı sundurmanın altından gözlemledi. Gözleri gözlere, burnu da burna benzeyen insanlardandı. Sıradandı. Açlıktan yüzü öyle süzülmüştü ki elmacıkkemiklerinden çenesine inen birer çukur oluşmuştu. Zaman zaman kız, babasının aslında genç ya da en azından çok yaşlı olmayan bir adam olup olmadığını merak ediyordu. Anlamak zordu.

Babası koltuğunun altında bir kış kavunu taşıyordu. Kavun küçüktü, yeni doğmuş bir bebek büyüklüğündeydi ve pudramsı beyaz kabuğu, yaklaşık iki yıldır yeraltında gömülü olduğu için tozluydu. Babasının yüzündeki buruk bakış kızı şaşırttı. Bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti ama ne anlama geldiğini biliyordu. Bu onların son kavunuydu.

Babası, tavukları öldürdükleri üstü yassı kütüğün yanına çömeldi ve atalarına adak adıyormuşçasına kavunu üzerine koydu. Adam elinde satırla bir an tereddüt etti. Kız onun ne düşündüğünü biliyordu. Kesilmiş bir kavun fazla dayanmazdı. İçinin karmaşık duygularla dolduğunu hissetti. Birkaç muhteşem gün boyunca *yiyecekleri* olacaktı. Zihninde bir anı çıktı su yüzüne: üzeri altın rengi yağ damlacıklarıyla kaplı domuz kemikleri ve tuzla yapılan çorba. Kavunun bir balığın gözü gibi yarı saydam, neredeyse jelatinimsi etinin dişlerinin arasında tatlı tatlı dağılışı. Fakat kavun bittiği anda, sarı fasulyeden başka bir şey olmayacaktı. Sarı fasulyeden sonraysa hiçbir şey kalmayacaktı.

Satır kütüğe indi ve bir an sonra kızın babası içeri girdi. Adam kıza bir parça kavun uzatırken yüzündeki buruk bakış gitmişti. "Pişir bunu," dedi adam kısaca ve gitti.

Kız kavunu soydu ve sert, beyaz eti parçalara ayırdı. Kavunun kokusunu unutmuştu: Mum ve karaağaç çiçeği yeşili kokuyordu. Bir an için kavunu olduğu gibi ağzına tıkma arzusuna kapıldı. Eti, tohumları, hatta keskin kabuğu, hepsi dilinin her santimini *yemenin* muhteşem vecdiyle uyardı. Kız sertçe yutkundu. Babasının gözündeki değerini ve hırsızlık yapmanın getireceği riski biliyordu. Ölen kızların hepsi açlıktan ölmemişti. Üzülerek, kavunu bir miktar sarı fasulyeyle birlikte tencereye koydu. Odun dayandığı kadar pişirdi, sonra tencereyi tutmak için kullandığı katlanmış ağaç kabuğu parçalarını alıp yemeği eve taşıdı.

Chongba, babalarının yanında, çıplak zeminde oturduğu yerden başını kaldırdı. Babasının aksine, oğlanın suratı yoruma açıktı. Tartışmaya hazır bir çenesi ve ceviz gibi yumrulu bir kaşı vardı. Bu özellikler onu o kadar çarpıcı bir şekilde çirkin kılıyordu ki bakan kişi ister istemez büyüleniyordu. Chongba kızdan kaşığı aldı ve yemeği babalarının tabağına servis etti. "Baba, lütfen buyur." Sonra kendi tabağına koydu ve en son da kızınkine.

Kız kâsesini incelediğinde içinde sadece fasulye ve su buldu. Sessiz bakışlarını erkek kardeşine çevirdi. Oğlan çoktan yemeğe başlamıştı ve kızı fark etmedi. Kız onun, ağzına bir parça kavun atmasını izledi. Oğlanın yüzünde gaddarlık yoktu, kendisiyle meşgul birinin pervasız, mutlu tatmini vardı sadece. Kız, tıpkı ailenin evrenin düzenini oluşturduğu gibi, babaların ve oğulların da ailenin düzenini oluşturduğunu biliyordu ve tüm hüsnükuruntularına rağmen kavunun tadına bakmasına izin verilmesini aslında hiç beklememişti. Yine de içine dert oldu. Çorbadan bir kaşık aldı. Yemek boğazından aşağı inerken kor kadar sıcaktı.

Chongba ağzı hâlâ doluyken, "Baba, bugün neredeyse bir sıçan yakalıyorduk ama kaçtı," dedi.

Ağaç kökünün üzerinde tepinen erkekleri hatırlayan kız, küçümseyerek düşündü: *Neredeyse.*

Chongba'nın dikkati ona çevrildi. Fakat kızın kendi rızasıyla bir şey sunmasını bekliyorsa, daha çok beklerdi. Bir an sonra doğrudan, "Bir şey yakaladığını biliyorum. Onu bana ver," dedi.

Bakışlarını kâsesinden ayırmayan kız, cebine uzanıp kıpraşan

cırcır böceklerini sardığı bezi buldu. Onu oğlana verdi. İçindeki kor daha da ısındı.

"Hepsi bu mu, seni işe yaramaz kız?"

Kız ona öyle keskin bir bakış attı ki oğlan irkildi. Çocuk son zamanlarda babalarını taklit ederek kıza bu şekilde hitap etmeye başlamıştı. Kızın midesi sıkılı bir yumruk gibi kasılmıştı. Mutfakta gizlediği kertenkeleyi düşündü. Onu kurutacak ve tek başına gizlice yiyecekti. Ve bu yeterli olacaktı. Olmak zorundaydı.

Sessizce yemeklerini bitirdiler. Kız kâsesini yalayarak temizlerken, babası ailelerinin derme çatma sunaklarına iki kavun tohumu koydu: Biri atalarını beslemek, diğeriyse onları anacak kendi torunları olmayan başıboş, aç hayaletlerin açlığını yatıştırmak içindi.

Bir an sonra kızın babası sunağın önünde kaskatı bir şekilde saygıyla eğildiği yerden doğruldu. Çocuklara döndü ve sessiz bir hiddetle, "Bir gün atalarımız bu acıyı sona erdirmek için müdahale edecekler. *Edecekler*," dedi.

Kız onun haklı olduğunu biliyordu. Babası ondan büyüktü ve daha bilgiliydi. Ancak kız geleceği hayal etmeye çalıştığında başarısız oldu. Hayal gücünde biçimsiz, daimi açlıkla geçen günlerin yerini alacak hiçbir şey yoktu. Kız hayata dört elle sarılıyordu çünkü sadece kendisi için bile olsa bir değeri varmış gibi görünüyordu. Ama düşündüğü zaman, nedenine dair hiçbir fikri yoktu.

Kız ve Chongba, bezgince kapı eşiğine oturup dışarı baktılar. Günde bir öğün kimsenin vaktini doldurmaya yetmiyordu. Öğleden sonraları, güneş son yerli imparatorların sahip olduğu Cennet'in Vekâleti kadar kırmızı bir şekilde tüm köye vurduğunda, sıcak dayanılmaz bir hâl alıyordu. Gün batımından sonra, akşamları hareketsiz oluyordu. Köyün Zhu ailesinin bulunduğu kısmındaki evler, aralarından geçen geniş bir toprak yolla birbirinden ayrılmıştı. Karanlık çökerken yolda ya da başka hiçbir yerde hareket yoktu. Chongba, boynundaki Buda muskasıyla oynayarak toprağı tekmeledi ve kız uzaktaki tepelerin gölgesinin üzerinde duran hilal biçimindeki aya baktı.

Her iki çocuk da babaları evin yan tarafına geldiğinde şaşırmıştı. Adamın elinde bir parça kavun vardı. Kız, daha o sabah kesilmiş olmasına rağmen, başlayan çürüğün kokusunu alabiliyordu.

"Bugün günlerden ne biliyor musun?" diye sordu babası Chongba'ya.

Köylüler, takvimin çeşitli noktalarını gösteren festivallerden herhangi birini kutlayalı yıllar olmuştu. Bir süre sonra Chongba, "Ay Festivali* mi?" diye tahminde bulundu.

Kız içinden alay etti: Ay'ı görmüyor muydu?

"Bugün dokuzuncu ayın ikinci günü," dedi babası. "Bugün Domuz yılında doğduğun gün, Zhu Chongba." Adam arkasını döndü ve yürümeye başladı. "Gel hadi."

Chongba onun peşine düştü. Bir an sonra kız da onları takip etti. Yol boyunca uzanan evler gökyüzüne karşı daha koyu şekiller oluşturuyordu. Kız, vahşi köpekler yüzünden geceleri bu yolda yürümekten önceleri korkardı. Fakat artık geceler kimsesizdi. Geriye kalan köylüler, gecenin hayaletlerle dolu olduğunu söylüyordu ancak hayaletler nefes veya çi kadar görünmez olduklarından, orada olup olmadıklarını anlamanın bir yolu yoktu. Kıza göre, bu durum hayaletleri daha az endişe verici kılıyordu: O sadece gerçekten görebildiği şeylerden korkuyordu.

Anayoldan döndüler ve ileride, gözkapaklarının arkasındaki rasgele bir parlamadan daha parlak olmayan bir ışık huzmesi gördüler. Burası falcının eviydi. İçeri girdiklerinde kız, babasının kavunu neden kestiğini anladı.

Gördüğü ilk şey mumdu. Zhongli'de o kadar nadir bulunuyordu ki parlaklığı büyülü görünüyordu. Mum alevi bir parmak yüksekte duruyor, bir yılan balığının kuyruğu gibi fitilin ucunda titreşiyordu. Güzel ama rahatsız edici bir görüntüydü. Kız kendi aydınlatılmamış evinde, dışarıdaki karanlığı hiç algılamamış-

* Sonbahar Ortası Festivali, Ay Festivali veya Ay Keki Festivali olarak da adlandırılır. Çin'in yanı sıra Tayvan, Hong Kong, Makao ve Vietnam'da da kutlanan ve geleneksel olarak Çin ay takviminin sekizinci ayının on beşinci gününde düzenlenen hasat festivali, Miladi takvimde eylül ayına veya ekim ayının başlarına denk gelir. *–çn*

tı. Burada, karanlıkla çevrili bir balonun içindeydiler ve mum, onun ışığın dışındaki şeyleri görme yetisini çalmıştı.

Kız daha önce falcıyı sadece uzaktan görmüştü. Şimdi yakından baktığında kız oracıkta babasının yaşlı olmadığı kanısına varmıştı. Falcıysa belki de barbar imparatorlardan önceki zamanı hatırlayacak kadar yaşlıydı. Buruşuk yanağındaki bir bende, çenesindeki beyaz tüylerin iki katı uzunluğunda siyah bir tel bitmişti. Kız dikkatle baktı.

"Muteber amcacığım." Babası başını eğdi ve kavunu falcıya uzattı. "Sana, doğduğu günkü yıldızların altında, Zhu ailesinin sekizinci oğlu Zhu Chongba'yı getirdim. Bize onun kaderinde yazanı söyleyebilir misin?" Babası, Chongba'yı öne doğru itti. Çocuk hevesle ilerledi.

Falcı, Chongba'nın yüzünü yaşlı ellerinin arasına aldı ve sağa sola çevirdi. Başparmaklarını çocuğun alnına ve yanaklarına bastırdı, göz yuvalarını ve burnunu ölçtü, kafatasının şeklini yokladı. Sonra çocuğun bileğini aldı ve nabzına baktı. Yaşlı adamın gözkapakları sarkmış ve ifadesi sanki uzaklardan gelen bir mesajı yorumluyormuş gibi haşin ve içe dönük bir hâl almıştı. Alnı boncuk boncuk terledi.

İçinde bulundukları an bitmek bilmedi. Mum birden alevlendi ve dışarıdaki siyahlık daha da yaklaşır gibi oldu. Kızın heyecanı doruğa tırmansa da tüyleri diken diken oldu.

Falcı, Chongba'nın kolunu bırakıverdiğinde hepsi korkudan zıpladı. "Söyle bize, saygıdeğer amcacığım," diye üsteledi kızın babası.

Falcı başını kaldırdı, irkilmişti. Titreyerek, "Bu çocuğun içinde azamet yatıyor. Gün gibi ortada! Öyle işler yapacak ki yüz kuşak boyunca soyadınızın övünç kaynağı olacak," dedi. Falcı ayağa kalkıp aceleyle babasının önünde diz çöktüğünde kız afalladı. "Böyle bir kadere sahip bir oğulla ödüllendirilmek için geçmiş yaşamlarınızda gerçekten erdemli biri olmalısınız. Efendim, sizi tanımak büyük bir onur."

Kızın babası yaşlı adama baktı, hayretler içindeydi. Bir an sonra cevap verdi, "O çocuğun doğduğu günü hatırlıyorum. An-

nesinin sütünü ememeyecek kadar zayıftı, o yüzden ben de hayatta kalması için adak adamak üzere ta Wuhuang Manastırı'na kadar yürüdüm. On kiloluk bir çuval sarı fasulye ve üç balkabağı sundum. Hatta keşişlere, eğer hayatta kalırsa on iki yaşına geldiğinde onu manastıra vereceğime dair söz verdim." Sesi çatladı, hem çaresiz hem de neşeli geliyordu kulağa. "Herkes bana aptal olduğumu söyledi."

Azamet. Zhongli'ye ait olmayan türden bir kelimeydi bu. Kız bunu sadece babasının geçmişi anlatan hikâyelerinde duymuştu. Barbarlar gelmeden önceki o altın, hazin çağı anlatan hikâyelerde. İmparatorlar, krallar ve generaller çağıydı anlatılan; savaş, ihanet ve zafer çağı. Ve şimdi onun sıradan kardeşi Zhu Chongba azametli işler başaracaktı. Kız, Chongba'ya baktığında oğlanın çirkin yüzü ışıl ışıldı. Mum ışığı, boynundaki ahşap Buda muskasına yansıdı ve muska altın renginde parlayarak onu bir krala dönüştürdü.

Onlar falcının evinden ayrılırken, kız karanlığa açılan kapının eşiğinde oyalandı. Bir dürtü onu dönüp mum ışığındaki yaşlı adama bakmaya itti. Sonra yavaşça geri gitti ve başı toprağa değene, burun delikleri oradan gelen ölü tebeşir kokusuyla dolana kadar adamın önünde dertop olarak eğildi. "Saygıdeğer amca. Bana kaderimde yazanı söyler misin?"

Kız kafasını kaldırıp bakmaktan korkuyordu. Onu buraya getiren dürtü, midesindeki sıcak kor onu terk etmişti. Nabzı yükseldi. Kaderinin yazılı olduğu nabzı. Kız, Chongba'nın içinde yatan o büyük kaderi düşündü. O potansiyel tohumunu taşımak nasıl bir duyguydu? Bir an için kendi içinde de bir potansiyel tohumu olup olmadığını merak etti, ne araması gerektiğini hiç bilememişti; bir ismi olduğunu bilmiyordu.

Falcı sessizdi. Kız üzerinden bir ürperti dalgası geçtiğini hissetti. Baştan sona tüyleri diken diken oldu ve o karanlık korku dokunuşundan uzaklaşmaya çalışarak aşağıya doğru büzüştü. Mum alevi hiddetle parladı.

Sonra, sanki sesi uzaktan geliyormuş gibi falcının şöyle dediğini duydu: "Hiç."

Kız donuk, derin bir acı hissetti. Bu onun içindeki tohumdu, kaderiydi ve bunu başından beri bildiğini fark etti.

Günler geçip gidiyordu. Zhu ailesinin sarı fasulyesi azalıyordu, su giderek içilmez bir hâl alıyor ve kızın tuzakları gitgide daha az av yakalıyordu. Geri kalan köylülerin çoğu manastıra ve ötesine giden dağ yoluna çıktı ancak herkes bunun sadece açlıktan ölmek yerine haydutların elinde ölmek anlamına geldiğini biliyordu. Yalnızca kızın babası yeni bir güç bulmuş gibiydi. Her sabah o bulutsuz gökyüzünün pembe kubbesi altında durup dua eder gibi, "Yağmur yağacak. Tek ihtiyacımız olan sabır ve Zhu Chongba'nın azametli kaderini gerçekleştirmesi için Cennet'e güvenmek," diyordu.

Evin yanında Chongba ile birlikte yaptıkları çukurluk yerde uyuyan kız bir sabah bir gürültüyle uyandı. Sarsıcıydı; yaşamın sesinin neye benzediğini neredeyse unutmuşlardı. Yola çıktıklarında daha da şaşırtıcı bir şey gördüler. *Hareket*. Daha çocuklar düşünmeye fırsat bulamadan, geçişlerinin şiddetiyle toz kaldıran kirli atların sırtındaki adamlar sağır edici bir gürültüyle yanlarından akın akın geçmeye başlamıştı.

Onlar gittiklerinde Chongba alçak ve korkmuş bir sesle, "Ordu mu?" dedi.

Kız sessizdi. Kız bu adamların güzel ama her daim uzak olan o karanlık akan nehirden gelebileceğini düşünmemişti.

Arkalarında duran babaları cevapladı, "Haydutlar."

O öğleden sonra üç haydut, Zhu ailesinin çökmeye yüz tutmuş üst kapı eşiğinin altından eğilerek içeri girdi. Kardeşiyle birlikte yatağın üzerinde çömelmiş olan kıza göre, adamlar odayı büyüklükleri ve berbat kokularıyla dolduruyor gibiydiler. Yıpranmış kıyafetleri delik deşikti ve salık bırakılmış saçları keçeleşmişti. Kızın, bot giydiğini gördüğü ilk insanlardı.

Kızın babası bu olay için hazırlanmıştı. Adam ayağa kalktı ve elinde bir kil kavanozla haydutlara yaklaştı. Her ne hissediyorsa, duygularını gizledi. "Saygıdeğer konuklar. Doğru düzgün bir şey

değil ve elimizde avucumuzda da çok az var ama lütfen sahip olduklarımızı alın."

Haydutlardan biri kavanozu aldı ve içine baktı. Alayla güldü. "Amca, ne bu cimrilik? Elindekinin hepsi bu olamaz."

Babaları kaskatı kesildi. "Size yemin ederim ki hepsi bu. Bakın, çocuklarımın hasta bir köpekten daha fazla etinin olmadığını kendi gözlerinizle görün! Uzun zamandır taş yiyoruz, dostum."

Haydut güldü. "Ah, bana palavra atma. Hâlâ hayattaysanız nasıl taş yiyor olabilirsiniz?" Haydut, bir kedinin miskin acımasızlığıyla kızın babasını itti ve tökezlemesine neden oldu. "Siz köylüler hepiniz aynısınız. Bize bir tavuk ikram edip kilerdeki şişko domuzu görmememizi bekliyorsunuz! Git geri kalanını getir, yavşak herif."

Kızın babası kendini tuttu. Yüzündeki ifade değişti. Şaşırtıcı bir hızla çocukların üzerine atıldı ve kızı kolundan yakaladı. Babası onu yataktan sürüklerken kız şaşkınlıkla haykırdı. Adam kızı sert bir şekilde kavramıştı, canını yakıyordu.

Tepesinde duran babası, "Bu kızı al," dedi.

Bir an için kelimeler bir anlam ifade etmedi. Sonra taşlar yerine oturdu. Ailesi onu işe yaramaz olarak nitelendirse de babası sonunda kızın en çok nasıl işe yarayacağını bulmuştu: Önemli olanlara fayda sağlamak için harcanabilecek bir şey olarak. Kız dehşet içinde haydutlara baktı. Onların ne işine yarayabilirdi ki?

Kızın düşüncelerini tekrarlarcasına haydut küçümseyerek karşılık verdi, "O küçük kara çekirge mi? Bize bundan beş yaş büyük ve daha güzel bir tane versen daha iyi..." Sonra, olan bitenin farkına vardığında haydut lafını yarıda kesti ve gülmeye başladı. "Ah, amca! Demek, siz köylülerin *gerçekten* çaresiz olduğunuzda neler yapabileceğiniz doğruymuş."

Duyduklarına inanamayarak sersemleyen kız, köydeki çocukların birbirlerine fısıldamaktan zevk aldıkları şeyi hatırladı. Diğer, daha kötü durumdaki köylerde komşular en küçük çocuklarını yemek için takas ederlerdi. Çocukların korkudan ödleri patlamış olsa da hiçbiri buna gerçekten inanmamıştı. Bu sadece bir hikâyeydi.

Ama şimdi, babasının gözlerini kaçırdığını gören kız bunun sadece bir hikâye olmadığını anladı. Panik içinde çırpınmaya başladı ve babasının ellerinin etine daha sıkı sarıldığını hissetti, bir an sonra nefes alamayacak kadar güçlü bir biçimde ağlamaya başladı. O korkunç anda, kaderinde yazılı olan *hiçliğin* ne anlama geldiğini anladı. Kız bunun yalnızca değersiz olmak anlamına geldiğini, asla önemli birine dönüşmeyeceğini ya da önemli bir şey yapmayacağını düşünmüştü. Fakat öyle değildi.

Bu ölüm anlamına geliyordu.

O kıvranıp ağlayarak çığlık atarken haydut yanlarına geldi ve onu babasının elinden kaptı. Kız daha yüksek sesle çığlık attı ve sonra tüm nefesi ciğerlerini terk edecek kadar sert bir şekilde yatağa çarptı. Haydut onu oraya savurmuştu.

Şimdi tiksinmiş bir tonda, "Yemek istiyorum ama o çöpe elimi bile sürmem," dedi ve babalarının karnına bir yumruk geçirdi. Babaları öksürüp tıksırarak iki büklüm oldu. Kızın ağzı sessizce açıldı. Onun yanında, Chongba çığlık attı.

"Burada daha fazlası var!" Diğer haydutlardan biri mutfaktan bağırıyordu. "Onları gömmüş."

Babaları yere yığıldı. Haydut kaburgalarının aşağısını tekmeledi. "Bizi kandırabileceğini mi sanıyorsun, seni yalancı kaplumbağa evladı?* Eminim, oraya buraya gizlediğin daha da çok yiyecek vardır." Haydut onu tekrar ve tekrar tekmeledi. "Yiyecekler nerede?"

Kız nefesinin ciğerlerine geri döndüğünü fark etti: O ve Chongba, haydudun durması için avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı. Babasının etine inen her bir bot darbesi kızı ıstırapla delip geçiyordu, hissettiği acı sanki darbeyi alan kendi bedeniymiş gibi keskindi. Babası ona kendisi için ne kadar az şey ifade ettiğini göstermiş olsa da hâlâ onun *babasıydı*. Çocukların ebeveynlerine olan borcu hesaplanamayacak kadar büyüktü; asla geri ödenemezdi. Kız bağırdı, "Daha fazlası yok! Dur lütfen. Yok işte. Daha fazlası *yok*—"

---

* Çincede birine kaplumbağa ya da kaplumbağa yumurtası demek, kaplumbağaların babalarının kim olduğunu bilmediklerini ima ettiğinden kişinin annesinin onuruna edilmiş çok ciddi bir hakarettir. *-çn*

Haydut, babalarını birkaç kez daha tekmeledi, sonra durdu. Kız bir şekilde bunun onların yalvarmalarıyla bir ilgisi olmadığını biliyordu. Babaları yerde hareketsiz yatıyordu. Haydut çömeldi ve babalarının topuzundan tutarak başını kaldırdığında dudaklarındaki kanlı köpük ve solgun yüzü göründü. Adam tiksinti dolu bir ses çıkardı ve babalarının başını bırakıverdi.

Diğer iki haydut ikinci fasulye kavanozuyla geri geldi. "Patron, hepsi bu kadarmış gibi görünüyor."

"Siktir, iki kavanoz mu? Sanırım gerçekten açlıktan öleceklerdi." Bir an sonra liderleri omuz silkti ve dışarı çıktı. Diğer ikisi de onu takip etti.

Dehşet ve bitkinlik içinde birbirlerine sarılan kız ve Chongba, çamurun üzerinde serilmiş yatan babalarına bakakaldılar. Kana bulanmış vücudu, anne karnındaki bir çocuk kadar sıkı bir şekilde büzülmüştü: Dünyayı reenkarnasyonuna hazır bir biçimde terk etmişti.

O gece uzun ve kâbuslarla dolu bir geceydi. Uyanmaksa daha kötüydü. Kız babasının cesedine bakarak yatakta uzanıyordu. Kızın kaderinde hiç olmak yazılıydı ve bunun gerçekleşmesini sağlayacak kişi babasıydı ancak şimdi hiçe dönen kendisi olmuştu. Suçluluk duygusuyla titrerken bile, kız hiçbir şeyin değişmediğini biliyordu. Babaları olmadan, yiyecekleri olmadan, hiçlikten ibaret olan kaderi hâlâ onu bekliyordu.

Chongba'ya baktı ve irkildi. Oğlanın gözleri açıktı fakat donuk bir şekilde sazdan çatıya dikilmişti. Hiç nefes almıyor gibiydi. Korkunç bir an için kız onun da ölmüş olabileceğini düşündü ama onu sarstığında oğlan ağzından minik bir nefes verdi ve gözlerini kırpıştırdı. Kız çok sonradan onun ölemeyeceğini çünkü eğer ölürse azametli işler başaramayacağını hatırladı. Bunu bilmesine rağmen, o odada biri canlı biri ölü olmak üzere iki kişinin bedeniyle olmak kızın şimdiye kadar yaşadığı en korkunç yalnızlıktı. Hayatı boyunca etrafı insanlarla sarılı olmuştu. Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Son evlatlık görevlerini yerine getiren kişi Chongba olmalıydı.

Bunun yerine kız, babasının ölü ellerini tuttu ve cesedi dışarı sürükledi. Adam o kadar bir deri bir kemik kalmıştı ki kız zar zor da olsa onu taşıyabildi. Onu evin arkasındaki sarı toprağa yatırdı, adamın çapasını aldı ve kazmaya başladı.

Güneş doğdu ve toprağı, kızı, değdiği diğer her şeyi kavurup geçti. Kız, tıpkı bir nehrin yüzyıllar içerisindeki hareketi gibi toz katmanlarının yavaşça, sıyrılarak erozyona uğramasından farksız bir biçimde kazıyordu. Gölgeler kısaldı ve tekrar uzadı; mezar sonsuz bir yavaşlıkla derinleşti. Kız yavaş yavaş aç ve susuz olduğunun farkına vardı. Mezarı kazmayı bırakıp kovada bir miktar çamurlu su buldu. Ellerini daldırıp suyu avuçlarından içti. Tencereyi ovmak için kullandığı eti yediğinde berbat tadı karşısında iğrenerek yüzünü buruşturdu, sonra eve girdi ve uzun bir süre atalarının sunağındaki iki kuru kavun tohumuna baktı. İnsanların, hayaletlere sunulan ikramı yersen başına gelecekler hakkında dediklerini hatırladı: Hayaletler senin için gelirdi ve öfkeleri seni hasta edip öldürürdü. Peki bu doğru muydu? Kız, köyde kimsenin başına böyle bir şey geldiğini duymamıştı – ve eğer kimse hayaletleri göremiyorsa, hayaletlerin ne yaptığından nasıl emin olabilirlerdi? Acı verici bir kararsızlık içinde olduğu yerde dikildi kaldı. Sonunda, tohumları oldukları yerde bırakıp dışarı çıktı, burada geçen yıl hasat edilmiş yerfıstığı tarlasını eşeleyip birkaç odunsu filiz buldu.

Kız, filizlerin yarısını yedikten sonra diğer yarısına baktı ve onları Chongba'ya mı vermeli, yoksa onu doyurması için Cennet'e mi güvenmeli diye düşündü. Nihayetinde, suçluluk duygusu onu yerfıstığı filizlerini kardeşinin suratına doğru sallamaya sevk etti. Filizleri görmesiyle oğlanın içinde bir şey alevlendi. Kız bir an için Chongba'nın, kızın ona her şeyi vermiş olması gerektiğine dair krallara yaraşır bir öfkeyle dolarak hayata geri dönmeye çalıştığını gördü. Sonra kıvılcım sönüverdi. Kız, kardeşinin gözlerinin odağını kaybetmesini izledi. Onun orada yemeden içmeden öylece yatmasının ne anlama geldiğini bilmiyordu. O da dışarı çıktı ve kazmaya devam etti.

Güneş battığında mezar sadece diz boyu derinliğindeydi,

altta olduğu gibi üstte de aynı açık sarı renkteydi. Kız, ruhların Sarı Pınar'daki* evlerine kadar toprağın bu renkte olduğunu hayal edebiliyordu. Yatağa, Chongba'nın kaskatı bedeninin yanına tırmandı ve uyudu. Sabah olduğunda oğlanın gözleri hâlâ açıktı. Kız onun uyuyup erken mi uyandığından, yoksa bütün gece böyle mi durduğundan emin değildi. Bu sefer onu sarstığında, oğlan daha çabuk nefes aldı. Fakat bu bile bilinçsizce yapılmış bir hareket gibiydi.

Kız bütün gün tekrar kazdı, sadece su ve yerfıstığı filizi için ara verdi. Chongba ise hâlâ orada yatıyordu, kız ona su getirdiğinde hiç oralı olmadı.

Kız üçüncü günün sabahı şafaktan önce uyandı. Bir yalnızlık duygusu sardı içini, hissettiği her şeyden çok daha büyüktü. Yanına baktığında yatak boştu: Chongba gitmişti.

Onu dışarıda buldu. Ay ışığında, bir zamanlar babaları olan varlığın yanında soluk bir gölgeydi. İlk başta oğlanın uyuduğunu sandı. Diz çöküp ona dokunduğunda bile, olan biteni anlaması uzun zaman aldı çünkü bu çok mantıksızdı. Chongba azametli işler başarmalıydı; soyadlarının övünç kaynağı olmalıydı. Fakat o ölmüştü.

Kız kendi öfkesiyle irkildi. Cennet, Chongba'ya azamete ulaşmasına yetecek kadar hayat vadetmiş, o ise bu hayattan nefes alır gibi kolaylıkla vazgeçmişti. O bir hiç olmayı *seçmişti*. Kız ona bağırmak istedi. Onun kaderi başından beri hiçlikten ibaretti. Asla bir seçeneği olmamıştı.

Chongba'nın boynundaki ışıltıyı fark ettiğinde uzun süredir orada diz çöküyordu. Buda muskası. Kız, babasının Chongba'nın hayatta kalması için dua etmek üzere Wuhuang Manastırı'na gidiş hikâyesini ve verdiği sözü hatırladı: Chongba hayatta kalırsa, bir keşiş olması için manastıra verilecekti.

Yiyecek, barınak ve korumanın olacağı bir manastıra.

Kız, bu düşünceyle bir kıpırtı hissetti. Kendi yaşamının far-

* Çin mitolojisinde Sarı Pınar, ölülerin yeraltı krallığına verilen isimlerden biridir ve ismin, suyun derinden çıkarıldığında sarı görünmesinden geldiğine inanılmaktadır. *–çn*

kındalığıydı bu içinde dalgalanan: Başından beri inatla tutunduğu o kırılgan, gizemli bir şekilde değerli şeyin. Vazgeçmeyi ya da Chongba'nın bu seçeneği nasıl devam etmekten daha katlanılabilir bulduğunu hayal bile edemiyordu. Bir hiç olmak, düşünebileceği en korkunç şeydi – açlık, acı ya da yaşamdan kaynaklanabilecek başka herhangi bir ıstırap korkusundan bile daha kötüydü.

Elini uzattı ve muskaya dokundu. Chongba bir hiç olmuştu. *Eğer o benim kaderimi alıp öldüyse... o zaman belki ben de onunkini alıp yaşayabilirim.*

Kızın en büyük korkusu bir hiç olmak olabilirdi ama bu onu ileride olabileceklerden korkmaktan alıkoymadı. Elleri öyle çok titriyordu ki cesedin kıyafetlerini çıkarması uzun zaman aldı. Eteğini çıkardı ve Chongba'nın dizine gelen cüppesini ve pantolonunu giydi; topuz yaptığı saçlarını açmasıyla saçları bir erkek çocuğunki gibi serbest kaldı ve son olarak muskayı oğlanın boynundan çıkarıp kendininkine taktı.

İşi bitince ayağa kalktı ve iki cesedi de mezara itti. Babası oğlunu sonsuza dek kucaklıyordu. Üstlerini örtmek zor olmuştu; sarı toz mezardan kalkıyor, ay ışığında parıldayan bulutlar meydana getiriyordu. Kız çapasını yere koydu. Doğruldu – sonra gözleri, dolu mezarın diğer tarafındaki iki hareketsiz figüre takıldığında dehşetle geri çekildi.

Sanki tekrar hayata dönmüş gibilerdi. Babası ve kardeşi ay ışığında duruyordu. Fakat yumurtadan yeni çıkmış bir kuşun bir tilkiyi tanıması gibi içgüdüsel olarak, sıradan insan dünyasına ait olmayan –*olamayacak*– bir şeyin korkunç varlığını fark etti. Ölüleri görmesiyle bedeni küçüldü ve korkuyla dolup taştı.

Babasının ve erkek kardeşinin hayaletleri, hayatta oldukları hâllerinden farklıydı. Kahverengi tenleri külle yıkanmış gibi solgun, tozlu görünüyordu ve ağartılmış kemik beyazı paçavralar giymişlerdi. Babasının saçları, her zamanki gibi tepeden toplanmış olmak yerine omuzlarına dökülüyordu. Hayaletler hareket etmedi; ayakları tam olarak yere değmiyordu. Boş gözleri hiçliğe bakıyordu. Sabit dudaklarının arasından sözsüz, anlaşılmaz bir mırıltı döküldü.

Kız dehşetten felç olmuş bir hâlde bakakaldı. O gün sıcak bir gündü ama içindeki tüm sıcaklık ve yaşam, hayaletlerden yayılan soğuk karşısında uçup gitmişe benziyordu. Bu ona kaderini duyduğunda hissettiği hiçliğin karanlık, soğuk dokunuşunu hatırlattı. Ürpermesiyle dişleri takırdadı. Aniden ölüleri görmesi ne anlama geliyordu? Olması gereken tek şey olan hiçliğin ilahi bir hatırlatıcısı mıydı?

Gözlerini hayaletlerden ayırıp tepelerin gölgesinde gizlenmiş yola doğru çevirirken titredi. Zhongli'den ayrılmayı hiç düşünmemişti. Ama ayrılmak Zhu Chongba'nın kaderiydi. Hayatta kalmak onun kaderiydi.

Hava daha da serinledi. Kız soğuk ama gerçek bir şeyin dokunuşuyla irkildi. Teninde hissettiği nazik, uysal bir darbe – uzun zaman önce unuttuğu ve şimdi bir rüyanın pusluluğuyla hatırladığı bir his.

Boş gözlerle bakan hayaletleri yağmurda mırıldanmaya bırakarak yürümeye başladı.

Kız, yağmurlu bir sabah Wuhuang Manastırı'na vardı. Bulutların arasında yüzen taştan bir şehir buldu karşısında, yeşil kiremitli çatılarının sırlı kıvrımları yukarıdan gelen ışığı yansıtıyordu. Kapıları kapalıydı. Kız, bir köylünün uzun zaman önce verdiği sözün hiçbir şey ifade etmediğini işte o zaman öğrendi. Manastır kapısının önünde toplanmış, kabul edilmek için yalvarıp ağlayan çaresiz oğlanların sadece bir tanesiydi. O öğleden sonra, bulut grisi cüppeler giyen keşişler çıktı meydana ve gitmeleri için onlara bağırdı. Bir gecedir orada olan çocuklar ve beklemenin yararsızlığını çoktan fark etmiş olanlar sendeleyerek uzaklaştılar. Rahipler, ölenlerin cesetlerini alarak manastıra çekildiler ve kapılar arkalarından kapandı.

Yalnızca kız kaldı, alnını soğuk manastır taşına yasladı. Bir gece geçti, sonra iki, sonra üç, yağmur yağıyor ve sıcaklık düşüyordu. Kız kendinden geçti. Ara sıra, uyanık mı olduğundan, yoksa rüya mı gördüğünden emin olmadığında, görüş alanının kıyısından kireçli çıplak ayakların geçtiğini gördüğünü sandı. Is-

tırabın en üst düzeyde olduğu daha berrak anlarda erkek kardeşini düşündü. Yaşıyor olsaydı, Chongba Wuhuang'a gelirdi; kızın şu an beklediği gibi beklerdi. Ve eğer bu bir sınavsa Chongba hayatta kalabilirdi –karşılaştığı ilk dehşetle hayattan vazgeçmiş olan zayıf, şımarık Chongba– o hâlde kız da hayatta kalabilirdi.

İnatçı çocuğu fark eden keşişler, ona karşı verdikleri mücadeleyi ikiye katladılar. Bağırıp çağırmak başarısız olunca ona lanetler okudular; ettikleri lanetler sonuç vermeyince ise onu dövdüler. Kız hepsine göğüs gerdi. Vücudu bir kaya midyesinin kabuğuna dönüşmüş, onu taşa, hayata bağlıyordu. O da kaldı. Gücü bundan başka bir şey yapmaya yetmedi.

Dördüncü günün öğleden sonrasında yeni bir keşiş çıkageldi ve kızın tepesinde dikildi. Bu keşiş, dikiş yerleri ve etekleri altın işlemeli kırmızı bir kaftan giyiyordu ve bir otorite havasına sahipti. Yaşlı bir adam olmasa da gıdısı sarkmıştı. Keskin bakışlarında hayırseverlik yoktu ancak kızın uzaktan tanıdığı başka bir duygu vardı: İlgi.

"Lanet olsun, ufaklık, sen de inatçı çıktın," dedi keşiş gönülsüz bir hayranlıkla. "Kimsin sen?"

Kız dört gün boyunca orada diz çökmüş, hiçbir şey yememiş, sadece yağmur suyu içmişti. Artık gücünün son damlasındaydı. Ve eskiden Zhu ailesinin ikinci kızı olan oğlan, Cennet'in duyabileceği kadar net bir şekilde cevap verdi, "Benim adım Zhu Chongba."

2

Yeni keşiş adayı Zhu Chongba, öyle boğuk bir gümbürtüyle uyandı ki sesin kendi bedeninin içinden geldiğini sandı. Kız irkildiği sırada gümbürtü tekrar duyuldu ve hemen ardından bir o kadar kuvvetli, kemiklerini zangırdatacak kadar net bir ses izledi onu. Yatakhanenin kâğıt penceresinin diğer tarafında bir ışık parladı. Kızın dört bir yanı hareket hâlindeydi: Çoktan pantolonlarını ve fanilalarını giymiş olan oğlanlar köylü tarzı kısa iç cüppelerini, onların üzerine de geniş kollu gri manastır cüppelerini giyip kapıya koşuyorlardı. Onlar dazlak bir balık sürüsü gibi odadan dışarı fırlarken hasır sandaletleri yeri dövüyordu. Zhu arkalarından koşarken gri cüppesi bacaklarının arasına dolandı. Chongba olmak için onun koştuğu kadar hızlı koşması, düşündüğünden daha hızlı düşünmesi, onun gibi görünmesi gerekiyordu. Oğlanlardan daha ufak tefekti fakat bunun dışında bedenini saran cüppe onu diğerlerine özdeş kılıyordu. Kız yeni tıraş edilmiş kafasına dokundu. Saçları, kestirmek için bile çok kısaydı; parmaklarının altında bir ovma fırçası kadar sertti.

Koşarken kesik kesik aldıkları nefesleri ve zemini döven ayakları davulun vuruşuna kendi müziklerini ekliyordu. Peşlerinden giderken ağzı bir karış açılan Zhu, Yeşim İmparator'un Cennet'teki krallığına yükselmiş olsaydı orasının ona buradan daha yabancı gelmeyeceğini düşündü. Koyu renkli bir avludan

geçiyorlardı. İleride siyah kirişli, heybetli bir salon uzanıyor, fenerler altın saçakların altında ışık saçıyordu. Gerideyse, karanlığa tırmanan merdivenler vardı. Günün aydınlığı olmadan, manastır uçsuz bucaksız bir dünya gibi görünüyor, dağın gölgesinde sonsuzluğa kayboluyordu.

Oğlanlar, salona çıkan keşişlerden oluşan kıvrımlı bir sıraya girdiler. İçeri girerlerken Zhu'nun etrafa bakacak zamanı olmadı; keşişler sıranın önünden sağa ve sola sıyrılıyor, her biri kendilerine özel bir alan bulup bağdaş kurarak yere çöküyordu. En sona kalan Zhu, karşısındaki dolu salonu gördü; sıra sıra keşişler, eski bir mezardaki heykeller kadar eşit aralıklarla ve hareketsiz duruyordu.

Davul durdu. Çan bir kez daha çaldı ve sustu. Telaştan durgunluğa geçiş, daha öncesindeki her şey kadar sarsıcıydı. Öyle bir sessizlikti ki bu, nihayet bir ses konuştuğunda yabancı ve anlaşılmaz geldi. Konuşan kişi Zhu'yu içeri alan kırmızı cüppeli keşişti. Belirli sözleri tekrarlıyordu. Göz altı torbaları bir böceğin kanatları kadar toparlaktı; yanakları sarkmıştı. Aslında donuk bir yüz olması gerekirdi. Ancak kendine has bir ağırlığı vardı: Yüksekte duran bir kayanın potansiyeline sahipti. Büyülenmiş hâldeki Zhu güçbela nefes aldı. Bir an sonra keşiş mırıldanmayı bıraktı ve onun yerini diğer sesler aldı, o devasa salonu bile dolduran gür ve derin erkek seslerinin uğultusu. Ve sonra bir tokmak darbesinin inmesiyle çan çaldı ve keşişlerle çömezler ayağa fırlayıp salondan hep birlikte koşarak çıkarken Zhu da tökezleyerek peşlerinden gitti.

Aldığı koku, görmesine kalmadan bir sonraki durağın habercisi oldu. Bir kız olsa da Zhu bir köylüydü; gocunacak bir şeyi yoktu. Yine de keşişlerin ve keşiş adaylarının bir arada işeyip sıçtıklarını görmek şok ediciydi. Duvara sinerek sonuncusunun da gitmesini bekledi, ihtiyacını giderdi ve sonra nereye gittiklerini öğrenmek için dışarı çıktı.

Son gri cüppe bir kapıdan içeri süzülüyordu. Koku, bu istikametin de habercisiydi ancak bu seferki çok daha hoştu. *Yemek.* Kafasında tek bir düşünceyle, Zhu içeri girdi – girdiği gibi de yakasından tutulup tekrar dışarı çekildi.

"Çömez! Çanı duymadın mı? Geç kaldın." Keşiş, Zhu'ya bir bambu sopası salladı ve kızın kalbi hüsranla doldu. Arkadaki uzun odada diğer keşişlerin ve çömezlerin tek kişilik alçak masaların önündeki minderlerin üzerinde oturduğunu görebiliyordu. Başka bir keşiş kâseleri koyuyordu. Midesi açlıkla sancıdı. Bir an yemek yiyemeyebileceğini düşündü ve bu o kadar berbat bir duyguydu ki korkuyu bile gölgede bıraktı.

"Burada yeni olmalısın. Ya cezanı çek ya da yeme," diye tersledi keşiş. "Hangisini seçiyorsun?"

Zhu öylece ona baktı. Bu duyduğu en aptalca soruydu.

"Ee?"

Kız ellerini uzattı; keşiş onlara sopayla vurdu; kız nefes nefese içeri girdi ve kendini en yakın çömezin yanındaki boş bir masaya attı. Önüne bir kâse konmuştu. Ânında yemeğe yumuldu. Şimdiye kadar yediği en iyi yemekti; yedikçe yiyesi geldi. Az pişmiş arpa, ekşi hardal otu ve tatlı fermente soya fasulyesi ezmesinde pişirilmiş turp: Her lokma bir keşifti. O yemeğini bitirir bitirmez, hizmet eden keşiş kâsesine su doldurdu. Diğer çömezleri taklit eden Zhu, suyu içti ve kâseyi cüppesinin kenarıyla sildi. Keşiş bir kez daha kâseleri almak için geldi. Tüm yemek yeme ve temizlik süreci, çay için bir kap su kaynatmaktan daha az zaman almıştı. Sonra yetişkin keşişler ayaklandılar ve bir yere gidip muhtemelen tekrar sessizce oturmak için büyük bir aceleyle uzaklaştılar.

Diğer çömezlerle birlikte ayağa kalkarken, Zhu karnının alışılmadık bir şekilde ağrıdığını fark etti. Bu hissin ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. *Tokluk*, diye düşündü hayretle. Ve Zhongli köyünden ayrıldığından beri ilk kez –babası onu haydutlara sunduğundan ve hiçliğin gerçekte ne anlama geldiğini öğrendiğinden beri ilk kez– hayatta kalabileceğine inandı.

Küçük oğlanlarla yaklaşık yirmi yaşındaki yetişkin erkekler arasında değişen çömezler yaşlarına göre gruplara ayrıldı. Zhu, en genç çömezlerin arkasından taş merdivenleri aceleyle tırmandı. Nefesi, masmavi şafağa karıştı. Dağın iç içe girmiş yeşil yamacı onlarla bir tırmanıyordu yukarı. Zhu, diline yerleşen tadı alabili-

yordu: Şimdiye kadar tattığı hiçbir şeye benzemeyen yoğun, baş döndürücü bir yaşam ve çürüme patlaması.

Çok aşağılarda bir yerden ritmik bir tahta takırtısı geldi, sonra çanın sesi duyuldu. Artık görmek için yeterli ışık olduğundan Zhu manastırın dağın eteğine oyulmuş, her biri yeşil çatılı ahşap teras evlere, avlulara ve aralarından geçen dar patikalardan oluşan bir labirente sahip bir dizi yamaç evden meydana geldiğini gördü. Karanlık girintilerinden dışarı tütsü dumanı süzülüyordu. Bir girintide, beyazlı şekillerden oluşan bir kalabalığın çevrelediği renkli meyve yığınını gördü. *Daha fazla keşiş.* Fakat bu düşünce oluşurken bile, tıraş edilmiş saç derisini okşayıp geçen soğuk bir ürperti hissetti.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu ve farkında olmadan yukarı doğru, o karanlık yerden uzağa koşmaya başlamıştı. Neyse ki bir an sonra çömezler en yüksek teraslardan biri olan varış noktalarına ulaştılar. Sandaletlerini çıkarıp uzun ve havadar bir odaya girdiler. Kafesli pencereler bir duvar boyunca ardına kadar açılmış, aşağıda düzgünce işlenmiş bir vadi manzarasını gözler önüne seriyordu. İçeride, yüzyıllar boyu kullanıla kullanıla cilalanmış –o kadar ki Zhu'nun çıplak ayak tabanlarında hissedebildiği tek şey yerin sıvı serinliğiydi– koyu renkli ahşap zemin üzerine yaklaşık bir düzine alçak masa yerleştirilmişti.

Boş bir masaya geçti ve üzerindeki ilginç şeylere dokunurken korkusunun kaybolduğunu hissetti. Bir çeşit yumuşak, koyu saçtan yapılmış bir fırça ve beyaz bir bez parçasını andıran bir şey. *Kâğıt.* Alt ucunda bir miktar su bulunan eğimli bir taş çanak. Parmaklarını kül rengine boyayan kısa siyah bir çubuk. Diğer oğlanlar çoktan çubuklarını alıp çanakların içinde öğütmeye başlamıştı. Zhu da onların yaptıklarını taklit etti ve çanağındaki suyun bir göz kadar koyuya dönmesini neşeyle izledi. *Mürekkep.* Hikâyelerde geçen bu yarı-büyülü nesneleri gören Zhongli köyünden ilk kişi olup olmadığını merak etti.

Tam o sırada bir keşiş içeri girdi ve elindeki bambu sopasını sertçe avucuna vurdu. Ortadan ikiye ayrılan sopanın iki yarısı o kadar şiddetli bir şekilde çatırdadı ki Zhu korkudan sıçradı.

Yanlış bir hamleydi. Keşişin gözleri ona çevrildi. "Bak sen. Yeni çaylağımız," dedi adam pek de hoş olmayan bir biçimde. "Umarım burada olmak için kemiğe dadanmış karıncalar kadar ısrarcı olmaktan daha fazla niteliğe sahipsindir."

Keşiş, ağır adımlarla Zhu'nun masasına doğru yürüdü. Zhu korkuyla başını kaldırarak ona baktı, az önceki neşesinden eser yoktu. Esmerleşmiş, kirle kaplı Zhongli köylülerinin aksine, keşişin yüzü tofu derisi kadar solgun ve hafif buruşuktu. Yüzündeki her kırışıklık, aşağılama ve huysuzlukla aşağı doğru bükülmüştü ve gözleri karanlık oyuklardan dik dik ona bakıyordu. Kızın önüne bir nesneyi çarparak ikinci kez sıçramasına neden oldu. "Oku."

Zhu nesneye kâbuslardan aşina olduğu, büyüyen, ham bir korkuyla baktı. *Bir kitap.* Yavaşça kapağını açtı ve çizgili sayfalardan aşağı doğru akan şekillere baktı. Her şekil, bir yaprak kadar benzersizdi. Ve Zhu'nun gözünde, yapraklar ne kadar anlaşılırsa karakterler de o kadar anlaşılırdı; bir tanesini bile okuyamadı.

"Tabii ya," dedi keşiş iğneleyici bir şekilde. "Kokuşmuş, okuma yazma bilmeyen bir köylü getiriyorlar ve bir şekilde benden onu eğitimli bir keşişe dönüştürmem bekleniyor! Eğer Başkeşiş bir mucize istiyorsa, Çömez Eğitmeni olarak bir bodhisattva* seçmeliydi—" Keşiş, Zhu'nun eline sopayla vurdu, Zhu da nefesi kesilerek elini geri çekti ve kitabı ters yöne bakana kadar dürttü. "Bugünlerde çömez eğitimi ne kadar farklı! Ben çömezken gece gündüz bize emirler yağdıran keşişler tarafından eğitilirdik. Bitkinlikten yığılana kadar çalışır, sonra tekrar ayağa kalkana kadar dayak yerdik ve her günü sadece bir öğün yemek ve üç saat uykuyla geçirirdik. Kafamızda hiçbir düşünce, irademiz, benliğimiz kalmayana kadar bu şekilde devam ederdik. Sadece bütünüyle o ânın içinde var olan içi boş kabuklardık. İşte, çömezleri eğitmenin doğru yolu *budur.* Bir bodhisattva'nın, aydınlanmış birinin, dharma'yı** aktarabildiği sürece dünyevi bilgiyle ne işi

---

* Budizm'de bodhisattvalar, kendini diğerlerinin Budalık seviyesine ulaşmasına yardımcı olmaya adamış ve bunun için nirvanaya ulaşmayı erteleyen aydınlanmış varlıklardır. *–çn*

** Budizm'de dharma, Buda'nın öğretilerinde ifade edildiği üzere "kozmik

olur? Fakat bu başkeşişin—" Dudakları büzüldü. "Onun farklı fikirleri var. Keşişlerini okutmakta ısrarcı. Onların okuyup yazabilmelerini ve abaküs kullanabilmelerini istiyor. Sanki manastırımız yalnızca ödeyeceği kirayı ve edeceği kârı düşünen küçük bir işletmeden başka bir şey değilmiş gibi! Ancak... benim bu konudaki düşüncelerim ne olursa olsun, ne yazık ki sizleri eğitme görevi bana düşüyor."

Keşiş ona tiksintiyle baktı. "Seni içeri alırken aklından ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Şu cüssene bir bak! Bir çekirge bile senden daha büyüktür. Hangi yıl doğdun?"

Zhu, kitabın tatlı kokusunun ilgisini çekmesiyle midesine saplanan sancıya aldırmadan masasının üzerine eğildi. "Domuz..." Sesi bir süredir konuşmamaktan çatallı çıkmıştı. Boğazını temizleyip devam etti, "Domuz Yılı'nda."

"On bir! Hem de normal kabul yaşı on ikiyken." Keşişin sesi kin dolu yeni bir tona büründü. "Sanırım Başkeşiş'in lütfunu aldın diye kendini özel sanıyorsun, Çömez Zhu."

Kendi yetersizliklerinden dolayı sevilmemek yeterince kötü olurdu. Zhu içini kaplayan bir huzursuzlukla durumun bundan daha kötü olduğunu fark etti: O, Başkeşiş'in Çömez Eğitmeni'nin açıkça kendi işi olarak gördüğü şeye karışmasının canlı örneğiydi. "Hayır," diye mırıldandı kız. Adamın, cevabında yatan gerçeği görebileceğini umuyordu. *Bırak normal olayım.* Bırak hayatta kalayım.

"Doğrusu 'Hayır, Üstat Fang,' olacak," diye tersledi adam. "Başkeşiş seni içeri almış olabilir ama burası *benim* sınıfım. Çömez Eğitmeni olarak, beklentileri karşılayıp karşılamadığına karar vermek bana düşüyor. Bir yaş küçüksün diye sana özel bir değerlendirme yapmayacağımdan şüphen olmasın. Bu yüzden ya derslere ve işlere ayak uydurmaya hazır ol ya da zamanımı harcama ve derhal git!"

Gitmek. İçini bir dehşet duygusu kapladı. Manastırın dışında kalan tek şey geride bıraktığı kaderiyken, nasıl öylece gidebilirdi

yasa ve düzen" anlamına gelir. Budist felsefesinde dharma, aynı zamanda "fenomena" terimidir. *-çn*

ki? Fakat aynı zamanda, en genç çömezlerden yalnızca bir yaş küçük olmadığının son derece farkındaydı. Onlardan bir yaş küçük olan *Chongba*'ydı. Kız ise Sıçan Yılı'nda doğmuştu, ondan bir yıl sonra. Diğerlerinden iki yaş küçüktü: Sahiden ayak uyduabilir miydi?

Erkek kardeşinin yüzü gözünde canlandı, kendinde hak gördüğü bir afra tafrayla kasım kasım kasılıyordu. *İşe yaramaz kız.*

Kızın içinde taşlaşan yeni bir şey karşılık verdi: *Senin, sen olmakta hiç olmadığın kadar iyi olacağım.*

Kız yüzü masaya dönük bir şekilde hızla, "Bu değersiz çömez ayak uyduracak!" dedi.

Üstat Fang'ın gözlerinin tıraş olmuş saç derisini delip geçtiğini hissedebiliyordu. Bir an sonra adamın sopası göründü ve kızı dürterek doğrulmasını sağladı. Adam onun fırçasını aldı ve hızlıca kâğıdının sağ üst köşesinden aşağı inen üç karakter yazdı. "*Zhu Chongba*. Şanslı çift sekiz. İsimler gerçeği yansıtır derler ve sen kesinlikle yeterince şanslısın! Gerçi tecrübelerime göre, şanslı insanlar genellikle en tembel insanlardır." Adam dudağını büktü. "Bakalım çalışabilecek misin. Adını ve bu kitabın ilk yüz karakterini öğren, yarın seni test edeceğim." Üstat Fang'ın ters bakışları Zhu'nun içini titretti. Kız bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. Adam onu izleyecek, geride kalmasını ya da hata yapmasını bekliyor olacaktı. Ve kıza hiçbir müsamaha gösterilmeyecekti.

Gidemem.

Kız sayfanın üzerinde kurumakta olan karakterlere baktı. Hayatı boyunca şans hiç yüzüne gülmemişti ve hiç tembel olmamıştı. Hayatta kalmak için öğrenmek zorundaysa, o zaman o da öğrenecekti. Fırçayı aldı ve yazmaya başladı. *Zhu Chongba.*

Zhu hayatında hiç bu kadar yorgun düşmemişti. En azından bir süre sonra soyutlaşarak azalan açlık sancılarının aksine, yorgunluk görünüşe göre zaman geçtikçe daha da ıstırap verici hâle gelen bir işkenceydi. Zihni, yeniliğin ve bilginin amansız saldırısından dolayı sızlıyordu. Evvela, Üstat Fang tarafından kendisine verilen okuma kitabının bin karakterini öğreten şarkıyı öğren-

mesi gerekmişti. Ondan sonra, Dharma Ustası'yla bir sutranın girişini ezberlemek zorunda kaldığı anlaşılmaz bir ders görmüştü. Sonra manastırın muhasebesinde çalışan kambur bir keşişle abaküs dersine girmişti. Nefes alabildiği tek zaman öğle yemeği olmuştu. *Günde iki öğün.* Bu öyle bir bolluktu ki Zhu buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ancak öğle yemeğinden sonra daha da fazla ders vardı: Şiirler, geçmiş hanedanların tarihleri ve Zhu'nun hayal edebileceği en uzak yer olan, Zhongli köyünden tam iki günlük yürüme mesafesindeki Haozhou ilçe merkezinden bile daha uzaktaki yerlerin isimleri. Gün boyu aldığı derslerin sonunda Üstat Fang'ın ne demek istediğini idrak etmişti: Sutralar dışında, bir keşişin neden bunlardan herhangi birini bilmesi gerektiğini anlamıyordu.

Öğleden sonra ve akşamın erken saatlerinde çömezler günlük işleri yapıyordu. Zhu, nehirden doldurduğu kovalarla yüklü gıcırdayan bir taşıma direğinin altında dağa tırmanmaya çalışırken, bu kadar yorgun olmasaydı gülebilirdi. İşte bu garip, yeni dünyadaydı ve yine su taşıyordu. Tüm öğrendiklerini aklında tutma çabası onu panikletiyor, boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu fakat bu, işte bunu yapabilirdi.

Kovalarından biri aniden taşıma direğinden sıyrıldığında sadece üç adım daha atmıştı. Diğerinin dengesiz ağırlığı, kayalık yolda sertçe dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu. Bir anlığına, kovalar dökülmediği ya da dağdan düşmediği için minnettar bile olamadı; tek yapabildiği acı içinde tıslamak oldu. Bir süre sonra ağrı bir zonklamaya dönüştü ve kız bıkkınca taşıma direğini inceledi. Soldaki kovayı tutan ip kopmuş ve çözülerek bir lif parçasına dönüşmüştü, bu da kovayı tekrar bağlama şansının olmadığı anlamına geliyordu.

Kız mahvolan taşıma direğine bakarken arkasından su taşıyan başka bir çömez geldi. "Kötü olmuş," dedi oğlan berrak, hoş bir sesle. On üç ya da on dört yaşlarında, ondan daha büyük olan çocuk, Zhu'nun aç gözlerine enteresan biçimde sağlam göründü; neredeyse gerçek olamayacak kadar uzun ve sağlıklıydı. Yüz hatları, Zhu'nun şimdiye kadar tanıştığı herkes gibi Cennet'ten

karga tulumba atılmak yerine, oraya iyi bir tanrı tarafından koyulmuş gibi muntazamdı. Kız ona bu garip yeni dünyanın başka bir mimari harikasıymış gibi baktı. Oğlansa konuşmaya devam etti, "Bu direk muhtemelen Çömez Pan gittiğinden beri kullanılmadı. İp çürümüş olmalı. Tamir ettirmek için Hizmetli Odası'na götürmen gerekecek—"

"Neden?" diye sordu Zhu. Bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığını merak ederek elinde tuttuğu ipe baktı ama ip hâlâ aynı ipti: Sadece birkaç dakikalık uğraşla tekrar örülüp ipe dönüşebilecek çözülmüş kenevir lifi.

Oğlan ona tuhaf bir bakış attı. "Başka kim onaracak?"

Zhu, dünya tersine dönüyormuş gibi mide bulandırıcı bir sarsıntı hissetti. Herkesin örgü örebileceğini varsaymıştı çünkü bu onun için nefes almak kadar doğaldı. Hayatı boyunca yaptığı bir şeydi. *Ama bu bir kadın becerisiydi.* Doğruluğundan şüphe duymayacağı kadar acı verici, ani bir içgörüyle bir şeyin farkına vardı: Chongba'nın yapmayacağı hiçbir şeyi yapamazdı. Aykırı becerilerini sadece gözlerini ona diken çömezden değil, Cennet'in gözlerinden de saklaması gerekiyordu. Eğer Cennet Chongba'nın hayatına kimin sızdığını bilseydi...

Zihni düşünceyi tamamlamaya çekindi. *Eğer Chongba'nın hayatına sahip olmak istiyorsam, o olmalıyım. Düşüncelerimle, kelimelerimle, yaptıklarımla...*

Felakete ne kadar yaklaştığını düşünüp kendini kötü hissederek ipi bıraktı, sonra diğer kovayı çözdü ve her iki kovayı da saplarından kavradı. Nefesinin kesildiğini çaktırmamaya çalıştı. Taşıma direği olmadan, kovalar sanki iki kat daha ağırdı. Direk için geri gelmek zorunda kalacaktı...

Ancak diğer çömez onu şaşırtarak direği yerden aldı ve kendisininkiyle beraber omuzlarının üzerine koydu. "Hadi," dedi oğlan neşeyle. "Devam etmekten başka yapacak bir şey yok. Şu kovaları bırakınca sana Hizmetli Odası'nın yerini gösteririm."

Onlar tırmanırken ekledi, "Bu arada ben Xu Da."

Kovaların sapları Zhu'nun ellerini parçalıyor, sırtı feryat ediyordu. "Ben—"

"Zhu Chongba," dedi oğlan rahatça. "Dört gün bekleyen çocuk. Bilmeyen mi var? Üçüncü günden sonra seni içeri almalarını umuyorduk. Kimse daha önce bu sürenin yarısı kadar bile dayanamamıştı. Ufak tefek olabilirsin, küçük kardeşim ama bir eşek kadar dayanıklısın."

Sebebi dayanıklılık değildi, diye düşündü Zhu, sadece çaresizlikti. Kız hızlı hızlı solurken, "Çömez Pan'a ne oldu?" diye sordu.

"Ah." Xu Da kederli görünüyordu. "Üstat Fang'ın aptal ya da işe yaramaz olduğunu düşündüğü insanlara ayıracak zamanı olmadığını fark etmişsindir. Çömez Pan daha ilk günden başarısızlığa mahkûmdu. Çelimsiz, küçük bir çocuktu ve birkaç hafta sonra Üstat Fang onu kapı dışarı etti." Oğlan, Zhu'nun endişesini hissederek çabucak ekledi, "Sen onun gibi değilsin. Şimdiden ayak uyduruyorsun. Çoğu oğlan ilk geldiklerinde su bile taşıyamaz. Ettikleri şikâyetleri duymalısın: *Bu kadınların işi, neden bunu yapmak zorundayız?* Sanki bir manastırda yaşadıklarının farkında değillermiş gibi." Güldü.

Kadınların işi. Zhu ona keskin bir bakış attı, korkudan içi içini yiyordu ama oğlanın suratı bir Buda heykeli kadar sakindi: Hiçbir şeyden şüphe ettiği yoktu.

Hizmetli Odası'na gittikten sonra –Zhu dikkatsizliğinden ötürü burada baldırlarına bir sopa darbesi yemişti– Xu Da onu yatakhaneye geri götürdü. Bunu ilk kez tam anlamıyla fark eden Zhu, her iki yanında bir dizi basit saman döşek bulunan uzun, süssüz bir oda ve ötedeki duvarda bin eli ve bin gözü olan yaklaşık bir metre yüksekliğinde altın bir heykel gördü. Zhu tedirgin bir şekilde ona baktı. Anatomik imkânsızlıklara rağmen, hiç bu kadar gerçek gibi duran bir şey görmemişti. "Bizi yaramazlıktan uzak tutmak için izliyor," dedi Xu Da sırıtarak. Diğer çocuklar çoktan dış cüppelerini katlayıp döşeklerinin dibine düzgünce yerleştiriyor, ardından ikişer ikişer düz gri battaniyelerin altına giriyorlardı. Xu Da, Zhu'nun boş bir döşek için bakındığını görünce sakinlikle, "Benimle paylaşabilirsin. Çömez Li ile paylaşıyordum ama sonbahar atamaları daha geçen gün yapıldı ve artık o bir keşiş."

Zhu tereddüt etse de uzun sürmedi: Yatakhane buz gibiydi ve henüz kış bile gelmemişti. Xu Da'nın yanına uzanıp sırtını döndü. Yaşça büyük bir çömez etrafta dolaştı ve lambaları söndürdü. İç koridordaki fenerler, yatakhanenin kâğıt penceresini arkadan aydınlatıyor, karanlıkta uzun bir altın şerit gibi görünmesine neden oluyordu. Etrafındaki diğer çömezler fısıldaşıp kıpırdanıyordu. Zhu yorgunluktan titriyordu ama Üstat Fang'ın ona verdiği karakterleri öğrenmeden uyuyamazdı. Alfabe şarkısının sözlerini sessizce söyleyerek ağzını oynatırken her bir karakterin şeklini parmağıyla döşeme tahtalarına dikkatlice yazdı. *Gök ve yer, siyah ve sarı.* Sürekli içi geçiyor ve bir irkilmeyle geri uyanıyordu. İşkenceden farksızdı ama ödemesi gereken bedel buysa... bunu ödeyebilirdi. *Bunu yapabilirim. Öğrenebilirim. Hayatta kalabilirim.*

Kâğıt pencereden gelen ışık, sanki bir esinti hızla geçip fener alevlerini titretmiş gibi soluklaşıp açısı değiştiğinde, dört karakterin son satırındaydı. Fakat hava durgundu. Nedenini tam olarak açıklayamasa da yeni kıyafetlerinin altında tüyleri korkuyla diken diken oldu. Ardından, aydınlatılmış kâğıt pencereye yansıyan gölgeler belirdi. İnsanlar koridorda birbiri ardına süzülüyorlardı. Saçları uzun ve karışıktı, Zhu onlar geçerken seslerini duyabiliyordu: Onu ürpertse de tanıdık gelen yalnız, anlaşılmaz bir mırıltı.

Zhongli'den ayrıldığından bu yana geçen günlerde Zhu, babasının ve erkek kardeşinin hayaletlerini görmenin şok ve açlıktan doğan bir kâbustan başka bir şey olmadığına neredeyse kendini inandırmıştı. Ancak o doğaüstü geçit törenini görmesiyle hepsi bir anda yeniden gerçek oldu. Korkusu arttı. Umutsuzca düşündü: *Düşündüğüm gibi değil.* Manastırlar hakkında ne biliyordu? Elbet sıradan bir açıklaması vardı. Olmak *zorundaydı.*

"Çömez Xu," dedi kız aceleyle. Sesindeki titremeden utandı. "Ağabey. Nereye gidiyorlar?"

"Kim?" Oğlan yarı uyur yarı uyanıktı, kızın titreyen bedenine değen bedeni rahatlatıcı şekilde sıcaktı.

"Koridordaki insanlar."

Oğlan uykulu gözlerle kâğıt pencereye baktı. "Hmm. Gece gözetmeni mi? Yatma zamanından sonra dışarı çıkan tek kişi o. Bütün gece turlar."

Zhu'nun içini bir dehşet dalgası sardı. Xu Da konuşurken bile geçit töreni devam ediyordu. Kâğıt pencereden görünen gölgeleri, gün batımındaki ağaçlar kadar berraktı. *Ama oğlan onları görmemişti.* O karanlık girintide gördüğü beyazlara bürünmüş şekilleri hatırladı, ikramların etrafında kümelenmişlerdi. Şimdi gece olduğu gibi orası da karanlıktı ve hikâyelerden ruhlar âleminin özünün yin olduğunu biliyordu: O dünyanın yaratıkları karanlığa, neme ve ay ışığına aitti. *Hayaletleri görebiliyorum,* diye düşündü kız dehşet içinde ve bedeni öyle sıkı kenetlenmişti ki kaslarının ağrıdığını fark etti. Şimdi nasıl uyuyabilirdi? Fakat korkusunun doruğa çıktığı anda geçit töreni sona erdi. Son hayalet de karanlığa karışırken ışık durgunlaştı ve sıradan yorgunluk iç geçirmesine neden olacak bir hızla üstüne geri çöktü.

Xu Da'nın kulağına soluduğu nefesi oğlanı uyandırdı. Oğlan keyifle mırıldandı, "Buda bizi korusun, kardeşim. Üstat Fang seninle ilgili bir konuda haklı. *Kokuyorsun.* Neyse ki banyo günü yakın—"

Zhu aniden hayaletleri unutarak tamamen uyanmıştı. "Banyo günü mü?"

"Yazı kaçırdın, o zaman haftada bir olurdu. Şimdi havalar tekrar ısınana kadar ayda sadece bir kere yapıyoruz." Sersemlemiş bir hâlde devam etti, "Banyo günleri harikadır. Sabah ibadeti yok. Günlük iş yok, ders yok. Banyo suyunu çömezler ısıtmak zorunda ama o zaman bile mutfakta oturup gün boyu çay içiyoruz..."

Ortak tuvaleti düşünen Zhu'nun içinde bu işin nereye gittiğine dair korkunç bir his uyandı. "Hepimiz sırayla mı yıkanıyoruz?"

"Dört yüz keşişle olacak iş mi? Sadece Başkeşiş yalnız yıkanabilir. İlk o banyo yapar. Biz çömezler en son yıkanırız. O zamana kadar su çamura dönüyor ama en azından içinde istediğimiz kadar kalmamıza izin veriyorlar."

Zhu, birkaç düzine erkek çömezin önünde çıplak olduğunu gözünde canlandırdı. Kız dik başlılıkla karşılık verdi, "Banyo yapmaktan hoşlanmıyorum."

Belirgin bir insan figürü koridora girdi ve yatakhane kapısının önünde ikiye bölünmüş bir bambu sopayla yere vurdu. "Sessizlik!"

Gece gözetmeni uzaklaşırken Zhu gözlerini karanlığa dikti ve midesinin bulandığını hissetti. Chongba olmak için, Chongba'nın yapacağı şeyi yapmanın yeterli olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, çok sonradan, falcının Zhu Chongba'nın kaderini nasıl nabzından okuduğunu hatırladı. Oğlanın kaderi kendi bedeninde yazılıydı. Ve Zhongli'de geride bıraktığı her şeye rağmen, kız hâlâ kendi bedenindeydi: Hiçlikten ibaret olan kaderin yazılı olduğu ve şimdi dört bir yanında bunun hayaletimsi hatırlatıcılarını gören bedeninde. Koridor ışığı, altın heykele ve onun izleyen binlerce gözüne hafifçe yansıyordu. Cennet'i kandırabileceğini düşünmeye nasıl cüret edebilmişti ki?

Zihninde, Üstat Fang'ın kusursuz yazısıyla kardeşinin adının üç karakteri canlandı, altında da kendi titrek versiyonu vardı. Kız, Üstat Fang'ın yazdığı gibi yazmamıştı, sadece çizmişti. İçinde gerçek bir şey olmayan bir taklit.

Banyo günü hafta sonuydu ki bu bir bakıma daha kötüydü: Gidilen yolun dağın yamacından aşağı çökmüş olduğunu görüp de duramamak gibiydi. Zhu'nun da çabucak keşfettiği gibi, manastır yaşamında duraksama yoktu. Dersler, günlük işler ve daha fazla ders, her akşam öğrenilecek yeni karakterler ve bir önceki günden hatırlanması gereken karakterler vardı. Yorgunluğa yenik düştüğü anda geceyi hayaletlerle paylaşma düşüncesi bile onu uykuya dalmaktan alıkoyamıyordu ve birkaç dakika gibi hissettiren bir süre sonra sabah ibadetleri yeniden başlıyordu. Kendine özgü bir şekilde, manastırdaki yaşam Zhongli köyünde olduğu kadar tekdüze değildi.

O sabah o ve Xu Da, dizlerine gelen buz gibi su ve kirli çarşaflarla dolu gömme bir taş çukurun içindeydiler: O gün dersler yerine, manastırın ayda iki kez yapılan çamaşır yıkama gününe

ayrılmıştı. Ara sıra başka bir çömez, bir tencere kaynamış vıcık vıcık sabun getiriyor ve onu çukura döküyordu. Diğer çömezlerse çamaşırları duruluyor, sıkıyor, kolalıyor ve ütülüyordu. Avludaki mabet ağaçları sararmış ve meyvelerini kaldırım taşlarının etrafına dökmüş, bu da yıkama işlemine hoş olmayan bir bebek kusmuğu kokusu katmıştı.

Zhu dalgın dalgın elindekileri ovaladı. Bedeninin onu hiçlikten ibaret bir kadere mahkûm ettiğini bilse bile, her şeyden vazgeçip Cennet'in onu bu kadere geri döndürmesine izin verme fikrini kabul etmeyi reddediyordu. Zhu Chongba olarak devam etmenin bir yolu *olmalıydı* – temelli olmasa bile en azından bir gün, bir ay, bir yıl için. Fakat yeni günlük rutinlerini daha iyi anladıkça, daha az imkân görerek umutsuzluğa kapıldı. Bir manastırda her günün her ânının hesabı tutuluyordu: Saklanacak hiçbir yer yoktu.

"İnsan, soğuk havada *bizi* daha az yıkıyorlarsa birkaç çamaşır yıkama gününü de atlayabiliriz sanıyor," diye homurdandı Xu Da. Her ikisinin de elleri buzlu suda durmaktan kıpkırmızı olmuştu ve şiddetle ağrıyordu. "İlkbaharda saban sürmek bile bundan daha iyidir."

"Neredeyse öğle yemeği vakti," dedi Zhu, bir an için düşünceyle dikkati dağılırken. Yemekler hâlâ her gününü aydınlatan unsurdu.

"Sadece kıtlıkta büyüyen biri yemekhane yemekleri için heyecanlanabilir. Ve o sabun çekirdeklerine* nasıl baktığını gördüm. Onları yiyemezsin!"

"Neden bu kadar eminsin?" dedi Zhu. "Sonuçta onlar çekirdek; belki lezzetlidirler." Artık çömez etkileşimlerinin eğlenceli, kardeşçe üslubunda ustalaştığından bu konuşmalar hoşuna gidiyordu. Chongba *ile* konuştuğunu hiç hatırlamıyordu.

---

* Sabun çekirdekleri, sabun cevizleri veya sabun kapsülleri, Çincede zaojiao olarak geçen Yalancı Keçiboynuzu ağacının meyve çekirdeklerinin birebir çevrilmiş isimlerinden sadece birkaçıdır. Bu çekirdekler, bölge halkı tarafından uzun süredir doğal, tamamen organik bir deterjan olarak kullanılmaktadır. *-çn*

"Onlar *sabun*," dedi Xu Da. "Geğirdiğinde ağzından baloncuklar çıkar. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Bu sıradan bir çamaşır günü. Henan Prensi ziyarete geldiğinde, çarşafları yıkamak *ve* tüm keşişlerin cüppelerini yıkayıp kolalamak zorundaydık. Sonrasında hışırtılarını duymalıydın! Ormanda meditasyon yapmaktan farksızdı." Ardından ekledi, "İsyancılar da ziyarete geliyor ama onlar sadece normal insanlar; kimseyi zahmete sokmuyorlar." Zhu'nun boş bakışları karşısında devam etti, "Köylü isyanındakiler hani. Biz doğduğumuzdan beri çıkanların en büyüğü. Başkeşiş ne zaman bölgeye gelseler liderlerini ağırlar. Manastır herkesle arasını iyi tuttuğu sürece, ortalık öyle ya da böyle durgunlaşıncaya kadar başımızın çaresine bakabileceğimizi söylüyor."

Zhu, Üstat Fang'la arasının iyi olamamasının üzücü olduğunu düşündü. Kasvet duygusu her zamankinden daha ağır bir şekilde sardı bedenini. Sefil bir hâlde sordu, "Ağabey, çömezler bir hata yaptıklarında daima kovulurlar mı? Yoksa bazen sadece cezalandırılıyorlar mı?"

"Eğer Üstat Fang çömezlerin tamamından kurtulabilseydi, muhtemelen yapardı," dedi Xu Da gerçekçi bir tavırla. "Yalnızca onu gerçekten rahatsız ettiysen ve acı çektiğini görmek istiyorsa ceza vermekle uğraşır." Birlikte bir çarşaf çıkardılar ve çamaşırları sıkanlar için leğene attılar. "Beni bir kez cezalandırdı, o zamanlar daha yeniydim. Siyah fasulye hasadını fermente ediyorduk ve beni çanakları karıştırmakla görevlendirmişti. Beni o kadar gerdi ki yaptığım işi kontrol etmeye geldiğinde üzerine koca bir çanak deviriverdim." Başını iki yana sallayıp güldü. "Fermente edilmiş fasulyelerin ne kadar kötü koktuğunu biliyor musun? Diğer keşişler ona Osuruk Fang adını taktılar ve bir sonraki çamaşır gününe kadar ibadet sırasında ya da meditasyon salonunda onun yanında oturmayı reddettiler. Öfkeden *çılgına dönmüştü*."

Uzaktan bir takırtı duyuldu: Gözetmen, öğle yemeği için önceden haber veriyordu.

"Bu olaydan sonra Ay Festivali geldi çattı. Genelde biz çö-

mezler tüm manastırın fenerlerle aydınlandığını görmek için dağa tırmanırız. Ama Üstat Fang bunun yerine bana tuvaletleri temizletti. Leş gibi kokan kişinin ben olmamın en yerinde ceza olduğunu söyledi. Üstelik bir sonraki banyo gününe de daha çok vardı." Xu Da çukurdan çıktı ve kendini kurutmaya başladı. "Neden endişeleniyorsun ki? Üstat Fang bile iyi bir sebep olmadan kimseyi kapı dışarı edemez. Yanlış bir şey yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Çan çalarken Zhu'ya sırıttı ve yemekhaneye giden basamakları seke seke çıktı. "Hadi! O kadar sıkı çalıştık ki ben bile salamura edilmiş sebzeleri dört gözle bekliyorum."

Zhu yorgun argın oğlanın arkasından yürürken düşünceliydi. Xu Da'nın hikâyesi fikrini değiştirmişti. Başarı olasılığı ne olursa olsun, sadece bir fikre sahip olmak içini herhangi bir umutsuzluktan daha gerçek hissettiren inatçı bir umutla doldurdu.

Ama kendine bunun işe yarayacağını söylemesine rağmen, kalbi sanki manastırın tüm merdivenlerini koşar adım tırmanmış gibi korkuyla çarpıyordu.

Diğer çömezler besbelli banyo gününü, eski sıradan hayatlarında Yeni Yıl'ı heyecan verici buldukları kadar heyecan verici buluyorlardı. Buna karşın Zhu, güneş doğana kadar yatakta yatma, yemekhane yerine mutfakta kahvaltı yapma ve hamam için dev su kazanlarının altında ateşi körüklerken birbiri ardına gelen çaylar gibi hoşluklar boyunca da devam eden korkunç bir beklenti duygusuyla uyandı.

"Çömez!" Mutfağın ateş ustası kıza bir taşıma direği fırlattı. "Başkeşişin işi bitmek üzere. Bölüm başkanları için ısıtmak üzere banyoya birkaç kova sıcak su götür."

Zhu direği yakalarken, dünya algısı daralarak kasvetli bir noktaya odaklandı. *Eğer böyle olacaksa o zaman bunu yapmak bana kalmış. Yapabilirim de. Yapmak* zorundayım.

Düşüncelere dalan kız, Xu Da gelip kovalarından birini aldığında irkildi. Muhtemelen onun dalgınlığını görmüş ama yorgunlukla karıştırmıştı. "Sana yardım edeyim. Sen de benim sıram geldiğinde bana yardım edersin."

"Bu, ikimizin de zorlu birer yolculuk yerine iki kolay yolculuk yapmamız gerektiği anlamına geliyor," diye belirtti Zhu. Sesi tuhaf çıkmıştı. "Tek seferde bitirmeyi yeğlemez misin?"

"Tek başına acı çekmenin neresi eğlenceli?" dedi Xu Da iyi huylu tavrıyla. Buna şaşıran Zhu, oğlanın muhtemelen onun arkadaşı olduğunu fark etti. Daha önce hiç arkadaşı olmamıştı. Fakat kız acının paylaşılabileceğinden emin değildi, arkadaşlarla bile. Babasının ölümünü izlemek, mezarını kazmak, dört gün boyunca manastırın önünde diz çökmek: Hepsi üstün yalnızlık eylemleriydi. İş o noktaya geldiğinde insanın tek başına hayatta kalıp tek başına öldüğünü biliyordu.

Ama belki de bunlar olurken yanında birinin olmasının yine de insanı teselli eden bir yanı vardı.

"Sonunda gelebildiniz!" dedi Üstat Fang, Zhu ve Xu Da hamama girdiklerinde. O ve diğer iki bölüm başkanı, cüppelerini çoktan çıkarıp gömme küvetin kenarına tünemişlerdi. Vücutları, çorbayı bekleyen kuru hurmalar gibi buruşuktu; erkeklik uzvları bile Buda'nın kendi içine çekilmiş uzvunu andırana kadar küçülmüşe benziyordu. Etraflarında süzülen buhar, kapanan kapıdan gelen esintiyle dağıldı ve Zhu o nemli, kapalı yeri işgal eden diğer şeyi görünce irkildi. Hayaletler duvarlara dizilmişti. Beyaza bürünmüş formlarının içinden geçen buhar onları kıpırdanıp sallanıyor gibi gösterse de hareketsizce asılı duruyorlardı. Donuk gözleri amaçsızca merkeze sabitlenmişti. Zhu'ya ya da çıplak keşişlere aldırış etmiyorlardı. Zhu onlara baktı ve kendini nefes almaya zorladı. Hayaletlerin ölümle değişen görünümü, kızın midesini altüst eden bir şekilde derinlemesine rahatsız ediciydi ama... tehlikeli görünmüyorlardı. *Onlar sadece mekânın bir parçası*, dedi kız kendi kendine, elinde olmadan tüm bedenini saran bir ürperti hissederek. *Buhardan farkları yok.*

"Neye bakıyorsun sen öyle?" diye tersledi Üstat Fang ve birden Zhu amacını hatırladı. Nabzı normale dönerken nerede olduğunun farkına vardı. "Oyalanmadan doldurup gidin!"

Xu Da kovasını küvete boşalttı. Zhu da aynısını yaptı. Gözünün ucuyla, Xu Da'nın yüzüne işleyen dehşet ifadesini ve oğla-

nın uzattığı kolunun ona doğru fırladığını gördü ama çok geçti: Kız bunun olmasına çoktan izin vermişti. Kaygan bambu zemin, sandaletlerini ayağından kaydırdı, kızın kolları savruldu ve ağır kovanın küvete devrilmesinin ardından o da içeri çekildi.

Kız bir an için sıcak bir sessizlik balonunun içinde asılı kaldı. Başarının da başarısızlığın da olmadığı o güvenli anda suyun altında kalma dürtüsü kapladı içini. Fakat kız çoktan harekete geçmişti ve bunu yapacak cesareti içinde bulduğuna şaşırdı: Ne kadar korksa da devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Yüzeye çıktı ve durdu.

Xu Da ve üç kuru hurma, ağızları bir karış açık ona bakıyorlardı. Zhu'nun cüppesi yüzen bir nilüfer yaprağı gibi etrafında yükseldi. İçinden bir kir çemberi çıktı ve temiz banyo suyuna amansızca yayıldı.

"Üstat Fang," dedi Dharma Ustası baskıcı şekilde. "Çömeziniz neden banyomuzu kirletiyor?"

Üstat Fang öyle kıpkırmızı kesilmişti ki kafa derisindeki keşişliğe atanma töreninden kalma iz dizgisi bembeyaz görünüyordu. Buruşuk bedenindeki sarkık derilerin dalgalanmasına neden olarak harekete geçti ve bir anda Zhu'yu kulağından çekip çıkardı. Kız acıyla inledi.

Adam onu odanın diğer ucuna, doğrudan hayaletlerin arasına savurdu ve kovayı da ardından fırlattı. Kıza çarpan kova parçalandı ve onu yere serdi. "Aynen öyle," dedi keşiş öfkeden titreyerek. "*Diz çök.*"

Hayaletlerin gerçek dışı formlarının dokunuşu, bedenine binlerce buz iğnesi saplanıyormuş gibi hissettirdi. Zhu boğuk bir sızlanmayla dizlerinin üzerine çöktü. Teni hayaletlerden dolayı yanıyor; kafası yere çarpmaktan zonkluyordu. Üstat Fang onunla ne yapacağına karar vermeye çalışırken kız sersemlemiş bir hâlde onu izledi. Ve izleyen sadece Üstat Fang değildi. Kız dehşet içinde, bizzat Cennet'in sanki içinde bir düzensizliğin varlığını sezinlemiş gibi Zhu Chongba'nın bedenini incelediğini hissedebiliyordu. Soğuk hiçlik boynunun arkasını okşadı ve hamamın sıcaklığına rağmen dişleri takırdayana kadar titredi.

"*Seni küçük köpek pisliği*," dedi Üstat Fang sonunda hırlayarak. Kovayı kaptı ve Zhu'nun göğsüne doğru itti. "Akşam çanına kadar bunu başının üstünde tut, kova yere her düştüğünde kalın bambuyla bir kötek yiyeceksin." Buruşuk göğsü öfkeyle inip kalktı. "Gerektiği biçimde büyüklerine saygı duymaya ve işine özen göstermeye gelince: Kendini soğuk kuyu suyuyla temizlerken bu ilkeler üzerine derin derin düşünebilirsin. *Banyo günü bir ayrıcalıktır*. Bir daha hamama ayak bastığını görürsem, hatta duyarsam seni manastırdan attırırım."

Keşiş sadistçe bir memnuniyetiyle kıza baktı. Çömezlerin banyo gününü ne kadar sevdiğini ve onun elinden aldığını düşündüğü şeyi tam olarak biliyordu. Ve kız başka bir çömez olsaydı, belki de bu sefil bir durum olurdu: Manastır yaşamının heyecanla bekleyecek hiçbir şey olmadan çekilen bitmek tükenmek bilmez eziyeti.

Zhu titreyerek kovayı aldı. Ahşap ve ağırdı. Akşam çanı çalmadan önce yüzlerce kez düşüreceğini biliyordu. Saatler boyu çekeceği ıstırabı ve ardından yiyeceği yüzlerce köteği de. O kadar korkunç bir cezaydı ki başkası olsa buna çarptırıldığında korku ve utanç içinde ağlardı. Fakat kolları daha şimdiden çabayla titreyen Zhu kovayı yukarı kaldırdığında, üşümesinin ve korkusunun neşe gibi hissettirecek kadar muazzam bir rahatlama karşısında yanıp kül olduğunu hissetti. İmkânsızı başarmıştı:

Kaderinden kaçmıştı.

3

1347, İKİNCİ AY

Zhu ve Xu Da, Dharma Salonu'nun çatısına tünemiş, kış şartlarından hasar gören kiremitleri değiştiriyorlardı. Muntazam dalgalar hâlinde sıralanmış parçalı bulutlu gökyüzü ve altın çatı süsleri dalgalar misali kıvrılmış ışıltılı yeşil çatılar denizi arasında asılı duran rüya gibi bir yerdi. Avlu öbeklerinin hatta vadinin bile ilerisinde, parıldayan Huai ovasının küçük bir kesitini görebiliyorlardı. Benzer her şeyin birbirine bağlı olduğu gibi, bulutların şekli onlara o uzak diyarın neye benzediğini anlatıyordu. Bulutların balık pullarını andırdığı yerde göller ve nehirler vardı; bulutların çalı şeklinde olduğu yerdeyse tepeler. Ve yavaş yavaş yükselen sarı toz dumanının altında da ordular.

Sıcak bir gündü ve Xu Da üzerinde sadece pantolonla yarı çıplak çalışmak için gömleğini ve iki cüppesini çıkarmıştı. Ağır işlerde çalışmaktan daha on altı yaşında yetişkin bir erkeğin bedenine sahipti. Zhu biraz huysuzca, "Etrafta böyle dolaşarak ölümüne davetiye çıkaracaksın," dedi. Üstat Fang, asil keşiş kıyafeti kurallarını ihlal eden çömezler üzerinde bambusunu kullanmaktan hiç çekinmezdi. Bedeninin bir oğlanınkine benzediği fakat inkâr edilemez bir şekilde erkeksi olmadığı gerçeğini her kabul etmek zorunda kaldığında içinde varoluşsal bir ürperti hisseden on iki yaşındaki Zhu, Üstat Fang'ın katılığını herkesin fark ettiğinden daha çok takdir ediyordu. "Herkesin seni görmek isteyeceği kadar yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O kızların istediği kesin," dedi Xu Da yüzünde bir sırıtışla, ikramlarını sunmak için kıkırdayarak gelen köylü kızları kastederek.

"Kızlar da kızlar." Zhu gözlerini devirdi. Yaşı daha genç olduğu ve henüz ergenlik dürtülerinin esiri olmadığı için Xu Da'nın takıntısını sıkıcı buluyordu. Kız yapabildiği kadarıyla Dharma Usta'sını taklit ederek "Arzu, tüm acıların kaynağıdır," dedi.

"Beni hayatlarını meditasyon salonunda geçiren o buruşuk papayalara katılmaktan memnun olacağına ikna etmeye mi çalışıyorsun?" Xu Da ona bilmiş bilmiş sırıttı. "*Onların* hiçbir şey arzuladığı yok. Sana gelirsek, buna bir an bile inanmam. Belki arzuladığın şey henüz kızlar değildir ama senin manastıra geldiğini hatırlayan herkes, istemenin ne demek olduğunu iyi bildiğinin farkında."

İrkilen Zhu, onu Zhu Chongba'nın yerine geçmeye iten çaresiz, hayvani hayatta kalma ihtiyacını hatırladı. Şimdi bile bunu içinde hissedebiliyordu. Daha önce bunu Dharma Ustası'nın derslerinin konusu olan arzuyla hiç ilişkilendirmemişti. Bir an için o küllenmiş hınç korunun harladığını hissetti. Başkaları çektikleri acılar karşılığında haz duymaya hak kazanırken, onun acısının mükafatının yaşamak istemekten fazlası olmaması adil görünmüyordu.

Altlarında ani bir gürültü, ışık ve renk seli yaşandı. Düzinelerce asker ana avluya akın ediyordu, sancaktarları gök mavisi flamaları havaya kaldırmıştı. Askerlerin zırhları su gibi ışık saçarak parladı. Zhu'nun gözünde bir anı canlandı: Son görüşünün üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissettiren tozlu Zhongli yamacında akan o kara, ışıltılı nehir. Kırmızı cüppesinin içinde kolaylıkla ayırt edilen Başkeşiş, Büyük Tapınak Salonu'nun basamaklarında belirmiş ve ellerini uysallıkla önünde kavuşturmuş bekliyordu.

"Henan Prensi ve oğulları yaz için evlerine giderken buraya uğramaya karar verdiler," dedi Xu Da, çatının kenarında Zhu'nun yanına oturmaya gelerek. Oğlan yaşça büyük olduğu için genelde manastırın asıl dedikoduları ondaydı. "Huların,* yılanlar gibi

* "Hu" terimi, çeşitli farklı ırklara ve farklı etnik gruplara atfen kullanılır.

soğukkanlı oldukları için yazın sefere çıkamayacağını biliyor muydun?" Çoğu Nanren'in –güney halkı, Büyük Yuan'ın dört kastının en alt tabakası– Moğol derebeylerine atıfta bulunmak için kullandığı terimi kullanmıştı. *Barbarlar.*

"Yılanlar sıcağı sevmez mi?" diye karşı çıktı Zhu. "En son ne zaman karda dolaşan bir yılan gördün?"

"Keşişlerin dediği bu."

Rüzgâr, askerlerin pelerinlerini alıp ışıltılı omuzlarının üzerinden geriye doğru fırlattı. Sıra sıra dizilmiş yuvarlak yanaklı yüzler duygusuzca önlerine bakıyordu. Yumuşak başlı keşişlere kıyasla, Moğollar ayrı bir tür gibi görünüyordu. Zhu'nun uzun zaman önce babasının hikâyelerini duyduğunda hayal ettiği at başlı canavarlar değillerdi, Nanren âlimlerini avlayan acımasız fatihler de değillerdi, bunun yerine ejderhaların çocukları gibi ışıltılı ve insandışılardı.

Bir flüt sesi duyuldu. Henan Prensi avluyu geçerek Büyük Tapınak Salonu'nun basamaklarını tırmandı. Pelerininin gür kürkü canlı bir hayvan gibi dalgalanıp büküldü. Miğferinin tepesi beyaz at kıllarıyla bezenmişti. Hemen arkasında üç parlak genç onu izliyordu. Miğfer yoktu başlarında, tuhaf örgüleri rüzgârda savruluyordu. İkisi zırh giyiyordu ve üçüncüsünün üzerindeki manolya moru cüppe öyle ihtişamla parıldıyordu ki Zhu'nun ilk düşündüğü şey bunun kelebek kanatlarından yapılmış olduğuydu.

"Bu, Prens'in vârisi Lord Esen olmalı," dedi Xu Da, daha uzun olan zırhlı figürü kastederek. "Yani morlu olan Lord Wang, küçük oğlu."

Prensler ve lordlar: Hikâyelerdeki insanlar ete kemiğe bürünmüştü. O âna kadar Zhu'nun yalnızca bir haritanın üzerindeki isimlerden ibaret gördüğü manastırın ötesindeki dünyanın temsilcileriydiler. *Azametin var olduğu bir dünya*, diye düşündü kız aniden. Chongba'nın ismini çalıp onun terk ettiği hayata adımını attığında, tek düşüncesi Chongba'nın hayatta kalacağından emin olmak olmuştu. Kendisinin hayatta kaldığından emin ol-

---

Aynı zamanda, Han Çinlileri tarafından etnik Han Çin kökenli olmayan ve barbar olarak kabul edilen herkesi tanımlamak için kullanılmıştır. *–çn*

duktan sonra, Chongba'nın bu yaşamla gerçekleştireceği kaderi neredeyse unutmuştu. *Azamet*. Chongba'yı düşününce, bu kelime hâlâ Zhu'nun falcının mumunun ışığında ilk kez duyduğu zamanki kadar saçma geliyordu kulağına. Fakat şimdi dilinde "azamet" kelimesiyle o görkemli figürlere bakarken, ne olduğunu fark ettiği an kaybolan bir şeyin sarsıcı etkisi Zhu'yu şaşırttı: İnsanların yüksek bir yerde durduklarında atlamak nasıl olurdu diye düşünürken duydukları o mide bulandırıcı merak.

Aşağıda, Başkeşiş Prens'i ve iki oğlunu Büyük Tapınak Salonu'na yönlendirdi. Başkeşiş'in ağzı kulaklarındaydı, ta ki gözleri yoldaşları olan üçüncü gence ilişene kadar. Adam tiksintiyle geri çekildi ve yüksek sesle bir şeyler söyledi. Zhu ve Xu Da, Lord Esen ile Başkeşiş arasında başlayan tartışmayı ilgiyle izlediler. Durumdan hoşnutsuz olan Prens bir an sonra bağırarak emir verdi. Sonra o ve oğulları, Başkeşiş'le birlikte salonun karanlık girişinden içeri ilerledi. Kapılar kapandı. Yoldaşları dışarıda kalmıştı, dimdik sırtı sıra sıra dizilmiş onu izleyen askerlere dönüktü. Orada, göz kamaştırıcı, soluk renkli bir taş denizinde, zırhından ışıyan güneşte tek başına dururken ay kadar soğuk ve uzak görünüyordu. Adam sonunda yüzünü salondan çevirdiğinde –gururlu, kibirli bir hareketti– Zhu'nun nefesi kesildi.

Savaşçı bir kızdı. Kızın cilalı bir denizkulağı kabuğu kadar parlak ve narin yüzü, Zhu'nun şiirlerde okuduğu her türlü güzellik tarifine hayat veriyordu. Ve yine de – Zhu güzelliği görse bile, gözünün aradığı bir şeyin eksikliğini hissetti. O güzel suratta dişilikten eser yoktu. Bunun yerine, yalnızca her nasılsa şüphe götürmez bir şekilde genç bir adama ait olan katı, kibirli üstünlük ifadesi vardı. Zhu kafa karışıklığı içinde bakakalırken ne öyle ne de böyle olan o çehrede anlaşılır bir şey bulmaya çalıştı.

Onun yanındaki Xu Da, hayranlık ve tiksinti karışımı bir tonda konuştu, "Keşişler, Lord Esen'in kendi kardeşinden bile daha fazla değer verdiği bir hadımı olduğunu söylemişti. Bu o olmalı."

Zhu, efsane havasıyla süslenmiş o eski hikâyeleri hatırladı. Asil ve hain hadımlar, savaşçı kralları bile gölgede bırakan biçimde başka çağa ait yaratıklar gibi gelmişti. Hâlâ var olabilecek-

lerini hiç düşünmemişti. Ama şimdi karşısında kanlı canlıydı. Zhu dikkatle ona bakarken içinde tuhaf bir titreşim başladı ve bu titreşim sanki kız, ikiz telinin odanın başka bir yerinden çekilmesine tepki olarak ses çıkaran bir telmiş gibi tüm bedenine yayıldı. Bunun ne olduğunu ısı, basınç veya düşme hissini bildiği kadar içgüdüsel olarak biliyordu. İki benzer özün birbirine temas etme hissiydi bu.

Ve bunu tanır tanımaz soğuk bir huzursuzluk hissetti. Özü ne erkek ne de dişi olan bir hadıma benzemek – bu, inkâr etmek için çok uğraştığı şeyin bizzat dünya tarafından yollanmış hatırlatıcısından başka bir şey değildi: O, Zhu Chongba ile aynı saf erkek özünden oluşmuyordu. Onun özü farklıydı. *Kaderi farklıydı.* İçi titredi.

"Aklın alıyor mu?" diyordu Xu Da. "Artık *o şeye* sahip olmadıklarını duydum." Sanki hâlâ orada olduğundan emin olmak istercesine pantolonunun üstünden kendi uzvunu kavradı. "Hular pek çoğunu iğdiş etmiyor, en azından eski hanedanlarımızın yaptığı gibi değil. Kesme fikrinden nefret ediyorlar. Onların gözünde bu bir ceza, verdikleri en kötü cezalardan biri."

Keşişler de kesmeyi aynı derecede iğrenç buluyorlardı. Büyük Tapınak Salonu'nun halka açık olduğu günlerde, basamakları daima dışarıda bırakılan, saf olmayan insanlarla dolu olurdu: hastalıktan yüzleri çöken dilenciler; elleri eksik adamlar. Akli dengesi bozuk çocuklar, kanayan kadınlar. Tıpkı kadınlar gibi, genç hadımın da hususi mahrumiyeti gizliydi ama suratında utancının kalıcı damgasını taşıyordu.

"Başkeşiş herkesle arasını iyi tutmak istiyor olabilir," dedi Xu Da. "Ama bence onlara bizim de güç sahibi olduğumuzu hatırlatmayı seviyor. İsyancı liderler ve Hu prensleri bile bir sonraki hayatlarında karınca olarak geri dönmek istemiyorlarsa manastırlara saygı duymak zorundalar."

Zhu hadımın duygusuz, güzel yüzüne baktı. Bunu nereden bildiğini bilmeden, "Hatırlatıcı olmaktan çok hoşlandığını sanmıyorum," dedi kız.

Bir hareketlenme takıldı gözüne. Şaşırtıcı bir şekilde, haya-

letler Moğol askerlerinin durağan saflarının arasında geziniyordu. Ensesindeki tüyler tedirginlikle diken diken oldu. Manastıra girdiğinden beri hayaletlere daha çok alışmıştı –etraflarında tam olarak *rahat* olduğu söylenemese de– fakat hayaletler yin'di. Yang'ın en güçlü olduğu gün ışığına değil, geceye ve manastırın karanlık yerlerine aitlerdi. Onları olmamaları gereken bir yerde görmek rahatsız ediciydi. Berrak dağ güneşinde, beyaza bürünmüş formları yarı saydamdı. Suyun en alçak noktasını bulması gibi, hayaletler de avluda pürüzsüzce ilerlediler, Büyük Tapınak Salonu'nun basamaklarını tırmandılar ve genç hadımın etrafında toplandılar. Hadım onların orada olduklarını bildiğine dair hiçbir belirti göstermedi.

Bu, Zhu'nun gördüğü en ürkütücü şeylerden biriydi. Ruhlar âlemine dair gözlemleri ona aç hayaletlerin yaşayanlarla etkileşime girmeden amaçsızca sürüklendiğini ve yalnızca yiyecek sunulduğunda bir kasıtla hareket ettiğini öğretmişti. İnsanları *takip* etmezlerdi. Daha önce aynı yerde bir arada hiç bu kadar çok hayalet görmemişti. Ve gelmeye devam ettiler, ta ki hadım kuşatılıncaya kadar.

Zhu da onun uzun süre orada, o görünmeyen kalabalığın arasında başı dik bir şekilde tek başına dikilmesini izledi.

1352, YEDİNCİ AY

"Neden bir türlü düzgün yapamıyorum?" dedi Xu Da, Zhu'ya. "Yardım et!" Oğlan kızarmıştı ve gülerek olması gereken nilüfer çiçeğinden çok soğana benzeyen yarısı tamamlanmış bir fenerle cebelleşiyordu. Şimdiden yirmi bir yaşında, tıraşlı kafası sadece yüzünün temiz yüzeylerini vurgulayan güçlü bir genç adama dönüşmüştü. Geçen sonbahardaki ataması hâlâ o kadar tazeydi ki onu daha basit çömez cüppesi yerine kafa derisinde atanma izleriyle tam olarak atanmış bir keşişin yedi parçalı cüppesi içinde görmek Zhu'ya garip geliyordu. O ve diğer genç keşişlerden birkaçı davetsizce çömez yatakhanesine gelmişti – güya Hayalet

Ayı'nda* yeryüzünde geçirdikleri zamandan sonra ruhları yeraltı dünyasına geri götürmek için nehre salınacak nilüfer fenerlerinin yapılmasına yardım etmek içindi. İşin aslı, genç keşişlerin ziyareti daha çok Zhu'nun ağaçlardan düşmüş eriklerden yaptığı ve suçlu kıkırdamalarla elden ele dolaştırılan kaçak şarapla ilgiliydi.

Bir süre sonra Xu Da pes etti ve Zhu'nun omzuna yaslandı. Kızın bitmiş fener koleksiyonuna bakarak, sahte bir moral bozukluğu içinde, "Seninkilerin hepsi çiçek gibi görünüyor," dedi.

"Bunca yıldan sonra bu işte hâlâ nasıl bu kadar kötü olduğunu anlamıyorum. Nasıl birazcık da olsa gelişme gösteremezsin?" dedi Zhu sevecenlikle. Şarap kadehini oğlanın hüzünlü soğan feneriyle değiştirdi ve yapraklarını yeniden düzenlemeye başladı.

"Kimse bir tür sanatsal hayali gerçekleştirmek için keşiş olmuyor sonuçta," dedi Xu Da.

"Hiç bitmeyen okuma ve amelelik hayaliyle keşiş olan var mı peki?"

"Üstat Fang olabilir. Amelelikten aldığı haz—"

"*Başkalarının* amelelik yaptığını görmekten," diye düzeltti Zhu. Düzelttiği feneri oğlana geri verdi. "Şu anda burada olup yaptığımız fenerleri saymamasına şaşıyorum."

"Hiçbirimizin rahibelerle kepazece bir şey yapmaya gitmediğinden emin olmak için *bizi* saymamasına diyecektin herhalde." Rahibeler, sonbahar atamaları, tüm büyük festivaller ve yedinci ay boyunca ölülerin ruhları için yapılan ritüeller ve dharma toplantıları sırasında manastırda kalıyorlardı. Keşişlere kesinlikle yasak olan konuk odalarında kalıyorlardı ve bunların sınırında da Üstat Fang saplantı derecesine varan bir titizlikle devriye geziyordu.

"İçki içtiğimizi ve zina yaptığımızı düşünmekten ne kadar çok hoşlandığı göz önüne alındığında, bahse girerim hepimizin toplamından daha saf olmayan düşüncelere sahiptir," dedi Zhu.

---

* Çin kültüründe, ay takviminde yedinci ayın on beşinci günü Hayalet Günü olarak adlandırılır ve genel olarak yedinci ay, hayaletlerin ve ruhların, ölmüş atalarınki de dahil olmak üzere aşağı âlemden çıktığı Hayalet Ayı olarak kabul edilir. *-çn*

Oldukça Budist olmayan bir tonda ekledi, "Kendine kalp krizi geçirtecek."

"Ha! Üstat Fang hayata pençelerini geçirmiş resmen. O asla ölmeyecek. Sadece gittikçe daha fazla kuruyacak ve Aydınlık Prensi'nin reenkarnasyonuna kadar her nesil çömeze memnuniyetle işkence edecek." Dharma Ustası'na göre, Aydınlık Prensi'nin –ışığın vücut bulmasının– yeniden ortaya çıkışı, Gelecek Buda'nın Cennet'ten inmesiyle sonuçlanacak yeni bir barış ve istikrar çağının başlangıcını işaret edecekti.

"O hâlde ona dikkat etsen iyi olur," dedi Zhu. "Ne de olsa rahibelerle bir kepazelik yapacak biri varsa o da sensin."

"Bu keşiş neden bir rahibe istesin, o sıska küçük balıkları?" Xu Da güldü. "Bu keşiş köylere indiğinde istediği bütün kızlara sahip oluyor." Bazen alışkanlıktan, keşişlerin dış dünyada kullandığı fazla mütevazı konuşma biçimini kullanıyordu. Atanmasından sonra, muhasebede kiracı köylerden kira toplama işiyle görevlendirilmişti ve bu günlerde zamanının çoğunu manastırın dışında geçiriyordu. Neredeyse altı yıldır onunla aynı döşeği paylaşan Zhu, onu özlediğini fark ettiğinde şaşırmıştı.

Normal konuşmasına geri dönen Xu Da ukala bir şekilde devam etti, "Her neyse, artık tam anlamıyla bir keşişim, Üstat Fang bana ne yapabilir ki? Endişelenmesi gereken sadece siz çömezlersiniz."

Kapı açıldığında herkes bardaklarını cüppelerinin kollarına sokmak için hamle yaptı ama gelen yalnızca diğer çömezlerden biriydi. "İşiniz bitti mi? Nehre gelin isterseniz, Dharma Ustası fenerleri istiyor."

Çoğu çömez için Hayalet Ayı yılın en keyifli zamanıydı. Manastır, sıradan insanların sunduğu yiyeceklerle doluydu; uzun yaz ortası günleri, soğuk salonlara sıcaklık getirmişti ve fenerlerin suya salınması gibi ciddi törenler bile keşişler manastıra geri döndüğü anda çömezlere nehirde oynama şansı veriyordu. Fakat ruhlar âleminin sakinlerini gerçekten görebilen Zhu için durum farklıydı. Hayalet Ayı boyunca manastır ölülerle *dolup taşıyordu*. Her gölgeli avluda, her ağacın altında, her heykelin arkasında hayaletler do-

laşıyordu. Yaydıkları soğuk, kız kendini gün ışığıyla yıkamak için dışarı koşmaktan başka bir şey düşünemeyene dek onu iğneliyordu ve gözlerinin ucuyla gördüğü daimi titreşmeler gerilmesine neden oluyordu. Fenerleri suya salma törenine katılım zorunlu değildi ama Zhu çömezliğinin ilk yılında ilgisini çektiği için gitmişti. Nehir boyunca süzülen on binlerce boş bakışlı hayaletin görüntüsü, onu ömür boyu soğutmak için yeterli olmuştu – ve bu, tören sonrası suda oynama zevkinin, müsamaha edebileceğinden daha fazla giysinin çıkarılmasını içerdiğini bile öğrenmeden önceydi.

Her nasılsa manastır hayatının eğlenceli kısımlarını hep kaçırdığını düşündü Zhu iç geçirerek.

"Katılmıyor musun?" diye sordu diğer çömezlerden biri, fenerleri almak için gelirken.

Xu Da sırıtarak başını kaldırdı. "Çömez Zhu'nun sudan korktuğunu bilmiyor musun yoksa? Yıkandığını *söylüyor* ama şüpheliyim—" Sıçrayarak Zhu'yu yere bastırdı ve kulaklarının arkasına bakıyormuş gibi yaptı. "Ha, biliyordum! Bir köylüden daha pis."

O sırıtarak onun üzerinde uzanırken Zhu, Xu Da'nın onun hakkında belli ettiğinden daha fazlasını bildiğine dair rahatsız edici şüphesini hatırladı. Mahremiyete ihtiyacı olduğunda oğlan diğer çömezleri yatakhaneden kovma konusunda her zaman son derece öngörü sahibi olmuştu.

Bu düşünceyi daha fazla deşmeyi reddeden Zhu onu itti. "Fenerleri eziyorsun, seni sakar öküz!"

Xu Da gülerek yana yuvarlanırken diğerleri sabırla izledi: Hepsi onların kardeş kavgalarına aşinaydı. Xu Da çömezleri dışarı yönlendirirken omzunun üzerinden seslendi, "En azından Üstat Fang'ın *senin* rahibelerle başını belaya sokman konusunda endişelenmesine gerek yok. Kokunu aldıkları gibi kaçarlardı—"

"*Benden* mi kaçarlardı?" dedi Zhu öfkeyle. "Ellerinle ne kadar kötü olduğunu *az önce gördük*. Aklı başında her kadın, onu gerçekten tatmin edebilecek biri için dürüstçe dökülmüş teri görmezden gelir!"

Xu Da kapıda durdu ve ona ihanete uğramış gibi bir bakış attı.

Zhu acımasızca ekledi, "İyi eğlenceler!"

***

Zhu, fenerleri bitirirken pul pul olmuş kafa derisini kaşıdı. Xu Da tam olarak yanılmış sayılmazdı: Yaz ayları onu da herkes kadar terletiyordu ve hamam yasağı, bu konuda bir şeyler yapmak için daha az fırsatı olduğu anlamına geliyordu. Ama şimdi keşişlerin en az yarısı nehrin kıyısındaydı ve olmayanlar da muhtemelen Buda Sunağı'nda ruhlar için son bir dua okuyorlardı. *Gerçekten* sıcak bir gündü. Bir kez olsun temizlenmek güzel olabilirdi.

Yıllar önce Zhu, nadir olan keselenmeleri için alt teraslardan birinde küçük, terk edilmiş bir depoyu benimsemişti. Duvarda yükseğe yerleştirilmiş tek bir pencere, ayak bileği hizasındaki bitişik avluya bakıyordu. Zhu odayı ilk bulduğunda kâğıt penceresi eksikti ama yerine taktıktan sonra ihtiyacı olan tüm mahremiyete sahip olmuştu.

Eğimli leğeni depoya taşırken, birkaç rahibenin misafir odasına giden merdivenleri tırmandığını görünce hafif bir hoşnutsuzluk hissetti. Yıkanmak için soyunduğu sırada, muhtemelen o küçük kel kadınlarla arasında geçici bir benzerlikten daha fazlası olduğuna dair tatsız bir düşünce onu sarstı. On altı yaşında erişkinliğe ulaşmıştı, (bir erkek için) boyu kısa kalmıştı ve biçimsiz cüppesinin altında vücudu şekil değiştirmişti ve dümdüz olmaları için sarmak zorunda kaldığı küçük memeleri vardı. Bir yıl önce her ay kanamaya bile başlamıştı. O, çömez keşiş Zhu Chongba olabilirdi ancak bedeni, yılların çetelesini kendi tartışılmaz mekanizmasına göre tutuyordu – bu hayatı yaşayan kişinin Cennet'in düşündüğü kişi olmadığı gerçeğinin daimi bir hatırlatıcısıydı.

Rahatsız bir hâlde kendini temizlerken havlamayı duydu. Sesin kaynağı manastırda dolaşan köpek sürüsüydü, sayıları sürekli artıyordu çünkü öldürmeye karşı olan ilke, keşişlerin onlardan en etkili şekilde kurtulamayacakları anlamına geliyordu. Zhu, hayvanların hayaletleri gerçekten *görüp* göremediğinden emin değildi ama onları hissedebiliyorlardı: Köpekler Hayalet Ayı boyunca her zaman büyük bir heyecan içindeydiler ve zaman zaman yılın geri kalanında yoldan geçen bir hayaletin olduğu yöne doğru ne-

şeyle havlayan bir köpek görüyordu. Dışarıda, sürü avluya doğru ilerledi. Coşkulu bir havlama şamatası koptu; kaldırım taşlarının üzerine çarpan pençelerin sesi duyuldu ve sonra bir köpek kâğıt pencereyi delip geçerek doğrudan kızın üzerine düştü.

Zhu inleyip çırpındı. Köpek de aynısını yaptı ve pençelerini altındaki kıvranan gövdeye geçirerek düşmemeye çalıştı. Zhu, ikiye katlanan bir enerjiyle bağırarak köpeği fırlattı, kapıya koşup kapıyı sertçe açtı ve köpek ona doğru hamle yaptığında, hâlâ ulumaya devam ettiği sırada onu kapıdan dışarı fırlatan bir tekme attı. Kapıyı kapadı, nefes nefeseydi ve daha önce olduğundan daha kötü koktuğunun farkındaydı: çamur, kürk ve neredeyse kesinlikle köpek sidiği olduğunu düşündüğü şey gibi.

Sonra ışık kardı ve kız kafasını kaldırıp baktığında Üstat Fang'ın çömelmiş, yüzünde inanılmaz bir öfke ifadesiyle yırtık pencereden baktığını gördü.

Üstat Fang aniden kayboldu. Zhu, aniden soğuktan uyuşmuş elleriyle, kalp atışları gümbürderken soluk soluğa kıyafetlerini karıştırdı ve dış cüppesini bağladığı anda Üstat Fang köşeyi dönüp kilitli olmayan kapıyı öyle bir gaddarlıkla açtı ki duvara çarptığında âdeta gök gürledi. Keşiş onu kulağından tutup dışarı çıkarırken, Zhu uzun süredir kaçtığı kaderin korkunç dokunuşunu tanıdı ve korkunun onu tamamen ele geçirdiğini hissetti. Aklı çılgınca fikirlere sürüklendi. Manastırdan kaçarsa sırtındakinden başka hiçbir varlığı olmayacaktı. Ve keşişliğini kanıtlayacak atanma izleri ya da bir keşiş cüppesi olmadan hiçbir zaman başka bir manastıra kabul edilmeyecekti – tabii, en başta oraya yapacağı yolculuktan sağ çıkarsa.

Üstat Fang kulağını çekti. Yaşlı keşişler, çömezlere kaba davranmaktan hiç çekinmiyorlardı; bir çocuğun direnebileceği hiç akıllarına gelmemişti. Zhu'yu depoların bulunduğu koridor boyunca sürükledi, yüzü saldırgan bir meşguliyetle kızarıp bozarırken yanlarından geçtikleri her kapıyı çekip açtı. Koridorun sonuna ulaştıklarında ve artık açacak kapı kalmadığında, yüzünü Zhu'nun yüzüne dayadı ve bağırdı, "Nerede o kız?"

Zhu kafası karışmış bir hâlde ona baktı. "Ne? Kim?" Kız kendini geri çekti ve adam onu bıraktığında neredeyse düşerken kulağı acıyla zonkladı.

"*Rahibe!* Rahibelerden biriyle birlikte olduğunu biliyorum!" dedi Üstat Fang tükürürcesine. "Onu *çıplak* gördüm. O depoda onunla birlikteydin! Utanmadan ilkeleri ihlal ettin – cinsel ilişkiye girdin! Kimdi o, Çömez Zhu? İnanın bana, ikinizi de manastırdan attıracağım..."

Birdenbire, kahkahanın uzaktan kuzeni olarak tanıdığı vahşice kabaran bir duygu Zhu'nun korkusunu delip geçmişti. Buna inanamıyordu. Üstat Fang, görmeye bu kadar takıntılı olduğu şeyi görmüştü. Zhu'nun bedenini görmüş ve bir rahibeye ait olduğu sanmıştı. Ve yine de – bu şansla bile, bu badireyi atlatamadığının mide bulandırıcı bir şekilde farkındaydı. Çünkü ilkeleri çiğneme suçlamasını reddederse o zaman çıplak kadın kimdi?

"Cevap vermeyecek misin?" Üstat Fang'ın gözleri parlıyordu: Bu çirkin güç gösterisi, o buruşuk bedenin duyduğu tek hazdı. "Önemi yok. Bu olaydan sonra asla ataman yapılmayacak, Çömez Zhu. Başkeşiş'e ne yaptığını söylediğimde, bir *hiç* olacaksın."

Kızın kolunu tuttu ve onu merdivenlerden yukarı, kutsal emanetlerin bulunduğu binanın, Başkeşiş'in makam odasının bulunduğu üst terasına doğru sürüklemeye başladı. Zhu, onun yanında tökezleyerek ilerlerken, çok uzun zaman önce Zhongli'de erkek kardeşinin cesedinin yanında diz çöktüğü gün en son hissettiği birikmiş duygunun yavaş yavaş tüm gerçekliğiyle farkına vardı.

Öfke.

İçinde kabaran bu duygu o kadar ilkeldi ki keşişleri herhangi bir cinsel arzudan daha fazla şok ederdi. Keşişlerin bağlanmamak için çaba göstermeleri gerekiyordu ama bu Zhu için her zaman imkânsız olmuştu: O, hayata herhangi birinin anlayabileceğinden daha çok bağlıydı. Şimdi, Zhu Chongba'nın hayatını yaşamak için çektiği onca şeyden sonra, hiçlikten ibaret olan kaderinin onu yakalamasına neden olan şey onu zapt eden öfkeli, buruşuk, ihtiyar bir çömez eğitmeni olmayacaktı. *Beni bir hiç*

yapan sen olmayacaksın. İçindeki kararlılık, bronz bir çanın sesi kadar net ve güçlüydü. *Bunu reddediyorum.*

Merdivenlerin kenarındaki manolya ağaçlarının altında birkaç umursamaz hayalet geziniyordu. Beyaz kıyafetleri ve sarkan uzun saçları alacakaranlıkta birbirini izleyen ışık ve gölge parçaları meydana getiriyordu. Zhu, Üstat Fang'ın arkasından dik, dar merdivenleri tırmanırken, tam o anda birden aklına bu olayı bilen tek kişinin Üstat Fang olduğu geldi. Nefesi kesildi. Başına bir kaza gelse kim şüphelenirdi ki? Yaşlı keşişler her zaman merdivenlerden düşerdi. Üstat Fang ondan cüssece çok daha büyüktü. Ama o da genç ve güçlüydü. Eğer keşişin mücadele etme şansı olmazsa...

Ama tüm öfkesine rağmen Zhu tereddüt etti. O ve diğer çömezler her zaman ilkeleri çiğnerlerdi ancak aklı başında olan herhangi bir insan, içki içmek ve cinsel ilişkiye girmek gibi küçük günahlarla cinayet arasında bir fark olduğunu anlayabilirdi.

Onlar, güneşte olgunlaşmış erik kokusunun pek de hoş olmayan bir kokuyu maskeleyemediği orta kattaki bir terastan geçerken kız hâlâ tereddüt ediyordu. Tuvalet binası sallanan nilüfer fenerleriyle süslenmişti: Belli ki bazı çömezler, ruhları hak kazanabilsin diye atalarının adlarını fenerlere yapıştırmak için cömertçe para ödeyen sponsorları memnun etmeyi pek umursamamıştı. Bu avlunun bir çömezden gördüğü tek takdire şayan olmayan davranış bu değildi. Bu erik ağaçları, Zhu'nun ev yapımı şarabının kaynağıydı ve aynı zamanda küçük zulasını sakladığı yerdi. Tuvalet o kadar kötü kokuyordu ki hiç kimse oyalanmaya meyilli olmuyor ve düşen eriklerin yerini birkaç şarap kavanozunun aldığını fark etmiyordu.

Zhu ağaçları gördüğü an başka neler yapabileceğini anladı. Ah, bu ilkeleri çiğnemek olurdu. Ama *o* ilkeyi değil. Tam olarak değil.

Öyle güçlü ayak diredi ki neredeyse Üstat Fang'ı kendine çekecekti. "Bırakın tuvalete gideyim."

Üstat Fang şaşkınlıkla ona baktı. "Tutuver."

"İşemek için değil," diye açıkladı Zhu. "Elbette, *siz* bilmezsi-

niz. Fakat bir kadınla *cinsel ilişkiye* girdikten sonra yıkamakta fayda var..." Açıklayıcı bir şekilde ilgili alana işaret etti. Sonra en dindar ifadesini takınarak suçlayıcı bir tavırla ekledi, "Ben *kirlenmiş* bir hâldeyken beni onun önüne çıkararak Başkeşiş'i gücendirmek istemezsiniz—"

Üstat Fang geri çekilerek kızın kolunu sanki kızgın ateşten yapılmaymış gibi bırakıverdi ve elini cüppesine sürdü. Zhu onu acı bir ironi duygusuyla izledi. Bir kadının kirletici salgılarının düşüncesi onu bu kadar rahatsız ediyorsa, gerçekte nasıl bir vücuda dokunduğunu bilse ne olurdu hayal etti.

"Git kendini temizle, seni – seni *pislik*," diye homurdandı Üstat Fang. Zhu, onun bu tiksinti ve ahlaklı öfke gösterisinin altında, şehvetle yanıp tutuştuğunu hissetti. Tuvalete girerken duygusuzca, Xu Da gibi kusurlu bir keşiş olmanın ve dürüstçe arzulamanın daha iyi olduğunu düşündü. Arzuyu inkâr etmek, sizi yalnızca, kendinize bile itiraf edemediğiniz şeyleri görecek kadar zeki olanlara karşı savunmasız bırakırdı.

4

Tuvaletin içinde, Zhu dışkı sıçramış fayansın üzerinde dikkatlice yürüdü ve çatıyla duvar arasındaki havalandırma boşluğuna şöyle bir baktı. Hatırladığından çok daha küçüktü. Yapacağı hareketi ikinci bir kez düşünmeden önce sıçradı. Uzanmış parmakları kenarı yakaladı, tırmanmak için yüzeyi eşeleyen sandaletleri kabaca sıvanmış duvarda bir girinti buldu ve sonrasında yukarıdaydı. Harcadığı çaba onu nefes nefese bırakmış olmasaydı buna gülebilirdi: Tüm yetişkin çömezler arasında, erkeğe ait olmayan, sıska bedeniyle bu boşluğa sığacak kadar dar omuzlu olan tek kişiydi. Bir an sonra, kıvranarak içinden geçti ve erik ağaçlarının altındaki yumuşak zemine kafa üstü yuvarlandı. Ayağa fırladı ve elinden geldiğince sessizce en yakın ağaçtan alçak bir dal kopardı. Kalbi dörtnala atıyordu. Üstat Fang onu duyabilir miydi? Neyse ki çıtırtı diğer teraslardan gelen neşeli seslerle maskelenmişe benziyordu. Fenerleri suya bırakma törenine gitmemeyi seçen keşişler, sutra okumalarını bitirmişti ve eğleniyorlardı. Zhu, Üstat Fang'ın *bunu* kesinlikle onaylamayacağını düşündü.

Ağaçların altındaki şarap kavanozlarından birini aldı ve diğer elindeki dalla merdivenlere doğru koştu. Çok geçmeden, öfkeli bir çığlık duydu: Üstat Fang kaçtığını fark etmişti ve kovalamaca başlamıştı. Öyle bir dikkat kesildi ki Zhu'nun diğer bütün düşünceleri uçup gitti. O bir yırtıcının karşısındaki avdı ve bu da her

zerresiyle bir yaşam savaşıydı. Ciğerleri kızgın ateşe tutulmuş gibi yanıyor, baldırları ağrıyordu. Yorgun bedeninin hırıltısı, havayı yarma sesi ve gümbürtüsü kulaklarında gürledi. Hayatının buna bağlı olduğunu bilmenin ivediliğiyle koştu. *Manastırdan gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim.*

Kovalamacanın sesi azalarak kayboldu fakat bu bir erteleme değildi. Üstat Fang, Zhu'nun merhamet dilenmek için Başkeşiş'in çalışma odasına koşacağını biliyordu. Oraya ondan önce varmaya çalışmak için farklı bir yoldan gidecekti. Ve eğer ortada bir yarış *olsaydı*, keşişin kazanacağından şüphesi yoktu. Üstat Fang daha yavaştı ama Zhu'nun yaşamının iki katı kadar bir süredir manastırın avlular labirentinde geziniyordu. Her gizli merdiveni ve her kısa yolu biliyordu. Ama Zhu'nun Başkeşiş'in odasına giden yarışı kazanmasına gerek yoktu. Sadece belirli bir terasa keşişten önce ulaşması gerekiyordu.

Son bir merdiven çıktı ve Zhu nefes nefese kendini terasa fırlattı. Bir an sonra terasın diğer tarafındaki merdivenden çıkan sandaletlerin yeri döven sesini duydu. Zhu öncesinde önde olmasına rağmen, şimdi o merdivenlerin tepesindeki gölgelere dalmak için çok az zamanı vardı. Kendini hazırlayıp dalı havaya kaldırdı ve Üstat Fang'ın yumurta şeklindeki kel kafası bir anda aşağıdaki loşluktan belirdiğinde, dalı savuruverdi.

Dal aşağı indiğinde bir çatırdama duyuldu. Üstat Fang yere yığılıverdi. Zhu'nun göğsü bilinmezliğin ıstırabıyla daraldı. Dozunu doğru ayarlayabilmiş miydi? Ona sert vurmak zorunda kalmıştı; eğer bilincini tamamen yitirmiş olmasaydı kızı görürdü ve ne yaptığını bilirdi. Bu mümkün olan en kötü sonuç olurdu. Ama eğer ona çok sert vurmuşsa...

Adamın başına çömeldi ve uzattığı elinde nefesini hissetmesiyle rahatladı. *Ölmemiş.* Sarkmış, tofu derisi rengindeki suratına baktı ve uyanmasını istedi. İçinde filizlenen panik, avuçlarını karıncalandırmaya başladı. Adamın uyanması ne kadar uzun sürerse, kızın da burada, olmaması gereken bir yerde yakalanma şansı o kadar yükselirdi.

Dayanılmaz bir aradan sonra, Üstat Fang sonunda inledi. Zhu

hayatında adamın sesini duyduğuna hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Gözden uzak durmaya özen göstererek, oturur pozisyona geçmesine yardım etti.

"Ne oldu?" dedi adam çatlamış bir sesle. Kuşkuyla kafasına dokundu, sanki onu ardından koşturan şeyin ne olduğunu unutmuş gibiydi. Zhu, adamın elinin acı ve kafa karışıklığı içinde titrediğini gördü, içindeki kararlılığının parlak ve güçlü bir alevle yandığını hissetti. Planı işe yarayabilirdi. İşe *yarayacaktı*.

"Ah, kendinize zarar verebilirdiniz," dedi sesini elinden geldiğince bir kadın sesi kadar tizleştirerek. Onu tanımasını engelleyeceğini umuyordu. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyordunuz, saygıdeğer keşiş? Düştünüz. Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu ilacı alın, kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

Arkasından aldığı kavanozu adama uzattı. Adam da ne olduğuna bakmadan alıp içti ve içkinin yabancı tadı genzini yaktığında biraz öksürdü. "İşte böyle," dedi Zhu cesaret verici bir şekilde. "Baş ağrısına en iyi çare."

Adamı kavanozdan içmeye bıraktı ve avludan geçerek terasın yanındaki yatakhaneye gitti. Kâğıt pencerenin yağlı yüzeyi içeriden parlıyordu; sesler gülüyor ve mırıldanıyordu. Zhu'nun kalbi heyecanla daha hızlı atmaya başladı. Derin bir nefes aldı ve olabildiğince tiz ve yüksek sesle bağırdı, "*Davetsiz misafir!*"

Çığlıklar başladığında çoktan merdivenleri yarılamıştı. Misafir yatakhanesinden dışarı fırlayan rahibeler, o kadar yüksek sesle ithamlar savurmaya başladılar ki Zhu onları sanki hâlâ avludaymış gibi net bir şekilde duyabiliyordu. Sarhoşluktan düşmüş bir *keşiş*! Düşüncelerindeki iğrenç ahlaksızlıkla özel alanlarını ihlal etmişti; ettiği yemine leke sürmüştü ve dharma'nın sahte bir takipçisiydi...

Adımlarını hızlandırarak aşağı inen Zhu memnuniyetle düşündü: *Şimdi kim ilkeleri çiğnemiş görelim.*

Zhu ve Xu Da en yüksek terasta durup Üstat Fang'ın Başkeşiş'in odasından çıkışını izlediler Zhu, köylülerin giydiği türden kısa bir cüppe giyen yaşlı bir adam gördü; görünüşte, tıpkı başıboş, aç

bir hayaletin canlı hâlinden farklı olduğu gibi o da önceki çömez eğitmeni hâlinden farklıydı. Üstat Fang rahibelerin avlusunda sarhoş olarak bulunduktan sonra, Başrahibe öfkeyle Başkeşişe gitmiş ve eğitmen kınanarak resmi giysileri derhal çıkartılmıştı. Üstat Fang bir an için orada kararsız bir şekilde durdu. Sonra başını indirdi ve merdivenlerden inerek manastır kapısına doğru ilerledi.

Adam masumdu ve bunu ona Zhu yapmıştı. Planının ilk aklına geldiği zamankinden daha iyi olduğunu düşündü. Ve kesinlikle istediği sonuç buydu. Duygularını gözden geçirdi ve adama acıdığını fark etti ama içinde pişmanlık yoktu. *Yine olsa yine yapardım*, diye düşündü gaddarca ve neşeyi andıran bir kıpırtının içini kapladığını hissetti. *Bu artık benim hayatım ve onu korumak pahasına her şeyi yapacağım.*

Onun yanında, Xu Da sessizce sordu, "Öğrendi, değil mi? Bu yüzden o kadar ileri gittin."

Zhu dehşet içinde ona döndü. Bir an için, Xu Da'ya, az önce Üstat Fang'a yaptıklarını yapmak zorunda kalmak gibi korkunç bir düşünce belirdi aklında. Ama sonra onun yüzünün oyulmuş bir bodhisattva gibi hareketsiz olduğunu gördü – ifadesi de, o heykeller gibi şefkat ve anlayışla doluydu. Rahatlamayla titrerken, içten içe onun bildiğini her zaman bildiğini fark etti. "Ne zamandır?"

Xu Da ciddi ifadesini bozmadı fakat görünüşe göre bunun için büyük bir çaba harcıyordu. "Küçük kardeşim. *Altı yıl* boyunca aynı yatağı paylaştık. Diğer keşişler bir kadının vücudunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmayabilirler ama ben biliyorum."

"Hiçbir şey söylemedin," dedi Zhu merakla. O farkına varmamayı tercih ederken, oğlanın muhtemelen onu koruduğu tüm o zamanları düşününce delici bir nostalji hissetti.

Xu Da omuz silkti. "Ne fark eder ki? Sen benim erkek kardeşimsin, kıyafetlerinin altında ne olduğunun bir önemi yok."

Zhu, kendisininkinden daha tanıdık olan o yüze baktı. Keşiş olduğunuzda aile fikrini geride bırakmanız gerekiyordu. O an,

bir *manastıra* gelmiş olması ve ilk kez ailenin ne anlama geldiğini anlaması ona komik geldi.

Arkalarından bir öksürük sesi geldi. Gelen, Başkeşiş'in kişisel asistanları olan zangoçlardan biriydi. Hafifçe eğilerek Xu Da'yı selamladı ve, "Keşiş Xu, böldüğüm için özür dilerim," dedi. Sonra Zhu'ya dönüp sertçe ekledi: "Çömez Zhu, Başkeşiş seni çağırıyor."

"Ne?" Zhu kulaklarına inanamadı. "Neden?" Tabii ki Üstat Fang, Başkeşiş'e karşı masumiyetini savunup olabilecek her türlü suçu Zhu'ya yüklemeye çalışacaktı. Fakat gözden düşmüş bir keşişin iddialarına nasıl itimat edilebilirdi ki? Başkeşiş bunu asla ciddiye almazdı. Paniğin ilk çarpıntısını hisseden Zhu, tuvaletteki ve rahibelerin avlusundaki eylemlerini gözden geçirdi. Bir hata bulamadı. *İşe yaraması gerekirdi.* Kendini öyle hararetle düzeltti ki neredeyse kendi de inanacaktı: *İşe* yaradı *zaten. Bu farklı bir konuyla ilgili—*

"Eminim ciddi bir şey değildir," dedi Xu Da, Zhu'nun ifadesini gördüğünde aceleyle. Ama oğlan en az kızın hissettiği kadar hasta görünüyordu. Her ikisi de gerçeği biliyorlardı: Manastırda geçirdikleri onca yıl boyunca, bir çömezin Başkeşiş'le manastırdan kovulmakla sonuçlanmayan bir görüşmesi olmamıştı.

Onlar ayrılmadan önce Xu Da kızın kolunu sessiz bir yoldaşlıkla kavradı. İşte şimdi Zhu basamaklardan aşağı inerken pişmanlık duydu. *Bir hata yaptım*, diye düşündü öfkeyle. *Onu öldürmeliydim.*

Zhu, Başkeşiş'in makam odası şöyle dursun, daha önce hiç kutsal emanet binasına gitmemişti. Titreyen ayakları desenli halıya gömüldü; gül ağacından yapılma yan sehpaların titreşen parıltısı gözünü aldı. Kapılar, kutsal emanet binasının avlusundaki oya ağaçlarına açıldı, ince gövdeleri, etrafı aydınlatan lamba ışığında altın renginde parlıyordu. Masasında oturan Başkeşiş, Zhu'nun onu sabah ibadetlerinde uzaktan izlediği hâlinden daha büyük görünüyordu fakat aynı zamanda daha küçüktü. Çünkü kızın binlerce dünyevi hatırası, manastır kapısının önünde yarı don-

muş bir şekilde yatarken, adamın yargılayıcı bir Cehennem Kralı gibi onun tepesinde dikildiği o ilk ânın üzerine kuruluydu. Zhu Chongba'nın yerine ilk kez, adama yanıt vererek geçmişti.

Şimdiyse adamın gücünün ağırlığı karşısında ezilerek halıya eğiliyor, alnını kalın yüzeye bastırıyordu.

"Ah, Çömez Zhu." Adamın ayağa kalktığını duydu. "Senin hakkında neden bu kadar çok şey duydum?"

Zhu, adamın elinin, ona Zhu Chongba'nın hayatını bahşeden kendisiymiş gibi ondan almaya hazır bir şekilde soğukkanlılıkla onun üzerinde durduğunu hayal etti. İçinde yükselen saf bir itiraz dalgasıyla başını kaldırdı ve hiçbir çömezin yapmaya cesaret edemediği şeyi yaptı: Doğrudan Başkeşiş'e baktı. Bu küçük meydan okumanın bile ezici bir etkisi vardı. Gözleri buluştuğunda, içinden taşan arzuyu adamın fark etmemesinin imkânsız olduğunu düşündü. Hayata duyduğu keşişlere yakışmayan bağlılığını – hayatta kalma arzusunu.

"Üstat Fang'la yaşanan bu mesele talihsizdi," dedi Başkeşiş, görünüşte kızın cesaretinden ne rahatsız olmuş ne de etkilenmiş bir tavırla. "Yaşlılığımda böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmak beni yoruyor. Hele ki giderken sana attığı iftiraları duymalısın, Çömez Zhu! Anlattığı hikâye epey menfurdu. Sen ne diyorsun buna?"

Zhu'nun, Üstat Fang'ın adını duymasıyla sıkışan kalbi rahatlayarak gevşedi. Eğer Başkeşiş'in tek istediği Üstat Fang'ın suçlamalarını reddetmesiyse—

"Saygıdeğer Başkeşiş!" diye haykırdı kız ve tekrar halıya eğildi. Sesi, olgusal gerçeğin yokluğunda sunabileceği tek şey olan içtenlikle titredi. "Bu değersiz çömez, Üstat Fang'ın kötü sözlerini hak edecek hiçbir şey yapmadığına dair dört kutsal emanet üzerine yemin ediyor. Bu değersiz çömeziniz kurallara her zaman itaat etti!"

Başkeşiş'in, cüppesinin dalgalanan altın sarısı etekleriyle çerçevelenmiş tertemiz çoraplı ayaklarının masanın etrafında gezindiğini gördü. "Her zaman mı? Sen insan değil misin, Çö-

mez Zhu? Ya da belki çoktan aydınlanmışsındır?" Onun önünde durdu, kız adamın bakışlarını başının üstünde hissedebiliyordu. Adam usulca devam etti, "İlginç. Eğer kanıtlar bu konudaki hislerimle bu kadar açık bir şekilde çelişmeseydi, Üstat Fang'ın hayatında bir damla bile şarap içmediğine inanırdım."

Sesinde bilmiş bir ton vardı. Kızın içine bir ürperti saldı. "... Saygıdeğer Başkeşiş?"

"Ona gerçekten de tuzak kurdun, değil mi?" Bir cevap beklemeyen Başkeşiş, ayak parmağıyla Zhu'yu dürttü. "Dik otur."

Ve Zhu dizlerinin üzerinde doğrulup Başkeşiş'in elindekileri görmesiyle dehşete düştü.

İki şarap kavanozu. Biri Zhu'nun Üstat Fang'la birlikte bıraktığıydı – diğeriyse onun, en son çömez yatakhanesindeki eğlencede gördüğü ikiziydi. Başkeşiş kavanozları inceledi. "Çömezlerin, nesilden nesle tamamen aynı şekilde ilkeleri çiğnemeleri ne komik." Bir an için sesi kulağa keyifli geldi. Sonra bu tonu yok oldu ve sertçe devam etti, "Başka birinin kirli işine maşa olmaktan hoşlanmam, Çömez Zhu."

İlkeleri çiğnediğinin kanıtı Başkeşiş'in ellerindeydi. Korkuya kapılan Zhu, daha önemsiz ilkeleri çiğnemek için diğer çömezlere katılmaya nasıl cesaret ettiğini zar zor anlayabiliyordu, kendisinin de onlar gibi olduğuna inanmıştı. Gerçekten Zhu Chongba olduğuna inanmıştı. Acı acı düşündü: *Belki de ne yaparsam yapayım bu her zaman kaderimin beni yakaladığı an olacaktı.*

Ama bunu düşünürken bile, buna inanmadı – *inanamadı.* "Saygıdeğer Başkeşiş!" diye haykırdı, tekrar yere kapanarak. "Bir hata olmuş—"

"Garip, Üstat Fang da öyle dedi." Başkeşiş'in tavrında katıksız bir hoşnutsuzluk vardı; yok etme vaadinden başka bir şey değildi. Ardından yaşanan duraksamada Zhu, avludaki ağaçların boş sesini dinledi ve savaştığı, ağladığı ve hiddetlendiği onca şeyden sonra o boşluğun yavaş yavaş içine sızdığını hissetti.

Onun tepesinde, Başkeşiş öyle beklenmedik bir ses çıkardı ki Zhu ilk başta bunun ne olduğunu anlayamadı. "Ah, kalk ayağa!"

dedi adam ve Zhu ona hızlıca bir bakış attığında gözlerine inanamadı: Adam *gülüyordu*. "Üstat Fang'ı hiç sevmedim, buruşuk papaya kılıklı ihtiyarın teki. Bana hep kin besledi; en dindar keşişin başkeşiş olması gerektiğini düşünürdü." Başkeşiş, şarap kavanozlarından birini kaldırdı ve kavanozun ağzının üzerinden kızla göz göze gelerek büyük bir yudum aldı. "Yeşil erik, değil mi?"

Başkeşiş ilkeleri çiğniyordu – Zhu'nun ağzı açık kaldı.

Başkeşiş kızın yüz ifadesi karşısında kıkırdadı. "Ah, Çömez Zhu. Dindar bir adam, bu sıkıntılı zamanlarımızda yetersiz bir başrahip olurdu. Sence Wuhuang Manastırı, Nanren isyanı ve Moğol misillemesinin ortasında yalnızca Cennet'in yüzü suyu hürmetine mi bu kadar uzun süre hayatta kaldı? Tabii ki hayır! Ben bizi güvende tutmak için ne yapılması gerektiğini görür ve bunu bir keşişin ne yapması ya da yapmaması gerektiğine bakılmaksızın yaparım. Eh, bundan sonraki hayatlarımda bunun acısının çıkacağının farkındayım. Fakat kendime şu an yaşadığım bu hayatın gelecekteki acıya değip değmeyeceğini sorduğumda, tekrar tekrar değdiği sonucuna varıyorum."

Çömeldi ve diz çökmüş olan Zhu'nun gözlerinin içine baktı. Sarkık derisi, uğuldayan bir titreşimle içeriden gerilmişti: Hayata bağlılığı uğruna her türlü nirvanaya ulaşma şansını kendi isteğiyle bir kenara bırakan bir adamın vahşi, dinsiz neşesiydi bu. Ve Zhu, adama şaşkınlıkla bakarken, onda kendi yansımasını gördü.

"Seni hatırlıyorum. Manastırın dışında bekleyen sendin. Yemek yemeden dört gün, o soğukta! Yani güçlü bir iradeye sahip olduğunu hep biliyordum. Fakat senin sıradışı özelliğin şu ki iradeli insanların çoğu, iradenin tek başına hayatta kalmalarını garanti etmek için yeterli olmadığını asla anlamaz. Hayatta kalmanın iradeden ziyade insanları ve gücü anlamaya bağlı olduğunun farkında değillerdir. Üstat Fang kesinlikle iradeden yoksun değildi! Ama daha büyük bir gücün ona cephe almasının mümkün olduğunu anlayan ve bunu tereddüt etmeden yapan *sendin*.

"Dünyanın işleyiş biçimini düşünüyorsun, Çömez Zhu ve bu... bu benim ilgimi çekiyor."

Adam ona kimsenin bakmadığı kadar dikkatle bakıyordu. Kız bu bakışlar altında titredi; korku, yırtıcı bir kuşun gölgesi gibi çöktü üzerine. Adamın ilgisi manastırdan atılmamak için bir çıkış yolu sunmuş gibi görünse de birinin *kızın* bir parçasını görmesi fikri akılalmaz derecede tehlikeli geliyordu. Zhu Chongba'nın kıza özgü olan tek parçası yaşama azmiydi.

Başkeşiş düşünceli bir şekilde ekledi: "Duvarlarımızın dışında kaos ve şiddet almış başını gidiyor. Zaman geçtikçe, isyancılar ve Moğollar arasındaki konumumuzu korumamız güçleşiyor. Keşişlerimin okutulması konusunda neden bu kadar kararlı olduğumu sanıyorsun? Önümüzdeki bu zor zamanlarda hayatta kalmak için en iyi aracımız güç değil, bilgi olacak. Görevimiz zenginliğimizi ve dünyadaki konumumuzu güvence altına almak olacak. Bunun için dünyanın nasıl işlediğini anlayacak zekâya ve arzuya ve de bunu kendi yararımıza manipüle etme eğilimine sahip keşişlere ihtiyacım var. Yapılması gerekeni yapabilen keşişlere."

Ayağa kalktı ve yerdeki kıza baktı. "Çok az keşiş bu tür bir karaktere sahiptir. Ama sen, Çömez Zhu: Sende potansiyel var. Neden atanma törenine kadar benim için çalışmıyorsun? Üstat Fang'ın yerine geçmesi için hangi dindar keşişi seçersem seçeyim öğrenemeyeceğin her şeyi sana öğretirim. Dünyanın gerçekte nasıl işlediğini benden öğren." Bilgiç bir gülümseme Başkeşiş'in derin yüz hatlarını kırış kırış etti. "Tabii, sen de istersen."

İrade, tek başına hayatta kalmayı garanti etmek için yeterli değildir. Üstat Fang'la yaşanan olayın varoluşsal korkusunu hâlâ iliklerinde hisseden Zhu'nun cevabını iki kez düşünmesine gerek yoktu.

Bu sefer adamın ayaklarına kapanmadı, sesi de titremedi. Kafasını kaldırıp Başkeşiş'e bakarak haykırdı, "Bu değersiz kişi, Saygıdeğer Başkeşiş'in kendisine bahşetmeye tenezzül ettiği her türlü bilgi için şükranlarını sunuyor. Yapılması gerekeni yapacağına söz veriyor!"

Başkeşiş güldü ve masasına geri döndü. "Ah, Çömez Zhu. Bunun ne olabileceğini bilmeden önce henüz söz verme."

1354, DOKUZUNCU AY

Zhu, kutsal emanet binasındaki küçük odasının kapısında bir patırtıyla uyandığında etraf hâlâ karanlıktı, daha Kaplan saatini geçmemişti. Bir an sonra Xu Da içeri girdi ve kızın döşeğinin ucuna oturdu.

"Atanma töreninden önceki gece uyumanıza izin verdiklerine inanamıyorum," dedi oğlan ciddiyetle. "Üstat Fang bizi bütün gece meditasyon yapmaya zorlamıştı."

Zhu doğruldu ve güldü. "Eh, artık Üstat Fang yok. Hem sen neden hep kendi ataman *çok uzun zaman önce* yapılmış gibi davranıyorsun? Daha yirmi üç yaşındasın!" Teknik olarak Zhu on dokuz yaşındaydı –hâlâ atanma yaşından bir yaş küçüktü– ama kendisi ile yirmi yaşında olacak olan Zhu Chongba arasındaki çoğu farklılıkta olduğu gibi, bu konu üzerine çok fazla düşünmekten kaçınıyordu. Üstat Fang ile yaşanan olaydan bu yana sorunsuz geçen iki yıldan fazla bir süreye rağmen, kendi zihninde de dahil olmak üzere fark edilen her türlü farklılığın, Cennet'i her şeyin olması gerektiği gibi olmadığına dair uyarmak için yeterli olabileceği konusunda hâlâ tedirgin hissediyordu. Çok geçmeden Zhu'nun gözleri karanlığa alıştı ve Xu Da'nın hasır şapkasını ve seyahat şalını gördü. "Şimdiden gidiyor musun? Daha geleli çok olmamıştı."

Oğlanın gülümsemesi karanlıkta bir hilali andırıyordu. "Bazı işlerim çıktı. Üstat Wen törenlerle ilgileniyor, bu yüzden benden halletmemi istedi. Aslında: Bir konuda fikrini alabilir miyim? Kiracı köylerden biri kiralarını ödemeyi reddediyor. Bizden hemen önce isyancıların gelip isyanı desteklemek için vergi aldıklarını söylediler, yani eksikleri var. Ödemeleri konusunda ısrar etmeli miyiz, yoksa muaf mı tutmalıyız?" Tıpkı keşişlerin geri kalanı gibi Xu Da da Zhu'nun Başkeşiş'e olan yakınlığının onu

manastırın çıkarları hakkında Başkeşiş'in kendisi kadar iyi bir rehberlik kaynağı hâline getirdiğini biliyordu.

"Bunu gerçekten isyancılar yapmış olamaz," diye yorumda bulundu Zhu. "Ayın başından beri Büyük Yuan'ın kuvvetleriyle savaşıyorlar. Ama muhtemelen bir şey oldu: Bu yıl hasat iyi, bu yüzden aniden kiralara karşı çıkmaya başlamaları için bir sebep görmüyorum. Belki de gelenler, isyancılar gibi davranan haydutlardı." "Haydutlar" kelimesi onu bir an geçmişe götürdü; bunu görmezden geldi. "Bir sonraki hasada kadar ödemeyi ertelemelerine izin vermeyi teklif et. Şimdi aşırı yüklenmezsek, ellerinde hâlâ ilkbaharda ekecekleri kadar olur. Faiz uygula ama normal oranın yarısı olsun. Onlardan bir isyancı ordusunu reddetmelerini bekleyemezsin ancak bir milisleri olsaydı haydutlarla başa çıkabilirlerdi. Faiz almak, onları bir şeyleri bir araya getirmeye motive edecektir."

"Haydutların karşısına dikilmek için benden daha cesur olmaları gerek," dedi Xu Da alaycı bir tavırla. "Zavallı aptallar. Ama düşününce söylediklerinin hepsi mantıklı geliyor. Teşekkür ederim." Oğlan ayrılmadan önce onu sıcak bir şekilde kucakladı. "Yine de atanma törenini kaçırdığım için üzgünüm. İyi şanslar! Bir sonraki karşılaşmamızda ikimiz de keşiş olacağız."

O gittikten sonra Zhu, koridor fenerinden bir mum yaktı ve abdestini aldı. Genellikle Başkeşiş'in kişisel sekreteri konumundaki atanmış bir keşiş için ayrılmış olan odası, Başkeşiş'inkine bitişikti. Kız hafifçe kapısını çaldı ve adamın cevabını duyunca içeri girdi.

Başkeşiş terasın açık kapılarının yanında duruyordu. "Çömez Zhu," diyerek selamladı adam. "Daha çok erken. Uyku tutmadı mı?"

"Keşiş Xu gitmeden önce beni uyandırdı."

"Ah. Büyük günün için burada olamaması üzücü."

Hava gittikçe aydınlanıyordu. Kuşlar şakıyor ve ağaçların üzerindeki çiylerin keskin, gümüşi kokusunun duyulduğu coşkun bir sonbahar serinliği terası sarıp sarmalıyordu. Karanlık vadinin ilerisinde dalga hâlinde bir dizi bulut toplanmıştı. Uzaklar-

da, geniş ovanın üzerine karanlık bir leke gölge düşmüştü. "Lord Esen bu yıl isyancı topraklarının derinliklerine hücum ediyor," diye gözlemledi Zhu. Yaşlanan Henan Prensi ordusunun komutasını en büyük oğluna devredeli birkaç yıl olmuştu. "Neden bu kadar hevesli?"

Başkeşiş dalgın dalgın uzaktaki orduya baktı. "Bunu sana henüz söylemedim; ben de daha yeni öğrendim zaten. Sanırım Büyük Yuan, Aydınlık Prensi'nin bulunduğu haberine tepki gösteriyor. İsyancılar tarafından bulunmasına." Sonra ekledi, "Kızıl Türbanlılar. Artık kendilerine böyle diyorlar."

Zhu şaşkınlıkla öylece ona baktı. Aydınlık Prensi, yeni bir dönemin başlangıcının habercisi. Onun gelişi, bir değişimin yaşanacağı anlamına geliyordu: Dünyayı dönüştürecek kadar muazzam bir şeyin. Başkeşiş'in odasının dört bir yanındaki mumlar, kızın bile göremediği bir şeyin etkisiyle eğildi ve Zhu titredi.

"O yalnızca bir çocuk," dedi Başkeşiş. "Ama son enkarnasyonuna ait eşyaları seçtiğine tanık olundu, bu yüzden kimliğinden şüphe duyulmuyor. Moğolların korkmasına şaşmamalı. Onun varlığı, Büyük Yuan'ın sonundan başka ne anlama gelebilir ki? Söylenenlere göre, İmparator'un sahip olduğu Cennet'in Vekâleti sönmeye yüz tutmuş bir lamba alevinden farksız ve bu durum, Vekâlet'i en son herkesin içinde göstermeye cüret ettiğinde böyleydi. Şimdiye tamamen kaybetmiş olabilir. Ama artık Vekâlet'e sahip olmasa bile, güçten vazgeçmeyecektir. Henan Prensi'ne bu yıl isyanı bastırmak için elinden geleni yapmasını emredecek. Ve Aydınlık Prensi'nin varlığından cesaret alan Kızıl Türbanlılarla, dışarıdaki kaos iyiye gitmeden önce hiç şüphesiz daha da kötüleşecek." Kuvvetlenen şafak ışığı, adamın yüz hatlarını aşağıdan güçlü bir şekilde aydınlattı. Zor bir gelecekle karşı karşıya olan bir adamdı fakat umutsuzlukla değil, daha önce yaşanan her şeye kafa tutmuş ve hayatta kalmış birinin inatçı özgüveniyle doluydu. "Kuşkusuz, kaos tehlikeyi de beraberinde getirir," diye devam etti Başkeşiş. "Ancak fırsatlar da olacak. Ne de olsa, sıradan insanların bile azameti hedefledikleri bir an yaşıyor olmamızın nedeni kaos. Bu Kızıl Türbanlı liderler sıradan değil de ne? Fa-

kat prenslere ve lordlara başkaldırabileceklerine inanıyorlar – ve şimdi yüzyıllardır ilk defa bu gerçek oldu."

Azamet. Bu kelime Zhu'nun küllenmiş anılarını körükledi. Sıcak ve diri duygular kapladı içini: aşağısındaki manastır avlusunda küçücük görünen Henan Prensi ve oğullarının görkemli figürlerinde ilk kez azameti görmenin heyecanı ve merakı. Ve daha da eski bir anıyı –unutmaya çalıştığı bir köydeki mum ışığıyla aydınlatılmış bir odada geçen bir anıyı– hatırlamasıyla, "azamet" kelimesini ilk kez duyduğunda ve onun asla bir parçası olamayacağı bir imparatorlar, krallar ve generaller dünyasına ait olduğunu öğrendiğinde yaşadığı şaşkınlık ve üzüntü.

Uzaktaki o ova, işte *orası* azamet dünyasıydı. Zhu ovaya bakarken içinde bir şeylerin oraya çekildiğini hissetti. On iki yaşında bir çocukken hissettiği duygudan farklıydı – atlamanın nasıl bir his olacağının soyut merakından. Bu *atlamış olma* duygusuydu. Atladıktan sonrası ama düşmeden öncesi: Dünyanın bedeninizi ait olduğu yere geri getirmeye hazırlanırken kavradığı o an. İradeyle üstesinden gelinemeyecek, dünyanın kendisine ait bir gücün hissiydi. *Kader*, diye düşündü Zhu aniden. Yorumlama kabiliyetinin ötesinde bir şeyle karşılaştığına dair huzursuz bir hisse kapılmıştı. Azametin var olduğu dış dünyadaki bir kader tarafından çekiliyordu.

"Siz genç keşişler maceraya nasıl da heveslisiniz!" dedi Başkeşiş kızın bakışlarındaki derinliği fark ederek. "Yardımından mahrum kalmayı hiç istemesem de muhtemelen sana bir yıl kadar özgürlük tanıyabilirim. Ama bence kardeşin Keşiş Xu'nun yaptığından ziyade senin becerilerine uygun bir iş bulabiliriz. Ne dersin: Atanma töreninden sonra seni Wuhuang Manastırı'nın dış dünyaya ilk elçisi yapayım mı?"

Çekilme hissi daha da güçlendi; karnında giderek artan bir ağırlık gibi. Bunca yıl Zhu Chongba olarak yaşayıp Cennet bile onların tek bir kişi olduğuna inanıncaya kadar her farklılığını asimile etmesiyle kaderinin değişmiş olması mümkün müydü? Fakat düşünce daha oluşurken bile, Zhu bunun yanlış olduğunu biliyordu. Bu ağırlık, kaçınılmaz olanın bir vaadiydi – için-

de uyandırdığı duyguysa umut değil, korkuydu. Manastırın tepesinden, yeşil ve kahverenginin düzenli desenlerinin altında kaos ve şiddetle kaynayan o uzak dünyaya baktı ve bu dünyanın azamet vaadini içerdiği kadar, hiçlik vaadini de içerdiğini fark etti.

"Saygıdeğer Başkeşiş, beni ilginç bir hayatla lanetlemeyi bu kadar çok mu istiyorsunuz?" dedi kız her zerresiyle Cennet'in dinlemediğini umarak sahte bir naiflikle. "Maceraya ihtiyacım yok. Gitmeme izin vermeyi istemiyorsanız neden beni en çok işe yarayabileceğim kutsal emanet binasında, yanınızda tutmuyorsunuz?"

Başkeşiş memnun bir ifadeyle gülümsedi. "İşte bu yüzden benim favorimsin, Çömez Zhu. Bu dağda geçen bir hayat seni hayal kırıklığına uğratacak diye korkma! Birlikte bu değişimlerin üstesinden gelerek Aydınlık Prens çağına girmesinde bu manastıra yol göstereceğiz ve sonrasında barış ve refahın sefasını süreceğiz." Adam gelişigüzel ekledi, "Ve benim zamanım tükendiğinde, Wuhuang Manastırı'nın bir sonraki başkeşişi olarak benim yerime geçmeni sağlayacağım."

Zhu nefesini tuttu. Bu kesinlikle bir vaatti. Manastırın küçük dünyasını canlandırdı gözünde: muhasebeye doğru yürüyen yönetim keşişleri, sandaletleriyle şıpıdık şıpıdık meditasyon yapmaya giden büyük keşiş sürüsü, vadinin yeni sürülmüş tarlalarında gülüşen çömezler. Yükselen yeşil kiremitli çatılar ve eğimli dağ; hepsi altın gökyüzünün kubbesinin altında. Küçük, güvenli bir dünya. Bu, çok istediği bir şeyden ziyade korktuğu şeyden bir kaçıştı. Fakat bildiği, üzerinde güç sahibi olduğu ve hiçbir zaman terk etmek zorunda olmadığı bir şeydi.

Dış dünyaya son bir kez baktı. Güneşin beyaz ışınları, çapraz bir şekilde güneydeki uzak dağların en uç noktasına vurarak aşağıdaki araziyi şekilsiz bir kamaşmayla maskelemişti. Kız arkasını dönerken, parlak çizgiler hâlâ gözlerinde dans ettiği sırada düşündü:

Atlarsan ölürsün.

***

Koruyucu Krallar Salonu'nun* dört muazzam heykeli, diz çökmüş çömezlerden oluşan sıraya bakıyordu. Onların arkasındaysa, keşişler manastır yemininin iki yüz elli ilkesini mırıldanıyordu. Zaten loş olan salonu daha da karartan tütsü dumanı yüzünden Zhu'nun başına ağrılar saplanıyordu ve dizleri acıyla yanıyordu; saatlerdir diz çöküyorlardı. Birbiri ardına atanan çömezlerden farklı türde bir acının boğuk sesleri duyuluyordu.

Bir an sonra Başkeşiş, sadece ikisinin arasındaki özel bir bilgiçlik ifadesiyle kızın önünde duruyordu. "Çömez Zhu." Diğer keşişler on iki konik tütsüyü kızın kafasına yerleştirirken, adam soğukkanlılıkla ellerini onun yüzünün iki yanına koydu. Duman yüzünü çevrelerken tütsünün tanıdık kokusu yeni bir şeyle karıştı: Kendi kavrulan etinin kokusuyla. Hissettiği acı, yanan yıldızlarla taçlandırılmak gibiydi. Doğrudan beynine kazınan bir ışık dizgisi. Acı devam ettikçe değişti ve kız kendinden geçmeye başladı. Sanki dünyanın merkezinde bir boşlukta asılı duruyormuş, bedenindeki her bir titreme ona çok uzaklardan geliyormuş gibi hissediyordu.

"Zhu Chongba, her zaman diğerlerinden farklıydın. Çığlık bile atmadın." Keşişler kızın dizlerinin bağı çözüldüğünde ona destek olarak yukarı çekerken Başkeşiş onu memnuniyetle izledi. Zhu'nun başı acıyla parlıyordu. Üzerinde yalnızca kısa iç cüppesiyle pantolonu vardı ve şimdi Başkeşiş yedi parçalı cüppeyi omuzlarına sardı. Çömez cüppelerinden daha ağırdı; ağırlığı onu başka birine dönüştürdü. "Keşiş Zhu—"

"Saygıdeğer Başkeşiş!" Genç bir keşiş kan ter içinde içeri daldığında hepsi yerinde zıpladı. Başkeşiş ona hayretle bakarken, keşiş saygıyla yere kapandı ve aceleyle, "Binlerce kez özür dilerim. Ancak... Henan Prensi'nin kuvvetlerinin generali geldi!"

Başkeşiş kaşlarını çattı. "Ne? Neden bu ziyaretten önceden haberdar edilmedik? Kendisi şimdi nerede?"

Genç keşiş ağzını açmıştı ki hafif, boğuk bir ses konuştu, "Uzun zaman oldu, Saygıdeğer Başkeşiş."

---

* Dört Göksel Kral, her birinin dünyanın bir ana yönünü gözettiğine inanılan dört Budist tanrıdır. Dört Göksel Kralın Salonu ya da Koruyucu Krallar Salonu, Çin Budist tapınaklarının standart bir bileşenidir. *-çn*

General, Koruyucu Krallar Salonu'nun büyük kapılarından içeri girerken ışık azaldı ve keşişler dehşet içinde nefeslerini tuttular. Yuan'ın generali, Zhu'nun yıllar önce Dharma Salonu'nun çatısından gördüğü hadımın ta kendisi olduğundan, onun kutsallığı kirleten varlığından korku, öfke ve tiksintiyle geri çekildiler. General o zamanlar gençti, muhtemelen Zhu'nun şimdi olduğu yaştan daha küçüktü. Geçen yıllar toyluğunu alıp onu bir erkeğe dönüştürmeliydi ancak şimdi Zhu etten bir yankı gördüğü izlenimine kapılmıştı: Onca zaman önce olduğu kadar ufak ve güzeldi. Sadece feminen yüzü saf sevimliliğini yitirerek daha rahatsız edici bir şey hâlini almıştı: En iyi tavlanmış çelik kadar gergin olan keskin, ürkütücü bir güzellik.

General, normal bir askerin deri zırhı yerine metal giymişti. Yuvarlak göğüs plakası karanlık bir şekilde parıldayan bir aynayı andırıyordu. Saçları, bir Moğol savaşçısının tarzında her iki yandan ince bir tutam örülmüş ve örgüler halka biçiminde toplanmıştı. General yaklaştıkça, Zhu onun aslında Nanren kanından olduğunu gördü. Düşününce bu mantıklıydı: Hiçbir Moğol böyle bir cezayla aşağılanmaya katlanmaz ve kendisinden olana yapılmasına da izin vermezdi.

"İzinsiz giriyorsunuz, General," dedi Başkeşiş yaşadığı şoktan dolayı pek de kibar olmayarak. Burada, kendi meskeninde kral oydu – ve bir araya toplanmış keşişlerinin önünde gücüne karşı yapılan bariz saldırı onu katılaştırdı. "Meşru Prensler'in bile bu topraklara ayak bastıklarında kurallarımıza bağlı olduklarını hatırlatmama izin verin. Buraya girmenize izin verilmiyor."

"Ah, şu kural. Unutmuştum," dedi hadım general yaklaşırken. Yüzü o kadar ifadesizdi ki hiçbir iç dünyası olmayan biri izlenimi veriyordu. "Özür dilerim." Manastırın ziyaretçileri tarafından sıklıkla kullanılan kuzey dili Han'er'i, Zhu'nun daha önce hiç duymadığı, kulak tırmalayıcı derecede düz bir aksanla konuşuyordu. *Moğolca*. Hayaletler eşiğin üzerinden süzülürken General'in arkasındaki lamba alevleri azaldı, sonra bir ışık parlaması içinde geri geldi. Tıpkı General gibi, hayaletler de aynı kalmıştı. Zhu'nun tüyleri diken diken oldu. Eğer mümkünse,

adamın etrafında toplanan solgun şekillerin görüntüsü ilk seferden daha da garipti. Üzerinden o kadar zaman geçmişti –onca insanla tanışmıştı– yine de böyle bir şey görmemişti.

Kız orada, onu saran hayaletlerin arasında duran hadıma bakarken derinlerinde çekilen bir telin yarı unutulmuş tınısını hissetti birdenbire. *Benzerler arasında bağ vardır.* Olması gereken kişiden farklı olduğuna dair yakıcı bir farkındalık delip geçti içinden. Ancak bu bağlantıyı reddederek geri çekilirken bile, beraberinde gelen anlayışı hissetti. *Benzerler birbirini tanır.* Hadımın yıllar önce Başkeşiş tarafından aşağılanışını hatırladı, içgüdüsel olarak yüzündeki ifadesizliğin alaycı bir duyguyu gizlediğini biliyordu. General, varlığının keşişleri üzdüğünü ve onlara hakaret niteliğinde olduğunu gayet iyi biliyordu. Acıya acıyla karşılık veriyordu; hiç unutmamıştı.

Hadımın bakışı, Başkeşiş'i geçip atanma izleri tamamlanmış bir dizi çömeze kaydı. "Fakat görüyorum ki bir şeyleri bölüyorum, bu yüzden kısa keseceğim. Son zamanlardaki endişe verici olaylar ışığında, Büyük Han, imparatorluğun savunucularına düşmanlarına karşı eylemlerini iki katına çıkarmalarını emretti. Henan Prensi, güneyde istikrarı yeniden sağlama çabalarına destek olduklarına dair manastırların güvence vermelerini istiyor." O kadar sakin konuşuyordu ki o lafına devam ederken Zhu, söylediklerinin altında yatan vahşi duyguyu duyan tek kişinin kendisi olduğunu düşündü, "Eminim Yuan'ın sadık bir tebaası olan bu manastır, sonuna kadar işbirliği yapmaktan çekinmeyecektir."

Son zamanlardaki endişe verici olaylar. Kızıl Türbanlı isyancıların Aydınlık Prensi'ni bulmaları. Cennet'in Vekâleti'nin ellerinden kayıp gittiğini hisseden Büyük Yuan, besbelli manastırların zenginliklerini ve nüfuzlarını Nanren isyancılarını desteklemek için kullanmasına yönelik her türlü cezbedici fikri ortadan kaldıracak adımlar atacak kadar korkuyordu.

Hadım, kirişlerin ve sütunların ince işlenmiş ahşap işçiliğini, altın heykelleri ve porselen buhurdanları inceleyerek salonun etrafına bakındı. "Bu manastır buraya son gelişimden bu yana epey zenginleşmiş. Altın salonlar ve yeşimle döşenmiş çatılar!

Sahiden de Cennet yüzünüze gülüyor." Dikkatini Başkeşiş'e çevirerek devam etti, "Henan Prensi, bu manastırın bundan böyle topraklarından ve diğer tüm kaynaklardan elde ettiği yıllık gelirin üçte ikisini, Henan Prensi'nin isyancılarla olan mücadelesinde kullanılmak üzere doğrudan eyalet yöneticisine vereceğini size bildirmemi istiyor." Tekdüze bir tonla ekledi, "Keşişlerin amacının tüm dünyevi zevklerden vazgeçmek olduğu düşünülürse, bunun zor olmayacağından eminim."

Üçte ikisi. Zhu, bu miktarın büyüklüğünün Başkeşiş'i sarstığını ve onun büyüyen öfkesini gördü. Kibarlıktan yoksun bir öfkeydi bu ve Zhu, bilgiyi her zaman en büyük gücü olarak gören Başkeşiş'in, hadımın geçmişteki o aşağılama yüzünden ona kin beslediği hakkında hiçbir fikri olmadığını gördüğünde telaşlandı. Başkeşiş'in tek gördüğü, beyaz yeşim kadar donuk olan o güzel yüzeydi.

Zhu öne çıktı, bu hareket kafasında ve dizlerinde bir ıstırap patlamasına neden oldu. Istırabın içinde başka, daha küçük bir acı vardı: Hadımla arasındaki bağın sızısı. General, yüzünün soğuk mükemmelliğini gölgeleyen hafif bir şaşkınlık ifadesiyle kıza bakmak için döndü. *Benzerler birbirini tanır*, diye düşündü Zhu huzursuzca. Kız aceleyle konuştu, "Saygıdeğer Başkeşiş..."

Fakat Başkeşiş duymadı. Yuan generaline odaklanmış bir hâlde duruşunu dikleştirdi. Uzun boylu, iri bir adamdı ve öfkeyle ufak hadıma tepeden baktı. "Üçte ikisi demek!" diye gürledi Başkeşiş. Zhu kadar o da bunun onları aç biilaç bırakacağını biliyordu. "Henan Prensi, mahlûkunu beni aşağılamak için göndermiş olmalı!"

"İtiraz mı ediyorsunuz?" dedi hadım aniden artan korkunç bir ilgiyle.

"Şunu iyi bilin ki, General, bir manastırın sahip olduğu her şey Cennet'in buyurduğu şekildedir. Bizim olanı talep etmek, Buda'nın kutsamasına sırt dönmektir. Sonuçlarını öğrendiğiniz hâlde yine de bu yolda devam edecek misiniz?"

Zhu, Başkeşiş'in sesindeki keskin zaferin ne anlama geldiğini biliyordu. Hem Başkeşiş ne diye reddetmeyecekti ki? Bir manas-

tırın en büyük savunmasını yenmek imkânsızdı: Manastıra verilen herhangi bir zarar, faile bu yaşamdan sonraki yaşamında acı olarak geri dönecekti.

Ancak hadım, keşişleri dehşete düşürerek güldü. Korkunç bir sesti çıkan, kutsal olan her şeye saygısızlıktı. "Saygıdeğer Başkeşiş, beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz? Hiç şüphesiz, bu tehdit Henan Prensi, hatta efendim Lord Esen üzerinde işe yarardı. Buraya neden beni gönderdiler sanıyorsunuz?" Sesinde karanlık bir çatallaşma duyuldu: Başkeşiş'i olduğu kadar kendisini de hedef alan bir gaddarlık. "Sizce benim gibi biri, bu hayatta ya da bir sonrakinde bana yaşatabileceğiniz acılardan korkar mı?"

Ve bununla birlikte, Zhu, General'in iç benliğini sanki yüzü şeffaf buzdanmış gibi net bir şekilde gördü. İfadesizliğinin altında kaynayan utanç ve öfkeyi gördü, korkunç bir aydınlanmayla hadımın başından beri Başkeşiş'in boyun eğmesini istemediğini anladı. Başkeşiş'in reddetmesini istemişti, böylece onu gücünü hissetmeye zorlamanın tatminini yaşayabilecekti. Buraya intikam alma arzusuyla gelmişti.

Hadım general seslendi, "İçeri girin."

Şıngırdayan ve gıcırdayan askerlerinden oluşan karanlık bir nehir salona döküldü. Bedenleri hayaletlerinkilerle üst üste geliyor, karanlık ışığın yerini alıyordu. Dış dünya, eskiden bir sığınak olan bu yere nüfuz ediyordu ve *çekilme* hissinin ani ıstırabıyla Zhu'nun nefesi kesildi. Hiddetli bir acı içinde, yaşananların kaçınılmazlığını fark etti. Manastır hiçbir zaman son durağı olmayacaktı; kız başından beri o kaos ve şiddet –azamet ve hiçlik– dünyasına sürülecekti.

Hiçlik. Bundan dokuz yıldır kaçıyordu ve şimdi duracak değildi. *Her zaman bir çıkış yolu vardır*. Ve bunu düşündüğü anda o yolu buldu. Dış dünya hiçlik kadar azameti de içeriyorsa, o hâlde birinden kaçmanın tek yolu diğeri olmaktı. Zhu Chongba'nın kaderinde azamet yazılıydı. Eğer dış dünyada olması gerekiyorsa, o hâlde oradayken o kadar eksiksiz ve tam bir şekilde Zhu Chongba olacaktı ki onun kaderini gerçekleştirecek ve hayatta kalacaktı.

Arzu, tüm acıların kaynağıdır. Zhu'nun tek arzusu yaşamaktı. Şimdi içinde bu arzunun saf gücünü, nefesi veya çi'si kadar ayrılmaz olduğunu hissediyordu ve bunun için ıstırap çekeceğini biliyordu. Dışarıdaki o kaotik, şiddetli dünyada azamete ulaşmak için çekilmesi gereken acının boyutunu hayal bile edemiyordu.

Fakat acı çekmekten korkmayan tek kişi hadım general değildi.

Bunun sonunu getirmiş olabilirsin ama benim sonumu getirmedin, diye düşündü kız generale karşı şiddetle ve bunun gerçekliğinin içinde öyle muhteşem bir şekilde parladığını hissetti ki dokunduğu her şeyi tutuşturabilirmiş gibiydi. *Kimse benim sonumu getirmeyecek. O kadar azametli olacağım ki bir hiç olma korkusuyla hiç kimse bana dokunamayacak ya da yanıma yaklaşamayacak.*

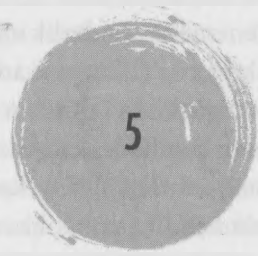
Hadım, kızın düşüncelerini hissettiğine dair hiçbir belirti göstermedi. Keşişlere sırtını döndü ve kapılardan geçti, gelen askerlerinin bitmek bilmeyen akışı, bir kayanın etrafındaki dere gibi etrafında bölündü.

"Yakıp kül edin," dedi onlara.

2. KISIM

1354-1355

5

HUAI NEHRİ OVALARI, ONUNCU AY

Ovalardaki sonbahar sabahları serin ve griydi. Gübre dumanının oluşturduğu örtünün altında, Henan Prensi'nin ordugâhı kıpır kıpırdı. Hadım general Ouyang ve komutan yardımcısı Kıdemli Binbaşı Shao Ge piyade taburlarına doğru yola çıktılar. Ordugâh o kadar büyüktü ki uzun bir yürüyüş olurdu. Ordu liderlerinin yuvarlak keçe gerlerini* kurdukları merkezden ayrılarak, ordunun mühendislik ve kuşatma silahları konusunda uzmanlığını sağlayan Semu** kastının çadırlarını, ardından ikmal vagonlarını ve hayvan sürülerini geçtiler ve ancak ondan sonra dış sınırın ve piyadelerin olduğu yere geldiler: Yuan'ın sosyal düzeninin en alt tabakasından yaklaşık altmış bin asker ve gönüllü. Bu adamlar, kastlarının resmi adına göre Nanrenler, güneyin düşmüş yerli imparatorlarının eski tebaasıydı. Moğollar genelde onlara Manzi derlerdi. *Barbarlar.*

"İsyancılara katılmak için Büyük Yuan'a ihanet etmek," dedi Ouyang, atlarını sürerlerken. "İyi bir generaldi; bunu neden yaptı bilmem. Bu işin nasıl sonlanacağını bilmesi gerekirdi."

Geçen haftaya kadar Huai ovalarına adı yeni konulmuş Kızıl

---

* Bir yurt veya ger, esnek direklerden oluşan bir kafesten yapılmış ve keçe veya başka bir kumaşla kaplanmış taşınabilir, dairesel bir konuttur. *-çn*

** Yuan hanedanı tarafından kurulan bir kastın adı olan Semu, Orta ve Batı Asya'dan gelen insanları ifade eder. *-çn*

Türbanlı isyancılarına, birkaç yıl önce iltica etmiş tecrübeli bir Yuan generali olan General Ma önderlik ediyordu. Şimdiyse ölmüştü. Meslek hayatı boyunca çok sayıda adam öldüren Ouyang, yaşlı generalin yüzünün gözünün önünden gitmediğini fark etti. Ma'nın suratında beliren son ifade, kaçınılmaz olanı umutsuzca idrak ettiğinin bir göstergesiydi. Ouyang, kaçınılmaz olanın kendisi olduğu konusunda kendini pohpohlamak istese de Ma'nın aklında başka bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

"İyi bir zaferdi," dedi Shao, Han'er dilinde. Bir Moğol ordusunda ender rastlanan Nanren liderleri oldukları için Shao, yalnız olduklarında Han'er dilini kullanmayı alışkanlık hâline getirmişti. Bu da Ouyang'ın hoşlanmadığı bir laubalilikti. "Sen o manastırı yerle bir ettikten sonra bize kötü şans getireceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre, Cennet henüz sana cefasını çektirmeye karar vermiş değil. Sonraya saklıyor olmalı." Adam suratında kurnaz, çarpık bir gülümsemeyle Ouyang'a tebessüm etti.

Ouyang ise sadece laubaliliğinden değil, Shao'nun kendisinden de hoşlanmadığını hatırladı. Ne yazık ki bazen insanın sevmediği şeylere katlanması gerekiyordu. Bu, Ouyang'ın tecrübeli olduğu bir konuydu. İmalı bir şekilde Moğolca konuşarak yanıtladı, "Beklediğimizden daha kolay oldu." Önceki dönemlerde Kızıl Türbanlılara karşı kaydettikleri ilerlemenin ne kadar yavaş olduğu göz önüne alındığında, tuhaf bir şekilde kolay olmuştu. General Ma beceriksiz bir adam değildi.

Shao içerlemiş görünüyordu: Yediği azarı anlamıştı. Moğolca karşılık verdi, "General Ma olmadan onları yenmek daha da kolay olacak. Kıştan önce Huai'yi geçip Anfeng'i alabiliriz." Huai Nehri'nin bir kıvrımında yer alan küçük, toprak duvarlı bir şehir olan Anfeng, Kızıl Türbanlıların üssüydü fakat isyancılar buraya başkent diyordu. "Aydınlık Prensi gittiği gibi de bu iş burada son bulacak."

Ouyang fikir beyan etmeyen bir ifadeyle homurdandı. Aydınlık Prensi, daha önce hiçbir isyancı liderin toplamadığı kadar halkın desteğini toplamıştı ancak ondan önce isyanlar çıkmıştı

ve şüphesiz ondan sonra da isyanlar çıkacaktı. Ouyang içinden, ortada köylüler olduğu sürece isyanların da olacağını düşündü. Ve güneyde asla eksik olmayan bir şey varsa, o da köylülerdi.

Binbaşı Altan-Baatar'ın piyade taburunun ordugâhın güney sınırındaki nehir boyunca konuşlandırıldığı yere geldiler. Tatbikat çoktan başlamıştı. Birlik komutanları, her biri bin kişiden oluşan ve haykırarak sayım yapan alayların başında duruyordu. Binlerce ayağın toprak üzerindeki hareketi, üstteki toz katmanını kaldırarak havada asılı kalan sarı bir toz bulutu meydana getirdi. Birbirinin aynı zırhları kuşanmış Nanren askerlerinden çıkan sesler kuşların ötüşmesini andırıyordu.

Altan at üzerinde yanlarına geldi. "Yuan'ın en iyi generaline selam olsun," dedi sesinde bir alaycılıkla. Saygısızlık edecek kadar cesur olmasının sebebi, Henan Prensi'nin akrabası ve Şansi'nin zengin askeri valisinin oğlu olmasıydı; kız kardeşi İmparatoriçe'ydi, ayrıca on yedi yaşındaydı.

"Devam et," dedi Ouyang, Altan'ın tonuna aldırmadan. Oğlan, bir generalin daha iyi bir vücuda ve soya sahip olması gerektiğine olan inancını belirtmek konusunda büyüklerinden biraz daha az üstü kapalı davranıyordu. Fakat o tecrübeli adamların aksine, Altan hâlâ yeteneklerini üstlerine göstermek için can atıyordu. Ayrıcalıklı bir gençliğin getirdiği başarılı olma, tanınma ve dünyanın zirvesindeki hak ettiği yere yükseltilme beklentisine sahipti. Ouyang, Altan'ın yeni sakalının çıktığı diken diken tüy kökleriyle donanmış boğazındaki düğüme baktı ve tiksinti duydu.

Erler tatbikatı tamamladı. İş görürdü; diğer piyade taburları da aynı şeyi yapmıştı.

"Yeterince iyi değil. Bir daha," dedi Ouyang.

Altan'ın içinde ne varsa olduğu gibi dışına yansıyordu. Tüm o beklentiler, onlar yüzünden nefret edilebileceğine dair en ufak bir fikri olmadan gözler önüne seriliverdi. Ouyang, oğlanın yüzünden okunan duyguların gökyüzündeki bulutlar misali süzülüp gitmesini izledi: şaşkınlık, inanmazlık, kızgınlık. Kızgınlık bilhassa tatmin ediciydi.

Birlik komutanları onları izliyordu. Hareketin bilincinde olarak kaşlarını çatan Altan, emri iletmek için Ouyang'a sırtını döndü.

Tatbikat bir kez daha yapıldı.

"Bir daha," dedi Ouyang. Altan'ın bariz öfkeli bakışlarını kasten es geçerek erlere baktı. "Hatasız olana kadar da bunu yapmaya devam edebilirsiniz."

"Belki bana tam olarak ne istediğinizi söyleyebilirsiniz, General!" Altan'ın sesi öfkeyle titriyordu. Ouyang, oğlanın ihanete uğradığına inandığını biliyordu. Moğol seçkinleri arasındaki yazılı olmayan anlaşmaya göre, genç bir komutanın çabaları ödüllendirilmeliydi.

Ouyang ona aşağılayıcı bir bakış attı. Kendisinin hiç bu kadar genç olmadığını düşündü. "Bu tatbikat mevcut yetkinliğin için fazla zor olduğundan, belki başka bir tane denemeliyiz." Nehre baktı. "Taburunu karşı tarafa geçir."

Altan bakakaldı. Nehir en az yarım ok uçuşu genişliğindeydi ve en derin yeri bir adamın göğsüne kadar geliyordu, hava da buz gibiydi.

"Ne?"

"Dediğimi duydun." Oğlanın öfkesinin bir an daha kabarmasına izin verdi ve sonra ekledi, "Dengelerini sınamak için de ellerini önlerinde bağlayın."

Uzun bir sessizliğin ardından Altan sert bir tonda karşılık verdi, "Kayıplar yaşanacak."

"İyi eğitilmişlerse daha az yaşanır. Devam et."

Oğlan bir an sertçe yutkundu, sonra atını emrini bekleyen birlik komutanlarına doğru sürdü. Talimatları alan adamlardan bir iki tanesi, onları izleyen Ouyang ve Shao'ya baktı. Uzaktan yüz ifadelerini anlamak imkânsızdı.

İdman acımasızdı. Ouyang'ın amacı da buydu. Haykıran birlik komutanları tarafından zar zor ilerletilen alaylar, işittikleri azar karşısında korkudan sinerek nehre doğru yürüdüler. Belki daha sıcak bir günde daha kolay olurdu fakat erler üşüyor ve korkuyorlardı. Nehrin en derin noktasında, birkaç kişiden fazlası

paniğe kapıldı, tökezledi ve battı. Adamlarına eşlik eden daha iyi birlik komutanları, batanları yukarı çekti ve cesaret verici sözlerle onları yüreklendirdi. Daha kötüleriyse kıyıdan bağırdı. Kendi atı göğsüne kadar suda olan Altan, sıralar boyunca atını ileri geri sürdü. Yüzü öfkeyle parlıyordu.

Ouyang ve Shao, kargaşadan uzak durarak atlarını karşıya sürdüler. Bütün adamlar öteki kıyıda onlara katıldıklarında ve talihsiz erler bulup çıkarılarak kendilerine getirildiğinde, Ouyang, "Çok yavaş. Bir daha," dedi.

Bulundukları kıyıya döndüklerindeyse: "Bir daha."

Erlerin direnişi üçüncü geçişte zirve yaptı; daha sonra bitkin düşmeleriyle, belli bir mekanik riayet devreye girdi. Paniğe kapılmaya meyilli olanlar çoktan paniklemiş ve uzaklaştırılmıştı, geri kalanlar içinse suya dalmanın korkunç yeniliği sadece tatsız hâle gelmişti. "Bir daha."

Öğlen olduğunda tatbikata son verdi. Birlik komutanlarının önünde duran Altan, küplere binmiş bir hâlde Ouyang'a bakıyordu. Birlik komutanlarının çoğunun üstü başı çamur içindeydi; az sayıda bir kesimse kuruydu. Ouyang kuru olanlara baktı. "Sen," dedi kendini beğenmiş bir Moğol'a. "Alayın kötü iş çıkardı ve birkaç adam kaybettin. Neden?"

Birlik komutanı selam verdi. "General! Erler bu idmanlara alışkın değil. Korku onları yavaşlatıyor. Sorun Manzilerde. Manziler doğuştan korkaktır. Maalesef bu eksikliğin giderilmesi için henüz fırsat bulamadım."

Ouyang cesaret verici bir ses çıkardı.

"Soğuk sudan ve sıkı çalışmadan korkuyorlar," diye açıkladı birlik komutanı.

Ouyang düşünüyormuş gibi bir tavır takındı. Sonra karşılık verdi, "Kumandan, tüm idman boyunca atının üzerinde kaldığını fark ettim."

"General!" dedi adam afallayarak.

"Onları soğuk sudan ve sıkı çalışmaktan korkmakla eleştiriyorsun ancak senin davranışlarında bunun aksini gösteren bir kanıta rastlamadım. Birkaç adamın boğulurken kendin son de-

rece kuru kalmayı başardın. Onların mücadele ettiğini gördün ve onları kurtarmak için harekete geçmeyi düşünmedin mi?" Kendini kontrol altında tutmasına rağmen, gerçek duygularının bir kısmı dışarı sızdı; sesindeki soğukluğu duydu. "Doğuştan korkaklar olarak fazla mı değersizlerdi?"

Birlik komutanı ağzını açtı ancak Altan sözünü kesti, "General, onu daha yeni terfi ettirdim. Görevinde yeni."

"Eminim bir terfi halihazırda sahip olunan becerilere dayanıyordur? Aksi takdirde, neye dayanıyor merak ediyorum." Ouyang, Altan'a gülümsedi: Zırhın altından saplanan bir bıçak misali. "Hayır, bence liderlik vasfı yok." Shao'ya döndü. "Onun yerine geç."

"Subaylarımı öylece değiştiremezsiniz!" Altan neredeyse bağırıyordu.

"Gayet değiştirebilirim." Ouyang şiddetli bir zevk dalgası hissetti. İnsanların gözünde, hadımlara özgü bir biçimde kindar kabul edilen bir davranış olduğunu biliyordu ama bazen buna yenik düşmemek zordu. "Ölüleri toplayın. Taburunuzu hazırlamak için gereğini yapın. Lord Esen'in emriyle iki gün içinde yola çıkmaya hazır olun!"

O arkasını dönüp giderken Altan'ın mırıldandığını duyabiliyordu ama dediklerinde daha önce duymadığı bir şey yoktu. "O piçin köpek atalarının on sekiz neslinin canı cehenneme! Bir *yaratıktan* ötesi değilken böyle davranmaya nasıl cüret eder?"

Henan Prensi'nin vârisi ve Büyük Yuan'ın güneydeki ordularının lideri Lord Esen-Temur'a ait ger, gecenin karanlığındaki bir gemi gibi ordugâhın ortasında parlıyordu. Yuvarlak duvarlarının içinden kahkahalar duyuluyordu. Ouyang aksini beklemezdi: Efendisi tabiatı gereği sosyal biriydi, her zaman kendi düşüncelerinden çok yoldaşlıktan zevk almıştı. Kısaca muhafızlara selam verdi ve çadır kapısından içeri girdi.

Esen, bir grup komutanın ortasında uzandığı yerden başını kaldırdı. Uzun boylu ve kaslı olmasıyla birlikte sakalının altında düzgün biçimli bir ağızla o kadar mükemmel bir Moğol savaşçısı

örneğiydi ki büyük hanların resmedildiği portrelere, gerçek hanların benzediğinden bile daha çok benziyordu. "Sonunda!" dedi Esen ve elinin bir hareketiyle diğerlerine gitmelerini işaret etti.

"Lordum?" Ouyang kaşlarını kaldırdı ve oturdu. Her zamanki gibi bu hareketi, ortadaki ocaktaki ateşin ondan uzaklaşmasına neden olan bir hava akımı meydana getirdi. Uzun zaman önce bir doktor bunu Ouyang'ın aşırı karanlık, nemli, dişi yin enerjisine sahip olmasına bağlamıştı ancak bu aptal birinin bile bir hadıma koyabileceği bir teşhisti. "Beni mi emrettiniz?" Esen'in yanındaki kımız tulumuna uzandığında, Esen gülümseyerek ona uzattı.

"Emri bana unvanımla hitap eden bir köleye veririm. Fakat ben bir arkadaşın hoş sohbetini bekliyordum."

Gayriresmi hitap tartışması, aralarında eskiye dayanıyordu. Ouyang'ın kölelikten korumaya, oradan da Esen'in generali ve en yakın arkadaşı mevkisine yükselişi sırasında, Esen aralarındaki dili değiştirmek için baskı yapmış ve Ouyang da bunun uygunsuz olduğu gerekçesiyle eşit derecede güçlü bir şekilde ona direnmişti. Esen nihayet yenilgiyi kabul etmişti ancak her fırsatta konuyu öne sürmeye devam ediyordu.

"Bekliyor muydunuz?" dedi Ouyang. "Hayal kırıklığına uğrayabilirdiniz. Sizi bilgilendirmek için koşa koşa gelmektense önce kendime çeki düzen vermeye gidebilirdim. Ya da yarın konuşabilirdik, böylece toplantınızı bölmezdim."

"Pişman değilim; senin arkadaşlığın bana üç kat daha fazla zevk veriyor."

"Bunu sağladığım için üç kat ödül beklemeli miyim?"

"Ne istersen," dedi Esen miskin miskin. "Zırhına, mümkün olsa onunla uyuyacak kadar bağlı olduğunu biliyorum ama kokuyor. Sana yeni bir takım vereceğim."

Zırh söz konusu olduğunda Ouyang gösterişçi bir tarza sahipti: Tercih ettiği ayna plakaları benzersiz bir şekilde tanınabilirdi, Yuan'ın korkulan bir generali olarak statüsünün cesur bir beyanıydı. Huysuzca karşılık verdi, "Lordumun hassas hislerini incittiğim için özür dilerim. Görünüşe göre üstümü değiştirmemi tercih ederdiniz."

"Ha! O kadar çok kıyafet giyerdin ki muhtemelen oklar karşısında gerçek zırhın kadar iş görürlerdi. Rica ediyorum şu miğferini çıkar; sana bakarken bile sıcak bastı."

Ouyang suratını buruşturdu ve miğferi çıkardı. Zırhını kuşanmadığı zamanlarda kat kat giyinmeyi sevdiği doğruydu. Bunun en temel nedeni donmuş, sefil bir bozkırdan gelen ataları olmadığından kolay üşümesiydi. Diğer nedeniyse düşünmemeyi tercih ediyordu.

Esen yeni temizlenmişti. Güneşin altında zaman geçirerek edindiği bronzluğu, cildinin aslında pembemsi, açık tenli olan bozkır rengini gizlese de cüppesindeki aralıktan görünen göğsü, ateş ışığında fildişi renginde parlıyordu. Adam halı kaplı keçe zemine yayılmış minderlere rahatça yayıldı. Ouyang da daha az rahat bir biçimde yanına geçip dimdik oturdu. Zırh yayılmaya müsait değildi; zaten yayılmak ona yakışmazdı.

"Bu sabah Altan'ın kalbine ataların korkusunu saldığını duydum."

"Sizinle mi konuştu?"

"Şikâyet edecek bir şey olsaydı bile, bana şikâyet etmenin bir anlamı olmadığını biliyor. Peki, var mıydı?"

Ouyang, Altan'ın öfkesini hatırlayarak hafifçe tebessüm etti. "Tatbikat amacına hizmet etti. Birkaç kayıp yaşandı. Şansi adamları. Babanız için sorun yaratır mı?"

"Dert etme sen. Ne yazık ki o sırada meşguldüm, izlemek isterdim."

"Sıkıcıydı."

"Hangi kısmı?"

"Tamamı. Hayır, sadece Altan'ın olduğu kısımlar. Çoğu."

Esen gülerek kımız tulumuna uzandı. Bunu yapmasıyla cüppesi hafifçe yana kaydı ve Ouyang'ın gözü bir an için adamın uyluklarının arasındaki gölgeye takıldı. Bu manzara karşısında her zamanki gibi hastalıklı bir hayranlık uyandı içinde. Kusursuz bir erkek bedeni, öyle gelişigüzeldi ki varlığı – sahibi, bütünlüğüne hiç kafa yormamıştı bile. Zihni, onunla kendi sakat bırakılmış bedeni arasında herhangi bir kıyaslama yapmaktan kaçındı.

Ouyang'ın dikkatinin dağıldığını fark etmeyen Esen, ikisine de birer bardak doldurdu. "Peki ya diğer taburlar?"

Ouyang ona rapor verdi. Yıllar içinde, daha çok ritüel gibi bir şeye dönüşen bir düzen edinmişlerdi. Esen'in ona gösterdiği miskin, keyifli ilgiden hoşlanıyordu; onu dinlerken saçındaki boncuklarla oynadığı o tanıdık manzaradan.

O lafını bitirdiğinde Esen karşılık verdi, "Teşekkür ederim. Sen olmasan bu işlerin altından nasıl kalkardım?"

"Altan'ın fikrini sorarsanız: Hiç sorunsuz."

Esen sızlandı. "Onu sepetleyemem; babası çok önemli biri."

"O kadar aptal değil. Muhtemelen önümüzdeki on yıl içinde onu bir sonraki general olması için eğitebilirsin. On beş yıl diyelim."

"Buna tahammül edemem," dedi Esen dramatik bir edayla. Gülümsemesi daha çok gözlerinin çevresinde gösteriyordu kendini; alev ışığı hafifçe aralanmış dudaklarını aydınlatıyordu. "Beni bırakma."

"Beni başka kim isterdi ki?"

"Bunu bir söz sayarım; senden tutmanı bekliyorum."

"Hiç şaka yaptığımı gördün mü?"

"Ha! Arada yapsan ölmezsin." Sonra, Ouyang ayrılmak için ayağa kalktığında devam etti, "Sohbet etmek için biraz daha kalmayacak mısın? Neden o korkunç çıplak gerini bu kadar uzağa kurman gerektiğini anlayamıyorum. Sürekli yalnız kalmaktan nasıl zevk alabiliyorsun?"

Esen, Ouyang'ın neden diğerlerinden uzak durmayı seçebileceğini ve neden manastır hayatı sürüyormuş gibi bir sadelikle yaşadığını asla kavrayamamıştı. Rütbeleri bu kadar çarpıcı biçimde yükselen erkeklerin çoğu lüks yaşamdan büyük bir haz alırdı ve Ouyang, Esen'in ona istediği her şeyi seve seve vereceğini biliyordu. Ama hadım bir askerin silah ve zırh dışında ne ihtiyacı olurdu ki? Ouyang, başkeşişin küçümsemesini, Altan'ın küfürlerini düşündü. *Mahlûk. Yaratık.* Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan, kendi istekleri olmayan bir araç.

Esen ona umut dolu gözlerle bakıyordu. Hiç reddedilmeyen

yakışıklı, çekici Esen. Ouyang'ın midesi kasıldı. Fakat sebebi yalnızca içkiydi; güçlü kımıza hiç dayanıklılığı yoktu. "Geç oldu, lordum."

Esen'in hayal kırıklığı karşısında hissettiği suçluluk duygusunu bastırdı. Ancak yarın yola çıkacaklardı ve Esen, Ouyang'ın zırhının –ve dolayısıyla kendisinin– pis koktuğu konusunda haklıydı. Bu geceden sonra Anfeng'e ve orada da zafere ulaşana kadar yıkanması için başka fırsat olmayacaktı.

Davul sesleri duyuldu. Ouyang toplanan ordunun başında dururken, Esen tören zırhıyla gerinden çıktı. Pelerini, bronzlaşmış tenine giden gümüşi kürkten yapılmaydı. Sakalı, boğazı temiz ve pürüzsüz duracak şekilde kısaltılmıştı. Yüzüne vuran şafak ışığıyla kızarmış bir hâlde, düğün günündeki bir damat gibi uzun adımlarla ilerledi. Yılın bu zamanı için alışılmadık olan ılık ve yumuşak bir esinti, metal ve at kokularını beraberinde getiriyordu.

Ouyang arkasında altmış bin adamla bekledi. Aynadan farksız zırhı, ışıksız bir gecede bile parlayacak kadar cilalanmıştı. İnsanların güvendiği ya da dehşet içinde kaçtığı savaş meydanı feneri.

Esen yaklaşırken Ouyang dizlerinin üzerine çöktü. Esen'in botları başının hizasında durdu. Ouyang, başı o asil ayakların üzerine eğilmişken haykırdı, "Lordum! Lordum Henan Prensi'nin oğluna şükredin!"

"Henan Prensi'nin oğluna şükürler olsun!" diye yükseldi sesler.

"Lordum! Ordunuz hazır."

Ouyang, Esen'in duruşunu daha da dikleştirip karşısındaki kalabalık orduyu incelediğini hissetti. Ouyang diz çökerken hafif çınlama ve gıcırtı sesleri işitti. Kıpırdamadan duran bir ordu bile ses çıkarıyordu. Gözünde canlandırabiliyordu: ovayı kaplayan sıra sıra insanlar; ayırt edilemez bir karanlık metal dalgasına dönüşen birbirinin aynı on binlerce asker. Bir mızrak ormanı ve onların üzerinde de Moğolların Büyük Yuan İmparatorluğu'nun kudretini müjdeleyen, alevin saf mavisi veya bulutsuz bozkır gökyüzü renginde sonsuz sancak dizileri.

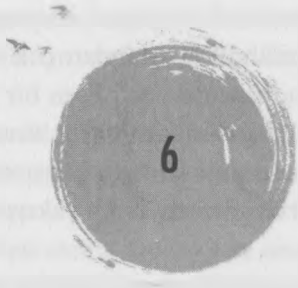
"Ayağa kalk, generalim." Doğrulan Ouyang'ın yüzü Esen'in gülümsemesiyle aydınlandı. "Ordundan çok memnunum. Bunun için seni ödüllendirmekten de." Esen bir yardımcıya işaret etti. Elindeki hediyeyle, gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. Gizli ve kendinden memnun bir sırıtıştı, sataşıyordu âdeta. Lafına devam etti, "Onu görür görmez, kime yakışacağını hemen anladım."

Hediye siyah bir kısraktı, boynu neredeyse bir aygırınki kadar kalındı. Kısrak, kulaklarını Ouyang'a doğru çevirdi ve kişneyerek hayvanların onunla ilk kez tanıştığında yaptığı gibi tuhaf bir şekilde selamladı onu. Çirkin, güçlü ve muhteşemdi – ve atları en yüce, en değerli mal kabul eden bir halk için krallardan gelen bir armağandı. Ouyang ata acı bir hüzünle baktı. Ouyang'ın ödülü hak ettiğini düşünen yalnızca Esen'di. Herkesin gördüğünü görmeyi reddeden.

Dizginleri değiş tokuş eden çıplak elleri birbirine değdi.

"Atını yanımda sür, generalim." Esen kendi atına binip erlere baktı. Yankılanan bir sesle hitap etti onlara, "Yuan'ın büyük ordusu! Henan Prensi'nin Kuvvetleri! Yürüyün!"

Ouyang emri haykırdı; emir, on bin kişinin başındaki her komutan, bin kişinin başındaki birlik komutanları, yüz kişinin başındaki liderler tarafından tekrar edildi. Sesleri, kalabalıklaşan ve şiddetlenen bir koroya, bir kanyonda uğultuyla yankılanan bir şarkıya dönüştü. Güçlü ordu hep birden, aynı anda harekete geçti. Işığı soğuran birlikler arazinin üzerinden akıp gidiyordu; metal, çimenleri ezdi ve havayı toprak kokusuyla doldurdu. Ve rüzgârın okşadığı sancaklar üzerlerinde dalgalandı: Lord Esen ve General Ouyang, Kızıl Türbanlılara ve Anfeng'e doğru yürüyen Büyük Yuan ordusunun başında yan yana sürdüler atlarını.

ANFENG, GÜNEY HENAN, ON BİRİNCİ AY

Kızıl Türbanlı isyancıların başkenti Anfeng, yağmur yağdığında berbat bir yer olurdu. Ma Xiuying adındaki kız, Başbakan Liu'nun sarayına doğru çamurun içinden şemsiyesiz bir şekilde ilerledi. Herkesin beklediği bir çağrıydı: Başbakan sonunda Kızıl Türbanlıların yeni generalini seçecekti. Düşüncesi bile Ma'nın midesini altüst ediyordu. Babası General Ma, Yuan'ın güney şehirlerinde isyancılara o kadar çok zafer kazandırmıştı ki herkes onun hiç hata yapmadığını düşünmeye başlamıştı. Ve sonra, aniden, sadece kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda öldürülmüştü. Nedense, diye düşündü Ma acı acı, güvendiği adamlarından hiçbiri onlara ihtiyaç duyduğunda orada olmamıştı. Babasının Henan Prensi'nin hadım generali ile yüz yüze geldiğini ve kendisini yapayalnız bulduğunu hayal etti. *İhanete uğramış bir hâlde.* Bunu Başbakan'ın yaptığından emin olmak için bir kanıta ihtiyacı yoktu. Aydınlık Prensi'nin bulunmasından bu yana Başbakan Liu değişmişti. Aydınlık Prensi'nin Yuan'a karşı kazanılacak zafer vaadi onu paranoyaklaştırmıştı. Gücünün ne kadar büyük olacağını hayal ettikçe, diğer herkesin onun gücüne göz diktiğini düşünmeye başlamıştı. General Ma, Başbakan Henan Prensi'nin güçleriyle yüzleşmek için ayrılmadan iki gün önce onunla fikir ayrılığına düşmüştü. Ve şimdi hayatta değildi.

Ma köşeyi dönerken, çiseleyen yağmurda büyük adımlarla

ilerleyen tanıdık, uzun boylu bir sima gördü. Pek neşe saçan biri sayılmazdı ama aşinalık hissi hiç yoktan iyiydi. "Guo Tianxu!" diye seslendi kız, eteğini toplayıp koşarken. "Seninle yürüyeyim."

"Kendi başına yürü," diye tersledi nişanlısı, adımlarını hızlandırarak. Komutan Guo daha yirmi iki yaşındaydı fakat burnunun üzerinde sürekli olarak çatılan kaşları, aralarında "nehir" kelimesini andıran üç dikey çizgi oluşturmuştu. Anfeng'de insanlar onu Küçük Guo olarak biliyordu ki o bundan nefret ediyordu. Babası, Kızıl Türbanlı hükümetinin Sağ Bakanı, asıl Guo olma ayrıcalığına sahipti. "Çok yavaşsın."

"Başbakan'a geç kalmaktan bu kadar endişeleniyorsan, belki de daha önce yola koyulmalıydın," dedi Ma sinir olarak.

"Endişeli olan kim?" Küçük Guo gönülsüzce durdu. "Sadece kısa insanlarla yürümeye dayanamıyorum. Hem geç kalsam bile, sence Başbakan toplantıya bensiz başlayabilir mi? Bırak beklesin."

Ma, başka birinin duyup duymadığını görmek için aceleyle etrafına bakındı. "Delirdin mi sen? Başbakan hakkında böyle bir saygısızlıkla konuşamazsın."

"Canımın istediğini söylerim. *Sakın* bana ne söylememem gerektiğini söyleme." Belki de Ma çok uzun yıllar önce Guo hanesine verildiğinden, Küçük Guo ile olan ilişkisi bir nişanlılıktan ziyade farklı annelerden olma kardeşler arasındaki düşmanca etkileşimlere benziyordu. Küçük Guo, tempolu yürüyüşüne devam ederek, "General Ma'ya üzüldüm fakat bu isyanı nasıl ileriye taşıyacağımız konusunda yeni fikirlere yönelmemizin zamanı geldi de geçiyor. Bu benim o fikirleri hayata geçirme şansım," dedi.

Ma yavaşça, "Yeni general... sen mi olacaksın?" dedi. Hem mantıklıydı hem de değildi. Küçük Guo, Kızıl Türbanlı komutanların ne en tecrübelisi ne de en yeteneklisiydi ve o hariç herkes bunu biliyordu.

"Başka kim olacaktı? Başbakan çoktan babama söz verdi." Oğlan dönüp Ma'ya baktı. "Ne, sence altından kalkamaz mıyım?"

"Ondan değil. Sadece Başbakan'ın strateji konusunda kendi fikirleri var. Eğer gelip de kendi fikirlerinle bir iz bırakmak is-

tersen..." Babasını hatırlayan Ma'nın yine midesi bulandı. "Fazla hırslı olma, Guo Tianxu."

"Başbakan muhtemelen işe yaramayacağını bildiği için babanın fikrine katılmamıştı. Ki yaramadı da! İyi fikirden anlayan bir adam. Hem artık Aydınlık Prensi var. Cennet'e onun Vekâlet'ine layık olduğumuzu gösterdiğimiz sürece, nasıl kaybedebiliriz ki?"

"Aydınlık Prensi, babam yenildiğinde de vardı," dedi Ma boğuk bir sesle. Aydınlık Prensi'nin dünyadaki varlığının yeni bir çağın, hatta belki de daha iyi bir çağın başlangıcını vadettiğini biliyordu. Ancak babasının öldürülmesi onları oraya götürmek için ne tür bir değişiklik yapılması gerektiğinin bir göstergesiyse, hepsinin bundan korkması gerekirdi.

Ani bir gürültü onları gafil avladı. Sokağın ortasında bir kalabalık toplanmıştı. Gergin bir ilgiyle, omuz hizasında duran bir figürün etrafını sarmışlardı. Sonra kalabalık açıldı ve figür öne fırladı: Omuzlarda değil, at sırtındaydı. Saçma bir şekilde, bir keşişinki gibi tıraşlı bir kafaya ve gri bir cüppeye sahipti. At caddede sekerek ahırlara daldı ve bir dizi küfür işitti; kalabalığın ilgisi zirve yaptı, daha sonra at ani bir hamleyle durarak sırtındaki yükü bir çamur birikintisine bıraktı. Kalabalık kahkahalara boğuldu.

At, hoşnutsuz bir edayla Ma'ya doğru koştu. Kız elini uzattı ve atın dizginini yakaladı.

"Hey!" diye bağırdı Küçük Guo kalabalığa yaklaşarak. "Sizi işe yaramaz kaplumbağa yumurtaları!" Komutanlarını gören adamlar kabahatlerini bilip sessizliğe gömüldüler. "Sen! Evet, sen. O *–kişiyi–* buraya getir."

Keşiş çamur birikintisinden çıkarılıp yavaşça Küçük Guo'nun önüne bırakıldı. Oğlan genç ve ince yapılıydı, hafızalara kazınan bir yüzü vardı. Üst kısmı çok geniş ve alt tarafıysa çok keskindi, bir çekirge veya peygamber devesininkine benziyordu. "Buda'nın lütfu Kumandan Guo'nun üzerinde olsun," dedi hafif bir sesle eğilerek.

"Sen," dedi Küçük Guo kabaca. "Anfeng'de bulunma amacın ne?"

"Bu keşiş sadece yolun onu götürdüğü yere gider." Herhangi bir manastıra veya tapınağa bağlı olmayan başıboş bir keşiş. "Sadece buradan geçiyordum. Kırsal kesimden sonra insanları tekrar görmek güzel." Keşiş gözleriyle gülümsedi. "Bugünlerde kırsal kesimdeki insanların gerçekten tanışmak isteyeceğiniz türden insanlar olmadığını fark ettiniz mi?"

"Gerçek bir keşiş olduğunu düşünecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?" Küçük Guo ata baktı. "Ellerin Kızıl Türbanlı mülkündeyken yakalandın. Sanırım bu seni bir hırsız yapıyor."

"Bu keşiş ellerini kullanabilmeyi başarmış olsaydı, muhtemelen eyerin üstünde daha uzun süre kalırdı."

"*Kötü* bir hırsızsın öyleyse."

"Kumar oynuyorduk," dedi keşiş, gözlerindeki gülümseme büyürken. Bir keşişten beklenen biçimde eğitimli, bilinçli bir diksiyonla konuşuyordu – bu da onun bir keşiş olmama ihtimalini artırıyordu. "Bu keşiş de kazandı."

"Daha ziyade hile yaptı. Bu da seni... ah, bir hırsız yapar."

"Bu keşiş sadece şanslı olduğunu düşündü," dedi keşiş kederli bir ifadeyle.

"Sana burada hırsızlara ne yaptığımızı hatırlatayım." Küçük Guo, başıyla Anfeng'in toprak duvarını işaret etti. "*Bunu.*"

Keşiş, bir dizi mızrağa geçirilmiş kelleye baktı. Gözleri genişledi. "Ah. Ama bu keşiş *gerçekten* bir keşiş." Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Ma onun hayatı için yalvardığını ya da belki de ağladığını düşündü fakat sonra o sözleri duydu. Aynı şeyleri tekrarlıyordu.

"Ah, hadi ama—" dedi Küçük Guo, yüzü öfkeyle buruşurken. Kılıcına uzansa da daha kınından çıkaramadan Ma öne doğru fırladı ve onu dirseğinden tuttu.

"O *gerçekten* bir keşiş! Dinle!"

Küçük Guo kıza ters bir bakış attı ve kolunu çekti. "Sadece bir şeyler saçmalıyor."

"Saçmalamak mı – bu Kalp Sutrası!" diye tısladı Ma. "Bunu nasıl bilmezsin? *Bir düşün*, Guo Tianxu. Aydınlık Prensi, Cennet'in lütfuna sahip olduğumuzun bir işaretiyse, sen kalkıp

keşişleri infaz etmeye başlarsan bunun ne kadar süreceğini sanıyorsun?"

"Sutraları *sen* de biliyorsun ve sen bir keşiş değilsin," dedi Küçük Guo huysuzca.

"Cüppesine bir bak! Ve sence eğlencesine kendi kafasını mı damgaladı?" Aynı dizeleri tekrarlayan keşişe baktılar. Eğilmiş kafasında, sanki biri üzerine kızgın boncuklu bir örtü sermiş gibi yuvarlak dizili yara izleri vardı. Genç suratı odaklanmış ve gergin bir ifadeyle aydınlanmıştı. Ma bir an için gerginliğin korkudan olduğunu düşündü, ta ki keşişin kara gözleri açılıp onunkilerle buluşana dek. Keşişin korkusuz bakışları kızı sarstı. İşte o zaman gerginliğin altında yatan gerçek duyguyu fark etti. Kuşkusuzluktu bu: Sonucun arzu ettiğinden farklı olacağına inanmayı reddeden birinin insanı tüketen, neredeyse kutsal boyuttaki odağıydı.

Keşişi izleyen kalabalığın yüzündeki saf ifadeleri gözlemleyen Küçük Guo, gözle görülür bir ikilemde kaldı: İtibarını yitirmeme arzusu, gelecekteki yaşamları için duyduğu endişeyle karşı karşıyaydı. "Pekâlâ," dedi oğlan. Ma onun ses tonu karşısında yüzünü buruşturdu; Küçük Guo, iş işten geçene kadar hatasını görmeyen ve köşeye sıkıştırıldığında kin güden, inatçılığıyla tanınan biriydi. Keşişe, "Buranın işe yaramaz insanlara göre bir yer olduğunu mu düşünüyorsun? Burası bir ordu, buradaki herkes savaşıyor. Umarım *manastır yeminlerin* bunu yasaklamıyordur," dedi.

Keşiş mırıldanmayı bıraktı. "Peki ya yasaklıyorsa?"

Küçük Guo bir an ona baktı, sonra en yakın birlik liderine yürüyüp kılıcını aldı ve keşişe fırlattı. Keşiş, dokunduğu gibi beceriksizce çamur birikintisine düşürdü. Küçük Guo acı bir memnuniyetle, "Eğer kalmakta ısrar ederse, onu öncü birliğe koyun!" dedi ve paldır küldür uzaklaştı.

Bu onun intikamıydı elbette. En değersiz askerlerden oluşan öncü birliğinin neredeyse tek varoluş amacı tüm çatışmaları başlatan Moğol oklarının yağmurunu karşılamaktı. Bu, keşiş için mutlak bir ölümdü ve Cennet bile *bunun* için Küçük Guo'yu suçlayamazdı.

Kalabalık, keşişi cüppesindeki çamuru temizlemeye bırakıp dağıldı. Ma onun kendisinden daha uzun olmadığını ve bir bambu sapı kadar ince olduğunu gördü. Sadece bir oğlan olduğunu fark etmek garipti; onda gördüğü şeyle uyuşmuyordu.

"Saygıdeğer keşiş," dedi kız ona dizginleri uzatarak, "belki bir dahaki sefere bir at kazanmadan önce binmeyi öğrenmelisiniz."

Keşiş başını kaldırdı. Ma ikinci kez sarsıldığını hissetti: Keşişin yüzü o kadar neşeliydi ki daha önce yanılmış olması gerektiğini fark etti. Oğlanın suratında gerginlikten eser yoktu – bir ölümden sadece bir başkasına çarptırılmak için kaçındığını bile bilmiyordu.

"Bu bir yardım teklifi mi?" diye sordu keşiş, görünüşe göre sevinmişti. "Yoksa... ama *binebiliyor* musunuz?" Ma'nın toparlak yüzünü, sonra büyük ayaklarını inceledi. "Ah! Siz Nanren değilsiniz. Siz o Semu göçebelerindensiniz, elbette at binebiliyorsunuz."

Ma şaşırmıştı. Elbette Semu'ydu: Babası bir Yuan generaliydi ve generaller ya Moğol'du ya da bozkır göçebelerinin ve batı halklarının Semu kastından geliyordu. Koca Büyük Yuan'da sadece bir Nanren general vardı ve herkes onun *kim* olduğunu biliyordu. Yani keşiş haklıydı fakat bunu bir bakışta görmüştü.

Ona parlayan gözlerle bakıyordu. "Bu mütevazı öğrencinin adı Zhu, saygıdeğer öğretmen hanım. Lütfen ona talimat verin!"

Bu hareketin saf arsızlığı kızı güldürdü. "Bu ne cüretkârlık! Al başına belayı. Size bir şey söyleyeyim, Efendi Zhu. Atınızı da alıp gidin. Sizce de bu şekilde daha uzun süre hayatta kalmaz mısınız?" Kız başını iki yana sallayarak atı okşadı (hayvan onu ısırmaya çalıştı) ve uzaklaştı.

Arkasında viyak viyak bir ses duydu: At, keşişi yerlerde sürüklüyordu. Bir anlığına içi acıdı. İster Kızıl Türbanlıların öncü birliğinde olsun ister haydutlarla dolu kırsalda dolaşırken, gezgin masum bir keşişin hayatta kalma şansı ne kadardı ki? Gerçi... Ma kendini bildi bileli var olan isyancıların imparatorluğa karşı savaşında, hiç kimsenin hayatta kalması garanti değildi.

***

Ma, elinde çaydanlıkla Başbakan'ın taht odasının arkasında duruyordu. Anfeng, Kızıl Türbanlılar tarafından işgal edilmeden önce hiçbir zaman başkent olmadığı için burası gerçek bir taht odası değildi – ve kesinlikle gerçek bir sarayda da değildi. Zaman içinde Kızıl Türbanlılar olacak olan isyancılar yıllar önce Yuan'dan Anfeng'i aldıklarında, valinin meskeni de dahil olmak üzere büyük bir kısmı yanmıştı. Sonuç olarak, Başbakan Liu Futong, harekâtı birkaç avlusu olan büyük ama yıkık dökük iki katlı bir ahşap evden yönetmişti. Taht odası aslen atalara ait bir tapınaktı ve hâlâ tütsüyle kurutulmuş mandalina kabuğu kokuyordu. Kararmış duvarlarda beyaz küf oluşmuştu. Başbakan, odanın ön tarafındaki platformda duran iki tahttan küçük olanına oturdu. Kıyafetinin yıpranmış yakasının üzerinde, beyaz sakalı ve fırıl fırıl dönen gözleri ona paranoyak, hırçın bir kakım havası veriyordu. Onun yanında Aydınlık Prensi oturuyordu.

Başbakan'la karşılaştırıldığında, ışık ve ateşin beden bulmuş hâli, bir dilencinin avucundaki yeni basılmış bir madeni para kadar parlak bir şekilde parlıyordu. Yedi ya da sekiz yaşlarında küçük bir çocuk, kendiliğinden parlıyormuş gibi görünen yepyeni yakut bir elbiseye sarılmıştı, varlığınınsa yaşı yoktu. Şapkasından sarkan birçok yeşim boncuk dizisinin arkasından onlarla buluşan bakışları ışık saçıyordu; gülümsemesi bir heykelinki kadar zarif ve sabitti. Ma onun gerçek bir çocuk olduğunu biliyordu; nefes alıyordu bir kere ama Kızıl Türbanlılarla birlikte geçirdiği aylar boyunca, o boncukların şıkırdadığını hiç duymamıştı. Bu sakin görünüm, değişmeyen ama umut verici değişiklik, kızın kafa derisini karıncalandırıyordu. Orada otururken ne düşünüyordu? Ya da hiçbir şey düşünmüyordu da içi boş muydu: Cennet'in arzusu için bir aracı mıydı yalnızca? Kız ürperdi ve çaydanlığın kapağı takırdadı.

Kızıl Türbanlıların üst düzey liderleri tahtların önünde diz çökmüştü. Ön sırada, Sağ Bakanı Guo Zixing ve Sol Bakanı Chen Youliang'ın saygı içindeki duruşları birebir aynıydı, çıplak kafaları yere bastırılmıştı. İkinci sırada Kızıl Türbanlıların üç genç komutanından ikisi vardı: Küçük Guo ve yakın arkadaşı Sun

Meng. Üçüncüleri, Komutan Wu yoktu: Hadım generale karşı günbegün geri çekilen cephe hattını elinde tutmak gibi tatsız bir görevle yüklenmişti.

Orada bulunmayan diğer tek kişi General Ma'ydı. Ne kadar yas tutsa da bu soyut bir duyguydu. On dört yaşından beri Guo hanesinde yaşıyordu ve babası ölmeden önce kızı yalnızca sanki yabancılarmış gibi yanından geçerken selamlamıştı. O zamana kadar kız çoktan adamın amacını yerine getirmişti: Kendisi ve Sağ Bakanı Guo arasındaki bağlılığı pekiştirmek.

"Ayağa kalkın," dedi Başbakan, tahttan inerek planlama yaparken kullandıkları kum masasına geçti. Ma'ya çayı koymasını işaret etti. Diğer Kızıl Türbanlı liderler de ona katılınca onları kontrollü bir öfkeyle inceledi. "Yeni generalimizi atamanın zamanı geldi de geçiyor. Sadece küçük çarpışmalar kazanabilecek biri değil, bizi Hulara karşı kazanacağımız nihai zafere götürecek olan gerçek liderimizi atayacağız. Ve hiç kuşkusuz: Bu kişi Kızıl Türbanlıların misyonunu kendi hırslarının önüne koyan biri olacak. General Ma..." Adamın ağzı açıldığı gibi kapandı fakat Ma onun tahammülsüz sert bakışlarından irkildi. Kızın içinde en ufak bir şüphe kalmışsa bile, bu bakış onu yok etti: Başbakan, babasının anlaşmazlığını sadakatsizlik olarak görmüştü. Ve bunu cezalandırmak için de Kızıl Türbanlıların başardığı her şeyi riske atmayı göze almıştı.

İki bakan da bir diğerine düşmanca bakışlar attı. Chen ve Guo birbirlerini hiç sevmezdi. Başbakan'ın yarattığı paranoya ve sırların boğucu atmosferi içinde, iktidar için yarışırken hırslarını saklamaya çalışan iki tutkulu adamdı onlar. Guo, Başbakan'ın daha uzun süredir müridiydi ancak şimdi müttefiki General Ma'nın ölümüyle, konumu eskisinden daha az sağlamdı.

Chen, "Ekselansları, müsaadenizle bu hizmetkâr alçakgönüllü bir öneride bulunmak istiyor: Bence Komutan Wu'da bu kapasite var," dedi. Kırklı yaşlarındaki Chen, rakibinden on yaş gençti. Küçük, düzgün bir yüzü vardı ve her iki yanağında çok yakından bakıldığında bir kaplanın çizgili yüzünü anımsatan derin dikey bir kırışıklık vardı. Ne âlimlerin taktığı siyah şapkası

ne de cüppesi böylesine hassas bir mesleğe sahip olduğu yanılsamasına yol açmıyordu. Başbakan'ın meclisine katılmadan önce acımasızlığıyla tanınan bir savaş beyiydi. Anfeng'i alan kişi oydu ki bölgedeki orijinal yapıların çoğunun –ve insanlarının hepsinin– yok olmasının nedeni buydu.

"Komutan Wu iyi gidiyor ve sadakatini kanıtladı ancak yirmi yaşında bile değil," dedi Guo. "Böyle genç bir adam tüm hareketimizin güçlerini nasıl yönetebilir? Bu uygun bir karar olmaz." Odadaki diğer herkes gibi Guo da Komutan Wu'nun Chen'le içli dışlı olduğunu biliyordu. "Ekselansları, olması gereken Komutan Guo'nun seçilmesidir. Wu'dan birkaç yıl daha fazla deneyime sahip ve askerlerin bağlılık ve coşku duygularını kamçılıyor. Hulara karşı mücadelemizde yeteneklerine tam anlamıyla güvenebilirsiniz."

Başbakan sert bakışlarını Küçük Guo'ya yöneltti. Görünüşe göre Küçük Guo, meselenin önceden halledilmiş olduğu konusunda haklıydı çünkü bir an sonra Başbakan ters bir şekilde ona döndü, "Guo Tianxu. Bizi, o hain General Ma'nın başarısız olduğu Hulara karşı kazanacağımız zafere götürecek olan sen misin?"

Küçük Guo, sanki tüm bunları kendi halletmiş kadar tatmin olmuş görünüyordu. Yumruğunu göğsüne çarparak onaylarcasına bir selam verdi. "Benim!"

Ma, çay doldurmak için Chen ve Küçük Guo'nun arasına eğilirken, Chen'in yüzünün hayal kırıklığından bile daha hafif bir duyguyla titrediğini gördü. Adam kazanmayı beklememişti. *Demek ki başka bir şeyin peşinde.*

"Pekâlâ, General Guo," dedi Başbakan. "O zaman bu unvana layık olduğunu kanıtla. Geri kalan kuvvetlerimizi de alıp Yuan'a karşı savaş hattını korumada Komutan Wu'ya destek olun. Stratejimiz onları oyalamak olmalı. Çok fazla zayiat vermeden direnin, sonra geri çekilin. Amacımız, sefer döneminin onlar Anfeng'e varmadan önce sona ermesini sağlamak olmalı. İşte o zaman yaz boyunca toprakları geri alabiliriz."

İhtiyatlı bir plandı. Başbakan bile General Ma'yı feda etmesinin konumlarını zayıflattığının farkındaydı, özellikle de Yuan daha yeni saldırıyı bastırmaya karar vermişken.

"Katılıyorum, Ekselansları," diye mırıldandı Sağ Bakanı Guo.

Chen, Küçük Guo'ya döndü ve sakince, "General, lütfen durum hakkındaki düşüncelerinizi bizimle paylaşın," dedi.

Ma, Küçük Guo'nun ağzını açtığını gördü. Korkuyla, Chen'in planını fark etti. Guo fraksiyonunun en zayıf halkasına saldırmak varken, neden tecrübeli ve kurnaz Sağ Bakanı Guo'yla uğraşasınız ki? Aptal, kibirli, hırslı Küçük Guo varken.

Küçük Guo'nun ağzından çıkacaklar hakkında dehşete kapılan Ma, çaydanlığın ibriğiyle oğlanın eline vurdu. Aynı anda bir el kızın bileğini yakalayıp sıkıca tutmuş olmasa işe de yarayabilirdi. Çay masaya çarptı ve Ma acıdan bağırmamak için kendini tuttu. Chen, kızın gözlerinden yaşlar gelene kadar bileğini daha sıkı sardı. Hoş bir tonda, "Sevgili Yingzi, eğer gelecekteki kocanı ağzını her açtığında haşlarsan, onun değerli fikrini nasıl duyacağız?" dedi.

Sağ Bakanı Guo bu duraksamadan yararlanarak hızlı bir şekilde araya girdi, "Ekselansları, General Guo'ya Komutan Wu'nun durum raporlarını gözden geçirme fırsatı tanımanızı öneririm. Sonra tekrar toplanabiliriz."

Chen karşılık verdi, "General Guo'nun zaten durumu çok iyi anladığından eminim. Düşüncelerini duymak için Sağ Bakanı'nın affına sığınıyorum." Ma'ya bir kez daha bakmadan bileğini serbest bıraktı. "General, lütfen devam edin."

Küçük Guo gururla kabardı; kendi sesini duymaya bayılırdı. Ma neredeyse ağlayacaktı. Oğlanın aklı hiç çalışmıyordu. Oysa kız ona *söylemişti*. Babasının başına gelenlerden nasıl bu kadar habersiz olabilirdi – Başbakan'ın gözünde, başarılı olmak için makul bir çaba ile cezalandırılabilir hırs arasındaki çizginin ne kadar ince olduğundan nasıl bu kadar habersiz olabilirdi? Kızın bileği zonkladı ve Chen'in kendini beğenmiş bakışını gördü.

Küçük Guo yanıtladı, "Neden karşılıksız olarak Hulara adam ve bölge verelim? Ayrıca Anfeng'i görecek kadar ilerlediklerinde, hava onlara göre çok sıcak olsa bile gerçekten dönüp evlerine mi gidecekler? Elbette, çabucak alabileceklerini umarak Huai'yi geçecekler. Neden muharebe şartlarını belirlemelerine izin vere-

lim? Karşılaşacakları bir sonraki büyük engel Yao Nehri olacak; onlara orada meydan okursak avantajımız olur. Mücadeleyi onlara götürecek kadar cesur olalım ve onları yenilgiyle tıpış tıpış prenslerine geri gönderelim!"

"Sahiden, neden cesur olmayalım ki?" diye mırıldandı Chen. "Hulara karşı kazanacağımız nihai zafere yeterince güveniyorsak, Cennet'in *gerçek* liderimizi savaşta zafere götüreceğine de güvenmemiz gerekmez mi?"

"Guo Tianxu," dedi Sağ Bakanı Guo sıkıntılı bir ifadeyle. "Belki daha ihtiyatlı—"

"İhtiyatlıymış!" diye haykırdı Küçük Guo, gerçeğin nadiren en yüksek sesten çıktığı özlü sözüne katılmayarak. "Binlerce kılıç darbesinden ölene kadar ihtiyatlı mı olacağız? Şüphesiz, daha büyük bir orduları var ama Zhuge Liang yüz binlik bir orduyu sadece üç bin kişilik bir kuvvetle yenmedi mi?"

İşte özetle Küçük Guo buydu: Utanmadan kendisini tarihin en iyi strateji uzmanıyla karşılaştırıyordu.

Akan çatının altına konan bir kova, su içine damlarken rasgele bir melodi çalıyordu. Bir an sonra Başbakan karanlık bir ifadeyle, "Eğer düşünceleriniz bu yöndeyse, o hâlde gidin ve Yao Nehri'ndeki savaşta bize öncülük edin, General Guo. Aydınlık Prensi değerli çabalarımızı kutsasın ve bize zafer getirsin!"

Aydınlık Prensi mülayim gülümsemesiyle onlara baktı. Yaklaşan karşılaşmanın sonucu hakkında Cennet'in ne buyurduğunu biliyorsa da hiç belli etmiyordu. Ma endişeden soğuk terler döktüğünü hissetti. Eğer Küçük Guo zafer kazanamazsa, fikir ayrılığı sadakat meselesi hâline gelecekti. Ve sadakati her şeyden üstün gören bir Başbakan için kız daha tehlikeli bir pozisyon olmadığını biliyordu.

Gözünün ucuyla Chen'e baktı. Küçük ağzının köşeleri yukarı kıvrılmıştı: Bir gülümsemenin tüm hazzını taşıyan ancak sıcaklığının s'sinden bile uzak bir ifade.

***

Duvarlarının içinde, Anfeng'in tepeleri, Kızıl Türbanlı adamların yaşadığı genişleyen çadır ve gecekondu kamplarının altın-

da pürüzsüzce yükselip alçalıyordu. Şehrin asıl hâlinden geriye yalnızca hayaletler ve parıldayan üst pencereleri, geceleri nehir gemileri gibi mavi loşlukta yükselen bir avuç iki katlı konak kalmıştı. Zhu atıyla birlikte durup soğuk havayı ve gübre ateşinin dumanını derin bir nefesle içine çekti. Olmak istediği yere, Anfeng'e ulaşmıştı. Fakat artık burada olduğuna göre, seçtiği bu yolda önündeki tehlikeleri şaşırtıcı bir netlikle görebiliyordu. Taşıdığı kılıcın ağırlığı, bu tehlikelerden en ciddi olanın bir hatırlatıcısıydı. Kız daha önce hiç kılıç tutmamıştı. Onu nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikri yoktu ve Xu Da'nın yapabildiği gibi ata bile binemiyordu. Manastırda çok şey öğrenmişti ama bunların hiçbiri savaş alanında nasıl hayatta kalınacağı sorununa uygulanabilir görünmüyordu. Bu düşünceyle, korku dolu bir beklenti dalgası sardı bedenini, o kadar yoğun ve şiddetliydi ki neredeyse zevk gibi hissettirdi. Düşündü: *Her zaman bir çıkış yolu vardır.*

Birisi, "Şanslı keşiş sensin," dedi.

Zhu arkasını döndüğünde, alacakaranlıkta hemen yanında dolanan bir çocuğun yüzünü gördü. Bir tapınak steli kadar büyük bir burunla kaplı olsa da kurnaz bir canlılığa sahipti. Yüz, önüne düşen saçlarla çerçevelenmişti. Besbelli saçlarını bir yetişkin gibi bağlayacak yaşta olduğundan, Zhu böyle yaparak burnu kadar büyük kulaklarını gizlemeye çalıştığını düşündü.

"Değil misin?" Oğlan ona sevimli bir gülümsemeyle baktı.

Zhu memnun bir şekilde karşılık verdi, "Bu keşiş, bir keşiş olduğunu kabul ediyor. Sen de—"

"Daha önce sahte keşişlerle tanıştım. İnsanların onlara öylece yiyecek vereceğini biliyorlar." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Chang Yuchun."

"Genç dostum, Chang Yuchun, sana bir parça içeriden bilgi vereyim: Gerçekten çok az kişi bedava yiyecek sunuyor," dedi Zhu, Anfeng'e yaptığı uzun, aç yürüyüşünü düşünerek. Oğlanın, atanma izlerini görebilmesi için başını eğdi. "Bu keşiş kimsenin üç günden uzun bir süre keşiş numarası yapmadığına bahse girmeye hazır."

Yuchun izleri büyük bir merakla inceledi. "Eh, şanslı keşiş, o şansa ihtiyacın olacak. Duyduğuma göre, Küçük Guo seni o kadar çok sevmiş ki öncü birliğe göndermiş." Oğlan Zhu'yu baştan aşağı süzerek kılıcı işaret etti. "Sanıyorum o şeyi nasıl kullanacağın hakkında hiçbir fikrin yok. Gerçi bir önemi de yok çünkü ilk beş dakika içinde okla vurulacaksın."

"Savaşçı keşişler *gerçekten* var," dedi Zhu. "Şimdiye kadar hiç onlardan biri olmak istemedim. Ama küçük kardeşim, sen Anfeng'i çok iyi tanıyor gibisin! Lütfen değerli tavsiyelerini bu keşişle paylaş."

Yuchun bir an bile düşünmeden yanıtladı, "Atı sat."

"Bu benim en değerli varlığım," diye itiraz etti Zhu. "Bu benim tek varlığım."

"*Ancak* binebilirsen." Kıza alaycı bir bakış attı. "Ata binemeyen, dövüşemeyen ve atını satmak istemeyen bir keşişsin. Yapabildiğin *herhangi* bir şey var mı?"

"Bu keşiş dua edebilir. İnsanlar bazen faydalı olduğunu söylüyor." Kız atı alıp caddeye doğru ilerledi. "Öncü birliğine bu taraftan mı gidiliyor?"

"Dikkat et!" Oğlan onu bir çukurun kenarından dolandırdı. "Hey, şanslı keşiş, işte sana asıl tavsiyem. Git buradan. Sence duaların bir Hu okunu durdurabilir mi?"

"İnsanlar neden *git* deyip duruyor? Bu keşiş için dışarıda hiçbir şey yok." Kız neşeyle konuşuyordu fakat Anfeng'den ayrılma düşüncesiyle, bir şahin gölgesinin geçip gitmesi kadar kısa süren serin bir hiçliğin dokunuşunu hissetti. Bu yolun belirsizlikleri ve zorlukları ne olursa olsun, azameti reddetmek bir seçenek değildi. Diğer yolun sonu sadece tek bir şekilde bitiyordu.

"Kalırsan tam olarak ne alacağını sanıyorsun? Her neyse, öncü birliği şurada." Yuchun, gelişigüzel yakılmış kamp ateşleriyle dolu açık bir alana işaret etti. "Ama ben bu tarafa gidiyorum. Görüşürüz, şanslı keşiş."

Zhu beklenti hissinin tadını çıkararak yoluna devam etti. Daha birkaç adım atmıştı ki gözünün ucuyla bir şeylerin kıpır-

dandığını gördü. At bir anda yılan gibi hızlı bir hamleyle şahlandı.

"Kaplumbağanın büzüğü!" Yuchun atın yolundan çekildi ve kızı yakaladı. "Geri ver!"

"Ne demek istediğini—" Kuvvetle fırlatılan para kesesi kızın göğsüne çarptı. "Ah!"

"Peki bu neden canını yaktı?" diye bağırdı oğlan. "Çünkü içi *lanet olası taşlarla dolu*."

"Bu da bu keşişin suçu çünkü—"

"Çünkü kendi kesem her nasılsa kayıpken, cebimde *taşlarla dolu bir kese* var!"

Zhu kendine engel olamadı: Güldü. O yaştaki oğlanlar kendilerini çok ciddiye alıyorlardı. Kendi akıllarıyla hayatta kalmak zorunda olup diğer insanları aptal sananlar için bu ciddiyet ikiye katlanıyordu. Kızın kahkahaları Yuchun'u daha da kızdırdı. "Seni sahtekâr! Keşişler gülmez ve hırsızlık yapmazlar. *Biliyordum* işte."

"Hayır, hayır." Zhu ağzının seğirmesini kontrol altına aldı. "Bu keşiş gerçekten bir keşiş. Belki de gerçekte nasıl insanlar olduğumuzu anlamadan önce birkaç keşişle daha tanışmalısın." Oğlanın kesesini iç cüppesinden çıkarıp inceledi. "Vay, küçük kardeş! Çok etkileyici." Bakır paralara ve artık neredeyse değersiz kâğıt paralara ek olarak, altı gümüş tael vardı. "Bu kadar çok hırsızlık yapıp da nasıl bu kadar uzun süre müsamaha edildin?"

"Bunu birine anlatacak kadar yaşayacağını mı sanıyorsun?" Yuchun kaşlarını çattı. "Geri ver onu."

"Beni bıçaklayacak mısın?" diye sordu Zhu ilgiyle.

"Bıçaklamalıyım! Ya herkese bir hırsız olduğumu söylersen?"

"Herkes senin bir hırsız olduğunu zaten biliyor." Bir an için Zhu dalga geçmeyi bıraktı ve daha bilge benliğine büründü. Yuchun huzursuzca gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını kaçırdı. Sonra Zhu devam etti, "Bir çocuğun orada burada birkaç bozuk para almasını önemsemediler. Ama artık çocuk değilsin. Yakında bir gün bir şey alacaksın. Muhtemelen önemli bir şey bile olmaya-

cak. Ama seni bunun için öldürecekler ve sonra duvardaki senin kellen olacak."

Yuchun'un yüzünden hızla maskelediği bir korku ifadesi geçti. Kesesini hışımla geri aldı. "Falcıymışsın gibi kalkmış, kaderimden bahsediyorsun! Senin gibi işe yaramaz bir pirinç kovasına neden inanayım ki? Endişeni kendine sakla. *Öncü birliğinde* olan sensin." Dudağı kıvrılarak Zhu'ya kurnaz bir bakış attı. "Peki keşiş, sence de sana etrafı gösterecek birine ihtiyacın yok mu? Sokakta yürürken bile neredeyse bacağını kırıyordun. Böyle devam edersen savaş alanını görebileceğini mi sanıyorsun?"

"Yardım mı teklif ediyorsun?" dedi Zhu. Kız, çocuğun fırsatçılığını, meydan okuyan ruhunu ve hatta çirkin yüzünü sevmişti: Ona kendini hatırlatıyordu.

"Atına mal olur." Sonra ekledi, "Sen öldükten sonra alabilirim."

"Bu keşişin bütün gün aldığı en cömert teklif." Sokağa karanlık çökmüştü; uzakta, öncülerin kamp ateşleri göz kırpıyordu. Zhu gülümseyerek oğlana döndü, "Evet, küçük kardeşim. Neden bu keşişe gitmesi gereken yeri bulmasında yardım ederek başlamıyorsun?"

Zhu, açık alandaki sıkışık çadır ve kamp ateşi labirentinde Yuchun'u takip etti. Birkaç adımda bir, bir çöp yığınının ya da cırcır böcekleri üzerine kumar oynayan bir grup adamın etrafından dolaşması gerekiyordu. Duyuları kokudan ve gürültüden körelmişti. Manastırın yüzlerce keşişinin onun gözünde nasıl bir şehir gibi göründüğünü anımsadı. Bu ise onun yüz katıydı. Daha önce hiç bu kadar çok insanı bir arada görmemişti.

Çadır kent aniden bir meydana açıldı. Ortasında yükseltilmiş bir platform inşa edilmişti. Kenarları meşalelerle aydınlatılmıştı ve karanlıkta, altında koşuşturan insan denizinin üzerinde yanan bir gemi gibi süzülüyordu.

"Neler oluyor?"

"Kutsama töreni," dedi Yuchun. "Yakında başlayacak. Mutlak ölümüne doğru yola çıkmadan önce Aydınlık Prensi'nin kutsamasını istemiyor musun? Öne doğru ilerlemelisin."

Zhu, geleceğinin bağlı olduğu kalabalığa baktığında, eskimiş zırhlar ve harekâtın imzası olan kırmızı başörtüleri içinde rengârenk, sağlam genç köylüler gördü. Nanren kanından olanlar için her fırsatın önünün kesildiği bir ülkede, isyancı bir hareket, başka türlü bir girişimin yapabileceğinden daha büyük çapta bir insan kitlesi toplamıştı. Fakat Zhu, Yuan'ın güzel, ifadesiz suratlı hadım generalini ve birebir aynı koyu renkli zırhlarıyla manastıra akan askerlerini hatırladı ve bir ürperti hissetti.

Cennet'in Nehri tepelerinde yükseliyor, enginliği hepsini yeryüzüne yapıştırmakla tehdit ediyordu. Davullar o kadar yüksek sesle çalıyordu ki Zhu, kalbini ritimlerinin arasına sıkıştırmaya çalışıyorlarmış gibi hissetti. Kalabalık sıklaştı ve adamlar avazları çıktığı kadar bağırmaya başladı. Ve nihayet kırmızılara sarılı bir figür çıktı sahneye. Küçük boyutu, sanki Cennet ve dünya arasında bir yerde havada duruyormuş gibi çok uzak görünmesine neden oluyordu. Bir çocuk.

Aydınlık Prensi öne çıktı. Yüzüne sakin bir gülümseme takınmıştı ve ellerini cömertçe uzatıyordu. Yukarıda, rüzgâr gümbürdüyor ve bayrakları direklerine çarpıyordu. Adamların çığlıkları yeni bir perdeye yükseldi.

Ve sonra, aniden, çocuk elinde bir alev tutuyordu. Şaşkınlıkla, Zhu'nun tüyleri diken diken oldu. Çocuk elini oynatmamış ya da başka bir hareket yapmamıştı. Alev öylece *ortaya çıkmıştı*. Bir kanlı ay kadar ürkütücü şekilde parlayan kırmızı bir alev. Kalabalık kükrerken alev büyüdü. Aydınlık Prensi'nin kollarından yukarı ilerleyerek omuzlarının ve başının üzerinden geçti, ta ki o karşılarında karanlığı püskürtmek yerine onu samur kürkü kadar göz alıcı kılan koyu kırmızı bir ateşle kaplanmış hâlde durana kadar.

Zhu huşu içinde olduğu yerde kalakaldı. *Cennet'in Vekâleti*. Herkes gibi o da İmparator'un ilahi ışığıyla ilgili hikâyeleri biliyordu – Cennet'in Oğlu'na bahşedilen hükmetme hakkının fiziksel tezahürünü. Moğol hükümdarlarının ışığı mavi yanardı; Büyük Yuan'ın bayrağı da o yüzden bu renkti. Manastırdan geçen gezgin keşişler, bazen İmparator'un hükümdarlığının ilk

günlerinde Dadu'da –Moğolların Hanbalık olarak adlandırdıkları başkentte– bulunduklarından ve onun bir parmak şıklatmasıyla mavi bir alev var ettiğini gördüklerinden bahsederdi. Zhu'nunsa manastırdan ayrılmak gibi bir niyeti hiç olmamıştı ve zaten İmparator'un gücünü artık toplum içinde göstermediğini bildiğinden Vekâlet'i kanlı canlı göreceğini asla düşünmemişti. Ama işte karşısındaydı. Batan güneş gibi kırmızı alev, barbarlardan önce hüküm süren son imparatorlar olan Song Hanedanı imparatorlarının rengi.

İsyancıların renk olarak neden kırmızıyı seçtikleri birdenbire anlam kazanmıştı. Kendilerine neden bu ismi verdikleri de. Zhu, o parıldayan şekle baktı ve sanki bedeni, fırtınadan önceki bulutlu havaya tepki veriyormuş gibi teninde bir karıncalanma hissetti. Aydınlık Prensi değişimi müjdeliyordu. Manastırdan kovulduğu zamanki kadar güçlü ve yakıcı arzusu onu ele geçirdi. *Her şey burada başlıyor.*

"Çok etkilenme," diye bağırdı Yuchun kızın kulağına. "Bu sadece bir ışık; hiçbir şey yapmıyor."

"Öyleyse neden herkes bu kadar heyecanlı?" diye karşılık verdi Zhu bağırarak. Ama Yuchun'un alaycılığı karşısında bile anlayabildiğini düşündü. Cennet'in gücünü görmek, onu geleceğe doğru olabildiğince hızlı koşarken arkasından esen rüzgâr gibi hissettiren vahşi bir enerjiyle dolduruyordu.

Kalabalığın ön safları ileriye akın etti, elleri kırmızı ışığa uzanıyordu. "Işığa dokun, kutsamayı al. Gerçi hepsi her türlü ölüyor. Buna şahit oldum." İkinci bir figür çıktı sahneye. "Bu da Başbakan."

Başbakan yaklaşırken Aydınlık Prensi elini uzattı ve aralarında alevler yaydı. Ateş, Başbakan'ın omuzlarını örttü ve adam kollarını kaldırdığında sıvı misali kalabalığın üzerine döküldü. Başbakan onlara seslendi, "Son imparatorlarımızın damarlarında akan Cennet'in Vekâleti'ne tanıklık edin. Huların karanlığını söndürecek olan ışığa – Aydınlık Prensi'nin yeni döneminin ışığına!" ve adamlar buna karşılık histerik bir şekilde gülüp naralar attılar. Sonuçta genç adamlardı, ölebileceklerine inanmıyorlar-

dı. Ve orada, o büyülü kırmızı ışıkta dururlarken, bu bir an için imkânsız göründü.

Zhu kalabalığın sevinmesini izlerken merak etti. Muhtemelen Aydınlık Prensi'nin Vekâleti, Büyük Yuan'ın *nihayetinde* düşeceği anlamına geliyordu. Ama Zhu bir keşişti; hanedan tarihlerini okumuştu. Tarih bir yılan gibi bükülüp dönerdi. İnsan o ânın içindeyken, bir an sonra hangi yöne döneceğini nereden bilebilirdi? Vekâlet hiçbir şekilde isyancılara bu zaferi –ya da aslında herhangi bir zaferi– vadetmiyordu.

Ve o kalabalığın içinde Zhu tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını biliyordu. *Kiminle* karşı karşıya olduklarını. Yuan'ın hadım generaliyle olan bu tuhaf bağlantı titreşimiyle, oymalı yeşim maskesinin altında onun utancını, kendinden nefretini ve öfkesini görmüştü. Yüreğinde bir yara taşıyordu ve bu onu buradaki herkesin düşündüğünden daha tehlikeli bir düşman kılıyordu. Kızıl Türbanlıların en deneyimli liderini daha yeni yenmişti ve şimdi Wuhuang Manastırı'na yaptığını isyancılara da yapmaya kararlı olacaktı.

Ve bu, diye düşündü Zhu ümitsizce, hiç iyi olmayacaktı. Böyle zamanlarda, azamete giden tek yol bir ordudan geçiyordu ve etraftaki tek ordu Kızıl Türbanlılardı. Onlar olmadan, kız bir hiç olurdu.

7

YAO NEHRİ

Zhu, ekibinin diğer dört üyesiyle paylaştığı çadırın önündeki küçük pişirme ateşinde hırsız Yuchun ile oturuyordu. Bir kez olsun yağmur yağmıyordu, bu da iki haftadır kuru geçen ilk gün demekti. Önce Anfeng'den Yao Nehri'ne kadar olan bir haftalık yürüyüş boyunca, sonra da onlar Yao'da Yuan ordusunun gelmesini beklerken bir başka sefil hafta boyunca yağmur yağmıştı. Artık Yuan *nihayet* Yao'nun diğer tarafına geldiğinde, Zhu beklemeye devam etmelerini diledi. Yaklaşan muharebe üzerine o kadar kafa patlatmasına rağmen, sorununun her iki kısmına da hitap edecek bir çözüm bulamamıştı: öncü birlikten sağ çıkmak ve Kızıl Türbanlıların Yuan'ın hadım generali tarafından muhtemelen yok edilecek olması. Sinir bozucu bir şekilde, yarım yamalak bir plan işe yaramazdı: Bir parçayı çözüp diğerini atlamak onun ya sonunu getirirdi – ya da ordusunu ve azamete giden yolunu elinden alırdı ki bu da aynı yola çıkıyordu. Bir çözümü *olmalıydı* ama şimdiye kadar kafasında dönüp duran fikirlerin tek meyvesi, bir baş ağrısı ve artan bir korku duygusuydu.

Zhu, ateşin üzerindeki köpüren sarı fasulye tenceresini karıştırdı. Ekibin en yeni üyesi olarak, yetersiz erzaklarını yenilebilir bir şeye dönüştürmekle görevlendirilmişti. Kızıl Türbanlıların üyesi olmayan ve dolayısıyla erzak almayan Yuchun, içinde pişirilen yemekten bir kâse almak karşılığında ekibe (muhtemelen

çalıntı) tencereyi kiralamıştı. Duman ve nişastalı fasulye, kızın sonsuza dek kaçtığını düşündüğü bir hayatın kokusuydu. "Tek ihtiyacımız olan bir kertenkele," dedi Zhu ironik hissederek.

Yuchun ona iğrenmiş gözlerle baktı. "Iyy, neden?"

"Ah, küçük kardeşim, daha önce hiç aç kalmamış olmalısın. Şanslısın."

"Şans, ha! Hayatta kalmak için bir *kertenkele* yemem gereken duruma düşmeyecek kadar akıllıyım," dedi Yuchun. "Bana tadının tavuk gibi olduğunu söyleme sakın."

"Bu keşiş nereden bilsin?" diye dikkat çekti Zhu. "Kıtlıkta hiç tavuk olmaz ve keşişler de vejetaryendir."

"Domuz eti daha güzel," dedi Yuchun. "Yine de atalarıma bunu söylediğimi söyleme; onlar Hui." Hui halkının dinleri gereği domuz etinden kaçınması, onları domuz aşığı güneylilerin gözünde tuhaf kılmıştı. "Baksana, sanırım bir ya da üç domuza param yetebilir. Ne düşünüyorsun, şanslı keşiş: Yuan yarın hepinizi öldürdüğünde, atını sahile götürüp bir restoran açayım mı?"

"Planın buysa, yemeği yapan da sen olmalısın," dedi Zhu. Kız fasulyenin tadına baktı ve suratını ekşitti. "Kaybedeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Kaybedeceğinizi umuyorum," diye düzeltti Yuchun. "Yuan askerleri sizin boktan eşyalarınızı almakla ilgilenmeyecekler, bu da ben alabilirim demek. Öbür türlüsü bu kadar kazançlı değil."

"Öyle mi," dedi Zhu sakince. Yuan'ın gelişinin Kızıl Türbanlı kampındaki hemen hemen herkeste yarattığı hevesli beklentiye rağmen, müdahale etmediği takdirde onları bekleyen neticeden daha da emin olmuştu.

Kuzey-güney yönünde uzanan Yao, büyük bir set gölünü doğu-batı yönünde uzanan ve ondan da büyük olan Huai Nehri'ne akıtıyordu. İki nehir, birlikte Anfeng'e kuzeyden ve doğudan yaklaşmak isteyenlere karşı koruyucu bir dik açı meydana getiriyordu. Setin hemen aşağısında, Tang döneminden kalma bir taş kemer köprü, Yao'nun iki yakasını bağlıyordu. Köprünün aşağısında, Yao genişleyerek Huai'yle birleşme noktası olan bataklık bir deltaya dönüşüyordu. Yao Nehri, bir ordunun akıntının

aşağısından geçemeyeceği kadar geniş olduğundan ve göl akıntının yukarısında kaldığından, köprü Yuan ordusunun karşıya geçmesi için tek yoldu. Kızıl Türbanlılar önce gelip köprübaşının kontrolünü ele geçirmişlerdi, bu yüzden avantaj onlardaydı. Ama şimdi o karanlık uzak kıyıya bakarken Zhu, Yuan ordusunun kamp ateşlerinden çıkan soluk dumanın bir mezar taşındaki satırlar gibi yukarı süzüldüğünü gördü. Dışarıda bir yerlerde hadım general, belki de onun olduğu yöne bakıyordu. Ve bir şey Zhu'ya, tıpkı kendi gibi generalin de genç Kızıl Türbanlılar gibi savaşı merakla beklemek yerine, savaşın onun lehine sonuçlanacağının soğuk kesinliğini hissettiğini söyledi.

"Fasulyenin olmasına muhtemelen bir saat daha var. Bu keşiş dua etmeye giderken sen de yemeğe göz kulak olsan iyi olur," dedi Zhu, şahsi işleri için biraz mahremiyet bulmak adına kamptan çıkarken her zamanki bahanesini kullanarak. Manastırdaki son yıllarında kendine ait bir odası vardı ve fiziksel farklılıklarını düşünmek zorunda kalmamıştı. Artık bu farklılıkları gizli tutmanın yollarını bulmak zorunda olduğundan, azamete ulaşamaması durumunda kendisini bekleyen kaderin hem sıkıntısından hem de hatırlatılmasından nefret ediyordu.

Yuchun isteksizce karıştırma çubuğunu aldı. Ekipteki sürekli varlığına rağmen kendisini bir ziyaretçi olarak görüyor ve kendisine süfli görevler verilmesine içerliyordu. "Eğer bir Hu, okunun sana isabet etmesi için dua ediyorsa ve sen de etmemesi için eşit derecede dua ediyorsan, sence de dualar birbirlerini nötrlemez mi?"

Zhu kaşlarını kaldırdı. "O zaman ne olur?"

"Bir başkasının okuyla vurulursun," dedi Yuchun hemen.

"Öyleyse, bu keşiş ona *herhangi* bir okun isabet etmemesi için dua edecek. Ya da kılıcın. Ya da mızrağın." Duraksadı. "Savaşta başka hangi sebepten ölürsün?"

"Ha, Cennet'e sağlam bir argüman sunabileceğini mi sanıyorsun?" dedi Yuchun. "Dua ederek kaderinden kaçamazsın, keşiş."

Zhu, Yuchun'un söylediklerinin kasvetini üzerinden atarak oradan uzaklaştı. O Zhu Chongba'ydı ve azamete ulaşacaktı ve

şu anda odaklanması gereken tek şey bunu gerçekleştirmekti. Kamptan çıktı, tuvaletini yaptı, sonra nehir kıyısını takip ederek sete gitti ve göle doğru yürüdü.

Gölün diğer tarafındaki baş döndürücü yamaçtan, her biri insani boyutun üç katı olan dev bodhisattva heykelleri dingin bakışlarıyla onu olduğu yere sabitledi. Zhu huzursuzca düşündü: *Cennet bizi izliyor.* Yerel efsaneye göre heykeller, bayırdan aşağı kayıp gölün derinliklerini boylamış ve burada tilkilerle birlikte diğer insandışı ruhlara ev sahipliği yapmış kadim bir tapınağa aitti. Daha önce insan olmayan bir ruh görmemiş olan Zhu, varlıklarından her zaman şüphe duymuştu. Ama o karanlık, durgun yüzeyde bu fikri daha inanılır kılan bir şey vardı.

Islak zeminde bağdaş kurup oturdu ve sorununu bir kez daha düşündü. En iyi çözüm, iki ordunun karşılaşmasını tamamen engellemek olurdu. Belki köprüyü yıkabilirse... ama bunu söylemesi, yapmasından daha kolaydı. Bir depremden başka hiçbir şey bir Tang taş köprüsünü yıkamazdı ve bu köprü halihazırda beş asır geçirmişti. Buna karşılık ne yapabilirdi ki?

Uzaktaki heykellere baktı. İlk kez, sanki önemli bir mesaj vermek istercesine öne eğildiklerini fark etti. Dün de bu şekilde mi duruyorlardı? Bunu düşündüğü sırada yeni bir şeyin daha farkına vardı: toprağın derinliklerinde bir mırıltı, o kadar alçaktı ki duyulmaktan çok hissediliyordu, yeryüzünün kemikleri birbirine sürtünüyormuş gibi. Ve o sesin ne olduğunu anladığı an, dönüp duran zihni çözümü bulmuş olmanın verdiği korkunç rahatlamayla sessizliğe büründü.

Bunca yıldır, Zhu Chongba'nın hayatını yaşadığı açığa çıkar korkusuyla Cennet'in dikkatini çekmemek için her şeyi yapmıştı. Kendini güvende hissetmek, sanki ödünç alınmış bir kabuğun içinde bir yengeçmiş gibi gizlenmiş hissetmek demekti. Ama bu manastırın küçük ve düzenli dünyasındaydı. Şimdiyse –dehşet verici bir şekilde– dış dünyada azamete ulaşmanın herhangi bir kişinin bireysel kontrolünün ötesinde olduğunu fark etmişti. Arkasında Cennet'in iradesi olmadan bu imkânsız olurdu. Başarılı olmak için Cennet'e seslenmesi ve onun kendisine değil, *Zhu*

Chongba'ya, kaderinde azamet yazılı olan kişiye cevap vermesini sağlaması gerekiyordu.

Nefes almakta zorlanıyordu. Kasıtlı olarak Cennet'in dikkatini çekmek her şeyi riske atmak demekti. Zhu Chongba olarak çok uzun süre yaşamış, farklılıklarını kendisine bile itiraf etmemeye çalışmıştı fakat şimdi bizzat erkek kardeşi *olmak* zorundaydı. O kadar içten inanmak zorundaydı ki Cennet baktığında sadece tek bir kişi görecekti. Tek bir kader.

Hayatının en büyük kumarı olacaktı. Ama eğer azamet istiyorsa, ayağa kalkıp bunu talep etmek zorundaydı.

Cennet uzakta olduğundan dikkatini çekmek için birtakım araç gereçlere ihtiyaç vardı. Yuchun'un talimatlarını takip eden Zhu, atını daha kıdemli Kızıl Türbanlıların çadırlarını kurduğu kampın uzak tarafına sürdü. Sonuç olarak, aradığı kişiyi bulmak kolay olmuştu. Bir çadırın dışına bir dizi kova birbirine damlayacak biçimde alt alta yerleştirilmişti. Zhu'yu şaşırtan bir şekilde, kovalardan birinin üzerine yerleştirilmiş bir kutu hızla açıldı ve bir boncuk fırlattı, bu boncuk bir telden hızla inerek diğer boncuk yığınlarının üzerine düştü. Bir su saatiydi bu. Bu tür buluşlar hakkında okumuş olmasına rağmen, daha önce hiç görmemişti: Büyülü görünüyordu.

Saatin sahibi dışarı çıktı ve kıza kaşlarını çattı. Kızıl Türbanlıların mühendisi Jiao Yu, Konfüçyüsçü bir âlimin ince sakalına ve etrafının aptallarla çevrili olduğunu düşünen birinin küçümseyici ifadesine sahipti. "Sen gerçek bir keşiş misin?" dedi kıza somurtkan bir şekilde.

"Neden herkes bu keşişe bunu soruyor?"

"Sanırım keşişlerin öldürmeye karşı bir tür manastır yemini ettiğini varsayıyorlar," dedi Jiao. "Sense kılıç kuşanmışsın." Omuz atarak kızın yanından geçti.

"Yalnızca General Guo bu keşişi onu almaya zorladığı için," dedi Zhu, Jiao tahta ve metal artıklarıyla dolu bir yük arabasını karıştırmaya giderken onu takip ederek. "Eğer bu keşiş kılıç kuşanmazsa, kellesini duvara asacağını söyledi."

"General Guo'nun söyleyeceği bir şeye benziyor," diye homurdandı Jiao. "Bir keşişin kafasını kesmekten daha aptalca şeyler yaptı. Mesela: Bizi buraya bizden iki kat büyük ve beş kat daha iyi olan bir Hu ordusuyla kafa kafaya çarpışmaya getirmek."

"Diğer herkes yarın kazanacağımızı düşünüyor gibi görünüyor," diye bir gözlemde bulundu Zhu.

"Diğer herkes gözü boyanmış birer aptal," dedi Jiao kısa ve öz bir şekilde. "Vekâlet'e sahip olmak iyi hoş ama tatbiki meselelere gelince, Cennet tarafından gönderilen bir mucize olasılığından ziyade iyi bir generale ve sayısal avantaja güvenmeyi tercih ederim."

Zhu güldü. "Ne yazık ki saflarımızda daha tatbiki düşünürler yok. Pekâlâ, Mühendis Jiao, yarından endişe ediyorsanız size bir teklifim var. Sizce de elinizin altında bir at olsaydı, hayatta kalma şansınız daha yüksek olmaz mıydı? Benim gibi işe yaramaz pirinç kovaları ön cephedeyken sizin burada kampta olacağınızı tahmin ediyorum fakat eğer Yuan galip gelirse..." Zhu kaşlarını kaldırdı. "Bir çıkış stratejisine ihtiyacınız olacak."

Jiao'nun gözleri keskinleşti. Kız adamı çözmüştü: Dünyaları başlarına yıkılırken yarın burada olmaya niyeti yoktu. Adam ata şöyle bir göz gezdirdi, sonra daha uzun bir bakış attı. "Bir Hu savaş atını nereden buldun?"

"Atın savaşa girmekten de ondan uzaklaşmaktan da eşit derecede mutlu olacağından eminim," dedi Zhu. "Ben binmeyi bilmiyorum. Ama bana öyle geliyor ki siz eğitimlisiniz ve muhtemelen iyi bir aileden geliyorsunuz, bu yüzden binebildiğinize eminim. Ama karşılığında bana bir şey yapmanızı istiyorum."

Adam, Zhu'nun tarif ettiği şeyi duyunca, karanlık bir ifadeyle güldü. "Tam da bir keşişin isteyeceği türden işe yaramaz bir şey. Bunu yapabilirim. Ama istediğinin bu olduğundan emin misin? Senin yerinde olsaydım, bir silah isterdim."

"Zaten kullanamadığım bir kılıcım var," dedi Zhu. Adama atın dizginlerini uzattı. "Ama keşişlerin nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa, o da Cennet'in duyması için dua etmektir."

Uzaklaşırken, zihninde Yuchun'un kendini beğenmiş sesini duydu: *Dua ederek kaderinden kaçamazsın.*

Ama belki de, diye düşündü kasvetli kasvetli, dua edip yeni bir kader talep edebilirsin.

Ouyang'ın adamları kampı kurana kadar hava kararmıştı. Esen'i gerinden aldı ve düşmanlarını incelemek için birlikte at sırtında köprübaşına indiler. Karşı kıyıda Kızıl Türbanlıların kamp ateşleri, tepelerde orman yangını izlerini andıran uzun çizgiler oluşturuyordu. Her iki kamptan gelen ışık, bulutlardan yansıyor ve köprünün altından akan kara suyun yüzeyini gümüşe boyuyordu.

"Demek yeni generallerinin tarzı böyle," dedi Esen. "Doğrudan bir çatışma. Ya hep ya hiç." Gülümserken ağzı hiç kıpırdamasa da iki yanında minik hilaller belirdi. Nedense Ouyang onları daima fark etmişti. "Tam benim kafadan."

"Kendinize hakaret etmeyin," dedi söz konusu kişi hakkında istihbarat almış olan Ouyang. "Asıl niteliği, sözde Sağ Bakanı'nın oğlu olmak. Adı Guo Tianxu, yirmi iki yaşında ve herkesin dediğine göre fevri bir aptal."

"Eh, bu durumda lafımı geri alıyorum," dedi Esen gülerek. "Ama muharebe için burayı seçecek kadar akıllı. Onlar için iyi bir konum. Bizi köprüden geçmeye zorlayarak, sayı ve süvari avantajlarımızı kaybetmemize neden olacaklar. Onları bir günde alt edemeyeceğiz, orası kesin."

"O şekilde bir strateji uygulasaydık bile kazanırdık," dedi Ouyang. Karşılarında, köprünün solgun taş kemerleri karanlıkta yüzüyormuş gibi görünüyor, sonsuza kadar sürdüğü yanılsamasını yaratıyordu. Ouyang gibi pratik zekâlı bir kişi bile uzun zaman önce sona eren bir yerli hanedanın en büyük başarılarından biri olarak bunu takdir edebilirdi. Omurgasında bir ürperti dalgası gezindi. Belki de Nanren kanı bu yerin mazisini tanımıştı. Geçmiş bir yaşamda buradan geçip geçmediğini, hatta kendi elleriyle inşa edip etmediğini merak etti. Geçmiş yaşamlarının bundan daha iyi olduğunu düşünmek cezbediciydi ama o bunun doğru olamayacağını düşündü; bu hayatı ve kaderi hak etmek için geçmişinde bir şey yapmış olmalıydı.

"O hâlde diğer yolu mu seçeceksin?"

"Eğer lordum kabul ederse." Köprüyü düşünmek, Ouyang'ın, isyancıların istediği türden uzun süreli bir çatışmaya yönelik kayıtsız coşkusunun son zerresini de kaybetmesine neden olmuştu. "Keşif kolu nehir kıyısının yaklaşık altı kilometre aşağısında sağlam bir bölüm buldu. Bataklığa dönüşmeden birkaç taburu kaldırabilir."

Kızıl Türbanlılar açıkça Yao'nun aşağısının geçilemeyeceğini düşünüyorlardı. Genişti ve en derin yeri askerlerin boyunu geçiyordu. Ancak isyancılar Nanren'di; yerleşik yaşamdan geliyorlardı. Aralarında Moğol olsaydı, yeterli kararlılıkla her nehrin geçilebileceğini bilirlerdi. Ya da bu sırada kaç askerin harcanabileceği konusunda yeterli özensizlikle.

"Koşullar ideal değil," dedi Esen, nehrin yüksek ve hızlı akmasına neden olan yağmurları kastederek. "Kuşatma kuvvetlerinin karşıya geçmesi ve mevzilenmesi ne kadar sürer?"

Ouyang düşündü. Yağmur olmasaydı, kuvvetleri karşıya gece gönderirdi. Hâl böyle olunca – "İlk ışıkta geçmeye başlamalarını sağlayacağım, aksi takdirde vereceğimiz kayıplara değmez. Yılan saatinin başında yerlerini almış olurlar." Şafakla öğlen arası. "O zamana kadar çoktan muharebeye başlamış olacağız fakat başlayalı fazla zaman geçmemiş olacak."

"Aslında biraz göğüs göğse çarpışmaya itirazım olmaz," dedi Esen. Bu ifade hafif kalırdı: Savaşı severdi. Gözlerinin kenarları kırıştı. "Kuşatma kuvvetleri karşıya geçmeyi bitirene kadar oynayıp sonra da noktayı koyacağız. Bu kadar çabuk bitmesi neredeyse yazık olacak! Her ânın tadını çıkarsak iyi olur."

Esen'in yüz hatları bir heykelinki kadar düzgün ve muntazam olsa da içindeki coşku sakin bir ifade takınamayacak kadar büyüktü. Ouyang onu ne zaman böyle görse bir kıpırtı hissederdi: Sabırsızlıkla beklenen zevkle yüzü parlıyordu, damarlarında bozkır savaşçısı atalarının kanı akıyordu. Ouyang'ın kıskandığı dokunaklı bir saflığı vardı. Hiçbir zaman bir zevk ânını Esen kadar kolayca ve bütünüyle yaşayamamıştı. Sadece geçici olduğunu –her ânın bir anı hâline gelir gelmez güzelliğinden ve canlılığın-

dan yoksun kalacağını– bilmek daha yaşanırken bile onda buruk bir his bırakıyordu.

Göğüs kemiğinin altında bir sancı hissederek karşılık verdi, "Evet, lordum."

Komutanlar Zhu'yu ve Kızıl Türbanlıların geri kalanını şafaktan önce köprübaşındaki pozisyona geçme emriyle uyandırdılar. Yuchun veda bile etmeden çoktan ortadan kaybolmuştu ve Zhu, Jiao'nun da aynısını yaptığını varsayıyordu. Tüm adamların Aydınlık Prensi'ne ve Vekâlet'ine olan inancına rağmen, önceki günün heyecanı yerini endişeli bir beklentiye bırakmıştı. Önlerinde, köprünün kemeri kara suların üzerinde yükseldi ve karanlığa gömüldü.

Zhu bekledi, nefesinin meydana getirdiği buhar önünde titreşiyordu. Soluk kış güneşi, yavaşça yüksekteki gölün üstündeki semada belirdi ve köprünün diğer tarafındaki karanlığı kovaladı. Uzakta köprübaşı göründü, arkasında da sıra sıra askerler. Güneş ışınlarının ilerlediği her an, bir öncekinin arkasında başka bir sıra beliriyordu. Ardı arkası gelmiyordu, ta ki aynı karanlık zırhlı saflarla örtülü tüm kıyı gözler önüne serilene dek.

O büyük ordunun önünde at sırtında bekleyen biri vardı. Zırhı ışığı yutuyor, sadece keskin kenarlarında parıldıyordu. Halka şeklindeki örgüleri, bir güvenin açılmış kanatları gibiydi. Arkasındaysa, kendisiyle cephesi arasında ölüler ordusu gibi duran hayaletler vardı. *Hadım general.*

Bir bağlantı titreşimi Zhu'yu öyle keskin bir şekilde delip geçti ki acıdan nefesi kesildi. Sonra, sarsılarak acıyı ve bağlantıyı bir öfke dalgasıyla kenara itti. Onun *gibi* değildi –ne şimdi ne de başka zaman– çünkü o Zhu Chongba'ydı.

Önceki çarpışmalarda hayatta kalıp bir gün daha savaşmak için Yuan'dan her zaman geri çekilmiş olan diğer Kızıl Türbanlılar, aniden bir taraf kazanana kadar sürecek bir savaşa girmek üzere olduklarını fark ettiler. Ve karşılarında duran Yuan ordusunu gördükleri anda, kazananın onlar olmayacağını anladılar.

Zhu, güvenlerinin örselendiği ânı hissetti. Etrafındaki adamlardan bir sitem dalgası yayılırken, kız başını kaldırıp bodhi-

sattva heykellerinin gülümseyen, gölge düşmüş yüzlerinin iki orduya baktığı göle çevirdi bakışlarını. Sonra cephede dizilmiş adamları geçip köprüye çıktı.

Birliğinin başındaki subaydan tek bir kesik haykırış yükseldi. Taşın serinliği hasır sandaletlerinin arasından hissediliyordu. Sırtına bağlı olan ağırlığı ve soğuk havayı içine çekerken ciğerlerindeki ve burun deliklerindeki küçük keskin sızıları hissetti. Sessizlik kırılgandı. Ya da belki de kırılgan olan, bu duraksamada hareketsiz kalan kendisiydi. Attığı her adım, Zhu Chongba olma cesaretinin ve o büyük kadere olan arzusunun bir sınavıydı. *Bunu istiyorum*, diye düşündü kız ve arzusunun şiddeti kanını o kadar güçlü pompaladı ki bu sebepten burnunun kanamaması bir mucizeydi. Basınç büyüdü, dayanılmaz bir hâl aldı, korkularını ve şüphelerini ufalayıp körükledi, ta ki bunlar saf, yanan bir inanca dönüşene kadar. *Ben Zhu Chongba'yım ve azamet* benim *kaderim*.

Köprünün ortasına ulaştı ve oturdu. Sonra gözlerini kapattı ve aynı dizeleri tekrarlamaya başladı.

Sesi net bir şekilde yükseldi. Tanıdık sözler, kulağa binlerce keşiş ilahi söylüyormuş gibi gelene kadar bir yankılar kümesinde toplandı. Ses katmanları artarken, bedenin dışında tezahür eden korku gibi havada garip bir titreşim hissetti. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Seslenmişti ve Cennet onu dinliyordu.

Ayağa kalktı ve çanı sırtından indirdi. Çana vurdu ve çıkan ses tüm gölü çınlattı. Heykeller duymak için ona doğru mu eğiliyordu? "Aydınlık Prensi'ne şükürler olsun!" diye haykırdı ve çana ikinci kez vurdu. "On bin yıl hüküm sürsün!"

Çana üçüncü kez vurduğunda, Kızıl Türbanlılar sersemliklerini üzerlerinden attı. Aydınlık Prensi'ne yaptıkları gibi kükrediler ve ayaklarını yere vurdular, öyle şiddetliydi ki köprü sallandı ve karşılığında vadi kükredi.

Hadım generalin tek cevabı kolunu kaldırmak oldu. Arkasında, Yuan okçuları yaylarını çekti. Zhu bir rüyadaymış gibi görüyordu olan biteni. Onun içinde sadece mükemmel, mutlak bir

inanç ve arzu nuru vardı. *Arzu, tüm acıların kaynağıdır.* Arzu ne kadar azametli olursa, acı da o kadar azametli olurdu ve kız şimdi azametin kendisini arzuluyordu. Tüm iradesiyle, bu düşünceyi Cennet'e ve onları izleyen heykellere yöneltti: *Ne kadar acı çekmek gerekiyorsa gereksin, buna dayanabilirim.*

Sanki cevap veriyormuş gibi, havadaki titreşim yoğunlaştı. Kızıl Türbanlılar sustu ve Yuan askerleri sarsıldı, öyle ki çentikli okları rüzgâr yiyen bir orman gibi titredi.

Sonra heykellerin altındaki yamaç çökmeye başladı. Şiddetli yağmurla harekete geçmiş, Kızıl Türbanlıların tepinmelerinin ve haykırdıkları şükürlerin titreşimleriyle dengesizleşmiş ve Zhu Chongba'nın çağrısına yanıt olarak Cennet tarafından serbest bırakılmıştı. Uzun, yumuşak bir gök gürlemesiyle ağaçlar, kayalar, heykeller ve toprak, tıpkı uzun zaman önce tapınağın kaydığı gibi gölün içine kaydı. Kara su hepsini örttü ve duruldu. Ve bir an için hiçbir şey yoktu.

Fark eden ilk kişiden boğuk bir çığlık koptu. Ölçek o kadar büyüktü ki sanki her şey yavaş yavaş oluyor gibiydi: Gölün yüzeyi yükseliyordu. Su, kayan yamacın dar sınırlarıyla diğer taraftaki dik tepe arasında tırmanırken büyük, kara bir dalga, üzerindeki göğün küçülüp ışığını yitirmesi dışında durağan görünüyordu. Soğuk gölgesi üzerlerine düştü ve Zhu suyun sesini duydu: dalga, seti aşarak zirve yapıp kırılırken yeri sarsan saf doğal gazabın kükremesi.

Bir an için her şey donmuşçasına, suyun kükremesi dünyadaki tüm sesleri yok ederken Ouyang ve keşiş birbirlerine baktılar. Ouyang delici bir acı hissetti – bir cesedin içinde titreyen bir mızrak gibi onu yerine sabitleyen bir titreşim. *Dehşet*, diye düşündü adam dalgın dalgın. Keşişin yaptığı şeyin farkına varmasının saf, işlenmemiş dehşetiydi bu hissettiği ve aşağılanmanın verdiği bir ıstırap içinde, keşişin bunun her bir zerresini yüzünden okuduğunu biliyordu.

Nefesi kesilerek bu duygudan kurtuldu, atını çevirdi ve *kaçtı*.

Büyük kara dalga gölden gürleyerek inerken, dört bir yanda adamları canlarını kurtarmak için kaçıyor, nehir kıyısından uzak-

laşıyorlardı. Ouyang ve atı çalkantılı yokuşta zorlandılar. Zirveye vardığında arkasına döndü. Neler olacağına dair bir fikri olsa bile, uzun bir süre tek yapabildiği uyuşmuş bir şekilde bakmak oldu. Yıkım mutlak olmuştu. Daha önce bir köprünün olduğu yerde, şimdi nehir kıyısında eskisinin iki katı yüksekliğinde kahverengi bir akıntıdan başka bir şey yoktu. Nehrin aşağısında, Ouyang'ın on bin piyade ve süvarisi ya aynı nehri geçmenin ortasındaydı ya da kıyıda sıralarını bekliyordu. Şimdi hiç şüphesiz öldüklerini biliyordu.

Nefret, utanç ve öfke, birbiri ardına yükselen ateş dalgaları hâlinde sardı içini. Öfke, nihayet geldiğinde, bir rahatlama hissetti. Duyguların en net ve en şiddetli olanıydı; onu geride kalmış olabilecek diğer her duygudan arındırdı.

Shao atıyla yanına çıkarken hâlâ nehre bakıyordu. "General. Buradaki durum kontrol altında. Diğerlerine gelince..." Kaskının altındaki yüzü solgundu. "Dalga gelmeden önce diğer tarafa ulaşıp kurtulan bir grup olabilir."

"Köprü yıkıldığına göre artık onlar için ne yapabiliriz ki?" dedi Ouyang sertçe. "İsyancıların onları bulmasındansa boğulup atlarını ve teçhizatlarını da beraberlerinde götürmüş olmaları daha iyi—"

Bir anda on bin adam kaybetmek, Henan Prensi ordusunun bu hayatında veya diğerlerinde aldığı en kötü yenilgiydi. Ouyang'ın aklı, Esen'in yaşadığı şaşkınlık ve hayal kırıklığına ve Henan Prensi'nin öfkesine gitti. Ancak bu düşünce, kalbine korku salmak yerine Ouyang'ın öfkesini daha da alevlendirdi. Wuhuang Manastırı'nın başkeşişine kaderinin geleceğini hiçbir şeyin daha da kötüleştiremeyeceği kadar berbat olduğunu söylemişti – ve her şeye rağmen bu onun meslek yaşamındaki en büyük başarısızlığıydı ve bunun için cezalandırılacağını biliyordu, söylediği şey hâlâ doğruydu.

İstemsizce bir ses çıkardı, gülmekten çok hırlamak gibiydi. Atını döndürürken homurdandı, "Lord Esen'i bulmalıyım. Komutanları toplayın ve geri çekilme emrini verin."

8

ANYANG, KUZEY HENAN, ON İKİNCİ AY

Ouyang, Henan Prensi'nin sarayına yaklaşırlarken Esen'in yanında sessizce at sürüyordu. Kışın normalde seferde olurlardı ve kırsal alan kar tabakasının altında tuhaf görünüyordu. Henan Eyaleti'nin en kuzeyinde yer alan Henan Prensi'nin tımarı, antik Anyang kenti çevresindeki bereketli düzlüklere yayılmıştı. Çiftlikler, garnizonlar ve savaş atları, Henan ile batı komşusu Şansi arasındaki sınırı belirleyen dağlara kadar gelişigüzel sarıyordu bölgeyi. Tımar, Esen'in büyük büyükbabasına Büyük Yuan'ın en eski hanlarından birinden armağandı. Hiç yoktan bir saray sahibi olmasına rağmen, o eski Moğol savaşçısı, bahçede geleneksel bir gerde yaşamakta ısrar etmişti. Fakat bir noktada Esen'in büyükbabası içeri taşınmıştı ve o zamandan beri de Moğollar, hor gördükleri yerleşik Nanrenlerden neredeyse ayırt edilemez bir biçimde yaşamışlardı.

Kapıya varışları bir etkinlik silsilesiyle karşılandı. Saray görevlileri, serbest bırakılmış bir güvercin sürüsü gibi hızla onlara doğru koşuşturdu. Ouyang, onların yukarısında, elleri titizlikle cüppe kollarının içine yerleştirilmiş biçimde avluda duran bir figür gördü. Kaosun ortasında bir parça durgunluk, olan biteni izliyordu. Her zamanki gibi, diğer kardeş farkını belli ediyordu: Süslü ipek elbisesi karlı bir daldaki hurma kadar göz alıcıydı. Moğol örgüleri yerine, saçları topuz yapılmıştı. Geleneksel Moğol kı-

lık kıyafetinden verdiği tek ödün, samur kürkünden bir pelerindi ve belki de bu bile yalnızca soğuk yüzünden verilmiş bir ödündü.

Ouyang ve Esen atlarından inip avluya girerken, Henan Prensi'nin ikinci oğlu kardeşine dönerek yavaş, sinsi gülümsemelerinden birini takındı yüzüne. Melezler bir garipti. Kısık Moğol gözlerine rağmen, Lord Wang Baoxiang, bir zamanlar imparatorluk başkenti Lin'an olarak adlandırılan güney şehri Khinsai'nin ortadan kaybolan aristokratlarının ince yapılı yüzüne ve uzun burnuna sahipti. Zira Henan Prensi'nin ikinci oğlu elbette onun gerçek oğlu değil, uzun zaman önce ölmüş ve oğlunun taşıdığı isim dışında unutulalı çok olmuş bir adamla kız kardeşinin çocuğuydu.

"Selamlar, burnumda tüten kardeşim," dedi Lord Wang, Esen'e. Lord, hafifçe diz çöktüğü yerden doğrulduğunda, Ouyang onun sinsi gülümsemesinde tatmin olmuş bir ifade gördü. Âlimlere tepeden bakan bir savaşçı kültüründe, bir âlim de hâliyle mağlup savaşçıların utanç içinde eve döndüğünü görmekten zevk alırdı. Lord Wang, sinir etmeyi amaçlayan gevşek bir hareketle, kolundan katlanmış bir belge çıkardı ve Esen'e uzattı.

"Baoxiang," dedi Esen bıkkınlıkla. Dönüş yolculuğu sırasında yüzü incelmişti. Yenilgi ona ağır geliyordu ve Ouyang, onun muhtemelen kendisi kadar korkmasa da Henan Prensi ile yaklaşan karşılaşmasından korktuğunu görebiliyordu. "İyi görünüyorsun. Bu nedir?"

Kardeşi miskin miskin konuşsa da gözlerinde miskinlikten eser yoktu. "Bir muhasebe."

"Ne?"

"Bu sefer sırasında sevgili generaliniz tarafından kaybedilen adamların, teçhizatın, malzemelerin ve bunun için hanedanın üstlendiği maliyetin bir muhasebesi." Lord Wang, Ouyang'a düşmanca bir bakış attı. Çocukluğundan beri Ouyang'ın Esen'in gözündeki ayrıcalıklı konumunu kıskanıyordu. "Savaş çığırtkanlığın pahalı olmaya başladı, sevgili kardeşim. Hâl böyleyken, masrafları daha ne kadar karşılayabileceğimizden emin değilim. Doğancılığa yönelmeyi düşündün mü?"

"Bunu nasıl şimdiden hesaplamış olabilirsin?" diye sordu Esen çileden çıkmış bir şekilde. Lord Wang eyalet yöneticisiydi, bu görevi birkaç yıl önce üstlenmişti. Herkes bunu bürokrasiyle ilgili her şeyi hor gören Henan Prensi'ne inat yaptığını biliyordu ama hiç kimse Lord Wang'ı yönetimin ince ayrıntılarına ilgi duymamakla suçlayamazdı. "Ben bile henüz tam bir rapor almadım! Şu lanet bürokratların her yerde olmak zorunda mı?"

Lord Wang soğukkanlılıkla karşılık verdi, "Birkaç hafta süren şiddetli yağmurdan sonra, besbelli sağlam olmayan bir setin aşağısındaki bir nehri geçerken bazıları ölmüş gibi görünüyor. Bunu denemelerine neyin sebep olduğunu düşünemiyorum bile."

"Adamlarını sürekli benim askerlerimin arasına sokup durmasaydın, ölmezlerdi!"

Kardeşi ona küçümseyici bir bakış attı. "Varlıkların kayıpları yalnızca eve döndüğünde tutulsaydı, yararlı olacak kadar doğru olmazlardı. Ve eğer herkes sayımdan kimin sorumlu olduğunu bilseydi, tutanakçılara rüşvet vermezler miydi? Daha siz savaşa girmeden, teçhizat çoktan satılır ve kârı da cebe indirilirdi. Sen Büyük Yuan'ımızın ihtişamı için savaşabilirsin ancak adamlarının parayı tercih ettiğinden şüphen olmasın. Bu yöntem daha verimli."

"Casus yerleştirmek," dedi Esen. "Benim orduma."

"Evet," dedi Lord Wang. "Kendi muhasebenizi yaptıktan sonra, her türlü tutarsızlığı bana bildirdiğinizden emin olun." Duraksadı ve bir an için Ouyang o tatmin parıltısında bir çatlak belirdiğini gördü. "Ama siz bunu yapmadan önce, babamız Henan Prensi, Maymun saatinde hepimizi çalışma odasında beklediğine dair haber gönderdi. Ah, bu onu aylardır ilk görüşüm olacak! Genellikle hiç bu zevke nail olmam. Erken dönmene ne kadar sevindim bilemezsin, kardeşim."

Sonra da arkasından dalgalanan peleriniyle dönüp gitti.

Ouyang, Henan Prensi'nin çalışma odasına girdiğinde, Esen ve Lord Wang'ın, babaları yüksek sandalyesinden onlara bakarken, onun karşısında kaskatı biçimde durduklarını gördü.

Henan Prensi Chaghan-Temur, sakalı ve saç örgüleri şimdiden adının demir grisine dönmüş, bodur, pörsük yanaklı yaşlı bir savaşçıydı. Büyük Yuan içindeki askeri güçte, başkentin kendi ordularının komutanı olan Büyük Müsteşar'dan sonra ikinci sıradaydı. Chaghan, yaşamının büyük bir kısmını güneydeki isyanlara karşı savaşa bizzat liderlik ederek geçirmişti ve bozkırda doğan her Moğol kadar savaşçı bir ruha sahipti. Şimdi emekliliğinde bile dimdik ayaktaydı ve onlarca yıl daha genç bir adamın gücüyle avlanıyordu. Başarısızlıklar, zayıflar ve Nanrenlere karşı hissettiği tek duygu küçümsemeydi.

Henan Prensi'nin asabi bakışları Ouyang'a çevrildi. Öfkeyle birbirine bastırdığı dudakları bembeyaz kesilmişti. Karşısında eğilen Ouyang, onu gergince selamladı, "Saygılarımla, Saygıdeğer Prens."

"Demek, değersiz bir yaratık kendisi için onca şey yapan haneye borcunu böyle ödüyor! Bana on bin askere ve koca bir sefer döneminin kazancına mal olmuşken bir de karşıma geçip *ayakta durmaya* cüret mi ediyorsun? Yere kapan, yoksa botumu başına dayayıp senin için indiririm!"

Ouyang'ın kalbi hiçbir savaşta olmadığı kadar çarpıyordu. Avuçları terledi ve kendini kontrol etme çabasıyla boğazı düğümlenirken bile, bedeni bir kavganın hastalıklı beklentisiyle doldu. Bunun baskısıyla boğuluyormuş gibi hissetti. Bir an tereddüt ettikten sonra diz çöktü ve alnını yere dayadı. Henan Prensi'nin hanesine hizmet ettiği on altı yıl boyunca Ouyang, hanenin onun için yaptıklarını asla unutmamıştı; bu ona kendi sakatlanmış derisi kadar yakın bir anıydı. Bunu kalbinin her atışında hatırlıyordu.

"Oğlum gelip seni generali yapmamı istediğinde, bir gencin aptalca bağlılığının beni yanlış olduğunu bile bile etkilemesine izin verdim." Chaghan ayağa kalktı ve Ouyang'ın tepesine dikildi. "General Ouyang, o hain Ouyang'ın soyunun sonuncusu. Aklı başında olan oğlumun nasıl olup da bir hadımdan iyi ya da onurlu bir şey çıkabileceğini düşünebildiğine hayret ediyorum! Kendi sefil hayatını korumak için ne kadar utanç verici veya kor-

kakça olursa olsun her şeyi yapmaya istekli olduğu kanıtlanmış birinden." Bir an için odadaki tek ses yaşlı adamın şiddetli soluklanmasıydı. "Ben seni sen yaptığımda Esen daha gençti. Belki de detayları unutmuştur. Ama ben unutmadım."

Ouyang'ın başı zonkluyordu. Etrafında parıldayan bir ışık varmış gibi görünüyor, lamba alevlerinin aynı anda bükülmesiyle oda sanki adam sarsıcı bir ateşin pençesindeymişçesine titreşiyordu. Diz çöktüğü ve düşmeyeceği için neredeyse mutluydu.

"Hatırlıyorsun, değil mi? Hain babanın, Büyük Yuan'ımıza isyan ederek kılıcını kaldırmaya nasıl cüret ettiğini ve Hanbalık'a götürülüp orada bizzat Büyük Han tarafından idam edildiğini. Sonrasında Büyük Han'ın, dokuzuncu dereceye kadar her Ouyang erkeğinin öldürülmesine ve kadınlarla kızların köle olarak satılmasına karar verdiğini. Ailen Henanlı olduğu için cezayı infaz etmek bana düşmüştü. Hepinizi bana getirdiler. Saçları hâlâ sırma gibi olan oğlanlar; üç nefeslik canı kalmış ihtiyarlar. Ve her biri onurlu bir şekilde kaderiyle yüzleşti. *Sen hariç herkes.* Erkek kardeşlerinin, amcalarının ve kuzenlerinin kelleleri senin yanında yerde dururken bile atalarının hatırasına leke sürmeye razı olacak ölümden kadar korkan sen. Nasıl da ağlayıp bağışlanmak için yalvarmıştın! Ve ben... bense çok merhametli davrandım. Yaşamana izin verdim."

Chaghan botunu Ouyang'ın çenesinin altına koydu ve yukarı kaldırdı. O nefret ettiği yüze bakan Ouyang, Chaghan'ın merhametini hatırladı. Öyle zalimlik dolu bir merhametti ki bu, başkası olsa buna katlanmak yerine kendini öldürürdü. Ama Ouyang bunu seçmişti. Ailesinin kanına bulanmış hâlde ağlayan bir çocukken bile, seçiminin beraberinde nasıl bir hayat getireceğini biliyordu. Bağışlanmak için yalvardığı doğruydu. Ama ölmekten korktuğu için yalvarmamıştı. Ouyang, ailesinin son oğluydu; adını taşıyacak son kişiydi. Aşağılanmış ve utandırılmıştı, tek bir amaç uğruna yaşıyordu.

İntikam.

On altı yıldır bu amaca içinden dört elle sarılmış, doğru zamanı beklemişti. Bunun daima uzun bir değerlendirmeden

sonra varacağı bir sonuç olacağını düşünmüştü. Ama şimdi, Chaghan'ın ayaklarına diz çökmüşken farkına vardı. *Her şeyin başladığı an işte bu.* Ve insanın rüyalarında gelen türden tuhaf bir netlikle, hayatının geri kalanının, yıldızların şekli kadar sabit olan amacını takip ederek gözlerinin önünden akıp gittiğini gördü. Bu onun onurunu geri kazanma yolculuğuydu ve sonunu beklemek, yaşadığı hem en tatlı hem de en korkunç duyguydu. İşin korkunç yanı, içinde kendine karşı öyle derin bir nefret uyandırdı ki onu benliğinden çıkardı ve bir an için sadece başkalarının ona bakınca gördüğünü görebildi: Bir insan değil, dünyaya acı dışında hiçbir şey getiremeyen aşağılık bir kabuk.

Chaghan ayağını çekti fakat Ouyang başını eğmedi. Chaghan'ın gözlerinin içine baktı. Chaghan kısık ve tehlikeli bir tonda devam etti, "Merhametim tükendi, General. Utanç içinde yaşamak ve kendi atalarının adına leke sürmek ayrı bir konu. Fakat Büyük Yuan'ın adına leke sürmek tamamen farklı türden bir başarısızlık. Bunun için canınla af dilemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Sonra aniden aralarına başka bir beden girdi, gerilimi o kadar güçlü bir şekilde kırdı ki Ouyang tokat yemiş gibi irkildi. Esen nefes nefese ve kararlı bir şekilde, "O benim generalim olduğundan bu başarısızlık *bana* ait," dedi. Diz çöktü. Başını yere, Chaghan'ın ayaklarının dibine koyduğunda, örgülerinin arasındaki ensesi o kadar savunmasız görünüyordu ki âdeta üzerine şefkatle konması için bir eli davet ediyordu. "Baba, cezayı hak eden benim. *Beni cezalandır.*"

Chaghan kontrollü bir öfkeyle karşılık verdi, "General seçiminle sana fazla yüz verdim, Esen. O yüzden, evet, sorumluluk almalısın. Peki hangi ceza uygun olur? Atalarımızın yolundan gidip seni tek başına utanç içinde ölene dek bozkırda savrulmak üzere kavmimizden süreyim mi?"

Ouyang, Esen'in gerginliğini hissedebiliyordu. Bu, Moğol kültüründe nadiren olan bir şeydi fakat oluyordu: Bir ailenin kavmin onuruna getirdikleri utanç yüzünden kendi kanından birini öldürmesi. Tüm hayatı boyunca kanının öcünü almak için

yaşadıklarına katlanmış olan Ouyang için bu, akıl almaz derecede yabancı bir uygulamaydı. Chaghan, Esen'i öldürürse ne yapardı bilmiyordu.

Ve sonra fırtına dindi. Bunu Chaghan tekrar konuşmadan bile önce hissettiler. Yumuşayan bir ses tonuyla devam etti, "Başka biri olsaydın, bunu yapardım. Utanç getirmenin yanı sıra başıma dert de açıyorsun, Esen."

"Haklısın, baba," dedi Esen hızla yatıştırıcı bir şekilde.

"O hâlde bu karmaşayı düzeltmek için ne yapılması gerektiğinden bahsedebiliriz." Chaghan, Ouyang'a sevimsiz bir bakış attı. "Sen: Git." Ouyang'ın hayatını altüst etmiş, onun geleceğini harekete geçirmiş olsa da onun gözünde bu hiçbir şeydi. Ouyang'ın aklından geçenler hakkında, bir köpek ya da atın aklından geçenler hakkında olduğundan daha fazla fikri yoktu.

Ouyang gitti. Elleri ve ayakları terden yapış yapıştı ve bir savaş sonrası olduğundan daha bitkin hissediyordu. İnsan vücudu tatbikatlara, belirli seslere ve hislere hatta fiziksel acıya bile alışıyordu. Ancak insanın asla alışmadığı şeyin utanç duygusu olması tuhaftı: Her seferinde ilki kadar can yakıyordu.

Hâlâ yere kapanmış olan Esen, Ouyang'ın gittiğini duydu. Acı verici sahne gözlerinin önünden gitmiyordu: Gururlu generali başını yere eğmiş, elleri iki yanında sıkılmaktan bembeyaz kesmişti. Babasının iddialarının aksine, Esen olanları hatırlıyordu. Sadece onun anılarında olay başka birinin başına gelmişti. Ouyang, hayatında öyle bir demirbaştı ki Esen ile paylaştığı geçmiş dışında bir geçmişi yokmuş gibiydi. Ancak şimdi o anıyı gerçekten görmek ve Ouyang ile o çocuğun bir ve aynı olduğunu kabul etmek zorunda bırakılmıştı.

Tepesinde dikilen babası iç çekti. "Kalk ayağa. Gelecek dönem isyancılara karşı zafer kazanmak için neye ihtiyacımız var?"

Esen ayağa kalktı. Zırhını çıkarmamalıydı. Ouyang çıkarmamıştı, besbelli kendisi ve Henan Prensi'nin gazabı arasında mümkün olduğu kadar çok metal olmasını istemişti. Ve belki de bu bile yardımcı olmamıştı. Ouyang'ın son derece boş ifadesinin

düşüncesi, Esen'de sanki Ouyang'ın utancı kendisine aitmişçesine derin bir yara açtı.

Babasının sorusunu yanıtladı, "Felaketten yalnızca savaş birimleri etkilendi. Ağır süvarilerimiz hâlâ sağlam. Hafif süvarilerin üçte biri kaybedildi ancak en az bin kişi ve savaş atlarıyla desteklenebilirse küçültülmüş boyutta iş görür. Üç piyade taburu birleştirilip sayıları ikiye bölünebilir. Gelecek dönem Kızıl Türbanlılara karşı zafer kazanmak için yeterli olacaktır."

"Yani: bin yetenekli ve donanımlı süvari. Ya komutanlar?"

"Üçünü kaybettik: ikisi piyadelerden, biri hafif süvarilerden."

Chaghan bunu düşündü, sonra tatsız bir ifadeyle Baoxiang'a baktı. Esen onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Şimdi kardeşi soğuk bir tavırla, "Benden bunu isteme, baba," dedi.

"Böyle konuşmaya nasıl cüret edersin! Sana çok uzun süredir hoşgörülü davranıyorum, gereksiz şeylerle zamanını boşa harcamana izin verdim. Bu ailenin oğlu olarak görevini yerine getirme zamanın geldi de geçiyor. Şimdiden söylüyorum: Kardeşinin ordusu tekrar yola çıktığında tabur komutanı olarak onlara katılacaksın."

"Hayır."

Tehlikeli bir sessizlik oldu. "Hayır mı?"

Baoxiang dudak büktü. "Önderlik etmek için gereken tek şeyin Moğol kanı olmasının saçmalığını geçtim, ben *eyalet yöneticisiyim*. Her şeyi bırakıp öylece gidemem. Yoksa mülkünün ve tüm bu eyaletin beceriksiz ve yozlaşmışların elinde sekteye uğramasını mı tercih edersin? Bu kesinlikle Büyük Han'ın dikkatini çeker. Bittabi adamlarınızın ne binecek atları ne de ailelerine verecek tahılları olacağından başka bir yenilgi almaktan bahsetmiyorum bile—

"Bu kadar yeter!" diye çıkıştı Chaghan birden. "Wang Baoxiang, sen bu hanenin oğlusun! Sen korkak bir Manzi köpeği gibi ofisinde vergileri hesaplarken kardeşinin tek başına savaşa gitmesine izin mi vereceksin? Kardeşinin general bozuntusu her ne kadar kısırlaştırılmış bir hayvan olsa da en azından bir erkek gibi savaşıyor! Ama sen kalkmış en temel sorumluluklarını red-

dediyorsun, öyle mi?" Adam derin nefesler alarak öylece dikildi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Baoxiang'ın dudağı kıvrıldı. "Ne zaman uğratmadım ki?"

Esen bir an için Chaghan'ın Baoxiang'a vuracağını düşündü. Sonra adam kendini topladı ve dışarıdaki koridordaki hizmetçilerin duyacağı kadar yüksek sesle bağırdı: "Askeri Vali Bolud'un oğlunu çağırın!"

Hemen ardından Altan içeri girdi, zırhı hâlâ üstündeydi. Odadaki gerginliği fark ederken ifadesi aydınlandı. "Saygıdeğer Henan Prensi'ne saygılarımı sunarım."

Chaghan asık bir suratla onu inceledi. "Bolud-Temur'un oğlu Altan. Babanız Şansi Askeri Valisi, Büyük Yuan'ımıza yönelik düzenlenen bu isyanlara karşı uzun zamandır bizimle birlik oldu."

"Doğrudur, Saygıdeğer Prens."

"Son kayıplarımız göz önüne alındığında, babanızdan tüm binek ve teçhizatıyla hafif süvariliğe uygun bin adam talep ediyorum. Önümüzdeki dönem isyancıları yendiğimizde Büyük Han'ın meclisinde hak ettiği tüm övgüleri almasını sağlayacağım."

Altan başını eğdi. "Adamlar sizindir."

"Ailem size teşekkür ediyor. Babanızın ek servete ihtiyacı olmadığının farkındayım ancak kişisel hizmetinizi saygımızın bir göstergesiyle ödüllendirmek beni memnun eder. Kendi mülkümden bir toprak armağan etmek istiyorum. Anyang ile kuzey nehri arasında kalan tüm toprakları ve haneleri, dilediğinizi yapmanız için size vasiyet ediyorum." Bu toprakların Baoxiang'ın meskeninin bir parçası olması kimsenin gözünden kaçmayan bir gerçekti.

Altan'ın yüzü şaşkınlık ve memnuniyet dolu bir ifadeye büründü. "Henan Prensi çok cömert."

"Gidebilirsin." dedi Chaghan huysuz bir tonda. "Hepiniz."

Esen, Altan ve Baoxiang nahoş bir sessizlik içinde odadan çıktılar. Altan ve Baoxiang'ın artık yanında olmadıklarını fark etmeden önce Esen, babasının evinin basamaklarını yarılamıştı. Arkasına baktığında, Baoxiang'ın, koluna dokunan Altan'ın eline

tiksinerek baktığını gördü. Baoxiang adamın elini çekip uzaklaştıracak gibi görünse de Altan sırıtarak daha büyük bir güç uygulayıp elini orada tutmaya devam etti.

"Kuzen Baobao, bu cömert hediye için sana teşekkür etmeme izin vermeyecek misin?" Alaycı bir şekilde Hanʼer dilinde bebekler için kullanılan isme vurgu yaptı. Keyifle devam etti, "Fakat erkeklik görevini yapmaktansa toprağından vazgeçmeyi tercih edeceğini düşünmek çok tuhaf. Hizmetçilere ödeme yapmak için kitaplarını satman bile gerekebilir! Bu ihtimalin, isteksizliğinin üstesinden gelmek için yeterli olacağını düşünmüştüm fakat görüyorum ki olmamış. Peki, ok atmayı unuttuğun doğru mu? Yoksa annen bir Manziʼye fahişelik yapmakla meşguldü de sana hiç doğru düzgün öğretmedi mi..."

Bu hakareti duyan başka bir adam olsa onunla kavga ederdi. Annesi hakarete uğramamış olan Esen bile kendisini çıkışmak için ağzını açarken buldu. Ama Baoxiang yalnızca kolunu çekip Altan ve Esenʼe nefret dolu bir bakış attı ve uzaklaştı.

Esen, kardeşini bulmaya gitmeden önce birkaç gün –sinirler yatışana dek– bekledi. Sarayın bir dış kanadında yer alan Baoxiangʼın meskeni, eyalet yönetim ofisiyle ikiye katlanmıştı. Uzun bir köylü kuyruğu, çeşitli şikâyetlerini dile getirmek için dışarıda bekliyordu. İçeride, neredeyse tamamı Semu olan küçük yetkililer, kemerlerinde sallanan pirinç ve gümüş mühürlerle, granit taşlı avlularda bir amaçla yürüyorlardı.

Hizmetçiler onu uzak bir atölyeye yönlendirdi. Kardeşinin zevkine göre mükemmel bir odaydı, yani Esenʼinkine hiç uymuyordu. Bazıları kardeşinin elinden çıkmış olan manzaralar duvarları kaplamıştı. Masası, bir kısmı kendi Moğol harfleriyle, geri kalanıysa Esenʼin öğrenmeye hiç zahmet etmediği gereksiz yere karmaşık yerli karakterlerle yazılmış kuruyan bir kaligrafi deryasında boğulmuştu.

Kardeşi odanın ortasında bir çift Manzi tüccarıyla oturuyordu. Aralarındaki masa, verimli bir sohbetin artıklarıyla dağılmıştı: bardaklar, tohum kabukları, kırıntılar. Esenʼin anlamadığı

kıyının yumuşak dilini konuşuyorlardı. Onu gördüklerinde kibarca sohbeti sonlandırdılar. "Saygılarımızla, efendi Esen," dediler Han'er dilinde. Eğilerek ayağa kalktılar ve müsaade istediler.

Esen onların gidişini izledi. "Neden zamanını tüccarlarla harcıyorsun?" dedi Moğolca. "Eminim memurlarından biri senin adına pazarlık yapabilir."

Baoxiang kalın, düz kaşlarını kaldırdı. Gözlerinin altındaki hassas deri morarmış görünüyordu. Atölye sıcak olmasına rağmen, kat kat giyinmişti: Göz alıcı metalik kumaş, canlı mürdüm rengi üst giysisinin altında parıldıyordu. Renk, tenine yapay bir sıcaklık katmıştı. "İşte bu yüzden kendi destekçilerin hakkında, çağırdığında gelmeleri dışında hiçbir şey bilmiyorsun. Sen hâlâ Zhang ailesini yalnızca tuz kaçakçıları olarak mı görüyorsun? Generalleri oldukça yetkin. Daha geçenlerde anarşistlerin elinden bir büyük tarım arazisi daha aldı. Yani Zhanglar artık sadece tuz ve ipek, kanal yolları ve deniz yolları üzerinde değil, aynı zamanda tahıllar üzerinde de giderek artan bir kontrole sahip – ve bunların hepsini Büyük Yuan adına yapıyor." Odanın sarı cilalı zarif mobilyalarına doğru elini salladı. "Oturduğun sandalye bile Yangzhou'dan, kardeşim. Bu kadar kapsamlı erişime sahip her gücün iyi tanınması gerekir. Belki de özellikle bizim tarafımızdalarsa."

Esen omuz silkti. "Şansi'de tahıl, Goryeo'da tuz var. Ve söylenenlere göre Zhang Shicheng, günlerini ekmek ve şeker yiyerek, gecelerini de Yangzhou fahişeleriyle geçiren işe yaramaz bir pirinç kovası."

"Eh, bu doğru. Kararları veren kişi o olsaydı bu dediğin konumuzla alakalı olabilirdi. Fakat Madam Zhang'ın hafife alınmaması gereken biri olduğunu işittim."

"Bir kadın!" dedi Esen güzel bir hikâye olduğunu düşünerek ve başını iki yana salladı.

Hizmetçiler masayı temizleyip yiyecek getirdi. Henan Prensi'nin cezasına rağmen, Baoxiang'ın koşullarında henüz bir değişim yoktu. Mantar ve jambonla lezzetlendirilmiş bir tatlı su balığı çorbası vardı; buğday çöreği ve nohutlu darı lapası, Esen'in

sayamayacağı kadar çok sebzeli garnitür; ve doğu Henan tarzında salamura, tütsülenmiş pembe kırmızı kuzu eti dilimleri. Esen daha tabak masaya bile konmadan eliyle bir parça aldı. Kardeşi kibarlığı bir kenara bırakarak güldü. "Kimsenin yemeği önünden alacağı yok, seni obur." Baoxiang her zaman yemek çubuklarıyla yer, akla kırlangıçların çiftleşmesini getiren abartılı bir hareketle lokmaları kapardı.

Onlar yemeklerini yerken sanat eserlerini inceleyen Esen, "Kardeşim, kitaplara ve kaligrafiye harcadığının yarısını kılıç kullanmaya harcasan, yeterince yetkin olurdun. Neden babamıza açtığın bu savaşa bir son vermiyorsun? Onun anladığı dilden konuşmaya çalışamaz mısın?"

Yanıt olarak keskin bir bakışla karşılaştı. "*Senin* dilini mi kastediyorsun? Karakterleri öğrenmek için biraz çabalasaydın, kitaplarda işe yarar şeyler olduğunu bilirdin."

"Sana kasıtlı olarak sert davranmıyor ki! Ona iyi niyetle hareket edecek kadar saygı gösterdiğin sürece seni kabul edecektir."

"Öyle mi?"

"Öyle!"

"O hâlde bunu düşündüğün için çok aptalsın. Ne kadar *denersem deneyeyim*, hiçbir pratik beni senin seviyene çıkaramayacak, sevgili mükemmel kardeşim. Babamızın gözünde her zaman başarısız olacağım. Ama garip bir şekilde, *korkak bir Manzi* olsam bile, yine de başarısızlığın kendi koşullarıma göre olmasını tercih ederim."

"Kardeşim—"

"Doğru olduğunu biliyorsun," diye tısladı Baoxiang. "Kendimi onun istediği oğula daha az benzetmek için yapabileceğim tek şey güzel bir erkek sevgili bulup benimle her gece birlikte olduğunu bütün sarayın bilmesini sağlamak."

Esen yüzünü buruşturdu. Manziler arasında duyulmamış şey olmasa da bir Moğol'un itibarı için bundan daha kötüsü olamazdı. Huzursuzca karşılık verdi, "Senin yaşındaki çoğu erkek çoktan evlendi—"

"Beynin falan mı sulandı? Erkeklerle ilgilendiğim yok. Kah-

ramanlara tapan savaşçılarına aylarca eşlik eden senden daha az ilgilendiğim kesin. Bizzat eğittiğin, *gereksinimlerine* göre şekillendirdiğin adamlara. Tek yapman gereken sormak ve onlar senin için seve seve kendilerini küçük düşürürler." Baoxiang'ın sesi acımasızdı. "Yoksa sormak zorunda bile değil misin? Ah, hâlâ bir oğlan evladın yok. 'Savaşmakla' o kadar meşguldün ki eşlerin senin neye benzediğini unuttu mu? Ha bu arada, generalin *çok* güzel. Onu sadece bir asker arkadaşı olarak sevdiğine emin misin? Babamız onun derisini yüzdürmeye kalktığı zamandan daha hızlı diz çöktüğünü hiç görmedim—"

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Esen. Ânında da pişman oldu; bu sadece kardeşinin her zamanki oyunlarıydı. Başının ağrıyacağını hissedebiliyordu. "Öfken babamıza, bana değil."

Baoxiang'ın yüzünde kırılgan bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

Esen odadan bir hışımla çıkarken kardeşinin güldüğünü duydu.

Ouyang, elinde sıkı sıkıya tuttuğu bir defter destesiyle Lord Wang'ı bulmak için eyalet yönetim ofisine girdi. Girdiği gibi de mürekkebin, küflü kâğıdın ve lamba yağının bürokratik kokusuna maruz kaldı. Ofis kitap rafları ve masalardan oluşan klostrofobik bir labirentti ve ne kadar çok karanlık köşeden geçerse geçsin, daima önündeki kâğıt yığınıyla ilgilenen başka bir kamburu çıkmış görevli vardı. Ouyang burayla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Lord Wang'ın yönetiminde geçen yıllar içerisinde, ofis otoritesini genişletmiş ve yetkililer tavşan gibi çoğalmıştı. Artık en az üç mühür uygulanmadan, abaküslere sanki Yi Jing* çubuklarıymış gibi bakılmadan ve defterlere girişler yapılmadan hiçbir şey mümkün değildi. Her sakatlanan atın ve kaybolan yayın hesabı soruluyordu ve yenisini almak, duygusuz bir savaşçıyı ağlatacak kadar zorlu bir süreçti. Ve on bin adamını, bu sayının yarısı kadar atı ve taşıdıkları her türlü teçhizatı kaybettiğinizde, düşünmeye gerek yoktu.

* Genellikle Değişiklikler Kitabı veya Değişiklikler Klasiği olarak tercüme edilen I Ching veya Yi Jing, kadim bir Çin kehanet metnidir ve Çin klasiklerinin en eskileri arasında yer alır. *-çn*

Lord Wang eyalet yöneticisi ve lord olmasına rağmen, masası memurlarınınkinden daha büyük değildi. Ouyang masanın önünde durdu ve dikkate alınmayı bekledi. Lord Wang fırçasını mürekkebe batırıp onu görmezden geldi. Burada, ofisinde bile lordun hareketleri dans eden bir kızınki kadar yapaydı. Bir roldü. Ouyang bunun farkındaydı çünkü o da rol yapıyordu. Ufak tefek bir vücuda ve bir kadının yüzüne sahipti ama zırh giyip sesini alçaltıyor, kaba bir tavır takınıyordu ve insanlar onun farklı olduğunu görseler de rolüne ve mevkisine göre davranıyorlardı. Ancak Lord Wang'ın performansı farklılığını gözler önüne seriyordu. Lord bakışlara ve küçümsenmeye davet çıkarıyordu. *Sanki incinmekten hoşlanıyormuş gibi.*

Lord Wang sonunda başını kaldırdı. "General."

Ouyang, kabul edilebilir sayılabilecek en az şekilde eğildi ve defterleri Lord Wang'a verdi. Kâğıda dökülmüş tüm kayıplarını görmek bir yüzleşme etkisi yaratmıştı. Bir öfke patlamasıyla isyancı keşişi düşündü. Keşiş, onun kaybetmesine ve Chaghan tarafından aşağılanmasına neden olarak amacına giden yolculuğunun başlangıcını tetiklemişti. Minnettar olacak gücü kendinde bulamadı. Bir ihlal gibi hissettirmişti. Vazgeçmeye hazır olmadığı bir şeyin çalınması gibi. Bu şey tam olarak masumiyet değil, başka geleceklerin mümkün olduğu konusunda hâlâ kendini kandırabileceği belirsizlikti.

Ouyang'ı şaşırtan bir şekilde, Lord Wang defterleri bir kenara bırakıp yazmaya geri döndü. "Gidebilirsin."

Ouyang, Lord Wang'ın karakterini bildiğinden, kendisini bir yüzleşmeye hazırlamıştı. Henan Prensi'nin yaptıklarının aksine, Lord Wang tarafından küçümsenmek sadece biraz can sıkıcıydı. Bu noktada, etkileşimlerinin ritüel bir yanı bile vardı, sanki ikisinin de dahil olmak zorunda oldukları bir oyunda rol alıyorlarmış gibi. Fakat şüphesiz, Lord Wang'ın kendi cezası ona yük oluyordu.

Ouyang eğilip gitmek için döndüğü anda Lord Wang seslendi, "Bunca yıl yanıp tutuştun ve sonunda Esen'e senin için diz çöktürdün. İyi hissettirdi mi?"

İşte. Sanki dayanamamıştı. Ouyang bunun ardındaki kıskançlığı anlamasına rağmen, yine de özel ve kendi dahi zar zor kabul ettiği bir şeyin değersizleştirilmek için ortaya atılmasının mide bulandırıcı çıplaklık hissini duydu. Kendi acısından zevk alan Lord Wang, her zaman başkalarını nasıl yaralayacağını bilmişti.

Ouyang cevap vermeyince Lord Wang buruk bir anlayışla devam etti, "Kardeşim sevmesi kolay bir insandır. Dünya onu seviyor ve o da dünyayı seviyor çünkü içindeki her şey her zaman onun için yolunda gitti."

Ouyang, cömert, temiz kalpli ve korkusuz Esen'i düşündü, Lord Wang'ın söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Esen hiçbir zaman olduğu kişi için ihanete uğramamış, incitilmemiş ya da ayıplanmamıştı – ve bu yüzden onu seviyorlardı. O ve Lord Wang, ikisi de kendilerine özgü bir biçimde. İki aşağı ve yaralı insan olarak bu sebepten birbirlerini anlıyorlardı, ikisi de asla olamayacakları veya sahip olamayacakları birine tapıyordu: asil, mükemmel Esen.

"O doğru zamanda doğdu. Savaşçıların dünyasında bir savaşçı," dedi Lord Wang. "Sen ve ben, General, çok geç doğduk. Bundan üç yüz yıl önce, belki de olduğumuz şey için saygı görürdük. Sen bir Manzi olarak. Bense, medeniyetin sadece fetih ve yıkım için yem değil, el üstünde tutulması gereken bir şey olduğunu düşünen biri olarak. Ama kendi toplumumuzun gözünde biz bir hiçiz." Bürokrasi mırıltıları etraflarında hiç kesilmeden devam ediyordu. "Sen ve Esen birbirinizden farklısınız. Seni anlayabileceğini düşünerek kendini kandırma."

Ouyang gülebilirdi. Esen'in, hayatta arzu edebileceği her şey gibi, ulaşamayacağı bir yerde olduğunun hep farkında olmuştu. Buruk bir tavırla karşılık verdi, "Siz beni anlıyorsunuz yani?"

"Aşağılanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi Lord Wang.

Sadece size benzeyen insanlar için duyulabilmesi kıskançlığın bir özelliğiydi. Ouyang, Esen'i güneşi kıskanabileceğinden daha fazla kıskanamazdı. Fakat Ouyang ve Lord Wang birbirine benziyordu. Bir an için aralarındaki boşlukta çınlayan benzerliği his-

sederek orada yakıcı bir farkındalık içinde durdular. Biri erkek olmadığı için, diğeriyse erkek gibi davranmadığı için yeriliyordu.

Ouyang, masalardan oluşan labirenti geçerek Lord Wang'ın ofisinden yarası deşilmiş gibi hissederek çıktı.

"–Bahar Avı'na davet geldi mi? Onları bir süreliğine başımızdan savacağız–"

İki Semu memur laflarını yarıda bırakıp Ouyang geçerken eğildi ancak o duyacağını duymuştu. Bahar Avı. Büyük Han'ın Şansi platosunun yüksek kesimlerinde, Hichetu adında bir yerde düzenlenen yıllık av inzivası takvimin en prestijli davetiydi. Büyük Yuan'ın en önemli üyelerinden yüzlercesi avcılık, oyunlar ve eğlence için toplanırdı. Henan Prensi gibi eyalet soylularının Hanbalık imparatorluk meclisinin üyeleriyle bağlantı kurmaları için ellerine geçen birkaç fırsattan biriydi. Ouyang, yirmi yaşında, Esen'in özel muhafızlarının komutanıyken bir kez katılmıştı. Ancak ertesi yıl Henan Prensi sefere çıkmayı bırakmıştı ve o zamandan beri de Esen ve Ouyang, Bahar Avı sırasında hep güneyde olmuştu. Esen yedi yıldır ilk kez Henan Prensi'ne Hichetu'ya giderken eşlik edebilecekti. Ve hepsi Ouyang'ın yenilgisi yüzündendi.

Ouyang bir anda, derinden ve tatsız bir şekilde, yaşananların hiçbirinin tesadüf olmadığını anladı. Keşiş tarafından yenilgisi, Chaghan tarafından aşağılanması. Bütün bunlar, bu fırsatı –kaderine giden yolu– ayağına getiren yıldızların mekanik hareketinden başka bir şey değildi. Ve bir kez bu yola baş koyduğunda geri dönüşü olmayacaktı.

İstediği bir fırsattı ve aynı zamanda istediği en son şeydi: Katlanılamayacak kadar korkunç bir gelecekti. Ama bu fikri geçiştirip ıstırap çekerken ve bunu düşünmekten çekinirken bile, bunun bir tercih meselesi olmadığını biliyordu. Bu onun kaderiydi, kimsenin kaçamayacağı tek şeydi.

9

ANFENG, YENİ YIL, 1355

Zhu, Başbakan'ın önünde diz çöktü. Yao Nehri'ndeki şaşırtıcı olaylar ışığında, Kızıl Türbanlı liderleriyle özel bir resmi görüşme bahşedilmişti ona. Dışarıda hava yeni yılın yaklaşmasıyla her geçen gün aydınlanıyordu ancak Başbakan'ın taht odası hâlâ ayının çıktığı mağara kadar rutubetliydi. Kırmızı mumlar yanıyor ve eriyip gidiyordu.

"Cennet'in kendisi tarafından buyrulan bir zafer!" diye böbürlendi Başbakan. "Hadım general, zannettiğimizden daha cüretkâr çıktı. Cennet'in müdahalesi olmasaydı, akıntıyı geçme planı başarılı olacaktı. Yok edilecektik! Fakat Moğolların yönetme Vekâlet'ini kaybettiklerine dair bu mucizeden daha net bir kanıt olabilir mi?"

Bir mucize *olmuştu* ama tam olarak Zhu'nun planladığı ve dua ettiği gibi değildi. Heyelana neden olma fikrini bulduğunda, tek amacı köprüyü yıkmaktı, böylece o ve Kızıl Türbanlılar yok olmaktan kurtulabileceklerdi. Ancak bunun yerine, Cennet ona ne kendisinin ne de başkasının mümkün olduğunu bilmediği bir zafer kazandırmıştı. Zhu Chongba olarak ayağa kalkıp azamet talep etmiş ve Cennet bunu onaylamıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar, hadım generalin on bin adamı hiç olmuştu. Huşuyla ve asla arzulayacağını düşünmediği bir şeye duyduğu yakıcı arzuyla titredi. Kaderine duyduğu arzuyla.

"Keşiş ödüllendirilmeli," dedi Başbakan. "Artık Guo Tianxu general olduğuna göre, komutanlık rütbesinde yer açıldı. Bırakalım keşiş doldursun."

"Ekselansları *keşişi*... komutan mı yapmak istiyor?" dedi Sağ Bakanı Guo. Zhu yüzüstü kapandığı yerden adama baktı ve kaşlarını çattığını gördü. "Bize büyük yarar sağladığını anlıyorum ama eminim—"

"O keşişe hiçbir şey borçlu değiliz!" diye lafa atladı Küçük Guo öfkeyle. "O dua etmiş olabilir ama Yuan'la Yao Nehri'nde yüzleşmek benim kararımdı. Cennet kazanmamızı buyurmuşsa, bu *benim* zaferim olmaz mı?"

"Guo Tianxu," dedi babası ona hâkim olmaya çalışırcasına. Gözleri Başbakan'a kaydı. Zhu Yao Nehri'ni kazanmış olmasaydı, Küçük Guo'nun Başbakan'ın gazabıyla karşı karşıya kalacağını çok iyi biliyordu.

Bu konuşmaya seyirci kalan tek kişi Zhu değildi. Sol Bakanı Chen iki Guo'yu izliyordu ve bakışlarında dinginlikten eser yoktu. Ulu orta çekilmiş bir silah gibi, şiddet vadediyordu. Chen, kızın bakışlarını hissederek ona baktı; gözleri buluştu. İfadesinde ne sıcaklık vardı ne de düşmanlık. Yalnızca yanaklarındaki dikey çizgiler derinleşti, bu da herhangi bir anlama gelebilirdi.

Başbakan soğuk bir ifadeyle Küçük Guo'ya döndü, "*O keşişin* şefaati, başarınızın her parçası için gereken koşuldu."

"Ekselansları," diye araya girdi Sağ Bakanı Guo. "Bir başarı olmadığından değil fakat—"

"Neyin neden olduğu bir yana, o savaşmadı bile!" dedi Küçük Guo. "*Kılıç bile tutamıyor*. Bir komutanın nasıl askeri tecrübesi olmaz? Neden onu burada, taht odasında görevlendirip Aydınlık Prensi'nin hizmetine vermiyorsunuz? Bu bir keşiş için daha uygun olmaz mı?"

Chen boğazını temizledi. Son derece makul bir tonda söze başladı, "Yanılmıyorsam ne Başbakan'ın ne de Sağ Bakanı'nın lider olmadan önce savaş tecrübesi vardı. Doğal yetenekleri sayesinde başarıya ulaştılar. Onlar tecrübeye ihtiyaç duymamışken keşiş neden duysun ki?"

Chen'in gözündeki parıltıda Zhu, rolünün ne olduğunu gördü: Başbakan ve Sağ Bakanı Guo'nun arasına ekilecek nifak tohumu. Kızıl Türbanlılar içinde ilerlemenin, Başbakan'ın yönetimindeki mücadelelerinde Chen ve Guolar arasında seçim yapmak anlamına geleceğini biliyordu. Şimdiyse bir taraf onu seçmişti. Fakat zaten her türlü seçeceği tarafın bu olduğunu düşündü.

Küçük Guo zehir zemberek bir ifadeyle Zhu'ya baktı. "Her aptal bir veya iki kez yanlışlıkla başarıya ulaşabilir. Eğer doğal yeteneği dua etmekse ve bunun işe yaradığına inanıyorsak, o zaman neden bizim için Lu'yu almasını istemiyoruz?"

Anfeng'in çok da güneyinde olmayan, surlarla çevrili Lu şehri, bölgedeki en güçlü şehirlerden biriydi. Onlarca yıldır süren huzursuzluk boyunca, bölgedeki Yuan şehirlerinden yalnızca orası isyancılara bir kez bile yenik düşmemişti. Zhu'nun midesi aniden gelen meşum bir hisle kasıldı.

Chen, Zhu'yu, başkasının parasıyla olduğu için kumar oynamaktan son derece memnun olan birinin ifadesiyle süzdü. "On yıllık Kızıl Türbanlı girişimleri o şehri alamadı, General Guo."

"Yani bu iyi bir test. Dua ederek zafere ulaşabilirse onu bir komutan yapın. Ve eğer başarısız olursa – eh, o zaman tam olarak ne kadar işe yaradığını öğrenmiş oluruz."

İçinden Küçük Guo'ya lanetler savuran Zhu, alnını tekrar taht odasının çatlamış fayanslarına dayadı. "Bu değersiz keşiş bir toz zerresinden başka bir şey olmasa da Ekselansları'nın iradesine hizmet etmek için yetersiz yeteneklerini memnuniyetle ödünç verecektir. Cennet'in de desteğiyle, Huların sonunu getirecek ve Aydınlık Prensi'ni kendi imparatorluğumuzun tahtında hak ettiği yerde göreceğiz!"

"Keşiş iyi dedi," dedi Başbakan teskin edilmiş bir şekilde. "Gitsin bakalım, gitsin de ganimetlerle ve Buda'nın kutsamasıyla geri dönsün." O ayağa kalkıp gittiğinde iki bakanı onun ardından gitti: Biri sinirli, diğeriyse kimbilir neyi gizleyen soğuk, dalgın bir ifade takınmıştı suratına.

Zhu ayağa kalktığında Küçük Guo yolunu kesti. Yüzünden

memnuniyet dolu bir meymenetsizlik akıyordu. "*Dua ederek* surlarla çevrili bir şehri alabileceğini düşünüyorsan, düşündüğümden daha da kalın kafalı bir aptalsın. Neden kaçıp savaşı nasıl savaşılacağını bilen insanlara bırakmıyorsun?"

Oğlan o kadar uzundu ki Zhu ona bakmakta zorlandı. Elinden geldiğince Dharma Ustası'nın sakin gülümsemesini taklit ederek ona baktı. "Buda der ki: *Umutsuzlukla başla*. Ancak içinde bulunduğumuz ânın umutsuzluğuna teslim olduğumuzda acı dinmeye başlayabilir—"

"Başbakan şimdilik senden hoşlanmış olabilir," dedi Küçük Guo acımasızca. "Ama başarısız olacaksın. Ve olduğunda, sence de Cennet'in bir başarısızlık istediğine inanmaktansa seni sahte bir keşiş olduğun için öldürtmeyi tercih etmez mi?"

Kız sert bir ifadeyle karşılık verdi, "Cennet *benim* başarısız olmamı istemiyor."

Ma, bir zamanlar Guo malikânesinin kütüphanesi olan odaya girdiğinde, Komutan Sun Meng'i Küçük Guo'yla yatıştırıcı bir şekilde konuşurken buldu, "Zafer için kimin övgü aldığı gerçekten önemli mi? Başbakan mutlu ve Chen Youliang'ın ağzının payı verildi. Babana meydan okuyabilmek için başarısız olmanı umduğunu biliyorsun."

İki genç adam, yerde alçak bir masanın etrafına oturmuş, Ma'nın onlara daha önce getirdiği akşam yemeğini yiyorlardı: jambon ve kestaneyle pişirilmiş tofu, dilimlenmiş lotus kökü ve darı lapası. Kâğıda sarılı lahanalarla doldurulmuş raflarla çevriliydiler. Kitapları yalnızca bir generalin kızı olarak normal eğitimden daha fazlasını almış olan Ma özlüyordu. Lahanalar, soğuk odaya kış yağmurunda yıkanmış bir tarlanınkine benzer nemli bir bitki kokusu yayıyordu.

Ma'yı orada gören Sun, yanındaki boş yere eliyle hafifçe vurdu. "Yingzi, yemek yedin mi? Burada biraz daha var." Küçük Guo uzun olduğu kadar Sun da zayıftı ve arkadaşı ne kadar tersse o bir o kadar iyi huyluydu. Her zaman topuzundan çıkan çarpıcı dalgalı, kızılımsı saçlarla taçlandırılmış neşeli, güzel bir yüzü

vardı. Çocuksu görünümüne rağmen, aslında Kızıl Türbanlıların üç genç liderinin açık ara en iyisiydi.

Ma gülümseyip otururken Sun, "Peki zaferimizi nasıl buldun?" diye sordu.

"Bence sebebi ne olursa olsun inanılmaz şanslıydınız." Sun'ın kâsesini ve kaşığını ödünç alan Ma tofuya uzandı. "Ve eğer bunun Chen Youliang'a ağzının payını verdiğini düşünüyorsanız, beyniniz sulanmış derim. Guo Tianxu, gerçekten o keşişe Lu şehrini alması için meydan mı okudun? Kızgınlığını her gösterdiğinde, Chen Youliang'a sana karşı kullanması için bir koz verdiğini şimdiye kadar öğrenemedin mi?"

"Eleştirmeye cüret mi ediyorsun?" Küçük Guo'nun yüzü kıpkırmızı kesildi. Ma'nın elinin altından kil çanağı kaptı ve tofuyu kendi kâsesine boşalttı. "Sen ne bilirsin ki, Ma Xiuying? Yao'da kazanamayacağımı düşündün. Ama bak, kazandım. Ve eğer Başbakan'ın planını uygulasaydım, Huai üzerinden bize saldırmaya gelen o bücür hadım kancık dışında bizi bekleyen bir kader olmadan hâlâ o ovada her gün yüz adam kaybediyor olurduk. Buna rağmen, zaferime gösterilen saygı bu mu?"

"Bunun saygıyla bir ilgisi yok," dedi Ma sinirlenerek. "Tek söylediğim, Chen Youliang'ın önünde daha dikkatli olmalısın—"

"*Sen* de herkesin önünde eleştirmemeyi öğrenmelisin—"

Sun aralarına girdi. "Ona fikrini sordum, Xu'er. Ah, ikiniz çok kötü bir çiftsiniz. Kavga etmeden birbirinize iki kelime edemez misiniz?"

"Bir kadının işe yaramaz fikirlerini soruyorsan, o zaman onları dinlemek de *sana* düşüyor." Onlara dik dik bakan Küçük Guo kâsesini bitirip ayağa kalktı. "Ama ben gidiyorum." Arkasından kapıyı kapatmaya bile zahmet etmedi.

Sun ona bakıp iç çekti. "Ben onunla sonra konuşurum. Hadi, Yingzi: Beni kapıya kadar geçir." Onlar yürürken kolunu dostane bir şekilde Ma'nın omuzlarına doladı. Küçük Guo'nun tuhaflıklarından biri de dar görüşlü doğasına rağmen, kızın Sun'la olan arkadaşlığının onu hiç rahatsız etmemesiydi. Sanki bir kadının Sun'ın kadınsı görünüşünü kendisininkinden daha çekici bul-

ması ihtimalini aklı almıyordu. Ma alaycı bir tavırla düşündü; ancak bu konuda bile kördü. Birini diğerine tercih edecek olsaydı, elbette, yanakları bir kızınki gibi yuvarlak ve pürüzsüz olan narin çocuğu seçerdi. Ama elbette: Seçme hakkı olmamıştı.

"Sence olanlar gerçekten o keşiş sayesinde mi oldu?" diye sordu kız.

"Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bir mucizeye ihtiyacımız vardı ve gerçekleşti."

İki ordu arasındaki bir köprüye yürümek: Anlaşılması güç bir hareketti. Hangisine inanmak daha kolaydı: Keşişin olağanüstü bir şansa sahip saf bir aptal mı, yoksa kendi canından hiç endişe etmeyen aydınlanmış bir bodhisattva olduğuna mı? Ma ilk karşılaşmalarında keşişin gözlerinde gördüğü keskin bakışı hatırladı ve düşündü: *Aptal değil.* Ama diğerinin de doğru olduğundan emin değildi.

"Şimdi ne için endişeleniyorsun?" diye sordu Sun, kızın ruh hâllerini anlayabiliyordu. "Cennet'in Vekâleti'ne sahibiz ve yıllardır hiç olmadığı kadar büyük bir zafer kazandık. Yuan önümüzdeki sonbahara kadar toparlanıyor olacak, bu da demektir ki toprakları geri almak ve güçlü bir savaş hattı oluşturmak için altı ayımız olacak." Oğlan kızın omzunu hafifçe sıktı. "Bu her şeyin değiştiği an, Yingzi. Göreceksin! On yıl içinde Aydınlık Prensi kendi imparatorluğumuzun tahtına oturduğunda, bu ânı hatırlayıp gülümseyeceğiz."

Geç açan ışıltılı kış güneşi Anfeng'in çamurunu kurutmuştu. Zhu, pazar tezgâhlarının arasındaki soğuk gölgede gezindi. Her zamankinden daha kalabalıktı – neredeyse neşeliydi. Yuan'ın Yao Nehri'nde bozguna uğratılmasından bu yana, şehre yenilenmiş bir coşku havası hâkimdi. Hatta umut bile denebilirdi buna.

"Hey, büyükanne!"

Eh, bazıları için durum daha az umutluydu. Gözler önüne serilen insanlık dramını gözlemleyen Zhu, bir huzursuzluk hissetti: Geçmiş bir yaşamda sayılabilecek kadar uzun zaman önce tanık olunan bir şeyin hatırasını.

"Hey, dedim ki: Hey, büyükanne!" Bir grup adam, sebze yığınının arkasında oturan yaşlı bir kadının etrafını sardı. "Baş belalarını uzak tuttuğumuz için bize bunlardan birkaç tane vereceksin, değil mi? Anfeng oldukça tehlikeli bir yer! Desteğimiz için bize teşekkür etsen iyi olur—"

"Sizi çürük kaplumbağa yumurtaları, *destek olmak* mı dedin sen?" Birisi küplere binmiş bir hâlde adamları dirsekleyerek aralarına girdi; Zhu bu gelenin, onu Küçük Guo'dan kurtaran Semu kızı olduğunu görünce şaşırdı. General Ma'nın kızı. Başını eğmiş yaşlı kadına dönen kız talimat verdi: "Onlara hiçbir şey vermeyin."

"Sen çeneni kapat," dedi elebaşları.

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin! Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

Bir anlık duraksamadan sonra içlerinden biri onu çıkardı, "Küçük Guo'nun kadını değil mi bu?"

Elebaşları sırıtarak kıza daha yakından baktı. "O kendine general diyen yarı boş sirke şişesini mi diyorsun? Sence sikimde mi?"

Ma denen kız geri adım atmayı reddetti. Öfke saçarak, "Defolun!" dedi.

"Yoksa ne olur?" Adamları yaşlı kadının sebzelerine çökerken, elebaşları kızı tutup kolayca sokağa fırlattı. Kız ellerinin ve dizlerinin üstüne düştüğünde bağırdı. Elebaşları güldü. "Anandan çıktığın yere geri dön, kahpe."

Adamlar gittikten sonra Zhu oraya gitti ve Ma'nın yanına çömeldi. "Bayağı iyi gitti."

Karşılığında kızgın bakışlarla buluştu gözleri. Kız bu ifadeyle bile çarpıcı görünüyordu. Cildinin pürüzsüz altın tonu, alnındaki küçük, koyu renkli bir bene zıtlık oluşturarak âdeta ışık saçıyordu. Saçları dümdüz ve kara bulutlar kadar parlaktı. Belki de görünüşü Nanren'in klasik güzellik standartlarına uymuyordu ama yüzünde o kadar derin ve masum bir duygu vardı ki Zhu sanki bir kaza mahalliymiş gibi ondan gözlerini alamıyordu.

"Ne yapsaydım? Görmezden mi gelseydim?" dedi Ma kaşlarını çatarak. Kanayan avuçlarını eteğiyle sildi.

"Sinirlisiniz," diye gözlemledi Zhu.

Ma hiddetle başını kaldırıp ona baktı. "Evet, sinirliyim! Ah, biliyorum, bu her zaman olan şey. Yaşlı kadın buna alışık. *Herkes* buna alışık. Sadece—"

"Canınızı yakıyor." Zhu, kızın gösterdiği empatiye karşı bir merak duyduğunu hissetti. Zhu'nun müşterek insanlıktan başka hiçbir şeye dayanmayan şefkat yetisine sahip, böylesine yumuşak bir yanı olmuşsa bile hâlâ orada olduğundan emin değildi.

"Bittabi."

"Bittabi mi?" dedi Zhu bunu komik bularak. "Varsayımda bulunmayın. Neredeyse hiç kimse öyle hissetmiyor." Zhu ayağa kalkıp komşu tezgâhtan bir fincan soya sütü aldı ve Ma'ya verdi.

Ma şüpheci bir bakışla sütü aldı. "Sizi meteliğe kurşun sıkan gezgin bir keşiş sanıyordum."

"Bu keşişin, başkalarının cömertliğinin ona lütfettiğinden başka bir varlığı yok," dedi Zhu ikiyüzlülükle. Aslında çanı, at ve birkaç bakır para karşılığında Jiao'ya (zaferden sonra geri dönmüştü) geri takas ettiğinden meteliksiz değildi. Kâr etmesi mantıklıydı – ne de olsa çan Cennet'e seslenebiliyordu.

Ma sütü içerken, Zhu kızın onu kirpiklerinin altından incelediğini gördü. Sinirli bir bakıştı, sanki Zhu'nun keşiş saflığının altında başka bir şeyler olduğuna ikna olmuş da ne olduğunu anlayamamış gibiydi. Yine de kız, Kızıl Türbanlılar arasında bu kadarını gören ilk kişiydi. Zhu, eğer General Ma herkesin söylediği kadar yetkinse, kızının Kızıl Türbanlıların gerçek liderlerinin çoğundan daha akıllı olmasının mantıklı olduğunu düşündü. Kızı daha iyi tanımak isteyen Zhu merakla, "At," dedi.

"Ne?"

"Bu keşişin atı. Hatırlıyorsunuzdur. General Guo, bu keşişe bir şehri fethetmek gibi mütevazı bir yeni görev verdiğinden, bu keşiş dövüş kısmı için ata binmeyi tercih edebileceğini düşünüyordu. Böylece hayatta kalması mucizelere bağlı kalmayabilir." Ma'ya davetkâr bir bakış attı. "Tanıdığınız bir binicilik hocası var mı?"

"Yine mi bu konu? Neden ata binebileceğime bu kadar eminsiniz?"

"Adınız *at* anlamına geliyor, değil mi?" dedi Zhu şakacı bir şekilde. "İsimler yalan söylemez."

"Ah, lütfen!" Kız küçümseyen bir tavır takındı. "Bu ilkeyi baz alırsak, Wang adındaki her ayyaş kral olurdu. Ve siz de..." Kız durdu.

"Kızıl mı?" diye alay etti Zhu. "Yani... Kızıl Türban gibi mi?"

"O farklı bir tür kızıl! Adınızın geri kalanı ne sahiden?"

Zhu ona söylediğinde, kız başını iki yana salladı ve bıkkınlıkla güldü. "Kızıl *ve* şanslı çift sekiz mi? Aileniz doğduğunuz için mutlu olmuş olmalı."

Yırtık kâğıt pencereden görülen şimşekler gibi parça parça – Zhu Chongba'ya ait olmayan– bir çocukluğun görüntüleri belirivirdi Zhu'nun zihninde. Fakat kız Zhu Chongba'ydı ve kaderi artık ona ait olduğu kadar geçmişi de ona aitti. Karşılık verdi, "Ah, bu doğru: Hiçbir zaman gelecek vadetmemiş olmasına rağmen, bu keşişin ailesi her zaman harika şeyler başaracağına inandı." Kaşlarını oynattı. "Ve şimdi bana bir bakın! İşte karşınızda: Köylü değil de eğitimli bir keşiş. Çiftçiler daha ne isteyebilir ki?"

Zhu kaygısızca konuştuğunu düşünüyordu ama Ma ona sorgulayıcı bir bakış attığında, hangi gerçeğin istemsizce yüzüne vurmuş olabileceğini merak etti. Ama kız sadece, "Tanıştığımıza memnun oldum, Son Derece Şanslı Efendi Zhu," dedi.

"Ah, çok resmi oldu bu! Bu keşiş sana Öğretmen Ma dese iyi olur çünkü ona ders vereceksin."

"Kim ders veriyor!"

"Ya da ders vermiyorsan, bu keşiş sana Ying abla mı demeli?"

"Ah, bu ne cüret!" diye haykırdı Ma. Zhu'ya keskin bir bakış atarak, "Peki tam olarak kim kimden daha büyük oluyor? Eğer bir keşişsen, *en az* yirmi yaşında olmalısın."

Zhu sırıttı: Ma'nın kendisinin on yediden büyük olamayacağı doğruydu. "O hâlde Öğretmen Ma diyeceğim, madem bu keşişin sana başka bir şey demesine katlanamıyorsun."

"Argümanın *bu* mu?"

Zhu yüzüne en umutlu ifadesini takındı. Kız öfke ve bıkkınlık arasında kararsız kalmış gibi öylece baktı, sonra iç çekti. "Pekâlâ! Bir ders. *Bir*."

"Bu keşiş hızlı öğrenir. Ama at... kimbilir?" dedi Zhu, başardığı için yüreği sevinçle dolarken. Ma'nın parıldayan gözlerini tekrar görme ve onu daha fazla saf keşiş numarasıyla kızdırma fikri hoşuna gitti. "Senin başını ağrıtan bu keşişse eğer, belki ata ek dersleri ayrı ayrı verebilirsin."

"Evet, başımı ağrıtan sensin! Şimdi kaybol."

Ama Zhu arkasına baktığında Ma'nın gülümsediğini gördü.

Zhu tapınak merdivenlerinin tepesine tünediği yerden Anfeng'e bakıp dar sokaklardan nehirler ve ejderhalar kadar dolu dolu akan renkli Yeni Yıl trafiğini izledi. Anfeng'in doğu bölgesindeki tapınak, Zhu onu bulduğunda pis bir harabeydi. Bir fırsatı nerede görse tanıyan biri olarak hemen oraya taşındı. Onunla birlikte, Küçük Guo'nun Lu'yu alması için isteksizce emrine verdiği iki yüz acemi asker de öyle. Tapınak arazisini tıka basa dolduran çadırları görünce sanki kendisine ait bir ordusu varmış gibi hissetti. Ancak bu bir ordu olsa bile yine de çok küçüktü. Zhu, Lu konusunda endişeleniyordu. Şehir hakkında bilgi edindikçe, Küçük Guo'nun ona ne kadar imkânsız bir görev verdiğini daha çok anladı. İki yüz adamla taş duvarlı bir şehri kim alabilirdi ki?

Ama şimdi siyah giyimli güçlü bir figürün basamakları çıkarak ona doğru geldiğini görünce şöyle düşündü: *İşte bir şans.*

"Selamlar, Efendi Zhu," dedi Sol Bakanı Chen. Dudaklarında ironik bir gülümseme vardı. Adamın varlığı, Zhu'yu bir dağın gölgesi gibi yutuverdi.

Zhu, kısmen tehlikenin farkındalığı ve kısmen de dalavere çevirmenin coşkusu olan bir heyecan dalgası hissetti. Kızıl Türbanlı liderlerin en kurnaz ve hırslısı olan Chen'in bir gün onun Küçük Guo'dan daha fazla başını ağrıtacağını içten içe biliyordu. Ama şu an için, adamın hâlâ onun arzuları hakkında hiçbir fikri yokken, avantaj kızdaydı. Önemli bir konuğu ağırlayan genç bir keşişten beklenenden bile daha alçak bir şekilde eğildi. "Bakanım! Bu değersiz keşiş, saygıdeğer şahsınızı bu mütevazı tapınakta ağırlayamayacak kadar yoksun." Ellerini mahzun mahzun bakan gözlerinin altında kavuşturmuş, kollarını titretmişti. Hiç

şüphesiz, Chen bunu, kızın onun sahip olmasına izin verdiği bir armağandan ziyade kızın karakteri hakkında edindiği bir bilgi olarak görüp egosunu şişirecekti.

"Mütevazı mı? İlk kez bu kelime bu kadar yerinde kullanılıyor," dedi Chen, çökmekte olan yapıyı ve çadırların karmaşasını abartıyla inceleyerek. Fakat adamın asıl odağı değişmemişti: Zhu, onun bir çuvaldız kadar keskin dikkatini üzerinde hissetti. "En azından sokak köpeklerini temizlemişsin."

"Bu keşişe verilen diğer görevler ne olursa olsun, ilk görevi Buda'ya ve onun dünyevi elçilerine karşıdır. Bu keşiş, tapınağı yenileyip ibadete uygun bir yer hâline getiremeyecek kadar az kaynağa sahip olduğu için üzülüyor yalnızca."

Chen'in koyu renkli gözleri kızınkilere işledi, ardında yatanı okuması zordu. "Övgüye değer bir düşünce, Efendi Zhu. Duaların kesinlikle Yao Nehri'nde günü kurtardı. Ama böyle bir başarının Lu'ya karşı tekrarlanıp tekrarlanamayacağını merak ediyorum. Bir şehri almanın daha zorlu bir görev olduğunu göreceksin."

"Buda'nın kutsamasıyla her şey mümkün," diye mırıldandı Zhu. "Tek yapabileceğimiz inanmak."

Chen küçük gülümsemelerinden birini takındı. "Öyle gerçekten. Ah, amacımıza bu denli inanan bir gence rastlamak ne kadar iç açıcı. Keşke General Guo da seni örnek alsa." İronik ifadesi suratına geri döndü. Kız, onun saf keşiş numarasını tam olarak yemediğini düşündü, gerçi numarasını tamamen reddetmemişti de – henüz. Adam onu inceleyerek devam etti, "Sence de insan ve teçhizatın da katılmasıyla bir inanç girişimi bile daha kesin bir hâl almaz mı, Efendi Zhu?"

İşte bu Zhu'nun şansıydı. Elinden geldiğince şaşırmış gibi yaparak gözlerini kocaman açtı. "...Bakanım?"

"Sanırım ne yaparsam yapayım çok az şansın olacak," dedi Chen düşünceli düşünceli. "Fakat şansını artırmak için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Komutan Wu'ya ayrılmadan önce sana beş yüz adam vermesini söyledim. O zaman kaç askerin olacak, yedi yüz kadar mı?" Gülüşü kasap tezgâhına çarpan bir et parçasını andırıyordu. "Bir şehre karşı yedi yüz adam! Ben

denemezdim. Ama izin ver sonrasında senin için elimden geleni yapayım: Lu'yu almayı başarırsan, Başbakan'ı şehirden aldığın ne varsa sende kalmasına izin vermesi için ikna edeceğim. O zaman yeni tapınağın için yeterli ödeneğin olacak." Siyah gözleri parıldadı. "Ya da başka ne yapmak istersen."

Yedi yüz adam hiç yoktan iyiydi fakat her ikisi de makul bir başarı şansı için gereken asgari sayıdan çok uzak olduğunu biliyordu. Ve başarılı olsa bile bunun bedeli Chen ve Guolar arasındaki amansız savaşta adamın piyonu olmak olacaktı. Ama bu konuda şimdiden endişelenmenin bir manası yoktu. *Her sorunun bir sırası var.*

Chen, kızın verebileceği tek bir cevap olduğunu gayet iyi bilse de onun cevabını bekliyordu. Kız üç kez eğildi: alçakgönüllü, minnettar bir tavırla. "Bu değersiz keşiş, cömert yardımları için Bakan'a teşekkür ediyor! Bu keşiş savaş ve liderlik becerilerinden yoksun olsa da Kızıl Türbanlılara onur ve başarı getirmek için elinden geleni yapacak—"

Chen'in dişleri, kemiklerini bile tükürmeden avını yutacak bir yırtıcının dişleri gibi parlıyordu. Arkasındaki kararan gökyüzünde Yeni Yılın ilk havai fişekleri patladı. "Öyleyse sahip olduğun beceriyi kullan, Efendi Zhu ve bol bol dua et."

Günün ilk saatinde Ma, Guo malikânesinin ön kapısından dışarı süzüldü. İhtiyatı sadece alışkanlıktandı: Yeni Yıl ve Fener Festivali arasındaki iki hafta boyunca, Anfeng'deki herkes herhangi bir saatte şehrin yiyecek tezgâhları ve içki çadırları, akrobatlar, müzisyenler ve cırcır böceği dövüşleri, yüz falcıları ve balık köftecileriyle dolu sokaklarının yeni görüntüsünün tadını çıkararak başıboş dolaşırken bulunabilirdi.

Keşiş Zhu'nun atıyla dışarıda beklediğini gördü, üçgen hasır seyahat şapkası yüzünü örtüyordu. Şapkanın gölgesinin altında görebildiği tek şey, onun bir gülümsemeyle kıvrılmış ince dudaklarıydı. Bu dramatik hava, keşiş onu görüp bir kahkaha patlattığında yok oldu. Eliyle ağzını kapatarak boğuk bir sesle, "Sen… kılık mı değiştirdin?" dedi oğlan.

"Ne? Hayır. Kapa çeneni." Ata rahatça binebilmek için Ma erkeklerin giydiği türden kısa bir cüppe, dizinde biten bir pantolon ve bot giymişti. "Eteğimin altına pantolon mu giyseydim?"

"Neden olmasın? Kimsenin senin erkek olduğunu düşünecek hâli yok."

Ma ona ters ters baktı. Fakat erkek kıyafetlerinin onun kadınsı hatlarını gizlemeye yaramadığı doğruydu. Güçlü uylukları ve yuvarlak kalçalarıyla, kimse onu ince bir söğütle ya da zarifçe bükülen bir çimenle kıyasladığı bir şiir yazmayacaktı.

Keşiş aşağıya bakıyordu. "Ayakların bu keşişinkilerden bile büyük. Bak." Ayaklarını yan yana getirdi.

"Sen... sen!" Bu çok *kabaydı*.

"Merak etme, bu keşiş bağlanmış ayakları sevmez. Kadınlar bir isyan sırasında biraz koşabilmeli," diye açıkladı keşiş.

"Neyi sevdiğin kimin umurunda! Sen bir keşişsin!"

Batı kapısına doğru yürürken oğlan güldü. "Keşişler de kadın görüyor. İnsanlar her zaman ellerinde ikramlarla manastıra gelirlerdi. Bazen dharma hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyen kızlar, özellikle... ileri düzeyde olan acemilerle kutsal yazı çalışması için kalırlardı. Demek istediğimi anlarsın ya." Keşiş şapkasını eğdi; kız dişlerini gösteren bir gülümseme ve şaşırtıcı bir şekilde bir gamze gördü. "Anlıyor musun peki? Demek istediğimi."

"Hiç sanmıyorum," dedi kız küçümseyici bir tavırla. "Ve eğer Wuhuang Manastırı'nın keşişleri böyle davranmışsa, hadımın herhangi bir kötü karma olmadan orayı yakıp kül etmesine şaşmamalı."

"Bu keşişi kontrol ediyordun!" dedi oğlan keyifle. "Wuhuang iyi bir yerdi. Orada çok şey öğrendim." Sesi gerçek kederle dolu acıklı bir tona büründü. "Aydınlık Prensi ortaya çıktıktan ve Büyük Yuan manastırların gücünü azaltmaya çalıştıktan sonra başkeşişimiz onu geri çevirdi. Her zaman çok inatçı bir adamdı."

"Zeki insanlar ne zaman pes edeceklerini bilirler," dedi Ma buruk bir şekilde, Küçük Guo'yu düşünerek.

Birlikte Anfeng'in batı kapısının toprak siperlerinin altından

geçtiler. Diğer tarafta ay ışığında tümsekli görünen çıplak bir mera ve onun ötesinde de Huai'nin parlak siyah kavisi vardı. Keşiş etrafa bakarak abartılı bir şekilde ürperdi. "Ah, çok karanlık! Yeni Yıl davulları onları şehirden kovduğunda hayaletlerin tam olarak böyle bir yere geleceğini düşünmek seni korkutmuyor mu?"

"Eğer aç hayaletler bize musallat olursa, atı alıp seni de yemeleri için geride bırakırım," dedi Ma umursamazca.

"Ah, yani korkması gereken kişi bu keşiş," dedi oğlan gülerek.

"Sadece ata bin!"

"Böyle mi..." Bacağını kaldırarak güçlükle ata tırmandı. "Ha! Çok da zor..."

Ma atın kıçına bir tane vurdu. Hayvan fırladı gitti; havada şapkasını düşüren keşiş, bir çuval nehir çakılı gibi yere yığıldı. Kız onun yanına gittiğinde, oğlan sırtüstü yatmış, ona sırıtıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, bu keşiş at binemiyor."

Bir saatlik eğitimin ardından Ma bunun doğru olup olmadığını hâlâ bilmiyordu. Eğer gerçekten yeni başlayan biriyse, hızlı öğrendiği konusunda abartmamıştı. Ay ışığının altında koyu cüppesiyle ve yüzünü gölgeleyen şapkasıyla hiç zorlanmadan at binen oğlanı izlediği sırada, onun bir keşişe hiç benzemediğini düşünürken buldu kendini.

Oğlan yanına geldi ve gülümseyerek attan indi. "Eğer ata binebilseydi bu keşiş Anfeng'e ne kadar çabuk ulaşırdı sen düşün."

"Tek eksiğimiz sendin yani?" dedi Ma alay ederek.

"Mucizelerin dualar olmadan gerçekleştiğini mi sanıyorsun?" dedi keşiş sırıtarak. "Etrafta bir keşişin olması iyidir."

Mucize. Ma taşların yerine oturduğunu hisseder gibi oldu. En son karşılaştıklarında hissettiği duyguya benziyordu: şakacı gülümsemesinin, gösterdiğinden daha fazlasını sakladığına dair bir şüphe. Anfeng'deki ilk gününde onu Küçük Guo'nun önünde diz çökerken gördüğünde hissettiği tuhaf sarsıntıyı hatırladı. Bir an için, neyi niçin riske attığını bilen biri gibi görünmüştü.

Ve sonra anladı. Nefesi kesildi. "Yao Nehri'ndeki heyelan Cennet'in işi değildi. *Senin* işindi. Savaş devam ederse öldürü-

leceğini biliyordun. Heyelanı tetikleyeceğini, barajı patlatacağını ve köprüyü yok edeceğini bilerek herkesi avaz avaz bağırttın." Suçlayıcı bir şekilde devam etti: "Duaların bununla hiçbir ilgisi yoktu!"

Ma onu şaşırtmıştı. Oğlan şaşkın bir duraksamadan sonra, "İnan bana, bu keşiş dua etti," dedi.

"*Kendi* canın için etmiş olabilirsin. Fakat Başbakan'ın sana atfettiği zafer için etmedin!"

"Ne tür bir keşiş on bin adamın ölümü için dua eder?" dedi oğlan ve kız en azından bunun doğru olduğunu düşündü. "Bu ilkelerin ihlali olur. Bu keşiş Yuan'ın bir kuşatma kuvveti göndereceğini bilmiyordu. Kazanmak için ihtiyacımız olanı bize vermek Cennet'in kararıydı."

"Nasıl olduğunun bir önemi yok sanırım," dedi kız huzursuzca. "Bir kez hayatta kaldın ve bundan bir zafer kazandın. Ama şimdi Lu'ya gidiyorsun ve Başbakan dua ederek başka bir zafer kazanabileceğini düşünüyor. Ama kazanamazsın, değil mi?"

"Sol Bakanı Chen'in ona beş yüz adam daha vermesinin bu keşişin duaları sayesinde olduğuna inanmıyor musun?" Oğlanın sesi yumuşadı ve şakacı bir tona büründü. "Bu keşiş duyduğunuz endişeye minnettar, Öğretmen Ma ama durum düşündüğünüz kadar kötü değil. Bu keşiş hâlâ kazanabilir."

Oğlan sağlam ayakkabıya benzemiyordu; kız onun inanıp inanmadığını anlayamadı. "Dua et de senden daha iyi savaşıyor olsunlar! Ve Chen Youliang'ın seni sadece Guo fraksiyonunun kuyusunu kazmak için kullandığını görmüyor musun?"

"General Guo'nun insanlarda ona başarı dilemek gibi bir his uyandırmadığı doğru," dedi oğlan alaycı bir tavırla.

Ma, Küçük Guo'nun kusurlarına fazlasıyla aşina olsa da bu eleştiri damarına basmıştı. Kız çıkıştı, "Sol Bakanı'nın oyunlarına ayak uydurabileceğini düşünecek kadar cüretkâr mısın?" Chen'in parmaklarının onun kemiklerini ezdiği ânı hatırladı. "Onun himayesi, kendisinden başka kimse için asla iyi sonuç vermez. Bunu görebildiğine eminim."

Oğlanın gözleri, kızın farkında olmadan dokunduğu bileği-

ne kaydı. "Sıradan insanların kafasında, manastırların kimsenin nirvanaya ulaşmaktan başka bir şey istemediği sakin yerler olduğuna dair bir resim var. Ama şahsen şunu söyleyebilirim ki kendilerine dindar diyen bazı keşişler, Chen Youliang kadar acımasız ve çıkarcıydı."

Oğlanın birinci ağızdan konuştuğunu duymak kızı irkiltti. Karanlıkta birinin yanağına uzanıp bunun yerine açık ağzının fazlasıyla samimi ıslaklığına denk gelmek gibiydi. Kız huzursuzca karşılık verdi, "O hâlde farkındasın. Onun tarafına katılırsan pişman olacaksın."

"Öğrendiğimi düşündüğün ders bu mu?" Oğlanın gözkapakları alçaldı ve bir an için şapkanın altındaki çekirge suratı, kızın kendisini ondan geri çektiğini hissettiği bir şeyle gölgelendi. Sonra devam etti, "Her neyse, keşişler taraf tutmaz. Sol Bakanı Chen dilediğini düşünebilir ama bu keşiş sadece Buda'ya ve onun dünyevi elçisi Aydınlık Prensi'ne hizmet eder."

Kız ona bakarken hadım generalin on bin ölü adamını gördü. "Bazen bu, insanın kendisine hizmet etmesi gibi görünebilir."

Gözleri bir kanca kadar keskin bir şekilde yukarı çevrildi. Ancak bir an sonra, "Öğretmen Ma: Bu keşişin yakında Lu'ya gideceğini düşünürsek, vereceğin bir tavsiye var mı?" diye sordu.

Kızın yanıtı, Anfeng'in üzerinde patlayan kırmızı ateşle kesildi. Parıldayan ışık çizgileri bir denizanası şeklinde aşağı süzüldü. "Bu bir havai fişek mi? Daha önce hiç bunun gibisini görmemiştim."

"Jiao Yu'nun marifeti. Barut konusunda oldukça yetenekli." Bir an gözlemledikten sonra keşiş, "Vekâlet'le tamamen aynı renkte," dedi.

Ya da tapınak mumlarının rengi, diye düşündü Ma, ışığın gökyüzünden akmasını izleyerek. Dindarlığın ve atalara edilen duaların rengi. Ölen babasının. Birdenbire her konuda şiddetli bir hüsran dalgası hissetti: Yuanlar, isyan, iktidar için yarışan yaşlı adamların bencilliği. Hatta Cennet'e karşı da çünkü anlaşılmaz işaretleri görünüşe bakılırsa istediğiniz herhangi bir yöne çekilebiliyordu. "Bu savaşta canların hiç kıymeti yok," dedi kız buruk bir şekilde. "Onlarınkinin de bizimkinin de."

Oğlan bir an sonra, "İçinde çok fazla duygu var, Ma Xiuying," dedi.

"*Senin* yaşamanı ya da ölmeni önemsediğimi falan düşünme, keşiş." Ama çok geçti: Umursamıştı bir kere. *Tek yapması gereken yardım istemek oldu.* İsteksizce, "Babamın eskiden Yuan'ın generallerinden biri olduğunu biliyorsun. O dönemin sonuna doğru, Lu'nun valisi olan adamla tanıştı. Ailem gibi, o da bir Semu. Bu adam Dadu'da pek sevilmezdi çünkü vali olduktan sonra Nanren bir kıza âşık olup onunla evlendi ve insanlar da bunu ona karşı kullandı. Ama babam onun kabiliyetlerine büyük saygı duyardı. Daha sonra, babam Kızıl Türbanlılara katıldığında, Lu'ya saldırmayı daima reddetti: Başında o vali olduğu sürece şehrin çok güçlü olduğunu söylerdi. Ama adam öleli bir ay olmadı. Yuan, Dadu'dan yeni bir vali gönderecek. Kimbilir o nasıl biridir? Ama oraya ondan önce gidebilirsen – bir şansın olabilir." İfadesini düzeltti, "Yarım bir şans."

Zhu'yu korkutmuş mu, yoksa ona umut mu vermiş olduğunu bilmiyordu. Düşünceli bir sessizlikten sonra oğlan karşılık verdi, "Bu işime yarar. Bu gece bu keşişe çok şey öğrettin, Öğretmen Ma." Yeniden ata bindi ve sanki kaçınılmaz ölümünden bahsetmiyorlarmış gibi tamamen normal bir sesle, "Peki ama havai fişekler yakından çok daha iyiyken neden buradayız? Hadi gel. İkimiz de at üzerindeyken daha hızlı gideriz," dedi.

Oğlan onun elini tuttu ve kızı önüne aldı. Kavramasının gücü ve sağlamlığı kızı şaşırttı. Keşişlerin tüm günü gözleri kapalı otururak geçirdiğini sanıyordu. Kız etkilenmemiş gibi bir edayla, "At binmeyi bilen benim. Dizginleri benim almam gerekmez mi?" dedi.

Bedeninin etrafındaki kollarından oğlanın güldüğünü *hissetti*. "Bu keşiş at binmeyi bilmiyor mu yani? Sen sadece bir ders vermeyi kabul ettiğin için bu keşiş de yetkin olduğunu düşündü."

"Birinin sana ateş ettiği ilk seferde düşmek için *yetkinsin*!" Kız öne eğildi ve parmaklarını atın kulağının yanında şıklattı. At şaşkınlıkla sola döndü ve Zhu arkaya doğru yuvarlandı.

Ma atı çekip geri getirene kadar oğlan soluklanmıştı ve yıl-

dızlara hayran hayran bakıyormuş gibi yapıyordu. "Eh. Belki bu keşiş bir ders daha alabilir."

Ma burnundan güldü. "Bir ders zaten seni atı olan çoğu insandan daha iyi kılıyor." Kız onu yukarı doğru arkasına çekti; beklediğinden daha hafîfti.

Oğlan gülümseyerek, "Eğer yürüyüşten daha hızlı gideceksek ve düşmemi istemiyorsan, bir şekilde tutunmak zorunda kalacağım," dedi. Fakat onu iffetli bir şekilde yalnızca parmak uçlarıyla tuttu. Nedense kız bu hafif baskının ve onun bedenine değen bedeninin sıcaklığının fazlasıyla farkındaydı.

Muhtemelen onu bir daha görmeyecekti. Bunu düşünmesiyle şaşırtıcı bir sancı hissetti. Tam olarak acıma sayılmazdı.

Birinci ayın ortasında kutlanan Fener Festivali'nden altı gün sonra, hırsız oğlan Chang Yuchun kendini Keşiş Zhu'nun yedi yüz adamıyla birlikte Anfeng ve surlarla çevrili Lu şehri arasındaki göllerle dolu ovada yürürken buldu. Her ne kadar birisi (muhtemelen Zhu'nun kendisi), Wei Hanedanı'ndan General Zhang Liao'nun sekiz yüz süvarisinin, Lu'nun hemen dışında, en az iki yüz bin kişilik Wu Krallığı'nın tüm ordusunu yendiği, antik Üç İmparatorluk döneminden bir hikâye yaymaya başlamışsa da moraller bozuktu. Çocukluğunda kendisine hiç hikâye anlatılmamış olan Yuchun, prensip olarak buna inanmayı reddetti.

Öğleden sonraki Maymun saatinde günü çoktan noktalamış, kamp kuruyorlardı. Yuchun, Zhu'nun kuvvetine katılan en yeni çadırın yanına uzandı ve gerçek bir merakla sordu, "Peki, beceriksiz bir keşişin intihar görevi için Komutan Sun'ın kuvvetinden ayrıldığınıza hangi noktada pişman olacaksınız sizce?"

Jiao Yu yaklaşık otuz santim uzunluğunda bir metal tutuyordu. Bombeli bir ucun sonu dar bir ağza sivriliyordu. Yuchun ilgiyle izlerken, bombeli uçtaki bir deliğe yanan bir çubuk değdirdi ve yaklaşık yirmi adım ötedeki bir ağaca nişan aldı. Bir an sonra, ikisini de bir duman bulutu içinde boğulmaya bırakan şaşırtıcı bir karşılık geldi. Yuchun sersemleyerek, "Ağaca bir şey mi olması gerekiyordu?" diye sordu.

"Beceriksiz değil," dedi Jiao. Bir avuç küçük metal top ve çömlek parçası açık uçtan düşene kadar silahı yere vurdu, sonra kendi kendine mırıldanarak içine baktı.

"Kaçmak için çok geç değil. Yerinde olsam ciddi ciddi düşünürdüm. Sadece söylüyorum." Yuchun metal toplardan birini aldı. Herhangi bir hasara yol açamayacak kadar küçük görünüyordu. "Bu *ne*?"

"Bir el topu." Jiao topu Yuchun'un elinden aldı. "Keşiş benden barutlu silahlar tasarlamamı istedi. Sorun güvenilirlik—"

Yuchun tamamen sağlam duran ağaca baktı. "Bununla güvenilir bir şekilde birinin kafasına vurabilirsin sanırım. Hem ne demek beceriksiz değil? Kılıç bile savuramıyor. Sence savaşmadan bir şehri alabilecek mi?"

"*Marifet, yüz savaşın yüzünü de kazanmak değildir. Marifet, düşmanı savaşmadan zapt etmektir.*"

"Marifetler, zaferler, ne?" dedi Yuchun klasik dille cebelleşerek.

"O keşiş tam olarak ne istediğini biliyor. Yao Nehri'ndeki savaştan önceki gece, onun için bir çan yapmamı istedi. Ben de yaptım, çanı kullandı ve kazandı," dedi Jiao. "Onun gibilerle daha önce de karşılaştım. Ya çok ilerlerler ya da erken ölürler. Ve her iki durumda da normal insanlara zarar verme eğilimindedirler." Kaşlarını Yuchun'a kaldırdı. "Sen özel misin, küçük kardeşim? Çünkü değilsen, senin yerinde olsam dikkat ederdim."

"Ben—" diye lafa başladı Yuchun, sonra bir hareketlenme görünce yarıda kesti. "Ne—"

"Haydutlar!" diye bir uluma duyuldu.

Kamp kaosa sürüklendi. Atlı dağlılar, Yuan kaçakları ve eski köylülerden oluşan yüzlerce kişilik bir grup üzerlerine çökerken, Zhu'nun adamları silahlarını alıp her koyun kendi bacağından asılır tutumuyla kendilerini savundu. Her zaman isyanın şiddetli kısımlarından kaçınmakla övünen Yuchun, kendini aniden bir muharebenin ortasında buldu. Jiao'yu unutup panikten önünü göremez hâlde kolları işe yaramaz bir şekilde kafasını koruyarak düşe kalka kaosun içinde ilerledi.

Neredeyse bir ata çarptığında, kafasını kaldırdı ve tanıdık

bir üçgen siluetle karşılaştı. Şapkasının altında Keşiş Zhu, geçmişteki bir dehşetin tekrar yaşanmasını önlemekten aciz birinin donuk bakışlarına sahipti. Yuchun onu ilk defa soğukkanlılık dışında bir ifadeyle görüyordu. Yuchun ona, onlara önderlik eden ve *Budist bir keşiş* olan adama baktı ve keskin berraklığın ruhani darbesini hissetti: *Öleceğim.*

Haydudun biri onu teğet geçti ve Yuchun eğildi ama ayağa kalktığında daha da uzun bir haydutla burun buruna geldi. Geriye doğru tökezledi – ama uzun haydut onun peşinden gelmek yerine Keşiş Zhu'yu görerek yürümeyi bıraktı.

"Durun!" diye bağırdı haydut, emreden bir el sallayarak. "Durun!"

Muharebe, çarpışan son çelik sesleriyle ve itiraz eden adamların yükselen mırıltılarıyla son buldu. Kimse çığlık atmıyordu ve yerdeki birkaç adam hafif sıyrıklarını tutarak yavaşça ayağa kalktı. Ne kadar garip görünse de sadece birkaç saniye geçmişti. Kızıl Türbanlılar ve haydutlar birbirlerine dik dik baktılar, kanları kaynıyordu.

Uzun haydudun gözleri Keşiş Zhu'ya sabitlenmişti. Paçavralarının altında güçlü vücudu şiddet için yaratılmış gibiydi. Saçları bile atalarına karşı bir şiddetle kısa kesilmişti. Kılıcı elinde titriyordu. Sakin bir keskinlikle Keşiş Zhu'ya, "Attan in," dedi.

Bir an sonra Keşiş Zhu atından indi. Orada silahsız ve zırhsız dururken, acınacak derecede küçük görünüyordu. Tüm Kızıl Türbanlılar arasında, keşişin hayatta kalmasına karşı girilen en uzun soluklu bahis Yuchun'a aitti. Şimdi, iddiayı kazanan o olsa da içinde tuhaf bir boşluk hissetti. Şimdiden görebiliyordu: keşişin yere çarpan tıraşlı kafasını; yüzünden boşanan parlak kanı. Her zaman böyle sonlanırdı.

Uzun boylu haydut, Keşiş Zhu'ya doğru atıldı. Gözlerini son anda kapatan Yuchun onları açtı ve şiddetle değil, vahşi bir kucaklaşmayla kenetlenmiş iki bedene hayretler içinde bakakaldı. Keşiş Zhu'nun yüzü, uzanıp göreceli boyutlarıyla garip bir şekilde uyuşan sahiplenici bir hareketle uzun boylu haydudun kafasının arkasını avucunun içine alırken sevinçle parlıyordu. "*Ağabey.*"

"Gördün mü?"

Yuchun korkudan zıpladı, konuşan Jiao'ydu. Keşiş ve haydudu izleyen Jiao devam etti, "Kazanmak için savaşmasına gerek yoktu. Sırf bir keşiş diye onu küçümseme. Birinin *ne* olduğu, ne tür bir insan olduğu hakkında hiçbir şey söylemez. Gerçek eylemlerdedir. Ve eğer eylemleri düşünürsek: O keşiş bir anda on bin kişiyi öldürdü. Öyleyse, bu onu ne yapıyor?"

Yuchun sesini bulamadan önce Jiao kendi kendine cevap verdi: "Dikkat edilmesi gereken biri."

10

ANYANG, BİRİNCİ AY

Her şeyin başladığı an işte bu, dedi Ouyang, Esen'in meskeninin sessiz dış kanadındaki dairesinden çıkarken kendi kendine. Dışarıda fırtına çıkmıştı ve lambalar koridordaki loşluğu giderme konusunda pek işe yaramıyordu. Gelmekte olan yağmurun soğuk siyah kokusu kâğıt pencereye nüfuz ediyordu.

"General," diye haykırdı hizmetçiler, Ouyang Esen'in özel dairesine girerken. "Lord Esen idman sahasında fakat hava durumu göz önüne alındığında, şüphesiz yakında geri dönecektir. Lütfen bekleyin!" ve bir çırpıda çekildiler. Ouyang oturdu, ayağa kalktı ve tekrar oturdu. Esen'in gelmesini istedi ve bu onun istediği son şeydi.

O kargaşanın bir kısmı yüzüne yansımış olmalı ki Esen içeri girdiğinde Ouyang'a şok olmuş bir ifadeyle baktı ve haykırdı, "Ne oldu?" Onu zırhından çıkarmak için odaya koşan hizmetçileri elini savuşturarak geri yolladı ve kendisi çıkarmaya başladı. İdmandan dolayı kıpkırmızıydı ve örgülerinden fırlamış hafif ıslak saçları boynuna yapışmıştı. Ouyang, zırhının sabunlu süetinin kokusunu alabiliyordu, metalle ve onun sıcak erkek vücudunun hafif kokusuyla karışmıştı: Bir çadırın içi kadar samimi bir bileşim.

"Önemli bir şey yok, lordum. Sadece merak." Esen'in kolunun altındaki bağcıkla boğuştuğunu gören Ouyang düğümü çözmek için ona yaklaştı. Ancak başladıktan sonra ne yaptığını fark etti.

Esen şaşkınlıkla güldü. "Bir Yuan generali kendini böyle alçaltmamalı."

"Bunu defalarca yapmadım mı?"

"Bu uzun zaman önceydi. O zamanlar sadece bir çocuktun."

On altı yıl önce. Hayatlarının yarısından fazlası kadar. "Siz de öyle." Esen'in zırhını yan masaya koydu ve Esen soyunmayı bitirirken askıdan yeni kıyafetleri aldı. Giysiyi omuzlarına oturtmak için Esen'in arkasına geçti. Elleri Esen'in omuzlarına değdiğinde, bu eski hareketin aşinalığı onu sersemletti. Ouyang, hizmetkâr bir köle olduğu zamanları geride bıraktıktan sonra, komutanlıktan generalliğe kadarki uzun süreli yükselişinin tamamı boyunca Esen'e yalnızca bir kez daha hizmet etmişti. O ânı parçalar hâlinde hatırladı: Esen'in aşağı bakıp da mızrağın yardığı zırhını ve derisini gördüğünde yaşadığı şaşkınlık. Doktorun gerinde, Ouyang'ın, bunu yapması için başka kimseye güvenmeyerek parçalanmış zırhı çıkarmaya çabalarken ellerinin nasıl Esen'in kanıyla kaplandığını. Esen'in acısını dindirmek için duyduğu, sanki kanayan kendi bedeniymiş gibi yoğun, çaresiz dürtüyü hatırlıyordu. Ve o zaman bile, bedenleri acıdan doğan bir yakınlıkla birleştiği anda bile, Ouyang'ın küçük bir parçası kaderini hatırlamıştı.

Esen'in omuzlarındaki kumaşı düzeltti ve uzaklaştı.

Esen bir an sessiz kaldı, sanki anıların ağırlığı onu da durgunlaştırmış gibiydi. Sonra silkelendi ve, "Benimle ye, generalim. Arkadaşa ihtiyacım var," dedi.

Hizmetçiler öğle yemeğiyle içeri girerken, ani bir rüzgâr dışarıdaki koridorda duran kafes işlerini devirdi ve hemen ardından şiddetli bir yağmur başladı. Ouyang, meskenin başka bir yerinden kadınların çığlıklarını duydu, ses ürkütücü bir şekilde kadınlardan koparak rüzgâra karışıyordu. Yuvarlak masada onun karşısında oturan Esen, alışılmışın dışında bitkin bir ifadeyle yemeğini yedi. Bir lord olmasına rağmen, ne zaman Anyang'da olsa oraya ait değilmiş gibi bir hava yayıyordu: Bozkırdan koparılıp başkalarının zevki için bir saksıya dikilen vahşi bir bitki misali.

Birden patlayıverdi, "Onların oyunlarından ve taleplerinden ne kadar nefret ediyorum bilemezsin!"

Ouyang, bir parça domuz yanağı jölesini siyah sirkeye bandı ve renksiz bir tavırla, "Eşleriniz mi?" dedi.

"Ah, Ouyang. Kadınlar korkunç! Hele o *entrikaları*." Esen inildedi. "Bu tür bir işkenceye asla katlanmak zorunda kalmayacağın için kendini şanslı saymalısın."

Esen'in niyeti asla onu incitmek değildi ve Ouyang, aile hayatından menedilmesi konusunda her zaman bu gerçeği kabul ediyormuş gibi davranmaya özen göstermişti. İçindeki öfkeyi ve acıyı görmek için aklını okumadı diye neden Esen'i suçlasındı ki? Ancak işin aslı: Esen'i suçluyordu. Onu bir yabancıyı suçlayacağından daha fazla suçluyordu çünkü bu kadar sevdiği birinin, kalbinde yatan gerçeği görmemesi daha çok canını yakıyordu. Ve bu gerçeği sakladığı için de kendini suçluyor, kendinden nefret ediyordu.

Hoşnutsuzlukla, "Bugün erken saatlerde Leydi Borte'ye rastladım. Selamlarını gönderdi ve sizi tekrar ağırlama şerefine ne zaman nail olabileceğini sordu." Ouyang'a göre, Esen'in dört karısı da görünüşten ve kişilikten yoksundu ve herhangi birinin varlığı tüylerini diken diken ediyordu. Kalıp gibi beyaz makyajlarının altındaki hareketsiz yüzlerinden, bir yerden bir yere gidene kadar aradan yıllar geçmesine neden olan küçük adımlarından ve başlarının üzerinde Ouyang'ın elinin ulaşamayacağı kadar yüksek duran aptal gösterişli şapkalarından nefret ediyordu. Kokuları bile tiksindiriciydi: Esen'in ziyaretlerinden sonra saatlerce üzerine yapışan çürümüş bir çiçek kokusu. Esen'i herkesten daha iyi tanıyan Ouyang, adamın onlarda neyi çekici bulduğunu anlayamıyordu. Esen'in onlardan biriyle yatması düşüncesi, türler arası çiftleşme fikriyle aynı dehşeti salıyordu içine.

"İçlerinden sadece biri oğlan doğursa, bu onları hizaya sokardı," diye şikâyet etti Esen. "Ancak şu anda hepsi zirvede olmak için bir şansları olduğunu düşünüyor. Tam bir kâbus. Ben buradayken bana damızlık bir aygırdan başka bir şeymişim gibi davranmıyorlar." Öfkeyle ekledi, "Bana önce bir çay bile vermiyorlar!"

Esen'in erkek evlat sahibi olamaması hizmetçilerin endişe ve eğlence konusuydu; eşleri endişeliydi ama kesinlikle eğlenmiyorlardı ve son zamanlarda Esen'in kendisi evlat edinmeyi düşünmüştü ancak Ouyang'a, bu önerinin de Henan Prensi'nin (kendisi Lord Wang'ı evlat edindiği için pişmandı) yüreğine indirdiğini itiraf etti.

Paravanlar kapalıyken bile fırtınanın gücü, lamba alevlerinin Ouyang'ın varlığının neden olduğundan daha çılgın bir şekilde titreşmesine yetiyordu. Nanrenlerin Büyük Yuan'ın geleceği için kötüye alamet olduğuna inandığı türden bir fırtınaydı. Fakat Ouyang, Yuan'ın bir generali olmasına rağmen, imparatorluk için savaşmıyordu. Ne yaptıysa sadece Esen için yapmıştı. Aniden, sefere geri dönme arzusuyla dolup taştı. Sefer onun ve Esen'in dünyasıydı, orada önemli olan tek şey onurlu bir şekilde savaşmanın gururu ve savaşçılar arasındaki sevgi ve güvendi. Ouyang'ın mutlu olduğu tek yerdi.

Ama mutluluğun kişinin hayatını nasıl yaşaması gerektiği üzerinde ne etkisi vardı ki? Canı sıkılmış bir şekilde, "Lordum, burada olma sebebime gelirsek – Bahar Avı'na davet edildiğinizi duydum. Bu sene katılacak mısınız?"

Esen yüzünü buruşturdu. "Katılmamayı tercih ederim fakat babam ona eşlik etmemi beklediğini çoktan iletti."

"Etmelisiniz de. Henan Prensi öldüğünde, onun unvanlarını miras alacaksınız. Meclisin ve Büyük Han'ın sizi babanızın oğlundan daha fazlası olarak tanıması çok önemli. Bu yıl, onları etkilemeniz için bir fırsat."

"Sanırım haklısın," dedi Esen gönülsüzce. "Ama senden bu kadar uzun süre ayrı kalma düşüncesi bana garip geliyor. Zaten döndüğümüzden beri seni hiç görmüyorum gibi geliyor. Şeyden beri..." Lafına devam etmeden önce durma lütfunda bulundu: Henan Prensi'yle yaşananlardan beri.

Ouyang, yemek çubuklarını sıkı sıkıya kavradığını fark etti. Onları masaya koydu ve, "Eğer hâl böyleyse – lordum, neden Henan Prensi'ne sizinle Bahar Avı'na gelip gelemeyeceğimi sormuyorsunuz?"

Esen başını kaldırıp keyifle ona baktı. "Gerçekten mi? Seve

seve sorarım. Öncesinde sormamış olmamın tek nedeni, asla gelmeyeceğini düşünmemdi. Gülümsemekten ve sohbet etmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Sanırım kendi tavsiyemi dinlemeliyim. Eğer Büyük Han sizin adınızı biliyorsa, belki benimkini de bilmelidir."

"Çok mutlu oldum. Sahiden." Esen, buğulanmış ginseng tavuğuna tazelenmiş bir canlılıkla saldırırken gülümsüyordu.

Dairenin kapıları sanki öfkeli hayaletler tarafından vurulup çarpıldı ve Ouyang, tüm dünyada en sevdiği kişi olan ailesinin katilinin oğluyla yemek yerken atalarının gözlerini üzerinde hissetti.

Ouyang ve Shao'nun paltoları, onlar saraya doğru ilerlerken rüzgârda uçuşuyordu. Fırtına, baharı yeniden kışa çevirmiş, avlulardaki dökülmüş çiçekler kahverengiye dönmüştü. Ouyang'ın üzerine bir kasvet çöktü: Soğuk her zaman canını yakmıştı. "Henan Prensi, Lord Esen ve Lord Wang'la beraber Büyük Han'ın Bahar Avı'na gideceğim. Bu her şeyin başlangıcı olacak. Yokluğumda her şeyi hazır etmeni istiyorum."

"Demek zamanı geldi. Bunu yapabilecek misin?" Shao'nun ona, bir ast olarak üstüne attığı soğuk bakış tamamen yanlıştı ama Ouyang, Shao'nun ondan hoşlanıp hoşlanmadığını veya ondan iğrenip iğrenmediğini zerre kadar umursamıyordu – tek umursadığı gerekeni yapmasıydı.

Ouyang ona cevap veremeden bir köşeyi döndüler ve Lord Wang'ın hızlı adımlarla avluda kendilerine doğru ilerlediğini gördüler.

"Selamlar, Lord Wang." Ouyang ve Shao bir ağızdan saygılarını sundular.

"General," dedi lord, başını hafifçe eğerek. "Beklenmedik bir toplantı. Dün gece yağan yağmur bazı köyleri sular altında bırakıp yerle bir etti. Yolları ve kanalizasyonları yeniden inşa etmek için bana hemen iki tabur adam gönder." Yanlarından geçip gitti.

"Lordum." Ouyang onaylayarak eğildi ve anımsadığı bir sempati sızısı lorda karşı duyduğu her zamanki rahatsızlığı bastırırken yoluna devam etti.

Aceleyle Ouyang'ın peşinden gelen Shao, "Askerlerimizin hazırlıklarını erteleyip çukur kazmalarına gerçekten izin mi vereceksin?"

"Sefere çıkmadığımız tüm süre boyunca düşmanca davranmasını mı tercih edersin? İhtiyacım olan her fazladan ok için beş sayfa evrak doldurmaya hiç niyetim yok." Ouyang sabırsızlıkla başını iki yana salladı. "Bırak taburları alsın; yeterince zamanımız var."

"Sana saygısızlık yapmasına hiç ses çıkarmıyorsun. Sen bir generalsin, o ise bir erkeğin rolünü bile üstlenmeyecek bir adam. Neden hâlâ seni bir hizmetçi gibi küçük düşürmesine izin veriyorsun?"

Ouyang, Lord Wang'ın ona Shao'dan daha fazla saygı duyduğunu düşünüyordu. "Lord Wang'ın bana nasıl davrandığı neden umurumda olsun? Sadece önemsiz biri olduğunu bildiği için öyle davranıyor. Kendi babası bile ondan nefret edip onu küçümsüyor," dedi.

"Peki ya Lord Esen?"

"Esen kimseden nefret etmez," dedi Ouyang tanıdık bir acı hissederek. "Ama etmeli. Evlat edinme işi aptalca bir hataydı. Chaghan bunu bilmeliydi. İnsanın kökü neyse odur. Lord Wang, Chaghan'ın soyunu nasıl gururlandıracaktı ki? Babasının kanını taşıyor."

"Bizim kanımızı," dedi Shao.

Kan. Damarlarında babasının kanı akıyordu. Atalarının kanı. Bunu yüksek sesle duymak onu yakındaki bir yıldırım çarpması kadar sarstı. "Kimse bu dediğini duymasın," dedi dişlerinin arasından. "Ben yokken komuta sende olacak. Sen Büyük Yuan'a sadıksın; dışarıdan bakıldığında insanlar sadece bunu görmeli. Anlıyor musun?"

"Evet, General," dedi Shao ve yumruğunu göğsüne vurarak emri tasdikledi. Ama bu hareketin altında pişmanlık duymayan bir sırıtış yatıyordu. Bu, Ouyang'ın içini ürpertti: kanın, ihanetin ve kaderin hayaletimsi dokunuşu.

11

LU YAKINLARINDA, İKİNCİ AY

Adamlar kamp kurarken Zhu kamp ateşinde Xu Da'nın yanına oturdu ve o tanıdık yakışıklı yüzdeki tüm değişiklikleri bir bir inceledi. Elmacıkkemikleri daha keskin bir şekilde göze çarpıyordu ve gözlerine yeni bir gölge düşmüştü. Uzayan saçları, bir Tibet tapınak köpeğinin kürkü gibi başının etrafında kabarmıştı. Zhu'nun onun giydiğini gördüğü tek giysi olan gri cüppesinin dışında, farklı bir insan gibi görünüyordu. Tehlikeli, yabancı bir insan. *Bir haydut.*

Xu Da sessizce, "Şu hâlimize bak. Takdire şayan bir çift keşişiz, değil mi?" dedi. Gözlerindeki gölge, sesinde de mevcuttu. Her zaman çok güleç, iyi huylu bir keşiş olmuştu fakat şimdi kız son deneyimlerinin onu yaralamış olduğunu gördü. "Niyetim bu değildi, biliyorsun. Yeminlerimi bozmak yani."

Hiçbir zaman öyle çok da dindar geçinmemiş olan ondan bunu duymak şaşırtıcıydı. İlk olarak on üç yaşındayken bir kızla yatmıştı ve Zhu'nun anladığı kadarıyla, sonrasında gelen birçok kadın hakkında zerre vicdan azabı duymamıştı.

Xu Da sanki kızın ne düşündüğünü biliyormuş gibi, "O yemini demiyorum. Onun bir anlamı yok. Niyetim öldürmek değildi." Yüzündeki gölgeler içe doğru çekilerek toplanmaya başladı: pişmanlık, acı. "Yani ilk başta."

Ateşteki yeşil kütüklerin özü tısladı. Zhu, kesilen uçlarda ölü

bir adamın ağzındaki köpük gibi kabaran baloncukları izledi ve babasını öldüren haydutlarla ilgili tuhaf, çifte bir anı hatırladı, sanki olay aynı anda iki farklı insanın gözünden görülmüştü: bir oğlan ve bir kızın. Şimdi bile, babasının ateş ışıklarının çemberinin hemen dışında süzülen o yası tutulmamış hayaletlerden biri olup olmadığını merak etti.

Xu Da, "Manastıra olanları öğrendikten sonra kiracı köylerden birinde kaldım. Onlardan kira almadım, sonuçta kime geri götürecektim ki? Bu yüzden bir süre bana müsamaha gösterdiler. Ama sonra haydutlar geldi. Manastırın korumasının ortadan kalktığını biliyorlardı. Bulunduğum eve gelip beni gördüklerinde güldüler. Bir keşiş! Zararsız, değil mi? Ama biri beni yakaladığında, ona vurdum. Arkasında bir kaya vardı ve düştüğünde kafasını parçaladı." Bir an için sessizleşti. "Yaşamak istedim, bu yüzden de bir can aldım. Ben haydutlara katıldıktan ve onlar da beni takip etmeye başladıktan sonra... daha çok can aldım. Kasten. Yeniden doğduğumda her seferinde sil baştan acı çekeceğimi bile bile."

Zhu onun eğdiği, ateşin ışığında parlayan ve çukurlu suratına baktı. Köprüde dua edişini ve Cennet'in on bin kişiyi öldürerek duasına cevap verişini düşündü. Kız o ölümler için dua etmemişti fakat onun yüzünden gerçekleşmişlerdi ve o da bunu memnuniyetle karşılamıştı. O da yeminini bozmuştu çünkü arzulamıştı.

Kolunu Xu Da'nın geniş omuzlarına sardı ve onu kendisine doğru çekti. Oğlanın kasları derisinin altında huzursuz bir at gibi seğirdi. Kız diğer eliyle onun yüzünü kendine doğru çevirdi, o kadar yakınlardı ki alınları birbirine değiyordu ve ona kesin bir dille, "Bu sadece şu an yaşadığımız hayatı heba etmememiz gerektiği anlamına geliyor," dedi.

Xu Da dikkatle ona baktı. Kız, oğlanın suratında tekrar onu bulmuş ve onun peşinden gidebilecek olmanın verdiği rahatlamanın belirdiği ânı gördü. Yüzündeki gölgeler çoktan dağılmaya başlamıştı. Çatlakların arasından, kız onun içindeki çocuğu tekrar gördü. Xu Da merakla, "Yollarımız ayrıldığında kime dönüştün sen böyle?" dedi.

Kız gülümsedi. "Her zaman olmam gereken kişiye." Ve Cennet'in gözünde ve hatta kendi zihninde o kişi olmaya devam ettiği sürece, bu değerli yeni duyguyu koruyabilirdi: Kader tarafından ileri, geleceğe sürüklenme hissini. *Hayata doğru*. "Ve bir gün azametli olacağım."

Ateş çatırdayarak kızın cüppesinden ve Xu Da'nın lekeli gömleğiyle pantolonundan günün nemini alıp götürdü. Oğlan, "Hatırlıyor musun, sana meditasyon salonundaki buruşuk papayalardan biri olmayacağını söylerdim hep? Çocukken bile, tanıdığım herkesten daha güçlü bir arzuya sahiptin." Konuşurken yanağı kızın avucunda hareket ediyor, her zamanki samimiyetleri bir sarmaşık gibi tekrar yeşeriyordu. "Bunu bir başkasından duysam, atıp tuttuklarını düşünürdüm. Ne demek ki şimdi bu: *Azametli* olmak? Ama senden duyduğumda... buna inanıyorum."

İnsanlar, yakın bir dostsuz geçen tek bir günün üç sonbahar gibi hissettirebileceğini söylerdi. Manastırın yıkılmasından bu yana ilk kez Zhu, onsuz geçen ayların ne kadar uzun sürdüğünü ve yeniden bir araya geldiklerinde içine dolan rahatlamayı hissetmesine izin verdi. Geri çekilip ona samimiyetle bakarak, "Bunun için yardımına ihtiyacım olacak, ağabey. Şu anda zorlu bir göreve gidiyorum. Lu'yu almalıyım," dedi.

"Lu? Hani *şehir* olan?" Xu Da ona öylece baktı. "Peki ya liderlerin sana bunu yapman için kaç adam verdi – binden bile az mı? *Şehrin surları var.*"

"Zorlu bir görev dedim, değil mi? Tahmin edebileceğin gibi, bu liderlerden biri başarısız olmamı çok istiyor. Ama bence Lu'nun başında kimse yoksa, bir saldırı yine de işe yarayabilir." Ma'nın söylediklerini ona anlattı. "Halk muhtemelen panikleyecek ve gücümüzü sınamaya bile çalışmadan teslim olacak. Ama bir şey yapmadan önce gidip tam olarak neyle uğraştığımızı öğrenmeliyiz."

Xu Da gözlerini kısarak ona baktı. Gölgeler dağılıyor, yüzü yeniden belli belirsiz eski canlılığına bürünüyordu.

"İçeri girmeliyiz," diye açıkladı Zhu manzara karşısında neşelenerek.

"Ne demek istediğini biliyorum! Ah, Zhu Chongba, hiç değişmemişsin. Şehirlerde hırsız olduğunu düşündükleri insanlara ne yaptıklarını bilmiyor musun? Bir isyancı ve bir haydudu nasıl karşılayacaklar sanıyorsun?"

"Hırsızlara ne yaptıklarını gayet iyi biliyorum; Anfeng'de bana yapmaya çalıştılar," dedi Zhu. "Ama bundan yola çıkarak şunu söyleyebilirim: Bir hırsızdan *başka* bir şey olduğunu kanıtlayabildiğin sürece..."

Bir sepet örmek niyetiyle yanlarındaki odun yığınından bir avuç uzun, esnek dal parçası aldı, sonra ensesinde hissettiği karıncalanmayla duraksadı. Cennet'in izlediğine dair meşum bir his vardı üzerinde. Bir an sonra bu his azaldı ve Zhu etkisini sürdüren bir tedirginlikle dokumaya başladı. O Zhu Chongba'ydı ama eğer kardeşinin asla sahip olamayacağı becerileri kullanırsa...

Ben onun yapamadığı ya da yapmayacağı şeyleri yaptıkça, azamete giden kaderin ellerimden kayma riskini artırıyorum.

Dokumayı daha sıkı kavradı. *O olmak zorundayım. Ben onun* ta kendisiyim. "Ağabey..."

Oğlan büyülenmiş bir şekilde kızın ellerinin çevik hareketlerini izliyordu. *Beni kadın işi yaparken görüyor.* Bir ürpertiyi bastırarak, olabildiğince neşeli bir şekilde, "Bana birkaç sıçan bulabilir misin?" dedi.

"Ziyaretinizin amacı," dedi Lu muhafızı, yarı sıkılmış ve yarı şüpheli bir edayla. Lu'nun surları, altı katlı bir pagoda yüksekliğinde üzerlerinde uzanıyordu: Pürüzsüz soluk gri taş, birbirine öyle temiz bir şekilde yerleştirilmişti ki Wuhuang Manastırı'nın yukarısındaki kireçtaşı kayalıklarına benziyorlardı.

"Haşere imha ediciler," diye geveledi Zhu'dan daha iyi köylü taklidi yapabilen Xu Da. Ayrıca daha inandırıcı bir imha ediciydi: Büyük, iriyarı ve bir haydut kadar kirliydi. Planlanmamış bir gerçeklik derecesinde, elindeki fare ısırığından kan akıyordu.

"Hı-hı," dedi gardiyan, Zhu'nun tuttuğu tuzağı incelemek için eğilip farelerden biriyle göz göze geldiğinde irkilerek. "Eğer onla-

rı imha ediyorsanız, neden onları böyle yanınızda canlı taşıyorsunuz? Onları salmalısınız. Şehrin *dışına*."

"Salalım mı?" dedi Xu Da. "Bunu neden yapalım ki? Onları satıyoruz. Kırsalda."

"Satmak mı—"

"Bilirsin. Yemek için."

Onlara tiksinerek bakan muhafız, eliyle geçmelerini işaret etti.

"Öf. Devam edin, devam edin. Akşama kadar çıkmış olun ve tören alayından da uzak durun—"

"Tören alayı mı?" dedi Zhu, neredeyse aniden duran Xu Da'nın sırtına çarparak. "Ha. *Şu* tören alayı."

Önlerinde bir hizmetçi sürüsü detaylıca oyulmuş, cilalı, ahşap bir tahtırevan taşıyordu. Kubbeli çatısının kenarında sallanan ahududu kırmızısı püsküller vardı ve kafesli pencereler perdelerle sıkı sıkıya örtülmüştü.

"Yeni vali, Dadu'dan daha bu sabah geldi," dedi Zhu'nun sorusunu duyan bir kişi.

Tahtırevanın ardından kalabalıkla birlikte hareket ederlerken Zhu ile Xu Da sıkıntıyla birbirlerine baktı. Yarım şansını saatle kaçırmış olmak, günlerle kaçırmış olmaktan daha kötü görünüyordu. Onlar yürürlerken Xu Da mırıldandı, "Bunu o yerleşirken yapmak zorundayız. Ne kadar beklersek o kadar zorlaşacak."

Surlarla çevrili bir şehre yetersiz kaynakla saldırmak daha önce de yeterince kötü bir fikirdi ancak şimdi Küçük Guo'nun öngördüğü kadar net bir şekilde intihar görevine benziyordu. *En azından denemeden önce öğrenmiş olduk.*

Valinin meskenine yaklaşıyorlardı. Zhu ve Xu Da bölgenin en zengin manastırında büyümüş olabilirlerdi ama o saray yavrusu yerleşkeyi görünce onların bile gözleri fal taşı gibi açıldı. Zhu kireç badanalı dış duvarın üstünde ana binanın her biri oyulmuş, boyanmış ve etrafı Zhu'nun kollarının ulaşabileceğinden daha kalın olan en az otuz sütun genişliğinde olduğunu görebiliyordu. Diğer binalar da neredeyse aynı genişlikteydi, uzun boylu

kâfur ve parasol ağaçlarıyla süslenmiş avluların çevresine sıralanmışlardı. Yaprakların üzerinde göze ilişen dağ şeklindeki çatılara, ışığı su gibi kıracak kadar yoğun cilalanmış turkuaz çiniler yerleştirilmişti. Binanın tepesindeki altına boyanmış sazan süsü, bulutların çizgiler çektiği bahar göğüne zıplıyordu.

Zhu ve Xu Da ite kaka kalabalığın arasından geçti ve tahtırevanın meskenin kapısına gelip içeriden çıkan karşılama komitesinin önünde durduğunu gördüler. Kapıdakiler, beklenildiği üzere eski danışmanlardan oluşan bir grup ve beyaz yas kıyafetlerine bürünmüş bir kadındı. Ölen valinin Nanren eşi. Bahar esintisi, kadının tüllü dış cüppesini elbisesinden ayırdığında tül, kiraz yaprakları gibi uçuştu. Solgun yüzünde şaşırtıcı derecede gerilim dolu bir ifade vardı. Bu tür ayrıntıları uzaktan göremeseler bile, duruşundaki gerginliği görüp titremediğine inanmak imkânsızdı.

Vali Tolochu tahtırevandan çıktı. Orta yaşlarında sert mizaçlı bir Semu olan adam, küçük komiteye elleri arkasında kavuşturulmuş hâlde, hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. Kadına döndü, "Siz Leydi Rui olmalısınız. Hâlâ burada ne arıyorsunuz?"

Tüllere sarılı figürden okunan gerginlik, patlamaya hazır bir top gibiydi. Leydi Rui karşılık verirken sesinde bir keskinlik vardı, "Saygıdeğer Vali'ye saygılarımı sunuyorum. Bu değersiz kadına, kocamın ölümünden sonra bu meskende kalmasına izin verileceğine dair söz verildi."

Vali Tolochu alayla güldü. "Söz mü verildi? Kim böyle bir söz verebilir?"

"Hanbalık'ta gidebileceğim bir yer yok—"

"Burada da kalabileceğiniz bir yer yok! Senin utanman yok mu haneme yük oluyorsun?" Belli ki Vali, başkalarını azarlamaktan, üşümüş bir adamın bir tas çorbadan aldığı manevi doyumu alan türden bir insandı. "Hayır, hiç sanmıyorum. İster Hanbalık olsun ister başka bir yer, benim için fark etmez; selefimin borçları ve mülkleri benim sorumluluğumda değil. Hangi akla hizmet karısını da beraberinde görev yerine getirmiş anlayamıyorum! Nefsine düşkün biri olmalı. Burada yaptığı işlerde düzeltmem gereken çok şey olacak."

Zhu, Vali Tolochu'nun nutku yüzüne bir şamar gibi inen Leydi Rui'nin sert, asık suratını izledi. Eğer mümkünse, daha da sert bir hâl almışa benziyordu. Zhu, kadının cüppe kollarının içinde yumruklarını sıktığı izlenimine kapıldı. Vali lafını bitirdiğinde, bir an için daha Leydi Rui'ye baktı ve sonra onu geçip meskene girdi. O gider gitmez Leydi Rui doğruldu. Güzel bir kadın değildi ama yüzündeki ifade bir yara misali Zhu'nun dikkatini çekti: düşünceli ve korkunç.

Xu Da kaşlarını çatarak, "Sert bir adam. Kontrolü ele alıp milisleri nizama sokması uzun sürmez. Belki bu gece davranırsak..."

Zhu'nun gözleri hâlâ Nanren kadınındaydı. Ne olduğunu bilmiyordu ama *bir şey* vardı...

Ve sonra, yuvarlak bir göbek kadar bariz bir şeyin yokluğu göz önüne alındığında bunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri olmasa da durumu *çözdü*. Ufak ufak yaptığı gözlemlerin hepsi tek bir sonuca varıyordu. Hastalıklı bir ürpertiyle, bunun, olması gereken kişinin asla fark etmeyeceği bir şey olduğunu fark etti. Ama bunu görmezden gelemezdi: Bir kadını sona erdirebilecek ve bir dul için sıkıntı ve sefalet dolu bir yaşam anlamına gelen patlamaya hazır gücü.

Anlamaması gereken şeyi anlamasıyla, Zhu korkunç bir fırsat görmüştü. İçgüdüleri çığlık çığlığa bunu yapmamasını söylüyordu ve kız bu fikir karşısında tiksintiyle ürperdi. Yine de yedi yüz adamı ve başarısı arasında duran bir duvar ve güçlü bir valiyle, görebildiği tek fırsat buydu.

Vali Tolochu'nun hizmetkârları, ellerinde kutular ve mobilyalarla meskene akın etti – şehrin sokaklarında sonu gelmeyecekmiş gibi görünen fakat artık hızla kısalmaya başlayan bir kervandı. Zhu onların kapıdan içeri girmesini izlerken, aklından milyonlarca düşünce geçti. Kalbi mide bulandırıcı bir ritimsizlikle çarptı. Bunu yaparsa felaketle dolu bir geleceğe sahip olma riskini artıracağını içgüdüsel olarak biliyordu. Ama bugün, burada daha iyi bir başarı şansı uğruna alınan bir riskti. Yegâne başarı şansı uğruna.

Risk sadece risktir. Bu onu mutlak yapmaz. Tabii bir daha böyle bir şey yapmazsam...

Xu Da'nın sözünü kesti, "Bu gece olmaz. Yarına kadar bekle, sonra yap."

"Yap mı – *Ben* mi?" Gözleri genişledi. "Sen nerede olacaksın?"

"Leydi Rui ile konuşmam lazım. Çabuk: Fareleri sal, kalabalığın dikkatini dağıt ki o hizmetçilere katılabileyim. *Şimdi*, hepsi içeri girmeden!"

Xu Da kervana doğru ilerlerken kızın kolunu tuttu, sesi panik içinde yükseldi. "*Bekle*. Ne yapıyorsun? İçeri gireceksin, peki sonra ne olacak? Leydi Rui, kadınlara ayrılan yerde hizmetçilerle çevrili olacak – onunla konuşmak şöyle dursun, yanına yaklaşma şansın bile olmayacak!"

Zhu katı bir şekilde karşılık verdi, "*Senin* olmazdı. Benim var."

Leydi Rui, bronz aynanın önünde donuk, kasvetli bir ifadeyle oturuyordu. Önü açık olan elbisesi, memelerinin aşağısındaki eğim boyunca uzanan yeşil damarları gözler önüne seriyordu. Zhu'nun arkadan girdiğini görünce başını kaldırıp baktı; gözleri metalin içinde buluştu, sanki aralarında bir tül varmış gibi bulanıktı. "Şu anda sana ihtiyacım yok. Beni yalnız bırak." Hizmetkârlara emir vermeye alışkın birinin tereddütsüz gücüyle konuştu.

Zhu yavaşça öne ilerledi. Odadaki hava, baharın en sıcak gününde bir meyve bahçesi gibi yoğun ve tatlıydı. Zhu'ya yabancı bir ülke kadar uzak olan, bir kadının şahsi odasının kokusuydu. Kızın geniş eteği bacaklarının etrafında uçuşuyor, başındaki eşarp dalgalanıyordu. Kadın kıyafetleri, sanki bir başkası olarak hareket ediyormuş gibi ona yeni boyutlar kazandırmıştı. Çalıntı kılık görevini yerine getirmişti: Meskenden geçerek kadınlara ayrılan daireye girerken kimse dönüp de ona ikinci kez bakmamıştı. Fakat geçen her an, içindeki boğucu yanlışlık hissi daha da ağırlaştı. Kafasının içinde şiddetle aynı sözler dönüyordu tekrar tekrar: *Bu ben değilim*.

Leydi Rui'nin dalgın ifadesi keskinleşti. "Sen! Git dedim!" Zhu yaklaşmaya devam ettiğinde, kadın döndü ve elini açıp Zhu'nun yüzüne bir tokat indirdi. "Sağır mısın, seni değersiz köpek?"

Zhu, darbeyi hafifletmek için yüzünü çevirdi. Eşarbı başından kayıp yere düştü. Onun çıkmasıyla kız büyük bir rahatlama hissetti. Onu kadın kıyafetleri giyen diğer herkesten ayıran tek şey olan atanma izleri taşıyan tıraşlanmış kafası, gerçek kimliğinin silinmez işaretiydi: Keşiş benliğinin. *Aynen öyle*, diye düşündü, Leydi Rui ile yüzleşmek için dönerken. *Gerçekte kim olduğumu gör.*

Zhu'nun tıraşlı kafasını görmesiyle, Leydi Rui'nin nefesi kesildi ve hemen kıyafetleriyle üzerini örttü. O çığlık atamadan, Zhu eliyle kadının ağzını kapadı. "Şşş."

Leydi Rui çırpınırken eline yan masadaki bir çaydanlık geldi ve onu Zhu'nun başının yanına sertçe çarptı.

Zhu, yaşadığı acının şiddeti gözlerini kör ederken sendeledi ve başından boşanan ılık bir sıvının boynunu ıslattığını hissetti. Leydi Rui kalan çaydanlık parçasını bir bıçak gibi kıza saplarken, Zhu tam zamanında kendine gelerek kadının kolunu yakaladı. Zhu doğaçlama silahı bırakana kadar Leydi Rui'nin bileğini sıktı. Kadının, ağzına kapanan elin ardındaki gözleri, Zhu'ya sessizce alev püskürttü.

"Güzel!" dedi Zhu başı dönerken. "Gözü kara biri olduğunuzu biliyordum." Fakat durum güzel olmaktan epey uzaktı. Darbenin acısı, tanıdık bir gölgenin dokunuşu gibi soğuktu: Bir kadının bedenine ait olan hiçlik gibi. Bunu düşünmek bile Zhu'nun içinde bir panik dalgasının yükselmesine neden oldu. Leydi Rui'yi serbest bıraktı ve bir korku nöbeti geçirerek bluzuyla eteğini parçalayıp çıkardı.

Leydi Rui onu izledi. İlk baştaki korkusunun yerini, Zhu'nun tasvir edebileceği herhangi bir gelecekten daha korkunç bir gelecek görmüş birinin kırılgan küçümsemesi almıştı. Zhu, kadın kıyafetlerinden geriye kalan kumaştan sıyrılıp buruşmuş cüppesini düzeltirken, Leydi Rui biraz düşmanca bir tavırla konuşmaya başladı, "O cüppeyi de çalmadıysan, bir keşiş olduğunu varsayıyorum. Ama söyle bana, saygıdeğer kişi, huzuruma çıkmak için bu kadar ileri gitmeni gerektirecek konu ne? Yoksa sadece birinin tadına mı bakmak istiyorsun? Rahiplerin cinsel zevkler-

den kaçındığını sanıyordum..." Dudağını büktü. "Gerçi: Erkek, her yerde erkek."

Karşısında bir keşiş görüyor, bir kadın değil. İçinde kabaran minnet duygusuyla, Zhu'nun nefesi kesilecek gibi oldu. O hâlâ Zhu Chongba'ydı ve kardeşinin yolundan sapmış olmasına rağmen, bu durum sadece bir an sürmüştü.

"Selamlar, Leydi Rui," dedi kafatasındaki zonklamayla suratını buruşturarak. "Normalde bu keşiş yaptığı saygısızlık için affınızı isterdi fakat intikamını oldukça iyi aldınız. Emin olun, bu keşişin kötü bir niyeti yok – o yalnızca bir mesaj iletmek için burada."

"Bir mesaj mı? Kimden?" Leydi Rui'nin ifadesi sertleşti. "Ah. Kızıl Türbanlılar. Manastırlar bile artık onlardan yana mı?" Yüzü tekrar keskin bir ifadeye büründü. "Ancak bunların hiçbirinin benimle bir alakası yok. Hepsi yeni valinin sorunu."

"Belki Vali Tolochu'nun sorunları sizin sorununuz değildir ama affınıza sığınarak söylemek istiyorum ki Leydi Rui: Onun sizin için bir sorun teşkil ettiğini fark etmemek elde değil," dedi Zhu. "Bebek bekleyen genç bir dulsunuz ve sizi, onlar için utanç ve yükten başka bir şey olmayacağınız öz ailenize geri göndermeyi planlıyor. İstediğiniz şey bu olamaz. Bunu öylece kabul mu edeceksiniz?"

İlk etapta Zhu'nun ilgisini uyandıran şey Leydi Rui'nin gerilimi olmasına rağmen, tepkisinin kuvveti yine de etkileyiciydi. Kiraz çiçeği yaprağını andıran yüzü öfke ve aşağılanmayla kararırken, bir keşişi tokatlayarak gelecek yaşamlarını riske atmaya son derece istekliymiş gibi görünüyordu. "Bu seni neden ilgilendiriyor ki yorum yapmaya cüret edebiliyorsun? Hem bunu *istemesem* bile, elden ne gelir ki?" Zhu ağzını açtı fakat Leydi Rui acımasızca lafını kesti. "Hayır. Sen kimsin de bir *keşiş* olarak, sanki kadınların neler yapıp yapamayacağını anlayabilirmişsin gibi gelmiş benim durumumdan bahsediyorsun?"

İstemsizce bir anı çıktı su yüzüne: Bir kızın uzun zaman önce hissettiği kırgın teslimiyetin sıcak koru. Zhu *anlıyordu* ve bunu anladığı gerçeği, omurgasından aşağı ürpertici bir tehlike dal-

gası gönderdi. Sözlerini seçerek cevap verdi kadına, "Bazen net bir şekilde görmek için olayın dışında olan insanların yardımına ihtiyaç duyarız. Leydi Rui: Ya bu keşiş size başka bir seçenek sunabilirse, ikimizin de yararına olan bir seçenek? Vali Tolochu yalnızca bir Dadu bürokratı. Bu şehir hakkında, onu yönetmeye yetkin kılan hiçbir bilgiye sahip değil. Öyleyse neden daha nitelikli biri –işleyişi, makamı ve komuta edilecek adamların karakterlerini halihazırda bilen biri– varken, ona izin verelim?"

Leydi Rui kaşlarını çatarak sordu, "Kim?"

"Siz," dedi Zhu.

Aralarındaki masanın üzerindeki buhurdanlıktan kasımpatının biberimsi kokusu duyuldu. Bir an sonra Leydi Rui ifadesizce karşılık verdi, "Sen delirdin mi?"

"Neden olmasın?" Sunacak somut bir şeyi olmayan Zhu'nun yapabileceği tek şey, gözlerini açıp Leydi Rui'nin onun samimiyetinin derinliğini görmesine izin vermekti. *Anlıyorum.* Kadın kıyafetleri giymekten de öte, o kızın geçmişinin varlığını kabullenmek o kadar korkunç bir savunmasızlık ânıydı ki altındaki organlarını göstermek için derisini yüzmüş gibi hissetti. "Bunun nesi bu kadar inanılmaz? Gücü elinize alın. Kocanıza hâlâ sadık olan adamlara çağrıda bulunun. Lu'yu Kızıl Türbanlılara rehin verin ve bizim desteğimizle Yuan bile onu sizden alamasın."

"Sen *gerçekten* delirmişsin," dedi kadın ama Zhu onun gözlerinde ufak bir merak kıvılcımı gördü. "Kadınlar yönetemez. İmparatorluğa Cennet'in Oğlu hükmeder, şehirleri erkekler yönetir, ailenin başını babalar çeker. Dünyanın düzeni bu. Kim bir maddeyi tabiatına aykırı bir yere koyarak bu düzeni bozmaya cüret eder? Risk almak ve liderlik etmek erkeklerin tabiatındadır. Kadınların değil. "

"Buna gerçekten inanıyor musunuz? Sadece özünüz dolayısıyla Vali Tolochu'dan daha mı zayıfsınız yani? Bu keşiş öyle düşünmüyor. Bir çocuk doğurup büyütmek için şu anda hayatınızı riske atmıyor musunuz? Bir kadın evlendiğinde bütün benliği üzerine, bedeni ve geleceği üzerine kumar oynar. Bu, bir bürokratın yalnızca itibarı veya servetiyle ilgili olduğunda aldığı

herhangi bir riskten daha çok cesaret gerektirir." Zhu'nun kendi annesi bu kumarı yıllar önce oynamıştı. Bu yüzden ölmüştü. Şimdi dünyada nereye gömülü olduğunu bilen tek kişi, artık kızı olmayan ama istemeyerek de olsa kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan biriydi.

"Kadın *olduğum* için mi yönetebileceğimi düşünüyorsun?" diye sordu Leydi Rui duyduklarına inanamayarak.

"Eğer bu keşiş, Vali Tolochu ya da sizin hakkınızda eşit derecede az bilgiye sahipse, neden sizi seçmesin? Hamile bir kadının herhangi bir erkekten daha fazla kaybedecek şeyi vardır. Korkmanın ve acı çekmenin ne demek olduğunu bilir." Zhu keşiş konuşmasını bıraktı ve samimi bir ivedilikle devam etti, "Sizi tanımıyor olabilirim ama ne istediğinizi biliyorum."

Bunu anlıyorum.

Kadın sessizdi.

"Bırakın size yardım edeyim." Zhu kırık çaydanlığı yerden aldı ve Leydi Rui'nin solgun, gevşek eline bastırdı. "İzin verin size hayatta kalmanız için gereken araçları vereyim."

Leydi Rui'nin parmakları sapı sıkıca kavradı. Kırık kenarı kanla parıldıyordu: Zhu'nun kanıyla. "Peki ya Vali?"

"Eğer harekete geçmeye hazırsanız—"

Leydi Rui aniden, "Öldür onu," dedi. Gözleri açıldı ve bakışları Zhu'yu delip geçti. Zhu, ifadenin şiddeti karşısında şaşkına döndü. Zincirlerini kırdığında, beyaz tüller içindeki bu narin kadın, düştüğü yeri darmaduman eden bir mancınığın inceliğine sahipti.

Zhu'nun baş ağrısı üç katına çıktı. Xu Da'nın yüzünü hatırladı: *Niyetim öldürmek değildi. Yani ilk başta.* "Aslında demek istediğim—"

"Hayatta kalma arzum olduğunu söyledin. Evet, haklısın: Var." Leydi Rui'nin çenesi, Zhu'nun biraz önce gördüğü bir gerilimle kasılmıştı: Kalbinde, bir kadının onu bir hiç yapmaya çalışan her şeye rağmen hayatta kalma arzusu olan bastırılmış bir öfke. "Ve madem risk alabileceğime inanmaya bu kadar kararlısın, benim aldığım riskin bu olduğuna da inan." Aynanın

önündeki pozisyonuna geri döndü. "*Öldür onu.* Ondan sonra konuşuruz." Düşük gözleri, soğuk bir edayla Zhu'nun metaldeki yansımasına baktı. "Bir daha da daireme gelme."

"İçeri gel," diye seslendi Vali Tolochu ofisinin içinden. Bir elinde balıkyağı lambası, diğerinde adamın mühürlemesi için bir belge taşıyan Zhu, yükseltilmiş eşiği geçerek odaya girdi. İçinde ne korku ne de beklenti olan tuhaf bir sarsıntı hissetti. Elleri terledi. Her ne kadar bu doğru yol olsa da, ona Leydi Rui formunda sunulan en büyük fırsat olsa da Zhu anormal bir şekilde niyetinin farkındaydı. Başının üstündeki on iki atanma izi yanıyordu. İzler, manastır yemininin bir hatırlatıcısı niteliğindeydi ve yeminin ilk ilkesinde şöyle diyordu: *Herhangi bir canlıyı öldürmekten kaçın.*

Zhu içeri girerken Tolochu başını kaldırıp ona baktı. Cömertçe donatılmış olan ofisi kitap raflarıyla kaplıydı. İçerideki mumlardan odaya yayılan tanıdık bitkisel balmumu kokusu, Zhu'ya manastırın sunaklarının önünde diz çöküşünü hatırlattı. Omuzlarından bir ürperti dalgası geçti. Bu his, yapmak üzere olduğu şey için bodhisattvaların attığı hüzünlü bakışlardan mı kaynaklanıyor diye merak etti.

"Bir keşiş mi?" dedi Tolochu belgeyi alarak. "Seni daha önce görmedim. Selefim gelecekteki yaşamlarından sürekli bir rehberlik ihtiyacı duyacak kadar çok mu korkuyordu?" Mührünü alırken birden tiksintiyle duraksadı. "Ne..."

Parmaklarını elbisesinden çektiğinde yağla kaplıydılar. Zhu'ya onu bir kaşık suda boğacakmış gibi baktı. "Seni beceriksiz—"

"Bağışlayın, Valim," dedi Zhu. "Sanırım lamba sızdırmış." Bodhisattvalar bakışlarıyla başının arkasında bir delik açıyordu ya da belki de sadece Leydi Rui'nin sebep olduğu baş ağrısıydı. Onun itaatkâr olmayan ses tonu karşısında Tolochu'nun ağzı bir karış açık kalırken, Zhu ona yaklaştı ve tek bir vuruşla mumları bulundukları yerden itti ve bir alev yağmuruyla yere düştüler.

İnsan bir ses duymayı bekliyordu ama o ilk anda hiçbir şey duyulmadı. Sessiz ateş dalgası yağa bulanmış zemini kapladı ve Tolochu'nun elbisesinin eteğini tutuşturdu. Bir an sonra, canlı

bir muma dönmüştü. Ateş tabakası odanın köşelerine yayıldı ve raflardaki kitaplara ulaştı. Ve sonra beklenen ses duyuldu. Fısıltı derinleşerek çam ağaçlarının arasından esen rüzgâr misali gırtlaktan gelen bir kükremeye dönüştü, tek farkı rüzgârın dikey olmasıydı. Rüzgâr estikçe, karanlık duman daha da hızlı yükseldi ve tavanla buluştuğunda içine doğru kıvrıldı, öyle ki yukarıda üzerlerine inen karanlıktan başka bir şey yoktu.

Zhu donakalmış hâlde izledi. Bir an için Tolochu'yu, bozulan yeminini ve ileride yüzleşeceği azameti ve ıstırabı unuttu. Tek görebildiği, ateşin yıkımının hızı ve gücüydü. Manastır da yanmıştı ama bu şekilde değildi: korkunç ve hemen önünde, neredeyse canlı. Ne zaman ki sıcaklık bunaltıcı bir hâl aldı, orada çok uzun süredir kaldığını fark etti. Gitmek için döndü.

Gözünün ucuyla bir şeylerin hareket ettiğini gördü. Arkasına baktıysa da çok geçti, yanan bir figür ona çarpıp ikisini de yere indirdi. Vali Tolochu onun üzerine çöktüğünde Zhu mücadele etti, adamın yüzü aralardan kırmızı bir boya sızdıran çatlak, siyah bir maske gibiydi. Saçları âdeta bir alev sütunuydu, kafa derisindeki yağı eriterek gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzülmesine neden oluyordu. Dişleri sanki uzamıştı, açık ve sessizce çığlık atan dudaksız ağzında bembeyaz duruyordu. Ancak kızın boğazına kapanan ellerinde hâlâ güç vardı.

Zhu bir kedi gibi dövüşse de adamın elinden kurtulamadı. Debelenip boğulduğu sırada çırpınan eli, yerde tutarken bile elini dağlayan bir şeye uzandı ve çaresizlikten doğan bir güçle, Zhu onu doğrudan Tolochu'nun yüzüne sapladı.

Adam gözünde bir yazı fırçasıyla geriye doğru sendeledi. Sonra tekrar kıza saldırdı ve ikisi yere yuvarlanıp boğuşmaya başladı. Tolochu sessiz ve hırıltılı çığlıklar eşliğinde kızı çekiştirmeye devam ederken tekrar yuvarlandılar. Bu sefer Zhu üstteydi. Kızın hayvani güdüleri ne yapacağını biliyordu. Öne eğilip kolunu adamın boğazına bastırırken kan ve sıvıdan kaydığını hissetti. Tolochu kızın altında seğirdi. Zhu, dumandan dolayı öksürüp öğürürken bastırmaya devam etti. Altında, Tolochu'nun ağzı bir balık gibi açılıp kapandı. Ve nihayet durdu.

Zhu cesedin üzerinden kalkıp kapıya doğru sendeledi. Aldığı her nefes onu içten kavuruyor gibiydi ve bir parça ızgara et misali buruşup kıvrıldığı gibi korkunç bir düşünceye kapıldı. Oda, cayır cayır yanan bir fırından farksızdı ve tavandaki duman bulutu gittikçe alçalıyordu. Zhu dizlerinin üstüne çöktü ve süründü, sonra kendini dışarı attı.

Siyah göğe bakarak soğuk taşın üzerinde soluk soluğa uzandı. *Buda demiş ki: Hayatı başın alev almış gibi yaşa.* Eğer gücü olsaydı, bu duruma hem güler hem de ürperirdi. O ve Tolochu yanmıştı: Kendi hayatlarının kırılgan doğasını hissetmişlerdi. Fakat aydınlanma mertebesine yükselmek yerine, yere çakılmışlardı. Faniliklerinin ağırlığı, hayatta kalma kararlılığı dışında her insani düşünceyi akıllarından uzaklaştırmıştı. Ve çocukluğundan beri bu arzuyu besleyen Zhu, daha güçlü olan taraftı ve Tolochu'nun hayatını almıştı. Adamın hayatının ellerinin altında zayıfladığını hissetmişti, son bulduğu ânı da. Daha önce on bin Yuan askeri öldürmüştü ama bu farklıydı. Bunu yapmayı *istemişti*. Xu Da'nın kendi davranışlarından dolayı duyduğu üzüntüyü hatırladı. *Cinayetin kefareti olmaz.*

Dünya dönüyordu ve kız yavaş yavaş onun merkezine doğru devrildiğini hissetti. Düşüyordu ancak hiçliğe düşmek yerine, çok çok aşağısında alevlerin dans ettiği duman bulutuna düşüyordu.

Zhu öksürerek uyandı. Zonklayan başına ek olarak, bedeninin her noktası ağrıyıp sızlıyordu ve ciğerleri siyah balgamla doluydu: Hapisteydi. Her köşesinde hayaletler olan soğuk, nemli, karanlık bir yeraltı hapishanesi. Her ne kadar en sevdiği yer olmasa da önemli olan hâlâ hayatta olmasıydı. Bir kâbusun canlılığıyla, Tolochu'nun boğazına bastırırken adamın etindeki sıcak göçme hissini hatırladı aniden. *Yaşayabileyim diye onu öldürdüm.* Öncesinde eylemi hayal ettiğinde, bundan gaddarca bir haz duyacağını düşünmüştü – diğer her şeye rağmen, en azından yapması gerekeni yapabileceğini kanıtlıyordu bu.

Şimdi biliyordu: Bu beceriye *sahipti*. Fakat haz duymamıştı, sadece geçmeyen bir bulantı vardı.

Beş ya da altı demlik çay içilebilecek bir süre sonra, üst katta bir kapı tangırdadı. Aşağı inen hafif ayak sesleri duyuldu. Bir an sonra Leydi Rui, Zhu'nun hücresinin önünde belirdi ve parmaklıkların arasından onu inceledi. Öksürmekte olan Zhu, kadının son derece düşünceli olduğunu görmekten rahatsız oldu: Bambaşka ve caymaya hazır bir havası vardı. Leydi Rui soğukkanlılıkla, "Neredeyse tüm meskeni yakıyordun. Bu kesinlikle insanların bunun bir kaza olduğunu düşünmelerini sağlardı. Bu durumda, onunla birlikte ölseydin daha iyi görünürdü."

Zhu çatallı bir sesle karşılık verdi, "*Keşişim.* Suikastçı değil." Bu konuşmanın nereye gittiğini merak etti. "İstediğinizi aldınız, değil mi?"

"Öyle," dedi diğeri. Kadının yüzü yumurta kadar pürüzsüzdü.

"Öyleyse anlaştık."

"Vali olmam ve şehir olarak Kızıl Türbanlılara sadakat yemini etmem konusunda mı?"

"Üstüne bastınız," diye katıldı Zhu. Mahvolmuş boğazından yükselen her kelime ayrı bir ıstıraptı. Hiç şüphesiz, Vali Tolochu'nun ruhu, katilinin onun parmak izlerinden meydana gelen bir kolyeyle damgalanmış olması düşüncesinden memnun olurdu.

Leydi Rui yavaşça yaklaştı, beyaz tenli elini kilidin üzerine koydu. Dalgalanan tülü, onu boş hücrelerdeki hayaletler kadar gerçek dışı gösteriyordu. "Tam olarak dediğin gibi oldu. Kocama sadık olanlara emir verdim ve adamlar beni takip etti. Şimdi kendime ait surlarla çevrili bir şehrim var. Kendi milislerim var. Bu da beni düşündürüyor – belki de Yuan'ın ya da Kızıl Türbanlıların desteğine bile ihtiyacım yoktur." Sakinliği, yeraltı soğuğunun vücut bulmuş hâli gibiydi. "Gözlerimi açtın, saygıdeğer keşiş. Önümde, düşündüğümden çok daha fazla seçenek var."

Başka koşullarda, Zhu, kadının bu denli serpilmesine hayran kalabilirdi. Ona, "Ve beni burada bırakırsan daha fazla seçeneğin olacağını düşünüyorsun," dedi.

"Öyle," dedi. "Bir bakıma, yazık olduğunu düşünüyorum. Merakımı uyandırdığını itiraf ediyorum. Bende, benim bile bil-

mediğim bir şey gördün. Bu bana biraz tuhaf geldi. Ne tür bir erkek bir kadında potansiyel görmeye zahmet eder ve kadının kendi şüphelerine rağmen onu cesaretlendirir? İlk başta, bunu bir keşiş olduğun için yaptığını düşündüm. Ama ne garip bir keşiş ki huzuruma kadın kıyafetleriyle çıkıyor. Beni düşündürdü..." Duraksadı, sonra devam etti, "Bu yüzden mi bana yardım ettin? Sen de bir kadın olduğun için."

Zhu'nun kalbi bir kez sertçe çarpmış, sonra durmuş gibiydi. "*Değilim*," dedi kız şiddetle. Kelimeler, o daha ne söylediğini bile anlamadan, bir yaradan akan kan gibi, koptu hırpalanmış boğazından. Bir anda kafasında her şeyin berraklaşmasıyla, bir kadının acısını anlamış olmanın günahı karşılığında önünde beliren cezayı gördü: adının ve azametli kaderinin elinden alınabilmesi için Cennet'in karşısına çıkarılmak.

Hayır, diye düşündü kız artan bir öfkeyle. Leydi Rui'nin onun üzerinde böyle bir gücü yoktu. Sadece tahminde bulunuyordu; bilmiyordu. Ayrıca Leydi Rui'nin seçenekleri olsa da Zhu da henüz tüm seçeneklerini tüketmemişti. Kalbi tehlikeli bir ritimle atmaya devam ediyordu.

"Benim adım Kızıl Türbanlı Zhu Chongba," dedi Zhu kendine son derece hâkim bir şekilde. "Ve size yardım etmemin tek sebebinin beni istediğim şeye yaklaştırması olduğundan şüpheniz olmasın."

Onlar dik dik birbirlerine bakarken, üst kattan aniden bir tangırtı ve bağırışlar duyuldu. Merdivenlerden aşağı inen bir gardiyan, "Leydi Rui, şehir saldırı altında!" diye seslendi.

Bunun üzerine Leydi Rui'nin takındığı maske parçalara ayrıldı ve kadın şaşkınlıkla Zhu'ya baktı. Sonra, kendine geldi, "Anlıyorum. Sen de bana güvenmedin. Senin arkadaşların mı?"

"Sizin de arkadaşlarınız olmaları daha iyi olur, sizce de öyle değil mi?" dedi Zhu. Hissettiği rahatlık keskin ve intikam kadar acımasızdı. "Tabii yeni edindiğiniz kontrolünüzü tam şu anda test etmeyi düşünmüyorsanız. Şansınızı deneyip adamlarına kimin daha hâkim olduğunu görmek ister misiniz?"

Yine de büyük oranda blöf yapıyordu. Zhu'nun çelikten ka-

rarlılığı bile, durumun bir şehre karşı yedi yüz adam oldukları gerçeğini değiştiremezdi. Ama Leydi Rui'nin gözlerinin içine bakmasına ve orada kendi geleceğindeki azamete olan inancını görmesine izin verdi – ve Leydi Rui daha anahtarı kolundan çıkarmadan, Zhu kazandığını biliyordu.

Leydi Rui huysuz bir ifadeyle kapıyı açtı. "Görünüşe göre hâlâ öğrenecek bir şeyim var. Git, *Efendi Zhu* ve adamlarına barış içinde şehre girmelerini söyle." Kadının Efendi Zhu deyişi, Zhu'da, daha önce Leydi Rui'ye gösterdiğine benzer bir kadınsal anlayışın kendisine iade edildiğine dair tatsız bir duygu uyandırdı. "Anlaştık. Kızıl Türbanlılar Lu'yu koruyacak, ben de sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim. Sana söz veriyorum."

Zhu hücreden çıktı. "Hükmünüz boyunca Buda'nın lütfu üzerinizde olsun, leydim," dedi kız. Leydi Rui'ye arkasını dönerken, hayatında ilk kez garip, dile getirilmeyen bir kız kardeşlik duygusu hissetmekten endişe duyuyordu. Tedirgin bir şekilde, bu endişeyi, hırpalanmış bedeninin acısını sakladığı aynı derinliklere itti ve Lu'ya açılan kapıya doğru merdivenlerden yukarı koştu. *Benim şehrim. Benim başarım.* Zhu Chongba'nın sahip olamayacağı araçları kullanarak şansını zorlamış ve kendi elleriyle bir insanın canını alarak manastır yeminini bozmuştu – ama bu eylemlerin ona hissettirdiklerine ve gelecekte getireceği acılara rağmen, doğru seçimler olmalıydılar. *Çünkü nihayetinde istediğimi elde ettim.*

Bu düşünce, onu karanlık merdivenlerde durmaya itti. Xu Da'nın sesinin yankısını duydu: *Ne demek şimdi bu: Azametli olmak?* Kızıl Türbanlılara katılmadan önce bile güce ihtiyacı olduğunu biliyordu. Azametin, arkasında bir orduya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Fakat azamet fikrinin kendisi başından beri soyuttu, sanki ancak ona sahip olduğunda tanıyacağı bir şeyin peşinden koşuyormuş gibiydi. Ama şimdi, Leydi Rui ile yaşanan bu olayın tam olarak neyi tehdit ettiğini birden kavrayıvermişti. Ne uğruna öldürdüğünü.

Zhu tereddüt ederek kapalı duran sağ elini uzattı. Karanlıkta olması bu hareketi aptalca göstermeliydi ama bunun yerine ciddi

ve gerçek hissettirdi. Aydınlık Prensi'nin avucunun içinde gezinen kırmızı alevine dair anısını düşündü. Ve sonra *inandı*. İstediği şeye o kadar inanıyordu ki neye benzeyeceğini *görebiliyordu*. Ağzı, gücün asidik tadıyla doldu. *Hükmetmek için gereken ilahi güç*. Bir nefes alıp avucunu açtı.

Ve inancı öyle güçlüydü ki bir an *gerçekten* o kırmızı alevi tam hayal ettiği şekilde gördüğünü sandı. Yalnızca bir saniye geçmişti ki farkına vardı:

Ortada hiçbir şey yoktu.

Zhu'nun midesi kasıldı ve kendini hiç hissetmediği kadar hasta hissetti. Kendine bunun bir şaka olduğunu bile söyleyemezdi. Buna *inanmıştı*: Vekâlet'e sahip olacağına inanmıştı çünkü bu onun kaderiydi. Fakat Vekâlet onda değildi. Bu, Vali Tolochu'yu öldürmenin, istediğini elde etmek uğruna yapması gerekenlerin yalnızca başlangıcı olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa... çoktan Zhu Chongba'nın yapmayacağı kadar çok şey yapmış ve bu kaderdeki şansını tamamen yitirmiş miydi?

Hayır. Bu düşünceyi şiddetle reddederek zihninden uzaklaştırdı. Vekâlet onda olmadığından değildi; sadece *henüz* onda değildi. Bütün kararlılığıyla bu düşünceyi benimseyerek kendi kendine şöyle dedi: *Ben azamet dolu kaderime doğru ilerlemeye ve yapmam gerekeni yapmaya devam ettiğim sürece, bir gün ona sahip olacağım.*

Zihninde bir yerde, Leydi Rui mırıldandı: *İmparatorluğa Cennet'in Oğlu hükmeder...*

Zhu yumruğunu sıktığında tırnaklarının avucuna battığını hissetti. Sonra ağır zindan kapısını omuzladı ve surlarla çevrili Lu şehrinin kör edici güneş ışığına doğru adım attı.

Anfeng'in ufalanan siperlerinin tepesinde duran Ma Xiuying, adamların Lu'dan geldiklerini gördü: Kızıl Türbanlılar, haydutlar ve deri zırhlarıyla yürüyen iki bin muntazam, iyi donanımlı şehir askerinin tuhaf bir karışımıydı. Arkalarından tahıl, tuz ve ipek yumaklarla dolu arabalar geliyordu. Ve alayın başında huysuz Moğol atını süren kişi bizzat Keşiş Zhu'ydu. Zırh yerine

cüppe giymiş; sıradan, küçük bir figür. Ma'nın yüksekteki bakış açısından, keşişin yuvarlak hasır şapkası onu budanmış bir kütük gibi gösteriyordu. Böyle birinin imkânsızı başardığına inanmak zordu. Ancak bunu düşünürken bile, Ma onun birinci ağızdan konuştuğu zamanı hatırladı. Bu, dünyevi kaygılardan kopuk bir keşişin değil, kendi çıkarlarının gayet bilincinde olan birinin konuşmasıydı. *Hırs sahibi birinin.*

Keşiş Zhu ve alayı şehir kapısından geçerek onları karşılamak için kurulmuş olan platforma geldiler. Aydınlık Prensi ve Başbakan, bulutlu gökyüzünün altında donuk bir şekilde parıldayan tahtlarda oturuyordu. Diğer Kızıl Türbanlı liderlerse platformun dibinde bekliyordu. Ma, Küçük Guo'nun aşağılanmış, inanmazlık içindeki duruşunu uzaktan bile görebiliyordu. O ve babası Chen'e karşı bahse girmişler ve keşiş yüzünden bir şekilde kaybetmişlerdi. Söz konusu keşiş atından inip platformun önünde diz çöktü. Ma, eğik şapkanın altında keşişin dal gibi ince, kahverengi boynunu gördü. Bu görüntü onu afallatmıştı: Başarısızlığa muktedir olmayan birinin o küçük, savunmasız bedende barınması.

Sol Bakanı Chen, Zhu'nun yanına ilerledi. "Ekselansları, keşişe olan inancınız bize sayısız servet kazandırdı. Ve bu, Cennet'in bize vadettiklerinin başlangıcı sadece. Bu noktadan itibaren zaferlerimiz, kutsal Buda bizzat gökten inene kadar giderek çoğalacaktır."

Diz çöken keşişe kıvançla bakan Başbakan ayağa fırladı. "Kesinlikle! Aydınlık Prensi'nin ışığını Lu şehrine getiren ve karşımızdaki karanlığı yenmek için bize inanç ve güç veren bu keşişe en yüce şükranlarımızı sunuyoruz. Keşişe şükürler olsun! Kızıl Türbanlı taburlarının yeni komutanına şükürler olsun!"

Zhu ayağa kalktı ve haykırdı, "Başbakan ve Aydınlık Prensi'ne şükürler olsun! On bin yıl hüküm sürsünler!" Keşişin hafif sesinin gücü Ma'yı derinden sarstı. Ses, tozlu Anfeng topraklarında bir çan gibi çınladı ve buna karşılık askerler dizlerinin üzerine çöküp Başbakan'a saygılarını sunarak, ona ve Kızıl Türbanlıların kutsal görevine olan bağlılıklarını yüksek sesle haykırdılar.

Platformda, kırılan dalgalar misali ayağa kalkıp diz çöken ve tekrar ayağa kalkan adamların üzerinde, Aydınlık Prensi yeşim boncuk dizilerinin arkasından onları izledi. Şapkasının açısından, Ma onun Keşiş Zhu'yu izlediğini anlayabiliyordu. Zhu yere kapanma faslını bitirip platforma baktığında Ma, Aydınlık Prensi'nin başının geriye doğru çekildiğini gördü. Şapkasının boncukları sallandı.

"Kızıl Türbanlıların liderleri on bin yıl hüküm sürsün!" diye haykırdı kalabalık, öyle şiddetliydi ki Ma göğsünde bir titreşim ve ayaklarının altındaki büyük duvarda belli belirsiz bir sarsıntı hissetti.

Aydınlık Prensi küçük başını göğe kaldırdı. Bunu gören kalabalık sessizliğe büründü. Başını geriye atmasıyla yüzünün etrafındaki boncuklar yanlara ayrılmıştı ve onun gülümsediğini gördüler. Orada dururken elbisesinin kan kırmızı rengi yoğunlaştı, sanki tek bir güneş ışını bulutları delmiş ve yalnızca ona dokunuyormuş gibi. Ve sonra ışık, prensi aştı; etrafını karanlık, parıldayan bir aurayla kuşattı. Moğol imparatorlarınınki gibi sönen bir lamba alevi değil, ürkütücü kırmızı ışığıyla Cennet ve dünya arasındaki tüm boşluğu dolduran, yakıp yok eden bir ateşti bu.

Aydınlık Prensi, Ma'nın duyamadığı bir şeyler söyledi. Kalabalık dediklerini mırıldanmaya başladı ve mırıltıları, Ma'nın kollarındaki tüyleri diken diken eden bir çığlığa dönüşene kadar tekrarladı: "*Yenilenmiş imparatorluğumuzun aydınlığı on bin yıl boyunca ışık saçacak.*"

Dünya kırmızıya boyanmıştı, o kadar yoğundu ki ışıktan çok karanlığa benziyordu. Bir an için Ma nefes alamayacak derecede boğulduğunu hissetti. Aydınlığın daha parlak olması gerekmez miydi? Kırmızı; servetin, refahın rengi olsa da yeni çağlarının kana bulanmış görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

İki gün sonra Ma, viraneye dönmüş tapınağın arazisindeki insan, at ve çadır kalabalığının arasından dikkatle geçip içeri girdi. İçerinin de en az bir o kadar dolu olmasını bekliyordu fakat ana salon boştu. Arka tarafta, parçalanmış çatıyı delip geçen ışık

huzmelerinin ortasında dinginlikle oturan, boyanmamış ahşap bir heykel vardı sadece. Heykelin ayaklarının dibinde, kül ve tahıldan oluşan bir kâsenin içinde yanan birkaç tütsü çubuğu vardı.

Ma, tam düşmüş bir kirişin üzerine oturmuştu ki o sırada Keşiş Zhu içeri girdi. Kız, oğlanın arkasındaki kapı aralığından çatısız bir ek bina gördü. Kırık kaldırım taşlarının arasından serpilmiş bir ağacın altına sade bir bambu mat serilmişti.

"Duaların o şekilde duyulmaz. Tütsü ister misin?" Ona bir avuç çubuk uzattı.

Ma, çubuklardan almak yerine oğlanın yüzünü inceledi. Keşiş, onun dikkatli bakışlarını hoşgörüyle karşıladı. Hâlâ aynı eski püskü cüppeyi giyiyordu. Yüzündeki ifade de aynıydı: Dostane bir ilgi. Ama bunun ne kadarı roldü?

"Bunu nasıl yaptın? Nasıl Yuan'ın valisini devirip yerine bir *kadın* getirdin?"

Oğlan gülümsedi. "Pek bir şey yapmadım. Yalnızca kadının ne istediğini gördüm." Hâlâ birinci ağızdan konuşuyordu. Tapınağın soğuk yakınlığı, bu kullanıma derin bir anlam yüklüyordu, geleceğin bir vaadi gibi.

"Gördün çünkü sen de bir şey istiyorsun. Başka kimse bilmiyor, değil mi?"

"Neyi?" Keşişin yüzü titredi ve kız bir an için mantıksız bir şekilde korktuğunu hissetti.

Söylediklerinin doğruluğundan daha az emin bir şekilde karşılık verdi, "Anfeng'i ezkaza bulmadın. Buraya *geldin*."

Oğlanın gerginliği azaldı ve güldü. "Buraya bilerek gelmek mi?" Gelip kızın yanına oturdu. "Ha, ne diye böyle bir şey yapayım? Anfeng'in bu gezgin keşişe kucak açtığı söylenemez. Kendi nişanlının beni gördüğü an neredeyse kellemi aldığını hatırlamıyor musun?"

Daha fazla rol, diye düşündü kız ve bununla birlikte bir kez daha emin oldu. "Numara yapma! Buraya kasten geldin ve en başından beri Kızıl Türbanlıların komutanı olmak istiyordun, değil mi?" Yüksek sesle söyleyince, kulağa saçma gelmişti. Keşişlerin

bir şeyler istememesi gerekiyordu. *Hırsları* olmaması gerekiyordu. Ama yine de...

Bir an sonra Zhu, "Kimsenin bilmediği başka ne var biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

Gözleri kıza gülümsedi. Yakışıklı olmayan bir surattaki sıradan gözlerdi; tuhaf bir şekilde kızı çekiyorlardı. Oğlan devam etti, "Hepsinin toplamından daha zekisin. Haklısın. Buraya kasten geldim."

Bu saçma ifadeyi onun ağzından duymak, gerçek olduğunun kanıtlanması, onaylanmışlıktan ziyade rahatsızlık hissi veriyordu. "İyi de neden Kızıl Türbanlılar? Liderlik etmek isteseydin, keşiş arkadaşın gibi kolayca haydut olabilirdin. Neden Lu'yu alma ihtimalin milyonda birken bu riske giresin?"

"Haydutlar ayaktakımından başka nedir ki?" dedi oğlan usulca. "Neden onların lideri olmak isteyeyim?"

Loş ortamda onu seyreden Ma bir ürperti hissetti. "O zaman *ne* istiyorsun?"

Bir insanın nasıl olup da bir şeyi, uğruna imkânsızla yüzleşebilecek kadar çok isteyebileceğini anlayamıyordu. Kendinin yanılmaz olduğunu düşündüğü yok, diye düşündü kız. Bunun için aptal olmak gerekirdi ve her ne kadar safmış gibi davransa da aptal değildi. Sanki arzusu onun için o kadar temel bir şeydi ki ondan vazgeçme düşüncesi, onu kovalamak için alacağı herhangi bir riskten daha korkunçtu. Ma bunu rahatsız edici buldu. Eğer insanın arzusu dünyadaki en önemli şeyse, ona ulaşmak için ne yapmazdı ki?

Keşiş sessizdi. Kız onun cevap vermeyeceğini düşündü fakat sonra oğlan basitçe, "Kaderimi," dedi.

Bunu beklemiyordu. Kız kaşlarını çattı. "Kaderini istemenin mânâsı ne? İstesen de istemesen de gerçekleşecek."

Oğlanın bakışları tapınağın arkasındaki ahşap heykele kaymıştı. Yandan bakıldığında, elmacıkkemiğinin hatları yarı karanlıkta bir heykeli andıran biçimde parlıyordu. Ancak bu durgunluğun altında Ma'nın anlam veremediği bir çalkantı vardı.

Şüphe mi? Kaderin kaçınılmazlığından şüphe etmek, gökyüzünün renginden şüphe etmek kadar mantıksızdı. Uzun bir süre sonra, "Daha önce gerçek anlamda bir şeyi arzuladığını sanmıyorum, Ma Xiuying," dedi.

Bunun doğruluğu kızı afallattı. Ama hayatındaki her şey kaderin olarak önceden belirlenmişse, istemenin ne anlamı vardı ki? Ma'nın babası onu Guo ailesine vermişti; Küçük Guo ile evlenecekti, çocuklarını doğuracaktı ve bir gün kızlarını başka erkeklere verecekti. İşler böyle yürürdü. Dünyanın düzeni buydu. Kız sert bir tavırla, "Keşişlerin arzunun, tüm acıların kaynağı olduğunu öğrettiğini sanıyordum," dedi.

"Öyle," dedi oğlan. "Fakat acı çekmekten daha kötü olan ne, biliyor musun? Acı çekmemek, çünkü bunu hissetmek için hayatta bile olmuyorsun." Gelen bir esinti havayı hareketlendirerek tütsü dumanının ince çizgilerini dağıttı. Oğlanın gözleri ona çevrildi ve Ma irkildi. *Beni görüyor*, diye düşündü ve bunun tuhaf gerilimi, biri tarafından ilk kez görülüyormuş gibi hissettirdi. Keşiş, sanki aralarındaki yakınlığa güvenip kıymetli bir sırrı açıklıyormuş gibi, alçak sesle konuştu, "Kendin için bir şeyler istemeyi öğren, Ma Xiuying. Birinin istemen gerektiğini söylediği şeyleri değil. Senin istemen gerektiğini düşündüğün şeyleri de değil. Hayatı sadece yerine getirmen gereken vazifeleri düşünerek geçirme. Sahip olduğumuz tek şey, âdemi mevcudiyetlerimiz arasındaki bu kısa sürelerken, neden şu an yaşadığın hayattan en iyi şekilde yararlanmayasın? Buna değer."

Kız ona baktı, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Bir an için dünyada geçirdiği zaman, gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçti; yaşamlarının hiçbiri, karanlıktaki bir ateşböceğinin parıltısından daha parlak veya daha uzun değildi. İçgüdüsel olarak, keşişin rol yapmadığını anladı – buna inanıyordu. Fakat aynı anda, onun hakkındaki o saf gerçeği de gördü, her şeyin bundan ibaret olduğunu fark etti: *Onun* için gerçek olan bir şey. Bir insan, dünyanın sunduğu herhangi bir şeyi isteyebilir ve ne kadar küçük olursa olsun, bunu elde etme şansına sahip olabilirdi. Oğlan onu arzulayabilen bir varlık olarak kabul etse de kızın

yaşadığı gerçekliği görmemişti: bir kadın olduğunu, bir kadının hayatının dar sınırlarına hapsolduğunu ve istenebilecek her şeyin eşit derecede imkânsız olduğunu.

Kız gitmek üzere kalktı. "Belki *senin* çekeceğin ıstırap, ulaşmak istediğin her neyse ona değerdir," dedi buruk bir şekilde. "Ama benimki değmez."

12

HICHETU, SHANXI, ÜÇÜNCÜ AY

Rüzgârın, otları yeşil ve sarının sonsuz dalgaları hâlinde batıya doğru dalgalandırdığı Hichetu'nun geniş ovalarının manzarası, her seferinde Esen'in kalbini geçmişe ait derin bir hasretle doldurmayı başarıyordu. Ancak bir şehir bir köye ne kadar benziyorsa, Büyük Han'ın av kampı da bir bozkır göçebe kampına o kadar benziyordu. Gerler, keçe yerine en ince dokunmuş kuzu yünündendi; kapılarında, rüzgârda dalgalanan saten tentelerin altında halılar seriliydi. Büyük Yuan'daki tüm nüfuzlu kişiler halıdan halıya koşuşturuyordu. Bakanlar ve generaller; Meşru Prensler ve imparatorluk prensesleri; eyalet valileri ve vasal devletlerden rehin alınan prensler.* Ve her yerde efendileriyle ilgilenmeleri icap eden binlerce uşak, hizmetçi, şef, doktor, muhafız, seyis, avcı, rahip ve hokkabaz vardı. Konuklar üzüm şarabı ve kımız içtiler, batı hanlıklarının egzotik tarzında hazırlanan etleri yediler ve en iyi Jingdezhen porselenlerini kullandılar. Bulutsuz yayla güneşinde parıldayan değerli taşlarla bezeli gerlerle birlikte etrafa yayılmış atları ve sürüleri, bir keşişin başı kadar çıplak kalana dek otları semirdi.

Onların merkezindeyse Büyük Han'ın geri duruyordu. Gerin tertemiz beyaz ipekten duvarları, altın iplikle öyle sık işlenmişti

* Antik Çin'de (ve Japonya'da), genellikle bir kralın oğlu veya bir lord, komşu bir ülkeye bağlılık veya boyun eğme göstergesi olarak gönderilirdi. *-çn*

ki rüzgâr estikçe kırışıyorlardı. İçeride, Büyük Han yükseltilmiş bir platformda oturuyordu. Halının üzerinde, babası ve kardeşiyle yan yana yere kapanan Esen, onlarla birlikte, "Hükmün on bin yıl sürsün, Büyük Han, on bin yıl!" diye haykırdı.

Büyük Yuan'ın onuncu imparatoru olan Büyük Han, "Ayağa kalkın," dedi.

Esen bütün hayatı boyunca soyut Büyük Yuan kavramı için savaşmıştı. Şimdi, onun somutlaşmış hâlinin huzurundayken, sarhoş edici bir amaç duygusu kaplamıştı içini. Topuklarının üstüne oturdu ve Cennet'in Oğlu'na ilk kez bakmaya cesaret etti. Büyük Han, altın tael renginde bir cüppe giymişti; ejderhalar, berrak bir et suyu çorbasının içindeki hamur parçaları gibi salınmıştı kumaşa. Yüzü şaşırtıcı derecede sıradandı: Al yanakları ve düşük gözkapaklarıyla yuvarlak ve topluydu. Esen'i şaşırtan ve tedirgin eden bir dermansızlık vardı adamın suratında. İşin aslını bilse de bir yanı her zaman Büyük Hanların hâlâ birer savaşçı olduğuna inanmıştı.

"Henan Prensi'ne selamlarımızı bahşediyoruz," dedi Büyük Han. "Buraya yolculuğunuzun sorunsuz geçtiğini ve ailenizin ve sürülerinizin sağlıklarının iyi olduğunu umuyoruz."

"Bu değersiz kişinin size en son saygılarını sunmasının üzerinden uzun bir yıl geçti, Büyük Han," diye yanıtladı Chaghan. "İsyancılara karşı buyruklarınızı yerine getirmeye geri dönmeden önce misafirperverliğinizin tadını çıkarma fırsatı için minnettarız."

Büyük Han'ın bakışları Baoxiang'ın üzerinde dolaştı ve Esen'e çevrildi. "Ordunuzu yöneten oğlunuz hakkında çok şey duyduk. Onu buraya daha önce getirmiş olsaydınız, kendisini kolaylıkla tanırdık. Bu o mu?"

Esen'in bedeni beklentiyle dolup taştı. Bir kez daha yere kapandı. "Bu değersiz hizmetkâr, Büyük Han'a saygılarını sunuyor. Ben Esen-Temur, Henan Prensi'nin ilk oğluyum. Güneydeki isyancılara karşı olan durumla ilgili açıklamamı sunmaktan onur duyarım."

"Mmm," dedi Büyük Han. Esen kapandığı yerden doğruldu-

ğunda, beklentisi yerini kafa karışıklığına bıraktı: Büyük Han çoktan ilgisini yitirmişti. "Büyük Müsteşar raporlarınızı alacaktır."

Esen son iki gününü bu karşılaşma için hazırlık yaparak geçirmişti. Kendini paylanmaya hazırlamıştı ve en azından bir parça övgü almayı umuyordu. İsyancılara karşı yürüttüğü seferlerin Büyük Yuan'ın güvenliği için ne kadar kritik olduğunu biliyordu. Şimdi bu bariz ilgisizliğe gafil avlanmış bir hâlde, kararsızca söze başladı, "...Büyük Han?"

"Büyük Han." Tahtın arkasından bir yetkili çıkageldi. Hayal kırıklığına uğratan Büyük Han'ın aksine, Büyük Müsteşar, Yuan ordusunun başkomutanından beklenen türde bir soğukkanlılık ve yetkiyle konuştu. Müsteşar, üçünü ne düşündüğü anlaşılmayan bir ifadeyle süzdü. "Doğrusu, Henan Prensi'nin kuvvetlerinin başarıları hakkında çok şey işittim. Geçtiğimiz yıl, Büyük Yuan'ın güneydeki düşmanlarına karşı muhteşem zaferler kazandıklarını bir kez daha gördüm. Tüm Kızıl Türban hareketini ezici bir yenilgiye uğratmaları yakındır. Büyük Han, lütfen onları ödüllendirin!"

Büyük Müsteşar'ın aldıkları yenilgiden bahsetmemesi Esen'i müteşekkir ve aynı zamanda rahatsız etti. Göz ardı edilemeyecek kadar önemli bir konu gibi görünüyordu. Savaş alanında büyük zorluklarla elde edilen başarılarının ve başarısızlıklarının, meclis içindeki çekişmeler için cephaneden başka bir şey olmayabileceği fikrinden hoşlanmadı.

Büyük Han, Chaghan'a belli belirsiz gülümsedi. "Henan Prensi her zaman Büyük Yuan'ın en sadık kulu olmuştur ve bizden en büyük övgüleri duymayı hak etmiştir," dedi. "Kendisi ödüllendirilecektir. Fakat şimdi, Prens: Git, ye ve iç, yarın oğullarını müsabakada görmeyi bekliyorum. Büyük Yuan'ın geleceğini sahada görmek bize zevk veriyor."

Onlar ayağa kalkıp tahttan geri geri uzaklaşırken, Esen sefil bir şekilde toplantıya dair kırılan umutlarını düşündü. Büyük Han'ın, Esen'in değer verdiği ve hayatını onları korumaya adadığı kültür ve imparatorluğun vücut bulmuş hâli olması gerekiyordu. Büyük Han'ın sadece bir...

Ama bunu aklından geçirmeye bile içi el vermiyordu.

Dışarı çıktıklarında, Büyük Han'ı selamlamak için bekleyen bir sonraki soylu grubuyla çarpıştılar.

"Ah, Chaghan!" dedi Şansi Askeri Valisi Bolud-Temur gürleyen bir sesle. "İyi göründüğünü görmek güzel. Ailenin ve sürülerinin sağlığı da iyidir diye umuyorum." Onun yanında, Altan her zamanki gibi sivilceli suratında bir memnuniyet ifadesiyle duruyordu. Oldukça sade biri olan Henan Prensi'nin aksine, Şansi Askeri Valisi aşırılıktan keyif alan bir adamdı. İmparatorluk meclisinin şu anki modasına uygun pilili etekle birlikte kullanılmış gösterişli işlemelere sahip binici kostümü, akuamarin renginin öyle canlı bir tonundaydı ki Esen iki buçuk kilometre içindeki her kanatlı böceği kendine çekmemiş olmasına şaşmıştı. Halihazırda İmparatoriçe'nin babası olan Bolud, bir şekilde imparatorlukta daha da fazla iltimas görmeyi bekleyen birinin duruşuyla yürümeyi başarıyordu.

"Söylemeden geçemeyeceğim, fazladan asker talebinizi almak büyük sürpriz oldu," diye devam etti Bolud. "O köylülere karşı böyle bir yenilgi almanın mümkün olduğunu hayal bile edemezdim. Neyle savaşıyorlar ki, küreklerle mi? Neyse ki seni kurtarmak için buradayım, değil mi? Her neyse, bu senin ilk oğlun Esen-Temur olmalı. Seni burada görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki Esen, seni hâlâ bir çocuk olarak düşünmeden edemiyorum. Son olaylardan ders çıkardığına eminim. *Benim* bir gecede on bin adamını kaybeden bir generalim olsaydı, onu halıya sardırıp nehre attırırdım. Gerçi daha az önce onunla karşılaştım ve neden senin de aynı şeyi yapmadığını anladım. Hakikaten çok güzel biri! Onu bir kadın olarak satıp başarısız bir generalin edeceği fiyatın üç katını almalısın..." Bir kahkaha patlattı. "Ve işte Wang Baoxiang! Altan bana hâlâ daha bir taburun başında olmadığını söylediğinde inanamadım. Hem de bu yaşta! Ve her yıl burada müsabakalara katılmayı reddediyorsun. Ok atamadığın için değil elbette ama..."

Okçuluk, Moğolların doğuştan edindikleri bir kabiliyetti; ok atamayıp da kendilerine Moğol diyebilecek bir erkek ya da kadın

yoktu. Bolud, Baoxiang'ın pürüzsüz ellerine imalı bir bakış attığında, Esen, kardeşi adına kanının kaynadığını hissetti. Bolud'a muhtaç olmalarından bir kez daha pişmanlık duydu.

Baoxiang, Esen'in beklediğinden çok daha kibar bir tavırla, "Belki bu yıl alışkanlığımı bırakıp oynarım, Saygıdeğer Askeri Vali. Bunun babamı memnun edeceğine eminim."

"İyi, iyi!" dedi Bolud içtenlikle, sanki neredeyse tek bir nefeste ortamdaki herkese hakaret etmemiş gibi. "Performansını dört gözle bekliyorum."

Baoxiang eğilse de Esen onun kurnaz gözlerinin Şansi soylularını Büyük Han'ın gerine kadar izlediğini gördü.

Büyük Han'ın müsabakaları, uzayan bahar günlerinin gün doğumundan gün batımına kadar sürüyordu ve Ouyang bundan memnun değildi. Erkekler –ve hatta bazı kadınlar– güneşin altındaki her dalda yarışıyorlardı. Okçuluk, at yarışı, at üstünde akrobasi, buzkaşi, inek derisine üfleme, doğancılık, çevgen, bıçak atma ve dört hanlığın her yanından envai çeşit silahlı ve silahsız dövüş. Enerjilerini, verimli bir meşgale olan savaşa harcamaya alışkın olan Esen de bunu tuhaf buluyordu. Hichetu'da övgüyü alan sonuçlar değil, performanslardı; genellikle daha gösterişli bir tarza sahip bir kaybedeni kutlarlardı.

Esen konuya değindiğinde, Lord Wang iğneleyici bir edayla, "Ne bekliyordun, mecliste yükselmenin fazilet sahibi olmaktan geçtiğini mi?" demiş ve güneş şemsiyesinin altında, elinde bir içkiyle uzaklaşmıştı.

Miğferine vuran yakıcı yayla güneşiyle müsabaka alanının ortasında duran Ouyang, ilk kez Lord Wang'ın daha imrenilecek bir işle meşgul olduğunu düşündü. Alanın çevresinde, meclis soyluları ipek çadırlarda uzanıp gülerek bahse giriyorlardı ve Ouyang'ın damak zevkine göre oldukça tuhaf türlü türlü atıştırmalıklar getiren hizmetçi sürüleri onlara hizmet ediyordu: bademle pişirilmiş tatlı ve baharatlı kuru kalamar; osmantus şurubunda pirinçli kızarmış hünnap dolması; tuzlu yak tereyağı çayı; uzak güneyden endişe verici bir görüntüye sahip tropikal meyve

sepetleri. Terli ve asabi hissediyordu. Sabahtan beri kılıç dövüşü müsabakalarında yarışıyordu ve her biri aynı şekilde sonlanmıştı. Rakipleri, genç bir oğlanın (ya da daha kötüsü: Bir kızın) gücüne sahip biriyle karşılaştıklarını varsayarak saldırmış ve ağızlarının payını almışlardı. Ouyang'ın tarzı ne zarif ne de sanatsaldı, bu da kalabalığı pek memnun etmedi. Ancak son derece etkiliydi.

"Yangzhou'dan General Zhang Shide, Henan'dan General Ouyang'a karşı bir sonraki müsabakada yarışacak!" diye bağırdı bir haberci ve Ouyang'ın bir sonraki rakibi çimlerde ona doğru ilerledi. Sıradan duran kendine özgü yüz hatlarından bağımsız yakışıklılığa sahip bir Nanren gördü karşısında. Kare şeklinde bir saç çizgisi ve kalın kaşları vardı; yüzünün gerisiyse şimdiden yorgun görünüyordu. Fakat gözlerinin altına ve ağzının kenarlarına düşen gölgelerde derinden hissedilen bir duygu vardı. Gelecekte oluşmayı bekleyen binlerce ifade.

"Bu gerçekten ilk karşılaşmamız mı şimdi?" diye sordu Ouyang, Han'er dilinde. Ticaret imparatorluğu kıyıları ve Hanbalık'a tuz ve tahıl sağlayan Büyük Kanal'ı kontrol eden Zhang ailesi, Büyük Yuan için o kadar önemliydi ki Ouyang, General Zhang'ın adına ve kişiliğine uzun süredir aşinaydı. Bu bilginin, hiçbir gerçek bağlantıya dayanmadığını fark etmek garipti.

Fark edilebilir bir an için General Zhang'ın gözleri şaşkınlık gibi bir ifadeyle Ouyang'ın arkasına kaydı, ardından beliren sıcak bir selamlama gülümsemesiyle bakışları kayboldu. "Çok garip, değil mi? Zaten birbirimizi tanıyormuşuz hissi. Burada, Liulin'de olacağını duyduğumda" –Hichetu'nun Han'er dilindeki adını kullanmıştı– "bu buluşmayı eski bir arkadaşımla buluşacakmışım gibi dört gözle bekledim." Seyircilere ironik bir bakış attı. "Gerçi aklımdaki ortam *tam olarak* bu değildi."

"Moğolların rekabet zevkini asla küçümseme," dedi Ouyang. "İki adama birer parça et verin, ilk kimin bitirebileceğini görmek için yarışırlar."

"Peki sen de bu zevki paylaşıyor musun?" dedi Zhang keyifle.

Ouyang hafifçe gülümsedi. "Hiç şüphesiz, kaybetmekten hoşlanmam."

"Bu Moğollara özel değil. İmparator benden yarışmamı istediğinde, bunun bulunduğum mevkiye yakışmadığını hissettim, biliyor musun? Müsabakalardan birini kasten kaybedip daha önce bırakmayı düşündüm. Ama ne yazık ki gururum kaybetmeme izin vermedi. Şimdi ikimiz de buradayız. Yuan'ın güçlü savunucuları, kalabalığın eğlencesi için öğle vakti birbirlerini kovalamak üzereler."

İmparatorluk çadırına doğru diz çöktükten sonra birbirlerine döndüler. Ouyang, "Belki bu iyi bir şeydir: Eğer şimdi birbirimizi biraz tanıyorsak, sonrasında birbirimizi çok daha iyi tanıyacağımız kesin," dedi.

"Aynı şeyi güzel bir yemek yerken de yapabilirdik."

"Önce kimin bitirebileceğini görerek mi?"

Zhang güldü. "Ah, bizden birinin adına ve yüzüne sahipsin ama görüyorum ki sen gerçekten bir Moğol'sun. Rekabetçi et yeme sevgisi dışında, Han'er dilini konuşurken ortaya çıkan aksanın seni ele veriyor. Başlayalım mı?"

Sadece orta derece yapılı olmasına rağmen Zhang, Ouyang'dan daha büyüktü ve deneyim avantajına sahipti. İlk hamlesinde sıcak ve tutkulu bir tarz ortaya koydu; Ouyang'ın sahip olmadığı tüm hassasiyete ve sanatsal niteliğe sahipti. Sonunda, Ouyang'ın onlara sergilemeyi reddettiği gösteriye kavuşan kalabalık tezahürat yaptı.

Ouyang'ın karşı saldırısını savuşturan Zhang, "Gerçekten kazanıp Üçüncü Prens'le karşılaşmayı bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Üçüncü Prens mi?" Çocukluk dönemini sağ atlatan tek kraliyet prensi olan Üçüncü Prens, Büyük Han'ın en sevdiği ve en güçlü cariyesinin oğluydu. On dokuz yaşında olmasına rağmen, hâlâ daha veliaht prens olarak atanmak için gerekli olan Cennet'in Vekâleti'ne sahip olacak güce eriştiğine dair hiçbir belirti göstermemişti. Prenslerin yetişkinlikte Vekâlet almaları son derece nadir bir durum olduğundan Moğol soylularının çoğu, Vekâlet'i ve tahtı devralmak üzere bir gün daha uygun bir prensin doğacağına inanıyordu.

"Diğer müsabakalara dikkat etmedin mi? Finalde bu karşılaşmanın galibiyle oynayacak. Yine de söylemeliyim ki becerileri tam da asla kaybetmesine izin verilmeyen birinden bekleneceği gibi."

"Öyleyse kolay bir zafer olacak," dedi Ouyang kılıçları ayrılıp yeniden bir araya gelirken.

Formunun zirvesinde olduğu dönemki atletikliğini kaybetmiş olan Zhang biraz nefes nefese kalmıştı. "Belki ama kazanan kesinlikle kariyeri hakkında endişelenmeli. Ödülleri bu kadar mı umursuyorsun?"

Ouyang'ın geleceği, kariyerinden daha fazla endişe duyacağı konular içeriyordu. Şimdi bile, imparatorluk çadırının bir uçurumun kenarı misali kendisini çağırdığının son derece bilincindeydi. Bu yaraya tuz basmak için doğru zaman olmadığının farkındaydı. Ama buna rağmen, yine de yapacağını biliyordu.

Kaygısızmış gibi davranarak, "Bu pes ettiğin anlamına mı geliyor?" dedi.

"Hiç de değil," dedi Zhang sırıtarak. "Üçüncü Prense karşı seve seve oynarım. Yüzümü bilmesinin ziyanı yok. Karşılaştığımızda müsabakayı bilerek kaybederim olur biter. Zarif bir şekilde tabii. Genç bir adam becerilerinin pohpohlanmasını sever."

"Genç bir adam, becerilerinin diğerlerine kıyasla nasıl olduğunu dürüstçe bilmeli," dedi Ouyang alaycı bir tavırla.

"Gerçekten meslek hayatın boyunca birini pohpohlamaya gerek kalmadan mı bu kadar ilerledin?"

"Yeterli kabiliyetle, pohpohlamaya gerek kalmıyor." *Keşke tüm dünya böyle işleseydi.*

"Ha, orduya katılman iyi olmuş. Sen ve ben basit adamlarız. Siyaset bizim sonumuz olurdu..." Adam tam sözünü bitirirken, Ouyang savunmasında bir açıklık gördü ve hamle yapıp diğer generali yere serdi.

"Görüyorum ki senin benim becerilerimi pohpohladığın yok," dedi Zhang yerde yatarken kederli bir şekilde.

Ouyang onu çekip ayağa kaldırdı. "Becerilerinin ne kadar iyi olduğunu biliyorsun zaten! Seni pohpohlamama ihtiyacın yok."

Zhang üstünü başını silkeledi. Ouyang, adamın ona öğüt verip vermemeyi düşündüğünü gördü. Ama sonunda, tek söylediği, "İyi şanslar, General," oldu ve yüzünde bir elveda gülümsemesiyle sahayı terk etti.

"Üçüncü Prens!" diye bağırdı haberci, yakışıklı, geniş yüzlü, genç bir Moğol sahaya doğru ilerlerken. Örgülerindeki boncuklar, küpelerine ve zırhına uyacak şekilde koyu mavi ve gümüştü.

"General Ouyang," diyerek selamladı onu Üçüncü Prens. Yetişkinliğin eşiğinde olmasına ve Esen'inkine çok benzeyen iyi gelişmiş bir savaşçı yapısına sahip olmasına rağmen, duruşunda, Ouyang'a çok daha genç biri olduğunu düşündüren kötü şekilde maskelenmiş bir zafiyet vardı. Üçüncü Prens, Ouyang'ı sapkın bir ilgiyle, yeni ve doğal olmayan bir şeyle karşılaşmaktan duyduğu iğrenmeyle heyecanlanmış gibi inceledi. "Karşılaşmamızdan önce biraz dinlenmek ister misiniz?"

Bu inceleme, Ouyang'ın tüylerini diken diken etti. Bakışlarını kaçırmamaya özen gösterdi, böylece Üçüncü Prens'in değerlendirmesinde sıra yüzüne geldiğinde genç adam irkildi. Ouyang bu şaşkınlığı tanıyordu: Ouyang'ın yüzünün, ardında bir erkeğin düşüncelerine ve tecrübesine sahip bir erkek olduğunu unutan birinin şaşkınlığıydı. "Ekselansları. Bu değersiz hizmetkârın sizinle rekabet etmesi büyük bir onur. Lütfen, devam edelim."

Üçüncü Prens kılıcını kaldırdı. Fiziksel olarak Esen'e benziyor olabilirdi ama formunun uzaktan yakından alakası yoktu: Güzel olduğu kadar işe yaramazdı. "O hâlde başlayalım."

Ouyang kılıcını savurdu. Hızlı, sinir bozucu bir darbe, sanki umurundaymış gibi. Üçüncü Prens çamura yapıştı. O yerde serilmiş yatarken bile, Ouyang onu çoktan unutmuştu. Üçüncü Prens, ne bir tehdit ne de bir fırsat olarak hiçbir şey ifade etmiyordu, tıpkı bu zaferin, yararlanmamayı bilmesi gereken bir fırsattan başka bir şey olmadığı gibi. İçinde gizemli bir his oluşuyordu. Kalbi o hissin gücüyle küt küt atıyordu; acısı onu harekete geçiriyordu. *Kaderimin yüzünü görmek istiyorum.* Kalabalık haykırdı.

"Galip, Büyük Han'a yaklaşsın!"

Ouyang imparatorluk çadırına yaklaştı ve diz çöktü. Bu korkunç, bilinmez duyguyla iyice gerildiğini hissetti. Belki de tüm hayatı tek bir duyguya sıkıştırılmıştı. Alnını yıpranmış çimlere üç kez eğdi. Sonra nihayet kafasını kaldırıp Büyük Han'a baktı. Tahttaki o altın figürü gördü ve dünya durdu. Orada, yirmi adımdan daha kısa bir mesafede, babasını öldüren kişi duruyordu. Henan Prensi'ne her Ouyang erkeğini dokuzuncu dereceye kadar katletmesini emreden ve Ouyang soyunu sonsuza dek sona erdiren kişi. Ouyang o sıradan yüze baktı, kaderini gördü ve o anlaşılmaz duygunun kabardığını hissetti, ta ki içinde başka hiçbir şey kalmayana dek. Büyük Han onun kaderi ve sonuydu. Bu sonun düşüncesi, içini bir rahatlamayla doldurdu. Onca şeyden sonra, bu her şeyin biteceği an olacaktı.

Gözünün önünde siyah lekeler belirdi. Nefes nefese kendini toparladı; bunca zamandır nefes almamıştı. Titriyordu. Büyük Han onun orada öyle titremesi hakkında ne düşünüyordu? Ona bakmış ve Ouyang'ın hissettiği gibi o da kaderini hissetmiş miydi?

Ouyang'ın nasıl konuşabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama konuştu. "Hükmün on bin yıl sürsün, Büyük Han!"

Yukarıdan uzun bir sessizlikle karşılandı. Ouyang'ın beklediğinden çok daha uzundu, ta ki rahatsız edici bir hâl alana kadar. Kalabalık mırıldandı.

"Ayağa kalk," dedi Büyük Han. Ouyang topuklarının üzerine oturduğunda, Büyük Han'ın sabit bir şekilde arkasındaki bir noktaya baktığını fark edince tedirgin oldu. Bir an için Ouyang, eğer arkasına yeterince hızlı dönerse, gerçekten de orada bir şey *görebileceği* gibi çılgın bir fikre kapılmıştı: Çimlerin üzerine dondurucu bir gölge düşüren duygularının sisini. Büyük Han, kendisini şaşkına çeviren her neyse ona hitap ediyormuş gibi mesafeli bir şekilde, "Bu generalin onurlu adını öğrenmek isteriz," dedi.

Ouyang, sanki donarak ölmenin son aşamalarına girmiş gibi artık titremediğini fark etti. "Büyük Han, bu değersiz hizmetçinin soyadı Ouyang'dır."

Büyük Han irkildi ve ilk kez Ouyang'a baktı. "Henanlı bir Ouyang mı?" Eli sandalyesinin kolçağını sıktı ve parmaklarının ara-

sından zayıf, mavi alev fışkırdı. Hareket, tamamen istemsiz görünüyordu. Sadece o zamanları mı hatırlamıştı, yoksa onu rahatsız eden başka bir şey mi vardı? Birdenbire Ouyang, algıladığının dışında bir şeyler döndüğüne dair korkunç bir hisse kapıldı. Bir şekilde korkunç bir hata yapmış gibi...

Ama sonra Büyük Han, kendisine musallat olan her neyse silkelenip ondan kurtuldu. Zorla, "Bu general olağanüstü yeteneklere sahip. Efendin Henan Prensi'ni onurlandırıyorsun. Lütfen ona sadık olmaya ve iyi hizmet etmeye devam et." Han, bir hizmetçiye işaret etti. "Onu ödüllendirin!"

Hizmetçiler, ellerinde bol işlemeli minderlerin üzerinde taşınan kutularla göründüler. Başarılı bir seferin ganimetlerine eşdeğer bir zenginlik. Hatta iki seferin.

Yaklaşmakta olan felaketten başarıya giden ani değişim, Ouyang'ı sevinçten havalara uçurdu. Alnını çimlere değdirirken, zihninde şimdiden bir daha ne zaman buluşacaklarını gördü. "Büyük Han çok cömert. Hükmün on bin yıl sürsün, Büyük Han! On bin yıl!"

Geri çekilirken hâlâ Büyük Han'ın ona baktığını hissedebiliyordu.

Günün müsabakaları yerini akşamın eğlencelerine bırakti. Ziyafet ve içki faslı birkaç saat önce başlamıştı ve hava, taşta pişirilmiş kuzunun güçlü kokusuyla dolmuştu. Çimlerin üzerine yüzlerce masa kurulmuştu, inci işlemeli masa süsleri minik lambaların ışığında parlıyordu. Yukarıda, gece rüzgârıyla şişen ipek tentelerin alt kısımları, alan boyunca üçayak üzerine yerleştirilmiş devasa fenerlerin parıltısını yansıtıyordu. Ouyang, aralarında duran birkaç boş şarap ibriğiyle General Zhang'ın yanında oturuyor ve Büyük Han'ın İmparatoriçe, Üçüncü Prens ve Büyük Müsteşar ile oturduğu yüksekteki masaya hediyeler taşıyan bir dizi erkânı izliyordu.

Zhang gözlemleyerek, "Cehennemin mahkemelerinden biri bu tür can sıkıcı işlere ayrılmış olmalı," dedi. Pingjiang brokarından yapılmış eski bir elbisenin içinde zahmetsizce erkeksi

görünüyordu fakat gece ilerledikçe, zarif saç topuzu gevşemeye başlamıştı.

"Sadece biraz daha iç." Ouyang ona bir kadeh daha koydu. Sarhoş oldukça, Han'er dilinde konuşan, uzaktan gelen kendi sesi onu daha da ürkütüyordu. Bedeninin içinde farklı bir dilde konuşan ve düşünen birinin olduğunu fark ettiği bir dizi aydınlanma yaşamak gibiydi.

"Siz Moğollar inanamayacağım kadar çok içiyorsunuz."

Ouyang alayla güldü. "Bu daha hiçbir şey. Gelecek haftanın tamamında da içiyor olacaksın, hazırlıklı olsan iyi olur."

"Sadece dayanmaya hazırlanabilirim," dedi Zhang hüzünle. Ouyang, kendi yanaklarının da Zhang'ınkiler gibi alev alev yanıp yanmadığını merak etti. Moğollarla kıyaslandığında, Nanrenler şaraba dayanıklı olmamalarıyla nam salmıştı. Zhang tahta baktı ve, "İmparatorla tanışmak senin için zor muydu?" dedi.

Ouyang o kadar uyuşmuştu ki yüzünde oluşacak seğirmeyi bastırmasına bile gerek kalmamıştı. "Neden? Talihsiz geçmişim yüzünden mi?" İçkisini yuvarladı ve Zhang'ın ona bir kadeh daha koymasını bekledi. "Onların hepsi mazide kaldı. Aklıma bile gelmiyor."

Zhang onu süzdü. Titrek fener ışığı, adamın altın saç tokasını Büyük Han'ın kendi saçındaki altın boncuklardan daha etkileyici gösteriyor ve alnının asil kıvrımlarına derin gölgeler düşürüyordu. O ifade de neydi? Ouyang sarhoş olabilirdi ama deneyimlerinden, kendinden geçmiş olsa bile yine de yüzündeki ifadesizliği koruyabileceğini biliyordu. Şimdiyse içinde, Zhang'ın oldukça kesin bir şekilde yalan söylediğini anlayabildiğine dair belli belirsiz bir his vardı. Fakat belki de Zhang ona acımaya karar vermişti çünkü sonunda tek söylediği, "Ya Üçüncü Prens? Seni kötü hatırlayacağından endişelenmiyor musun?" oldu.

Ouyang rahatladı; burası daha güvenli bir bölgeydi. "Bırak hatırlasın. Umurumda değil."

"Sadece seni değil, Henan Prensi'ni ve Efendin Esen'i de. Peki ya bölgelerin dışına, Dadu meclisine ilerlemek istediklerinde ne olacak?"

Hanbalık'ın Haner dilindeki yabancı ismi, Ouyang'ın kafasını allak bullak etti, sanki o ve Zhang, aradaki tekinsiz boşlukta tesadüfen karşılaşmış iki farklı dünyanın sakinleriymiş gibi. "Esen mecliste asla başarılı olamaz," dedi gelecekten eminmiş gibi bir üzüntü hissederek.

"Besbelli sen de olamazdın. Ya seneye Üçüncü Prens'le tekrar karşılaşırsan?"

Bir sonraki soylular tahta yaklaştı, saygıyla yere eğildi ve hediyelerini sundu. Şaraptan dolayı Ouyang'ın tüm vücuduna sıcak basmıştı. Esen'in sürekli ısrarına rağmen, genellikle kontrollü içerdi. Ancak bu gece, yarının ne getireceğinin bilinciyle kendini kaptırmıştı. Sersemlemiş bir hâlde, *Acı çekmeliyim*, diye düşündü.

"Bu, yedi yıldır bu şeylerden birine ilk katılışım," dedi. "İlkbaharda hep seferde oluruz. Bir daha katılmak gibi bir planım yok."

"Hiç mi? Elbet bir gün isyancıları hezimete uğratacaksın. Savaşını noktalayacaksın."

"Buna inanıyor musun? Bir gün barış yüzünden işsiz kalacağımıza yani?" Ouyang, Büyük Han'ın ölümünü hayal edebiliyordu ama bir imparatorluğun çöküşünü hayal edemiyordu. İmparatorluğun tekrar dengesini bulabileceğini de tam olarak gözünde canlandıramıyordu. Ne de olsa hayal gücü, kişinin sonuca yaptığı yatırımdan besleniyordu.

"*Sen* kendini işsiz bırakabilirsin," dedi Zhang. "Ama tüccarlar için barış nedir ki? Ticaretin itici gücü kendini yalnızca genişletmek olduğundan, genel anlamda işi asla bitmez. Ölene kadar efendimin hırsına hizmet edeceğim."

"Kardeşinin mi?"

"Ah, bizi çok iyi tanıdığını sanıyordum. Kardeşimle ilgili aldığın haberlere güvenmiyor musun? *Onun* hiç hırsı yoktur. Bir gün bizi ziyarete gel, görürsün. Fakat ailecek hiç hırsımız olmadığını söylemek de yanlış olur."

"Ah," dedi Ouyang yavaşça. "Bayan Zhang."

Zhang gülümsedi. "Bir kadının bir işletmeyi yönetebileceğine inanmıyor musun?"

Esen sık sık eşlerine, Ouyang'ın hiç tanık olmadığı ve gerçekten var olduğuna inanmadığı bir kabiliyet atfederdi. Bütün erkekler, gördüklerinin nesnel bir gerçek olduğu konusunda daima ısrar etseler de kadınlara gelince taraflıydılar. Ouyang diplomatik bir şekilde, "Fazla alçakgönüllüsün. Kendi katkılarını küçümsüyorsun," dedi.

"Hiç de bile. Ben de senin gibi bir generalim. Sen efendin Lord Esen'in emirlerini yerine getiriyorsun; ben de kendi efendimin emirlerini yerine getiriyorum. Kendi alanımdaki yeteneklerimi biliyorum ancak ticaret söz konusu olduğunda sığ bir vizyonum olduğunun da farkındayım. Bayan Zhang'ın hırsına hizmet ediyoruz ve onun kararıyla size sadakat gösteriyoruz. Onu hafife alanlar genelde pişman olur."

Bayan Zhang'dan bahsederken Zhang'ın sesi belli bir tona bürünüyordu ama bunu deşifre etmek çok çaba gerektirecek gibi görünüyordu. Bunun yerine, Ouyang ikisine de birer içki doldurdu. "O hâlde ortaklığımız sağlam: Sınırları genişlemiş bir Büyük Yuan'da, ticari girişimleriniz başarılı olsun."

Zhang kadehini kaldırdı. Bir an için gözleri Ouyang'ın arkasına kaydı, masalar arasındaki boş alanda bir şey ilgisini çekmişti. Bu sefer Ouyang o bakışı tanıdı. Büyük Han'ın suratında beliren uzak bakışla aynıydı ve Ouyang bunu fark eder etmez, arkadan izlenmenin soğuk, keskin dehşeti kapladı içini. Boynundaki bütün tüyler diken diken oldu. Orada hiçbir şey olmadığını bildiği hâlde, yine de dönüp savaşma dürtüsüyle titredi.

Sonra ışık değişti ve korku yavaş yavaş azaldı. Zhang, masanın karşısından ona gülümsüyordu. "Şerefe."

İçkilerini yudumlarken, Şansi Askeri Valisi Bolud'un Büyük Han'ın masasına yaklaşmasını izlediler. Oğulları da peşinden geldi. En küçükleri olan Altan en sondaydı.

"Görünüşe göre çocuk iyi bir izlenim bırakmak istiyor," dedi Zhang, Altan'ın yanında dört hizmetçi tarafından taşınan büyük örtülü kutuyu kastederek.

"Bu tür çabaları generalini memnun etmeye harcasa daha iyi olur," dedi Ouyang. Ast rütbede biri hakkında generallere ya-

kışmayan bir rahatsızlık gösterdiğinin farkındaydı ancak bunu umursamakta güçlük çekiyordu. "Ona tahammül edemiyorum. Ne yazık ki Henan Prensi, Kızıl Türbanlıları başarılı bir şekilde bastırmak için Bolud'un desteğine ihtiyacımız olduğuna inanıyor. Ama Bolud'un sağladığı tek şey sayı üstünlüğü! Sayılar her zaman başka yerlerde bulunabilir, değil mi?"

"İmparatoriçe'nin de gözden düşmesiyle, Bolud artık büyük bir balık değil," dedi Zhang düşünceli bir şekilde.

Altan, yüksek masanın önünde hizmetçilerine işaret etti ve kutunun örtüsü kaldırıldı. Sarhoş insanlarla dolu ortamın o şamatasında bile, kutunun içeriği aniden nefeslerin kesilmesine ve bir sessizlik çökmesine neden oldu.

Kutu, içinde çok güzel bir av çitası bulunan bir kafesti. En nadide ve en imrenilen hediyelerden biri olan bu hediyenin tedariki çok uzun bir sürede ve büyük sıkıntılarla sağlanmış olmalıydı. Maliyeti hesaplanamazdı.

Hayvan ölüydü.

Büyük Han geri çekildi. Hiddetle kaşlarını kaldırarak gürledi, "Bu hakaret ne anlama geliyor?"

Oradaki herkes hakaretin anlamını biliyordu: Ölü bir hayvan, Büyük Han için de aynı şeyi dilemekten başka bir anlama gelmezdi. Bu en büyük ihanetti.

Ağzı bir karış açık, beti benzi atmış bir hâlde kafese bakan Altan, dizlerinin üzerine çökerek masumiyetini haykırmaya başladı. Babası ve erkek kardeşleri, kendilerini onun yanına attılar ve birbirlerini bastırarak bağırmaya başladılar. Büyük Han, gözlerinde ölümcül bir öfkeyle tepelerine dikildi.

Zhang, "Bunu beklemiyordum," dedi.

Ouyang kendini gülerken buldu. Kendi kulağına bile histerik geliyordu. O kadar içmiş olmasına rağmen hâlâ kopamadığı uzak bir yanı, beklenmedik bir hediye aldığını fark etti. Yüksek sesle, "Ah, o piç benim saygımı kazandı," dedi.

"Ne?"

"Altan'ı sevmeyen tek kişi ben değilim."

Büyük Han tekrar bağırdı, "Bundan kim sorumlu?"

Bolud, başı neredeyse Büyük Han'ın ayağına gelene kadar öne sürünerek haykırdı, "Bağışla beni, Büyük Han! Bununla hiçbir alakam yok. Bunun hakkında hiçbir bilgim yok!"

"Nasıl olur da oğlunun suçu babasının da suçu olmaz!"

İmparatoriçe aniden ayağa fırladı, kırmızı ve altın süsleri parlayıp sallandı. Büyük Han'ın tüm kadınları arasında geleneksel Moğol şapkasını takan tek kişi oydu. İmparatoriçe titrerken şapkanın uzun sütunu fener ışığının altında yükselip dans eden gölgeler oluşturuyordu. Kadın haykırdı, "Büyük Han! Bu işe yaramaz kadın babam için sizden af diliyor. Lütfen bununla bir ilgisi olmadığına inanın. Suç oğlanda. Lütfen vereceğiniz cezayı bir tek o çeksin!"

Büyük Han'ın ayaklarına diz çöküp titreyen Altan, küçük ve acınası görünüyordu: Ailesi tarafından terk edilmiş bir oğlan.

Üçüncü Prens, yüzünde küçük bir gülümsemeyle İmparatoriçe'yi izliyordu. Elbette, onun yerini alması için Cennet'in gözdesi bir oğul doğurabilecek kadından hiç hoşlanmıyordu.

Üçüncü Prens'in bakışını gören Zhang, "O mu?" diye sordu.

Ouyang başını sandalyesine yasladı. Az önce olanların ona faydasından duyduğu zevk, korkunç bir üzüntüyle karışmıştı. Tenteli alan parladı ve etrafında titreşti. Parçası olmadığı ama karanlık kaderine doğru giderken içinden geçtiği bir dünya. Cevap verdi, "Hayır."

"Götürün onu!" diye gürledi Büyük Han ve iki muhafız öne fırlayıp Altan'ı dirseklerinden yukarı çekti. "Cennet'in Oğlu'na ettiğin bu ağır hakaretten dolayı seni sürgüne mahkûm ediyoruz!"

Altan sürüklendi, şoktan eli ayağı tutmuyordu.

Parıldayan masaların karşısında Ouyang, Lord Wang'ın olan biteni memnuniyetle izlediğini gördü, bir kedininkini andıran gözleri keyiften kısılmıştı.

***

"Bu," dedi Chaghan. "Bu senin işin, Wang Baoxiang!"

Babalarının gerinin içinden bile, Esen o gece olanları tartışmak için gerden gere koşuşturan insanların curcunasını duyabiliyordu. Esen kampın diğer ucuna yürürken Bolud'un hanesinin çoktan toplanıp ortadan kaybolduğunu görmüştü: Geriye yalnızca çimlerdeki yassı daire izleri kalmıştı.

Chaghan, Baoxiang'ın tepesinde duruyor, fenerler sanki öfkesinin etkisiyle savruluyormuş gibi sallanıyordu. Prens, evlatlık oğluyla aynı boydaydı ama genişliğinden ve kabarık sakalıyla örgüleri yüzünden çok daha iri görünüyordu.

Baoxiang küstahça babalarının gözlerinin içine bakarken Esen yüzünü buruşturdu. Tıpkı Chaghan gibi, Esen de Şansi birliğinin çöküşüne kimin sebep olduğunu ânında anlamıştı. En azından Baoxiang bir erkeğin yapması gerektiği gibi hakarete karşılık vermişti. Öte yandan, bu alçak bir saldırıydı: Bir korkağın vereceği bir tepkiydi.

Esen tanıdık bir hayal kırıklığı dalgası hissetti. Baoxiang neden daha uyumlu olup ondan bekleneni yapamıyordu ki? Esen kendi mesleği için biçilmiş kaftan olabilirdi ama babasının beklentilerini yerine getirmekte hiç zorlanmamış veya kişisel fedakârlıklarda bulunmamış da değildi. Bu bir oğulun *yaptığı* bir şeydi. Ama Baoxiang reddediyordu. Bencil, zor biriydi ve Esen için onu anlamak imkânsızdı.

Baoxiang, "Yapanın ben olduğunu düşünmek için bir nedenin var mı, baba?" dedi.

"Olmadığını söyle."

Baoxiang sırıttı. Ancak bu meydan okumanın altında çürük bir şey vardı.

"Seni bencil yumurta! Kendi küçük intikamını, bu ailedeki herkesin sorunlarından üstün tutmaya nasıl cüret edersin! Eğer Bolud öğrenirse—"

"Bana teşekkür etmelisin! Bir an için düşünme zahmetine girseydin, Bolud'un artık mecliste gözden düştüğünü, nihayet adım atma şansın olduğunu fark ederdin!"

"Teşekkür etmekmiş! Nasıl olur da hiç utanıp sıkılmadan

bunu *bizim* için yaptığını söylersin? Bolud'un desteği olmadan uğruna savaştığımız her şey kaybolacak! Hanemiz mahvolacak! Atalarının mezarlarına bu kadar kolay mı tükürüyorsun?"

"*Bolud'a ihtiyacın yok*," diye bağırdı Baoxiang. "Muhtaç olmaktan kurtulmana yardım etmek için her şeyi yapmadım mı? O soytarıya ihtiyacın olduğunu düşünmeyi bırak ve gücü eline alma cesaretini göster! Beklersen kendiliğinden sana geleceğini mi sanıyorsun?"

"Bana yardım mı ettin?" Chaghan'ın sesi bir kılıcın çeliğini eritebilirdi.

Baoxiang gevrek bir kahkaha attı. "Ah. Çok şaşırdım. Bunca zamandır senin için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok. Öğrenecek kadar bile umursamıyorsun! Hâlâ bir mülkün olmasının tek sebebinin ben olduğumun farkında değil misin? Yollar, sulama ve vergi tahsilatları olmadan, Büyük Han'a hizmet etmeye devam edecek kadar bile ödeneğin olacağını mı sanıyorsun? Onun gözünde seni değerli kılan tek şey ordun ve *bir ordun bile olmazdı*. Bir yanda isyancılar, diğer yanda Bolud tarafından toprakları yutulan, ayvayı yemiş bir taşralıdan başka bir şey olmazdın!"

Esen, Baoxiang'ın adına büyük bir utanç duydu. Esen ve Ouyang'ın, onlardan önce de Chaghan'ın yaptığı işi, Baoxiang'ın günlerini dolduran evrak işleriyle aynı kefeye koymaya çalışmanın kendisine ne kadar kötü yansıdığını görmüyor muydu?

Chaghan tükürürcesine, "Kendini bir dinle. *Sulamaymış*. Biz Moğol'uz! Biz *çiftçilik* yapmayız. Çukur kazmayız. Ordularımız Büyük Han'ın güneydeki koludur ve Büyük Yuan var olduğu sürece ailemiz onu onur ve şerefle savunacaktır."

"Ağzından çıkan saçmalığa gerçekten inanıyor musun?" Baoxiang dudak büktü. "Belki de yeterince açık konuşmadım. Ben olmasaydım Henan çoktan düşmüş olurdu, Bolud'un desteğini alsanız da almasanız da. İsyanlar, yandaşlarına bizim veremediğimiz her şeyi vadediyor. Bu nedenle, köylülerin açlıktan ölüyorsa, askerlerin maaş almıyorsa, sana, Moğollara veya Büyük Yuan'a sadık kalacaklarını düşünme. Hiç düşünmeden isyana katılırlar. Bunu yapmamalarının tek sebebi *benim* yönetmem,

vergilendirmem ve idare etmem. Maaşlarını ödeyip ailelerini felaketten kurtarıyorum. *Ben Yuan'ım*. Onu, sizin kılıçlarınızın kaba kuvvetiyle yapabileceğinizden çok daha fazla muhafaza ediyorum. Ama içten içe beni yine de değersiz görüyorsunuz, değil mi?"

"Büyük Yuan'ın çökebileceğini ima etmeye nasıl cüret edersin!"

"Bütün imparatorluklar çöker. Ve eğer bizimki çökerse, bir Moğol olarak *sana* ne olacak, baba?

"Ya sen? Sen hangi tarafta olacaksın? Bir Manzi misin, yoksa bir Moğol mu? Seni bizden biri olarak yetiştirmek için her şeyi yaptım ama bize sırtını dönüp piç babanın adamlarına mı katılacaksın?"

Baoxiang beyninden vurulmuşa döndü. "Piç babam mı?" diye tısladı. "Kanını taşıdığım babam mı? Kelimelerin sana ihanet ediyor, *Chaghan*. Sen beni asla sizden biri olarak yetiştirmedin. Beni asla olduğum gibi kabul etmedin; senin için yaptığım onca şeyi görmedin bile, sırf kardeşim gibi değilim diye!"

"Seni Manzi pisliği, köpek soyu! Korkak ve zayıfsın. Kimse seni istemiyor. *Ben* seni istemiyorum." Chaghan uzun adımlarla ilerledi ve elinin tersiyle Baoxiang'a bir tane patlattı. Baoxiang düştü. Bir an sonra, ağzının köşesine dokunarak yavaşça dizlerinin üzerine doğruldu. Chaghan kılıcını kürsüsünden kaptığı gibi kınından çıkardı.

Esen'in savaşçı içgüdüsü Chaghan'ın niyetini fark etti. Baoxiang'a karşı duyduğu tüm hayal kırıklıklarına rağmen, sinir bozucu, imkânsız, domuz kafalı kardeşinin bu dünyadan silinmesini hayal bile edemezdi. "Baba!" diye bağırdı Esen.

Chaghan onu görmezden geldi. Adam o kadar büyük bir öfkeye kapılmıştı ki çıplak kılıcı lamba ışığında titriyordu, Baoxiang'a, "Hain kelleni vuracağım. Gerçek bir Moğol gibi ölmek sana fazla gelir," dedi.

Baoxiang oturduğu yerden kafasını kaldırıp baktı. Ağzından kan akıyordu; yüzü nefretle buruşmuştu. "Yap o zaman. Yap şunu!"

Chaghan hırladı. Kılıcı parıldadı. Ama aşağı inmedi: Esen gerin diğer ucuna fırlayıp babasının bileğini yakalamıştı.

"Bu ne cüret!" dedi Chaghan, Esen'in kavramasından kurtulmaya çalışarak.

"Baba!" dedi Esen tekrar, cüret edebildiği kadar güç uygulayarak. Bıraktığı anda Baoxiang'ın öleceğini biliyordu. Bıkkınlıktan avazı çıktığınca bağırabilirdi. Ölüme direnirken bile Baoxiang sorun çıkarıyordu. "Yalvarırım, canını bağışla." Babasının bilek kemikleri, kavrayışının altında takırdadı, ta ki Chaghan nefesi kesilerek kılıcı düşürene kadar.

Elini hışımla geri çeken Chaghan'ın saf öfke dolu bakışları Esen'in üzerinde gezindi ve bir katiyetle Baoxiang'a çevrildi. Bir an için konuşamıyor gibiydi. Sonra uğursuz, boğuk bir sessizlikle, "Seni ailemize aldığım güne lanet olsun. Seni on sekiz kuşak lanetli atadan gelen piç kurusu Manzi. Bundan böyle gözüm görmesin seni!"

Adamın gidişinin üzerinden uzun bir süre geçene kadar Baoxiang yumruklarını açmadı. Tedbirliliği hafif bir titremeyle çelişirken, kıyafetinin kolundan bir mendil çıkardı ve ağzını sildi. İşi bitince başını kaldırıp Esen'e buruk bir gülümsemeyle baktı.

Esen söyleyecek bir şey bulamadı. Bu âna kadar, Baoxiang'ın sadece *denerse*, hâlâ Chaghan'ın istediği oğul olabileceğine gerçekten inanmıştı. Ama artık bunun başından beri imkânsız olduğunu biliyordu.

Aklını okuyormuş gibi, Baoxiang basitçe, "Gördün mü?" dedi.

Gerler ay ışığının altında gümüşi parlıyordu. Tepelerinden çıkan duman semavi nehirler gibi yukarı doğru süzülüyordu. Ouyang, kamptan geçerek Henan Prensi'nin atlarının uzun iplerle iki yüksek çadır direği arasına gerilmiş bir havai hatta bağlı olduğu yere doğru ilerledi. Yalnız bir figür, yanında toplanmış büyük at gölgeleriyle birlikte hattın ortasında duruyordu.

Ouyang çıkagelirken Esen etrafına bakmadı. En sevdiği atın burnunu okşuyordu, ay ışığında siyah görünen uzun, kestane renkli bir attı. At, bir farkındalıkla kulaklarını dikti, tam olarak

Ouyang'ın yönüne doğru değildi. Ouyang'ın kendisine de değildi, diye düşündü huzursuzca, arkasında görünmeyen her neyse onaydı. Kendi kısrağı birkaç atın ilerisinde bağlıydı. Kısrak, Ouyang'ı fark ettiğinde, ipini hat boyunca sürükledi, araya giren tüm ipleri bir araya getirip seyislerin sabah ona lanet yağdıracağı bir arapsaçı hâline getirdi ve onu burnuyla dürttü.

Esen'in omuzları sefaletle kasılmıştı. Onun ve Lord Wang'ın az önce Chaghan'la ne tür bir konuşma yaptıklarını söylemesi kolaydı. Esen'in asil profiline bakarken, bir an için Ouyang'ın tek yapmak istediği onun mutsuzluğunu hafifletmek oldu. Ouyang, Esen'in acı çektiğini görünce kendi acısını hissetti ve bunun yüz, bin, on bin ile çarpıldığını hayal etmeye çalıştı. Edemedi. Düşündü: *Hâlâ sarhoşum.*

"Baban ve Lord Wang. Nasıldı?" diye sordu.

Esen iç çekti. Her zamanki şen şakraklığı yoktu. Bu da Ouyang'ın aklına, sabah ateşe gidip de köz yerine sadece soğuk gri taşlar bulmayı getirdi. İçini bir üzüntü kapladı. "Biliyorsun demek. Elbette biliyorsun. Herkes mi biliyor?"

"Bilmiyorlar ama şüpheleniyorlar. Yanılıyorlar mı?"

Esen arkasını döndü. Ouyang'ın kısrağına bakıp, "Ona ne isim verdin?" diye sordu.

"Vermedim." Ouyang kısrağın burnunu okşadı. "Bana ne kadar iyi hizmet ettiği konusunda bir fark yaratır mı?"

Esen üzgün bir şekilde güldü. "Sence de bu fazla duygusuzca değil mi?"

"Kılıcına isim veriyor musun? Askerler atlarına fazla bağlanıyorlar. Savaştayız, atlar er geç ölecek."

"Bakıyorum da hediyeme çok değer veriyorsun," dedi Esen alaycı bir ifadeyle.

Kafası dolu olmasına rağmen, Ouyang gülümsedi. "İyi bir hediye. Onu armağan edene daha çok değer veriyorum."

"İnsanların atlara bağlanması normal. Ya da diğer insanlara." Esen yine iç çekti. "Sen bağlanmıyorsun ama. Her zaman herkesi uzaklaştırıyorsun. Bunda ne buluyorsun, yalnızlıkta? Ben

dayanamazdım." Hayvanların sıcak kokusu yükseldi etraflarında. Uzun bir an sonra Esen, "Ben orada olmasaydım babam onu öldürürdü," dedi.

Ouyang bunun doğru olduğunu biliyordu, tıpkı Esen'in buna izin verebileceği olası bir dünyanın var olmadığını bildiği gibi. Bu düşünce tatlılık, özlem ve acının karışımı bir duyguyla deldi geçti onu.

"Buna inanmıyordum," dedi Esen. "Önceden. Belki de... belki de sadece görüş farklılıkları vardır diye düşünüyordum. Uzlaşabileceklerini düşünüyordum."

Ouyang'ın sonsuza dek korumak istediği saflık buydu. Esen'in koca kalbi ve herkese duyduğu basit, güven veren inancı. Kendini konuşmaya zorladı ve, "Wang Baoxiang'a dikkat etmelisin," dedi.

Esen kasıldı. "Sen bile onun için aynı şekilde mi düşünüyorsun?"

"İmparatoriçe'nin kardeşini mahvetti. Hem de ne için, birkaç hakaret için mi? Babanın ondan aldığı birkaç hane için mi? İnsan, acaba başka neler yapabilir diye düşünüyor." Ouyang, Esen'in boynu sıkılsa bile sahibine sevgi ve güvenle bakacak, onu yalamaya ve kuyruğunu sallamaya çalışacak bir evcil hayvana benzediği gibi acı bir düşünceye kapıldı. İçi acıyarak devam etti, "İnsanlara fazla güveniyorsun. Bunun için seni takdir ediyorum. İnsanları uzaklaştırmak yerine yaklaştırmayı tercih ettiğin için. Ama bir gün bu yüzden incineceksin. Yaralı bir tilkiyi kucağına alıp seni ısırmamasını bekleyebilir misin? Birine verebileceğin en büyük zarar, onu utandırmaktır. Bunu asla unutamaz. Ve Wang Baoxiang utandırıldı."

Esen karşılık verdi, "Baoxiang benim kardeşim!"

Ouyang, atının boynundaki dökülen kış kürkünün topaklarını ağır ağır taramaya devam etti.

Esen daha sessiz bir şekilde, "O benim kardeşim," dedi tekrar.

Ay ışığında uzun süre konuşmadan durdular, gölgeleri gümüşi çimen denizi boyunca uzanıyordu.

***

Av günü, sıcak ve parlak bir şekilde doğdu üzerlerine. Soluk sarı bulutlar gökyüzünü sancaklar gibi renkli çizgilere boyamıştı. Ayaktaki görevliler, uzun otların arasında ilerleyerek oyuna çağırmak için davul çalıyorlardı. Soylular da takip ediyordu. Bir çiçek tarlasının tüm renkleriyle ovayı kaplayan yüzlerce atlı erkek ve kadının görüntüsü, imparatorluğun en büyük gösterilerinden biriydi. Herhangi birinin keyfini yerine getirmek için yeterli olmalıydı ama Ouyang'ın ruh hâli düzeltilemez bir şekilde kasvetliydi. Akşamdan kalma hâli hak ettiğini bulmuş gibi hissettiriyordu. Aynı zamanda, bulunduğu durum gerçek dışı geliyordu. Bunca zaman sonra, o an gelmiş gibi görünmüyordu.

Esen kendini neşeli olmaya zorlayarak atını yukarı sürdü. En sevdiği kuş olan pençeli ayakları Ouyang'ın yumrukları kadar büyük bir dişi kaya kartalı, eyer kaşının üzerine tünemişti. Esen dalgın dalgın hayvanın sırtını okşadı. Onun gözünde kuş, insan kızlarından daha değerliydi ve Ouyang onun, Esen'in sefer sırasında saraydaki özlem duyduğu tek canlı varlık olduğunu düşünüyordu. "Neden bu kadar asık suratlısınız, generalim? Bugün zevk için at biniyoruz. Bundan keyif almamız için yeterince nadir bir durum değil mi?" Hizmetkârları, örgülerine gerekli özeni göstermemişti; çoktan çözülmeye başlamışlardı, saç telleri esintiyle uçuşuyordu. Ouyang, onun Henan Prensi ve Lord Wang arasındaki çatışmayı düşünmekten kaçınmayı kafasına koyduğunu ve çoğunlukla başarılı olduğunu görebiliyordu. Esen her zaman çatışan duygu ve düşüncelerini birbirinden ayrı tutmada iyi olmuştu. Bu görünüşe göre Ouyang'ın kaybettiği bir yetenekti. Bir ömür boyu kendi duygularını ayrı tuttuktan sonra, şimdi hepsi durdurulamaz bir kanamayla birbirine karışıyordu.

Büyük Han'ın hususi grubu biraz ileride, kaplanların bulunabileceği kayalık tepelere doğru ilerliyordu. Ouyang, kar leoparı kürküyle göz kamaştıran Büyük Han'ı seçebiliyordu. Chaghan, Bolud'un yokluğundan yararlanarak onun yanında at sürüyordu. Ortama yaraşır biçimde, Henan Prensi genellikle küçümsediği türden abartılı saray kıyafetleri giyiyor ve muhteşem, genç bir ata biniyordu. Moğolların spora dönüştürdüğü kurt, ayı ve kap-

lan avlarında dayanmak üzere eğitilmiş gürbüz Moğol atlarının aksine, Chaghan'ın yeni bineği, hızları ve güzellikleri nedeniyle ejderha atları olarak bilinen değerli batılı ırklardan biriydi. Narin ve huysuz olduğu göz önüne alınırsa, av için kötü bir seçimdi ama Ouyang, Chaghan'ın mantığını anlıyordu: Bu, isyancılara karşı gösterdikleri çabalar için Büyük Han'ın verdiği ödülün bir parçasıydı. Hükümdarın zevkini pohpohlamak onun yararınaydı.

Tepeler kuru ve tümsekliydi. Yollar, derin yarıkların kenarları boyunca kıvrılıyor ve uçurumların dik yüzlerinin altından geçiyordu. Helikonya ağaçları, ev büyüklüğündeki kayaların çatlaklarına tutunmuş, geçmiş yıllardaki avcı gruplarının iyi şans dualarından kalan tek tük kurdelelerle süslenmişti. Çiftler ve gruplar tercih ettikleri av hayvanını takip etmek için ayrıldıkça, büyük avcı grubu kitlesi yavaş yavaş seyreldi. Aklında kendine özgü bir hedefi olan Ouyang, "Lordum, bir dağ keçisi gördüm; ben bu taraftan gideceğim," dedi.

Hayatında ilk kez Esen'e yalan söylemişti.

"Emin misin?" dedi Esen şaşkınlıkla. "Ben görmedim. Ama eminsen, çabuk yakalayalım. Sonra kaplan avı için Büyük Han'a tekrar katılabiliriz."

Ouyang başını iki yana salladı. "Benimle zamanınızı boşa harcamayın. En iyisi siz, Büyük Han'a katılıp yeteneklerinizi görmesine izin verin." Esprili bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Diğerleri sadece sabit hedefleri vurmaya alışkınlar, bu yüzden iyi iş çıkaracağınıza eminim. Öğle yemeği için ara verdiğimizde sizinle zirvede buluşuruz."

Esen itiraz edemeden Ouyang kısrağını uzağa sürdü. Gözden kaybolur kaybolmaz durdu ve dizginleri gevşetti. Bu küçük hareket beklentiyle doluydu: tıpkı bir rakibe hakaret etmek ve cevabını beklemek arasındaki an gibi. Kaderin karşılık vereceğinden hiç şüphesi yoktu. Kader dünyanın düzenini oluştururdu ve Ouyang bir başlangıcı ve sonu birleştiren bir iplikten başka bir şey değildi.

Bir an, kısrağı orada öylece durdu. Sonra kulakları o tanıdık farkındalık bakışıyla dikildi ve patika boyunca generalin hedefi-

nin gerektirdiği yüksekliğe doğru istikrarlı bir şekilde ilerlemeye başladı. *Yol gösterilmiş gibi.* Kısrağın ne tür görünmeyen kılavuzları takip ediyor olabileceği düşüncesiyle Ouyang'ın tüyleri diken diken oldu. Kısrağının sert zemini döven toynakları ve sarıasma kuşlarının şarkısı dışında yol sessizdi. Etrafını saran sıcak kaya ve toprak kokusu, onlardan daha keskin bir çam ve ardıç kokusuyla bölündü. Aynı anda iki yerdeymiş gibi hissediyordu fakat her ikisinde de varlığı belli belirsizdi. Hem burada –hiç olmadığı kadar özgür ve yalnızdı– hem de gelecekteydi, olacakları şimdiden görebiliyordu.

Yükseğe çıktıkça ağaçlar daha da inceldi. Kısrağını yürümeye bıraktı ve çevresini taradı. Bir kurt bulmak için mükemmel bir yer olduğunu gördüğüne hiç şaşırmadı. Ve sonra, yolun hemen aşağısında, bölgedeki her yırtıcı için kusursuz bir hedef olan tanıdık, kiraz kırmızısı bir elbise gördüğünde, kendi kendine ekledi: *Ya da bir kurdun sizi bulabilmesi için.* Lord Wang manzaraya bakan bir kayanın üzerinde oturmuş bir şeyler okuyordu, atını da yanına bağlamıştı. Ouyang, onun dalgın havasından, bir süredir orada olduğunu tahmin etti: Muhtemelen avı erken terk etmiş ve biraz yalnız kalmak için buraya gelmişti.

Bir ürperti aldı manzarayı. Bir şey eksikti: Sarıasmalar şakımayı bırakmıştı. Ouyang'ın kısrağı da kulakları kıvrılarak ürperdi fakat ses çıkarmaması için iyi eğitilmişti. Bu tam da Ouyang'ın aradığı şeydi fakat onu sadece acıya boğdu. Her şey mükemmeldi: İhtiyacı olan her şey altın tepside ona sunulmuştu. Mükemmeldi çünkü kaderi kaçınılmazdı ve ne düşündüğü, hissettiği ya da yaptığı önemli olmaksızın gerçekleşecekti.

Olan bitenden habersiz olan Lord Wang, hâlâ aşağıda okuyordu. Ouyang, sapkın bir merakla, lordun içinde bulunduğu tehlikeyi fark etmesinin ne kadar süreceğini görmek istedi. *Fark ederse tabii.*

Nihayetinde, fark eden Lord Wang'ın atı olmuştu. Kişneyerek ipini kopardı ve patikadan aşağı koşturmaya başladı. Lord Wang bir irkilmeyle başını kaldırıp baktı ve sonra ayağa fırladı. Sinsice ilerleyen bedenler, bulut gölgeleri gibi taş zeminde akıyor, kaya-

ların arkasından ve derelerden çıkıp Lord Wang'ın atının ardından akın akın patikadan aşağı iniyordu. *Kurtlar.*

Bir kurt sürüden koptu ve uzun bacaklarıyla Lord Wang'a doğru ilerlemeye başladı. Hareketleri yavaş ve ölçülüydü: Başarısından emin bir yırtıcı. Lord Wang tam bir hamle yapacaktı ki öylece kalakaldı ve Ouyang, yayının eyerine bağlı olduğunu fark ettiğinde adamın yüzünde beliren dehşeti gördü. Arkasına attığı hızlı bir bakış, Ouyang'ın zaten bildiği şeyi gösterdi ona: Geri çekilecek hiçbir yer yoktu. Seçtiği güzel manzara onu tuzağa düşürmüştü.

"Gel bakalım!" diye bağırdı Lord Wang kurda. Sesi korkudan bir oktav yükselmişti. "Seni alt edemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Lord Wang kitabını kurda attığında Ouyang kasvetli ruh hâline rağmen neredeyse gülecekti. Kurt çevik bir şekilde kitaptan kaçtı ve ilerledi, kuyruğu aşağıdaydı ve omuz kasları dalgalanıyordu. Ouyang okunu fırlattı.

Kurt fırladı: savrularak Lord Wang'ın ayaklarının hemen altındaki toprağa çarpıp debelenen bir karaltı, Ouyang'ın oku yan tarafına gömülmüş.

Lord Wang keskin bir hareketle başını kaldırdı. Bitkin suratı aşağılanma duygusuyla kırılgan ve hırçındı. "General Ouyang. Bunu daha önce yapamaz mıydın?"

"Arkama yaslanıp olanları izlemediğim için lordumun minnettar olması gerekmez mi?" dedi Ouyang kaderciliğe pervasız kalarak. Atından inip yamaçtan aşağı, Lord Wang'ın bulunduğu yere ilerledi. Lordu görmezden gelerek şaşırtıcı derecede ağır leşi sırtladı, sonra tekrar yukarı çıktı ve onu kısrağının omuzlarına astı. At, kulaklarını yatırıp gözlerini akı görünecek kadar kocaman açsa da en iyi Moğol atlarına yaraşan cesur bir tavırla, Ouyang eyere geri atlarken kıpırdamadı.

Ouyang elini Lord Wang'a uzattı. "Neden sizi Prens'e geri götürmüyorum, lordum? Sürüsündeki yedek atlardan birini alabilirsiniz."

"Sence de babam beni görmektense kurtlara yem olmamı yeğlemez miydi?" dedi Lord Wang tükürürcesine. Ouyang, ağabeyinin hadımı tarafından kurtarıldığını herkesin öğrenmesiyle

yaşayacağı aşağılanma karşısında geri yürümesi için gereken saatleri tarttığını görebiliyordu.

Ouyang bekledi ve lord nihayet, "*Pekâlâ*," dediğinde hiç şaşırmadı. Adam, Ouyang'ın elini görmezden geldi ve arkasından ata bindi. "Ne bekliyorsun? Hadi gidip şu işi bitirelim."

Büyük Han'ın grubu öğle yemeğini inişli çıkışlı tepelerin ve ötesindeki çayırların olağanüstü manzarasını gözler önüne seren çıplak, yuvarlak tepeli bir zirvede yemişti. Ouyang ve Lord Wang, iki kişi bir ata binmeleri nedeniyle yavaş seyahat ettikleri için onlar vardığında herkes çoktan kalkmaya hazırlanıyordu. Ouyang, yerinde durmayan püskül kuyruklu ejderha atını dizginlerken atlarının üzerindeki bir grup soyluyla sohbet eden ve mor renkler içinde kolayca ayırt edilebilen Chaghan'ı görebiliyordu. Ouyang, son düzlüğe tırmanırlarken kısrağını dikkatli bir şekilde yönlendirdi. Zirvenin çevresinde ve patikaların kenarlarında zemin dik bir şekilde alçaldı ve o, benzer bir arazide birden fazla adam kaybedecek kadar uzun bir süredir generallik yapıyordu.

Henan Prensi'nin seyisleri ve uşakları, soylulardan biraz uzakta, eğimli bir zeminde toplanmıştı. Ouyang ve Lord Wang yukarı çıkarken yedek atlar ölü kurdun kokusunu alıp tepinmeye başladılar. Seyisler, bırakın ona dik dik bakmayı, doğrudan bir generale bakacak kadar cesur olmayabilirlerdi fakat Ouyang, ona küfrettiklerini biliyordu: Eğer bir at uçurumdan aşağı düşerse, bu onların da canına mal olurdu.

"Sen," dedi Lord Wang en yakındaki seyise, neredeyse bir kurt tarafından yenilmemiş birinin özgüveniyle attan inerken. "Bana şu yedek atlardan birini getir."

Seyis donakaldı. Suratında, dayak yemek ve buharda pişmek arasında bir ölüm seçeneği sunulmuş birinin ifadesi vardı. "Lord Wang..." dedi titrek bir sesle.

Lord Wang sabırsızlıkla, "Ee?" dedi.

"Lordum," dedi seyis sinerek. "Bu değersiz hizmetçi en naçizane özürlerini sunuyor. Ama... bu mümkün değil."

"Ne?"

"Henan Prensi'nin kesin emirleri bu şekilde," diye fısıldadı talihsiz adam.

"Henan Prensi... ata binmeme izin verilmeyeceğini *emretti*... öyle mi?" Lord Wang'ın sesi yükseldi. "Peki, yakında sahip olmama izin verilmediğini öğreneceğim başka ne var? Yemek için, yakacak odun için ona yalvarmam gerekecek mi?"

Seyis, Lord Wang'ın omzunun üzerinde bir şey gördü ve en büyük dileği bir pangolin gibi tortop olmakmış gibi bir ifade belirdi yüzünde. Chaghan öfkeli bir suratla onlara doğru geliyordu: Kasırganın habercisi mor bir fırtına bulutu gibi. Onlara yaklaşırken, adamın gergin atı kurdun kokusunu aldı ve ürktü. Chaghan onu oldukça sert bir şekilde dizginledi ve gözlerini Lord Wang'a dikti.

Lord Wang solgun ve meydan okuyan bir şekilde karşılık verdi bakışlarına. "Yani, kendi babamın beni evlatlıktan reddettiğini *hizmetkârlardan* tesadüfen mi öğrenecektim?"

Chaghan soğuk bir tavırla karşılık verdi, "Baban mı? Bu ismi kullanma hakkını kaybettiğini açıkça belirttiğimi sanıyordum. Keşke kardeşim seni almadan önce ölseydi! Yıkıl karşımdan. Defol!"

Chaghan'ın atı gözlerini devirdi ve güzel başını bir o yana bir bu yana savurdu. Chaghan usta bir biniciydi ve normal şartlar altında kurt kokusundan giderek artan rahatsızlığına rağmen en eğitimsiz atı bile kontrol edebilirdi.

Ama dikkati dağılmıştı ve sabırlı olacak havada değildi. Şaşırmış ve sinirlenmiş bir şekilde atın kafasını çekiştirdi. "Seni çürük kaplumbağa evladı..."

Seyisler ve görevliler dağıldı. Ouyang tek başına ikiliye doğru ilerledi. Onun bu planlı hareketi, koreografisi yapılmış bir dans gibi hissettiriyordu fakat yalnızca izliyormuş gibiydi. Kısrağı tam olarak çarpmadan Chaghan'ın yanından geçti ve ölü kurdun kürkü Chaghan'ın atının boynuna sürtündü. Burun delikleri zaten yırtıcı hayvanın kokusuyla dolmuş olan zavallı hayvan için bu dokunuş çok fazlaydı. Yükseğe sıçrayıp narin bacaklarının üzerine kötü bir iniş yaptı ve bir çığlıkla omzunun üzerine düştü. Mu-

cizevi bir şekilde, Chaghan ezilmemek için kendini kurtarmayı başardı. Yere düşüp yuvarlandı. Bir an için hepsi bu kadarmış gibi göründü – derken yamaç onu yakalayıverdi. Adam giderek daha hızlı yuvarlanırken uzuvları âdeta ritim tutuyordu, sonra uçurumun kenarından düşüverdi ve gözden kayboldu.

"Baba!" Lord Wang'ın sesi, üstündeki ipekten elbiseye aldırmadan, kendini uzunlamasına uçurumun kenarına atarken korkudan tizleşmişti. Ouyang, daha iyi görebilmek için boynunu uzattığında, şaşkınlıkla Chaghan'ın aslında düşmediğini gördü. Prens her nasılsa bir eliyle bir çıkıntıyı yakalamıştı ve diğer eliyle Lord Wang'ın eline uzanmaya çalışıyordu. Bu endişe verici olmalıydı fakat Ouyang, okunu kurda fırlattığında olduğu kadar soğukkanlı bir şekilde emindi. Olaylar kaderin öngördüğü şekilde gelişiyordu; gidebilecekleri tek bir yol vardı.

İki elin birbirini kavradığını gördü. Lord Wang, "General, yardım et!" diye bağırırken, boynundaki damarlar gösterdiği çabayla kabarmıştı.

Ouyang atından inerken biri çığlık attı. Lord Wang olabilirdi ama büyük ihtimalle Chaghan'dı. Meyve bahçesine düşen şeftalilerden daha gürültülü olmayan yumuşak bir gümleme duyuldu. Ouyang, acele etmeden Lord Wang'ın sarsılmış bir ifadeyle hâlâ eli uzanmış bir hâlde yattığı yere doğru gitti ve aşağıya baktı. Çok aşağıda, Chaghan'ın mor ipekleri, tozun içinde açmış yalnız bir jakaranda ağacı gibi saçılmıştı. *Ölü*, diye düşündü Ouyang. *Kardeşlerim, kuzenlerim, amcalarım gibi ölü. Ouyang soyu gibi ölü.*

Gelmesi gereken rahatlama hissini bekledi. Fakat onu endişelendiren bir şekilde o his gelmedi. Bu kısmi intikamın en azından onu motive eden acıyı azaltacağını düşünmüştü. Yaşadığı utanca değmesini sağlamalıydı. Rahatlama yerine yalnızca büyüyen bir hayal kırıklığı vardı ve o kadar ağırdı ki midesini delecek gibi hissettiriyordu. Orada durmuş, Henan Prensi'nin harap olmuş bedenine bakarken, Ouyang intikamın her zaman bir şeyleri *değiştireceğine* inandığını fark etti. Ancak intikamını aldığında kaybedilmiş olanın hâlâ sonsuza dek kaybolduğunu

anladı; yapabileceği hiçbir şeyin kendi varlığının utancını asla silemeyeceğini. Geleceğe bakarken tek görebildiği kederdi.

Yaklaşan bir atlının sesini duydular: Önce normal bir yürüyüşle geliyordu at, sonra bir terslik sezerek kayalık zeminde hız kazandı.

Esen ayağa kalkıp aceleyle atından indi. Gözleri Lord Wang'daydı; zaten bilinen trajedi okunuyordu adamın yüzünden.

Esen'i yakalayan Ouyang kolunu tuttu. Daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. "Esen, yapma."

Esen, karşısına çıkan engeli algılayamayan birinin boş bakışıyla Ouyang'a döndü ve kolunu çekti. Uzun adımlarla kenara yürüdü ve babasının bedenine bakarken donakaldı. Uzun bir an sonra bakışlarını kardeşine çevirdi. Lord Wang şoktan yüzü bembeyaz bir hâlde dizlerinin üstüne çökmüştü. Tarumar olmuş elbise kollarından biri kızarmış elini gözler önüne seriyordu.

Tozun içinde yanında diz çökmüş kardeşine bakarken Esen'in yüzü değişti: Olanların farkına varınca, yavaş yavaş ıstırap ve nefret karışımı bir şeye dönüştü.

13

ANFENG, YAZ

Keşiş Zhu'nun Lu'nun zenginlikleri ve sadakatiyle geri dönmesinin ardından Chang Yuchun, Anfeng'de işlerin değiştiğini fark etti. Görünüşte, değişiklikler herkesin bir keşişten bekleyeceği türdendi: Tapınağı yenilemiş, çatıyı tamir ettirmiş, içini Aydınlık Prensi ve Gelecek Buda'nın yeni heykelleriyle doldurmuştu. Fakat aynı zamanda tapınağa, keşişin adamlarını barındırmak için beyaz kumlu bir eğitim sahası ve kışla da yapılmıştı. Kaotik çadır yığını ortadan kalktı ve yerlerini bir dökümhane, cephanelik ve ahırlar aldı. Kırsaldan akın eden gönüllü köylülere ev sahipliği yapıldı ve keşişin eşkıya arkadaşı Xu Da'nın gözetiminde eğitim sahasında başlayan tatbikatlara dahil edildiler. Yeni, iyi yapılmış ekipmanları ve uyumlu zırhlarıyla tapınak arazisinde bir ileri bir geri yürürlerken, birdenbire Keşiş Zhu'nun haydutları, Kızıl Türbanlılar ve Lu askerleri artık rasgele bir grup insana benzemiyorlardı. Bir orduya benziyorlardı. Ve bir şekilde, Yuchun da bu ordunun bir üyesi olmuştu.

Yemek, barınma gibi avantajları ve onun ölmesini isteyen insan eksikliğini beraberinde getiren bu üyeliğin de kendince sorumlulukları vardı. Bunlardan ilki, yaşlı bir kılıç ustası her ikisini de nasıl dövüşüleceği konusunda eğitebilsin diye keşişin her sabah lanet olası Tavşan saatinde Yuchun'u yatağından sürükleyerek çıkarmasıydı. "Bir antrenman partnerine ihtiyacım

var," diye neşeyle açıklamıştı Zhu. "Senin de kesinlikle hiçbir şey bilmediğini düşünürsek benim seviyemdesin. Her neyse! Hoşuna gidecek; yeni beceriler öğrenmek eğlencelidir." İdmanlar boyunca eziyet çeken Yuchun, bunun bariz bir yalan olduğunu düşünüyordu – ta ki onu şaşırtan bir şekilde gerçeğe dönüşene kadar. Yaşlı kılıç ustası iyi öğretiyordu ve şu kısa yaşamında ilk defa övgü alıp ilgi gören Yuchun, bunlara aç olduğunu fark etti; birini memnun etmeye hiç bu kadar hevesli olmamıştı.

Eğitimden sonra, Keşiş Zhu aceleyle oradan ayrıldı: Acemi ordusunu kurmanın ve yakındaki kırsal kesimde deneme seferleri yürütmenin yanı sıra, Aydınlık Prensi'ni içeren çeşitli törenleri yönetmek, dua etmek veya ölen biri için sutra okumak üzere mütemadiyen Başbakan'ın sarayına çağrılıyordu. Her nasılsa, Keşiş Zhu bu imkânsız programa rağmen hâlâ neşesini koruyordu. Bir sabah seansında, Zhu'nun gözlerinin altındaki torbalar özellikle şiş göründüğünde, Yuchun yalnızca temel bir gerçeği dile getirdiğini düşünerek ona, "Başbakan her sutra duymak istediğinde saraya koşmak zorunda olmasaydın bu kadar meşgul olmazdın. Hem keşiş hem de komutan olmanı beklemesi sence de fazla değil mi? Bu iki iş eder!"

Keşişin ifadesini gören Yuchun aniden bir hata yaptığını fark etti. Zhu, aldatıcı bir sakinlikle karşılık verdi, "Asla ama *asla* Başbakan'ı eleştirme. Ona sorgusuz sualsiz hizmet ederiz."

Yuchun günün geri kalanını ceza olarak eğitim sahasının ortasında diz çökerek geçirmişti. Sırf *doğruyu* söylediğim için, diye düşündü sinirle. Daha da utanç verici olanı, sonrasında Zhu'nun birliğindeki diğer herkesin onun neyi yanlış yaptığını biliyor gibi görünmesiydi. Lanet keşiş onu *ibret olsun diye* cezalandırmıştı. Oğlan, bunun sabah seanslarının sonu olacağını düşünmüştü ama ertesi sabah Zhu onu her zamanki gibi yataktan çıkarmıştı ve sonra ertesi gün de ve üçüncü gün, Yuchun sonunda surat asmayı bırakabilmişti. O zamana kadar Zhu'nun genellikle kendi sebepleri olduğunu artık anlamıştı.

Ve belki de keşiş her şeyi kendi başına yapmanın imkânsız olduğunu fark etmişti çünkü ayın sonuna doğru eğitime geldi ve,

"Yapacak işlerim var, bu yüzden biraz kendi başına öğrenmen gerekecek. Artık temel şeyleri biliyorsun, sana yeni bir usta buldum. Bence sana iyi gelecek," dedi.

Söz konusu kişiyi gören Yuchun karşılık verdi, "Bana ne öğretecek ki? O bir *keşiş*!" Dürüst olmak gerekirse, iki keşiş zaten herhangi bir ordunun ihtiyaç duyduğundan daha fazlaydı ve şimdi üç tane olmuşlardı. Kendisinin sutraları tekrarladığı kısa, korkunç bir görüntü canlandı oğlanın gözünde.

"Bu farklı bir keşiş," dedi Zhu sırıtarak. "Bence onun öğretim tarzından hoşlanacaksın. Beni haberdar edersin."

Farklı türde keşişler olduğunu kim bilebilirdi? Görünüşe göre bu keşiş, ünlü bir askeri manastırdandı; Yuchun burayı hiç duymamıştı. İhtiyar Usta Li, Yuchun'u mızraklar, değnekler ve kaya gibi sert yaşlı adam elleriyle acımasızca dövdü, ta ki bir süre sonra birkaç kişi daha katılana ve neyse ki dikkatini başka yöne çekene kadar. Acının bir araya getirdiği grup Anfeng'in surlarının etrafında turlar attı, birbirlerini sırtında taşıdı ve durmadan tapınak basamaklarında bir aşağı bir yukarı mekik dokudu. Morluklarla kaplanana ve nasırları kanayana kadar dövüştüler.

Zaman zaman Zhu, sabahları uğrayıp onlardan biriyle dövüşmek için yine de zaman buluyordu. "Elimi soğutmamam gerek," dedi keşiş sırıtarak – ve sonra, Yuchun'un onu toprağa yapıştırdığı yerden üzüntüyle bakarak, "Gerilediğimden endişelenirdim fakat sanırım sadece sen çok daha iyiye gidiyorsun," dedi. Ayağa kalktı ve bir sonraki görevine giderken omzunun üzerinden seslendi, "Aynen böyle devam et, küçük kardeş! Çok yakında bir gün, bunu gerçek anlamda yapıyor olacağız..."

Sonra İhtiyar Usta Li tekrar çıkagelerek yarısı kusana kadar onları çalıştırdı ve Yuchun, samimi bir şekilde, savaşa bile girmeden ölebileceğini düşündü. Bütün yaz sefalet üstüne sefaletle geçmişti ve oğlan bir baktı ki bedenleri sertleşmiş, zihinleri savaşçılarınki gibi işlemeye başlamıştı.

"Efendi Zhu." Koridorda Başbakan'ın taht odasına doğru ilerlerken Zhu'yu selamlayan kişi Chen'di. Sıcağa rağmen, Sol Bakanı

her zamanki gibi âlim şapkasını ve elbisesini giymişti. Bakan, Zhu'ya sıradan bir ilgiyle bakarken, işlemelerden sarkan siyah cüppe kolları, kavuşturduğu ellerinin altında sallanıyordu.

Chen'in ilgisinin nadiren rastlantısal olduğunu bilen Zhu, sakinlikle, "Bu keşiş, muhterem Sol Bakanı Chen'i selamlıyor."

"Bu sabah tapınağın önünden geçtim. Ne kadar değiştiğini görmek çok şaşırtıcı! Bir keşiş için tüm kaynaklarını oldukça iyi yönetiyor gibisin. Olayları çabuk çözüyorsun, değil mi?" Adam kaygısızca konuşuyordu, sanki o an ve orada aklına gelenleri söylüyormuş gibi.

Fakat Zhu buna kanmadı. Omurgasından aşağı bir ürperti dalgası indi: Bir yırtıcı tarafından izleniyormuş hissi. Kız dikkatle karşılık verdi, "Bu değersiz keşiş öyle çok zeki biri değil, Bakanım. Onun övgüye değer tek özelliği, Başbakan ve Aydınlık Prensi'nin isteklerini yerine getirmek için elinden geldiğince çok çalışma isteğidir."

"Gerçekten övgüye değer." Diğer erkeklerin aksine, Chen konuşurken nadiren el kol hareketi yapardı. Durgunluğu, ona anıtsal bir nitelik kazandırarak manzaradaki en büyük dağ kadar etkili bir şekilde dikkatleri üzerine çekiyordu. "Keşke hareketimizin emrinde bu türden yüz keşiş olsaydı. Sen hangi manastırdan gelmiştin?"

"Wuhuang Manastırı, Bakanım."

"Ya, Wuhuang demek? Oraya da çok yazık oldu." Chen'in ifadesi değişmedi fakat o ifadenin altında yatan ilgisi iki katına çıkmış gibiydi. "Eskiden başkeşişini tanıdığımı biliyor muydun? Onu severdim. Bir keşiş için şaşırtıcı derecede pragmatik bir adam. Manastırını sorunlardan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapardı. Ve duyduğum kadarıyla, bu konuda her zaman iyiydi, ta ki sondaki o hataya kadar."

Ne yapılması gerektiğini görür ve onu yaparım. Başkeşiş daha önce birini öldürmüş müydü? Zhu on altı yaşındaki hâlini hatırladı, onun gibi olmaya çok hevesliydi. Şimdiyse öyle olduğunu tahmin ediyordu. Arzusunun peşinde, çıplak elleriyle bir adamı öldürmüştü. Chen'in gülümseyen kaplan yüzüne baktığında,

pragmatizmin son noktaya ulaşmış hâlini gördü: Oraya ulaşmak için ne yaptığına bakmaksızın arzusuna göre tırmanan kişi. Zhu, sempatik bir çekim yerine, bir iğrenme hissi duyduğunda şaşırmıştı. Azametini kovalarken dönüşeceği kişi bu muydu?

Nedense Zhu kendini, onun yalnızca seyirci kaldığı bir zulmü önlemek için devreye giren Ma denen kızı düşünürken buldu. Şiddetle karşılanan ve sonunda hiçbir fark yaratmayan bir nezaket eylemi. Pragmatizmin tam tersi olmuştu. Bu anı tuhaf bir şekilde içini sızlattı. Yapılan hareket anlamsız ancak bir şekilde güzeldi: Ma'nın var olan dünya için değil, olması gereken bir dünya için beslediği narin umudu barındırıyordu. Chen veya Zhu gibi kendi kendine hizmet eden pragmatistlerin yaratabileceği bir dünya için de değildi bu umut.

Zhu başını eğdi ve alçakgönüllü görünmek için elinden geleni yaptı. "Bu keşiş hiçbir zaman Başkeşiş'in şahsi ilgisini çekecek potansiyele sahip olmadı. Ama Wuhuang'daki en alçak düzeydeki keşişin bile onun hatalarından ders aldığı söylenebilir."

"Hiç şüphesiz. Gerçek bilgeliğin itaatte yattığını öğrenmek acı verici olmalı." Chen'in bakışları kızı delip geçti. Tam o sırada, onlara yaklaşan sesler duydular ve Chen'in bakışındaki baskı, tıpkı bir kaplanın –şimdilik– pençelerini geri sokması gibi geri çekildi. "Adamlarınızı donatmak için başka bir ihtiyacınız olursa bana haber verin, Efendi Zhu. Ama şimdi gelin de Başbakan'ın söyleyeceklerini dinleyelim."

Zhu eğildi ve Chen'in önden taht odasına girmesine izin verdi. Kumaşının kalınlığı, adamın etrafında zar zor hareket edecek kadar ağır olan o siyah cüppeye bürünmüş devasa cüssesi hafifçe hareket etti: Gücün durgunluğu.

"Bir sonraki adımımız Jiankang'ı almak olmalı," diye ısrar etti Küçük Guo.

Tahtında oturan Başbakan Liu'nun suratında sinirli bir ifade vardı. Yaz sıcağı hâd safhadayken, taht odasının içindeki hava ağır ve uyku getiriciydi.

En azından hadım generalle karşılaşmak zorunda kalmaya-

cak olsa da Zhu yeni birliğinin daha yumuşak bir şekilde test edilmesini tercih ederdi. Yangze Nehri'nin aşağısında bulunan Jiankang, doğu sahiline açılan ana kapı ve güneydeki en güçlü şehirdi. Bin sekiz yüz yıl önceki Wu krallığından beri, burayı başkentleri yapan krallar ve imparatorların hükmü altında bir düzine farklı ismi olmuştu. Moğollar döneminde bile şehrin endüstrileri gelişmişti. O kadar zengin ve güçlü hâle gelmişti ki şehrin valisi kendisine Wu Dükü unvanını verecek kadar cesur davranmıştı. Büyük Yuan'ın yetkilileri, onu tamamen kaybetme korkusuyla onu cezalandırmaya cesaret edememişti.

Chen'in kara gözleri düşünceli bir şekilde Küçük Guo'ya dikildi. "Jiankang mı? Hırslısın."

"Öyle olmamız gerekmez mi?" Küçük Guo'nun gözleri parladı. "Güçlü olsun ya da olmasın, sadece iki yüz kilometre uzakta! Nasıl Yuan hükmünde kalmasına izin verip de gururumuzu ayaklar altına alabiliriz? Jiankang'ı kim işgal ederse Yuan'a gerçek anlamda meydan okumuş olur. Şehir zengin, stratejik bir konumda ve Wu'nun eski krallarının tahtına sahip. *Ben* bundan memnun olurdum."

"*Sen* bundan memnun olurdun," diye tekrarladı Başbakan. Zhu, onun huysuz, zehirli ses tonunu duydu ve günün sıcağına rağmen içi titredi.

Sağ Bakanı Guo dikkatle, "Ekselansları, Jiankang önemli bir kazanç olacaktır," dedi.

"Wu krallığı mazide kaldı," dedi Başbakan sabırsızlıkla. "Bianliang'ı alırsak, Aydınlık Prensi'ni Song Hanedanlığı'nın Cennet Vekâleti'ni taşıyan soyun tahtına oturtabiliriz. Hular gelmeden önceki son yerli imparatorlarımızın kuzey tahtı. İşte *bu* Yuan için bir meydan okuma olacak." Odaya hiddetle şöyle bir baktı.

Song Hanedanı'nın eski kuzey tahtı da mazide kaldı, diye düşündü Zhu bir o kadar sabırsızlıkla. Song imparatorlarının Sarı Nehir üzerindeki çift surlu başkenti ve bir zamanlar dünyanın en büyük, nefes kesici güzellikteki şehri olan Bianliang, iki yüz yıl önce Jurchen işgalcilerine –kendileri de Moğolların eline dü-

şen barbarlara– yenik düşmüştü. Günümüzde iç duvarının içine yerleşmiş olan mütevazı Yuan yerleşimi dışında, Bianliang'ın geri kalanı harabelerle dolu çorak araziden başka bir şey değildi. Başbakan gibi yaşlı adamlar, sanki atalarının aşağılanmasının hatırası Nanren kimlikleriyle iç içe geçmiş gibi, o antik şehir fikrini hâlâ kalplerinde taşıyorlardı. Kaybedilenleri geri getirme konusunda takıntılıydılar. Ancak geçmişini defalarca kaybetmiş olan Zhu'nun böyle bir nostaljisi yoktu. Yapılacak en iyi şeyin, Aydınlık Prensi'ni gerçekten yararlı bir şehirde tahta –herhangi bir tahta– çıkarmak olduğu açıktı. *Yeni ve daha da büyük bir şey yapabilecekken, neden kaybolan bir şeyin gölgesini kovalamakta ısrar eder insan?*

Sanki onun düşüncelerini tekrarlıyormuş gibi, Küçük Guo açık bir yılgınlıkla, "Sembolik bir zafer ne işe yarar? Eğer meydan okursak, Yuan cevap verecektir. Bunu geçerli bir sebeple yapmalıyız."

Başbakan'ın buruşuk yüzü kasıldı.

"Ekselansları," diye mırıldandı Chen. Sersemletici sıcaklıkta, adamın devasa durgunluğu boğucuydu. "İzninizle, bu değersiz yetkili görüşünü sunabilirse, General Guo'nun Jiankang'ı alma planının akla yattığını düşünüyor. Jiankang güçlü ve iyi kaynaklara sahip olabilir ancak bir suru yok: Saldırı yeterince iyi organize edilmişse çabucak ele geçirilebilir. Bu da General Guo'ya, Henan Prensi'nin kuvvetleri sonbaharda harekete geçmeden önce Bianliang'ı da alması için zaman bırakır." Chen, Küçük Guo'ya soğuk tavırla düşünceli bir bakış attı. "Bunun kapasiteniz dahilinde olduğunu düşünüyor musunuz, General Guo?"

Küçük Guo çenesini kaldırdı. "Elbette."

Sağ Bakanı Guo, Chen'i nahoş bir ifadeyle süzdü: Durumun Küçük Guo'nun lehine çözülmesinden dolayı rahatlamış olsa bile, görünüşe göre Chen'in yetkisini aştığını düşünüyordu.

Başbakan'ın huysuz ifadesi de silinmemişti. Öfkeyle karşılık verdi, "Öyleyse çabuk davranın, General Guo. Hular tekrar güneye gelmeden önce bana hem Jiankang'ı hem de Bianliang'ı alın." Odadakilerin hepsi kelimelere dökülmeyeni duydu: *Yoksa karışmam.*

Zhu endişe içinde diğerleriyle birlikte oradan ayrıldı. Birliği hâlâ çok küçüktü ve Komutan Sun'ın gözünü bile kırpmayacağı bir zayiat oranı, kuvvetini tamamen ortadan kaldırabilirdi. Ve bundan da öte, Chen'in Guo fraksiyonuna karşı bir şeyler planladığı açıktı. Ama ne planlıyordu?

Koridorun ilerisinde, Küçük Guo'nun Sun'a böbürlendiğini duydu, "Nihayet! Zorla olsa da o yaşlı kaplumbağa yumurtasının aklı başına geldi. Ah, Wu Dükü... güzel bir tınısı var—"

"Wu'nun Kralı daha da iyi olurdu," diye güldü Komutan Sun. "Sana yakışır, alnın zaten bir kralınki kadar büyük—"

Chen'in bir dağı andıran siyah sureti iki genç komutanın arkasından yürüyordu ve omuzlarının duruşunda Zhu'ya adamın güldüğünü düşündüren bir şey vardı.

Akşamın mumları neredeyse eriyip bitmişti. Ma odasında, geçenlerde Guo malikânesinin çalışma odasının döşeme tahtalarının altına saklanmış hâlde bulduğu günlüklerden birini okuyordu. Evin asıl sahibinin, Kızıl Türbanlıların sonunda ayrılacağını ve kendisinin geri dönebileceğini mi düşündüğünü, yoksa sadece onların telef olduğu düşüncesine mi katlanamadığını merak etti.

"Ma Xiuying." Gelen Küçük Guo'ydu, sanki mekânın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Ma sayfayı çevirirken, günlük tutan kişinin kelimelerinin izini parmak uçlarında hissedebiliyordu. Uzun zaman önce ölmüş birinin bıraktığı son fiziksel izler. Ma kendi kendine mırıldandı, "Umarım onu hatırlayacak torunları vardır."

"Ne? Neden bahsettiğini asla anlayamıyorum." Küçük Guo kendini yatağa attı. Ayakkabılarını bile çıkarmamıştı. "Beni doğru dürüst karşılayamaz mısın?"

Ma iç çekti. "Efendim, Guo Tianxu?"

"Bana biraz su getir. Yıkanmak istiyorum."

Kız leğenle geri döndüğünde, oğlan dik oturup hiç çekinmeden cüppesini ve iç gömleğini çıkardı. *Sanki ben bir hizmetçiden başka bir şey değilmişim ve o da bir kralmış gibi.* Keşiş Zhu ile yaptığı son tuhaf konuşmayı aklından çıkarmayı çoğunlukla ba-

şarmıştı ama aniden, her zamanki nahoşluğuyla geri geldi. Keşiş Zhu'nun o keskin siyah gözleriyle ona baktığını ve onunla sadece arzulayabilecek bir insanmış gibi değil, aynı zamanda bir şeyler arzulaması *gereken* biri gibi konuştuğunu hatırladı. Hayatı boyunca hiç bu kadar anlamsız bir şey duymamıştı. *Sahip olduğum hayat bu*, diye hatırlattı kız kendine. *İşte böyle görünüyor.*

Ama her zamanki kabullenme hissi yerine, duyduğu şey üzüntü oldu. Kendine acıma duygusuydu bu ama nedense kedere benziyordu. Ağlayacak gibi hissetti. *İşte böyle olacak, hem bu hayat hem de bundan sonraki her hayat boyunca.*

Küçük Guo hiçbir şey fark etmemişti. Temizlendiği sırada, keyifle, "Bir sonraki adımımız Jiankang'a yürümek olacak. Zamanı gelmişti. Başkentimiz için daha iyi bir yer mi var? Bu küflü eski şehirden bıktım; hırslarımız için fazla fakir," dedi. Oğlanın gözleri, sabırsız kaşlarının altında parladı. "Ama Jiankang ismiyle olmaz. Yeni bir şeye ihtiyacı var. Yeni imparatorlara uygun bir şeye. Cennet-bir şey. Başkent-bir şey."

"Jiankang mı?" dedi Ma, irkilip umutsuzluğundan sıyrılarak. "Başbakanın yeni başkentimiz olarak Bianliang'ı istediğini sanıyordum." Öğleden sonraki toplantıyı kaçırarak bir hata yaptığını fark etmesiyle yüreği sızladı. *Küçük Guo'yu kendinden kurtarmak için harcadığım önceki çabalar bir fark yaratmadı gerçi.*

"Onu sonra alacağım," dedi Küçük Guo küçümseyerek. "Chen Youliang bile kabul etti—"

"Neden sana destek olsun ki?" Ma'nın bedeni endişeyle doldu. Chen'in içinde fedakârlık yoktu, hatta ortak hedeflere bağlılık bile yoktu: O her zaman kendi amacına hizmet eden yolu izlerdi.

"Mantıklı bir şey duyduğunda anlıyor," dedi Küçük Guo.

"Ya da kaybetmeni istiyor! Kavun kafalı olma: Hangisi daha muhtemel, Chen Youliang'ın başarını desteklemesi mi, yoksa hatanı kollaması mı?"

"Ne hatası? Yenilgilerim kaçınılmaz görünecek kadar yetersiz olduğumu mu düşünüyorsun daima?" Küçük Guo'nun sesi yükseldi. "Bu ne saygısızlık, Ma Xiuying!"

Kız onun öfkeyle kızarmış yakışıklı yüzüne baktığında, bir-

den ona acıdı. Oğlanı tanımayanlar güçlü göründüğünü düşünebilirlerdi ama Ma'nın gözünde, yeşim taşından bir vazo kadar kırılgandı. Kırılmasın diye ona şefkatle davranmaya istekli çok az insan vardı. "Demek istediğim bu değildi."

"Her neyse." Küçük Guo, bezi leğene fırlatarak kızın elbisesine su sıçrattı. "Seni ilgilendirmeyen şeyler hakkında fikir beyan etmeyi bırak. Yerini bil ve *orada kal*." Ma'ya sanki kurtulmak için sabırsızlandığı sinir bozucu bir şeymiş gibi intikam dolu bir bakış attı, sonra elbiselerini kaptı ve dışarı çıktı.

Ma, elinde tepsiyle Başbakan'ın odasından ayrılıyordu ki köşeden biri çıkageldi. Hemen sola kaçtı; gelen kişi de sağa; bir tokuşma ve çığlıkla çarpıştılar. Çığlığın kaynağını gördüğünde, tepeden tırnağa ham bir duygu sardı vücudunu. Keşiş çömelmiş ona bakıyordu; bir şekilde tepsiyi düşmeden yakalamıştı. Bardaklar şangırdadı. Tek bir kek sallandı ve sonra yere yapıştı.

"Bunları sen mi yaptın?" Keşiş Zhu doğruldu ve ziyan olan keki ayağıyla dürttü. "Başbakan'ın en sevdikleri! Endişe duyduğun bir şey mi var?"

"Endişelendiğimi kim söyledi?" dedi Ma üste çıkarak. Zhu, Lu'dan döndüğünden beri meşguldü; rahatsız edici konuşmalarından bu yana oğlana dair tek gördüğü şey, şehirde görevden göreve koşuşturan küçük, kel figürüydü. Şimdi, onunla yeniden karşılaşınca, garip yeni bir farkındalığın heyecanı Ma'yı rahatsız etmişti. Sebebi ne olursa olsun, keşiş ona kendisiyle ilgili bir hakikat bahşetmişti ve o bunu görmeden edemiyordu: Arzusunun doğal olmayan, ürkütücü enginliğiydi bu. Kız ne bunu anlıyor ne de buna güveniyordu ama orada olduğunu bilmek, içini alev gören bir güvenin hayranlığıyla doldurdu. Gözlerini alamıyordu.

Zhu güldü. "Hiçbir sebep yokken bu saçma sapan şeylerle kim uğraşır ki? Belli ki Başbakan'ı keyiflendirmeye çalışıyorsun." Bir anda keşişin maskesi yüzünden kaydı. Kısa boylu bir oğlandı, bu yüzden göz gözeydiler; bu, sanki içsel benliğinden bir şey onun içsel benliğinden bir şeye dokunuyormuş gibi, o âna şok

edici bir samimiyet kattı. Keşiş ciddiyetle, "Küçük Guo'ya yardım etmek için çok çabalıyorsun. Farkında mı peki?" diye sordu.

Kız diğer herkesin gözünde sadece işlevini yerine getiren bir nesneyken, o nasıl oluyordu da onu kendi iradesiyle hareket eden biri olarak görüyordu? Bu içini ani bir öfkeyle doldurdu. Hayatının yasını daha önce hiç tutmadığı kadar tutuyordu ve arzulamakta özgür olduğu bir dünyanın imkânsız fantezisini yarattığı için hepsi bu keşişin suçuydu.

Gerçek anlamda tatmin edici olacak kadar şiddetli bir şekilde olmasa da tepsiyi oğlanın elinden kaptı. "Sanki sen ne kadar çaba harcadığımı biliyormuşsun gibi!"

Maskenin suratında yeniden belirmesinden hemen önce, onun küçük, koyu ağustosböceği yüzünde bir anlayış ifadesi gördüğünü sandı. Gerçek olamazdı –bir erkeğin bir kadını anlayabileceğini düşünmek saçmalıktı– ama bir şekilde öfkesini bir acı dalgasında eritmek için yeterli olmuştu. Canı o kadar acıdı ki nefesi kesildi. *Bana bunu yapmayı kes*, diye düşündü kız acı içinde ve dönüp kaçtı. *Beni istemeye zorlama.*

Biri onu bir köşeden çektiğinde koridoru yarılamıştı. Neyse ki bu sadece Sun Meng'di, gözlerinde yarı ciddi bir parıltı vardı. "O keşişle fazla samimisin, kardeşim. Ama unutma, o Chen Youliang'ın tarafında."

"O Chen Youliang gibi değil," dedi Ma refleks olarak.

Sun ona yan yan baktı. "Öyle mi dersin? Ama nasıl biri olursa olsun, Sol Bakanı olmasaydı hiçbir şey olmazdı. Bunu aklından çıkarma." Keklerden birini aldı ve belli belirsiz, "Sanırım senden hoşlanıyor," dedi.

"Ne! Saçmalama." Zhu'nun arzuladığını bilmenin o ürpertici hayranlığını hatırlarken Ma'nın yüzü kızardı. Keşiş zorla, ona dünyayı deneyimleyebileceği bu yeni duyguyu –arzunun farkındalığını– bahşetmişti ve bunu bastırma konusundaki yetersizliği, kızı utanç ve umutsuzlukla dolduruyordu. "O bir *keşiş*."

"Normal bir keşiş değil, orası kesin," dedi Sun enerjik bir şekilde keki çiğneyerek. "Geçen gün onu antrenman yaparken gördüm. Bir erkek gibi dövüşüyor; bir erkek gibi düşünmediğini

kim söyleyebilir ki? Ah, pekâlâ. Merak etme, Küçük Guo'ya söylemeyeceğim."

"Guo Tianxu'nun hakkımda kötü düşünmesi için hiçbir şey yapmadım!"

"Ah, Yingzi, sakin ol. Takılıyorum sadece." Sun güldü ve kolunu kızın omuzlarına attı. "O kıskanç bir tip değil. Bak bana, elim kolum üstünde. Hiç umursamadı, değil mi?"

"Sadece çok güzel olduğun için seni bir kız kardeş olarak görüyor," diye karşılık verdi Ma allayıp pullamadan.

"Ne! Onu kan kardeşim yapmak için bütün o kanı boşa harcadığımı mı söylüyorsun?" Sun'ın yüzündeki sahte keder ifadesi belirdiği kadar çabuk silindi. "Hey, Yingzi, kan kardeşlerin *her şeyi* paylaştığını biliyor musun? Evlendiğin anda—" Kaşlarını oynattı.

"Kim evleniyormuş!" Ne yersiz bir laf.

"Ne yani, gelinin haberi yok mu? Küçük Guo, Jiankang'ı aldıktan sonra evleneceğinizi söyledi. General Ma'nın yas süresi o zamana kadar bitmiş olacak. Dün gece bunun hakkında konuştuğunuzu sanıyordum."

"Hayır," dedi Ma. Kemiklerine aniden korkunç bir ağırlık çöktü. "Dün gece ona tavsiyede bulunmaya çalışıyordum." Ömrünün geri kalanında bu ağırlığın altında nasıl hayatta kalacağını hayal bile edemiyordu. Kendine buna alışacağını söylemeye çalıştı; bunun sadece bir aşamadan diğerine geçmenin şoku olduğunu. Ama şimdi gerçekle yüzleşince, bu her şeyden çok bir tür ölüm gibiydi.

"Bu surat ne şimdi?" dedi Sun şaşkınlıkla. "Ona bir oğul vermek konusunda mı endişeleniyorsun? İyisin – hem de her konuda, hemen bir tane doğurursun. Hatta birkaç tane doğurabilirsen sana iyi davranırdı; bir generale çok sayıda oğul sahibi olmak yakışır, biliyorsun."

Kızın başkalarının gözündeki yaşam amacını ne kadar da gelişigüzel bir şekilde ortaya koymuştu. Sun'ın narin güzelliği bazen Ma'yı onu Küçük Guo'dan daha iyi anladığı konusunda yanıltıyordu. Ama görünüşüne rağmen, o da en az Küçük Guo kadar erkekti ve bütün erkekler aynıydı.

Keşiş Zhu hariç, diye fısıldadı hain bir parçası. Ama bu da düşüncelerinin geri kalanı kadar anlamsızdı.

Sun'ın peşinden dışarı çıktı ve onunla birlikte avlunun ortasındaki bir kütüğün yanındaki banka oturdu. Geriye kalan tek bir dalda birkaç yaprak filizlenmişti. Ölmekte olan bir ağacın son nefesi mi, yoksa yeni bir hayat mı? Ma bilmiyordu.

"Ağabey," dedi kız.

"Mm?"

"Jiankang hakkında içimde kötü bir his var. Küçük Guo'nun fikrini değiştirmesini sağlayamaz mısın?"

Sun alayla güldü. "Hangi hayatta bu mümkün olabilir? Benim bile böyle bir gücüm yok. Ama son zamanlarda fazla endişelenmiyor musun?"

"Chen Youliang'a güvenmiyorum."

"Kim güveniyor ki? Parmağını bir kaplumbağanın ağzına soksan daha fazla şansın olur. Ama aslında bu konuda Küçük Guo'ya katılıyorum. Yao Nehri'ndeki zafer bize bu fazladan uzun yaz sezonunu yaşattı. Bu bizim şansımız, bu yüzden çabalarımızı stratejik bir hedefe harcamalıyız. Jiankang mantıklı."

Hiçbiri *dinlemiyordu*. "Chen Youliang başarısız olmanızı istiyor!"

Sun, kızın hiddetinden irkilmişe benziyordu. "Öyleyse başarılı olmalıyız, değil mi? Yao Nehri'nde de başarısız olmamızı istedi ve bak olaylar nasıl gelişti." Ma'nın alnına sevecen bir fiske attı. "Endişelenme. Her şey güzel olacak."

Görünüşe göre fikirlerini değiştirmeyi ummak, hayatının gidişatı için farklı bir şey istemek kadar anlamsızdı. Ma, Guo malikânesinin dört koyu renk ahşap kanadının çerçevelediği mavi Cennet karesine baktı ve kendi kendine hiçbir şey için endişelenmediğini söylemeye çalıştı. Ancak hepsinin gece vakti uzun bir yolda yürüdükleri, diğerlerinin neşeyle sohbet ederken onun bir şekilde, etraflarındaki karanlıkta bekleyen aç gözleri görebilen tek kişi olduğu hissini bir türlü üzerinden atamıyordu.

***

Anfeng, şehirden ayrılış sesleriyle çınlıyordu. Sokaklardaki binlerce meşale, etrafı neredeyse gün gibi aydınlatmıştı ve birkaç saat sonra şenlik ateşleri yakılacaktı. Zhu, Guo malikânesinin ön kapısının yüksek eşiğinden geçerken, Yao Nehri'ne gitmelerinden önceki gece Anfeng'in nasıl göründüğünü hatırladı: Duvardan duvara yayılan ürkütücü bir kırmızı ışık kubbesiyle örtülmüş, alevlerin sarıp sarmaladığı bir şehir gibi.

Gittikçe ısınan günlere rağmen, Guo malikânesinin içi, dumanlı güney çayının serin kokusuyla dolup taşıyordu. Koyu renk ahşap duvarlar, zeminler ve tavanlar koridordaki fenerlerin ışığını yutuyordu. Zhu yürürken merakla etrafına baktı; Chen'in fraksiyonunun bir üyesi olduğundan, Guo malikânesine ilk gelişiydi. Koridor, boş odalara açılıyordu. Bir zamanlar bir âlimin çalışma odası olan yerde, kâğıt pencereden içeri süzülen ışıkta asılı duran iki hayalet gördü, hareketsiz formları toz zerreciklerinden farksızdı. Chen, Anfeng'i aldığında mı öldürülmüşlerdi, yoksa bundan daha önceki bir zamana mı aitlerdi? Boş bakışları hiçbir şeye sabitlenmemişti. Hayatları arasındaki bu tuhaf boşlukta geçen zamanın farkındalar mı, yoksa bu onlar için uzun, huzursuz bir uykudan mı ibaret diye merak etti.

Zhu koridoru geçti ve yukarısında gölge düşmüş bir üst balkon bulunan bir iç avluya çıktı. Yarı yolda dalgalanan bir ışık karesi belirdi. Onu görünce Zhu, tanımlayamadığı bir duygu tarafından çekildiğini hissetti. Küçük Guo'nun toplantısına çoktan geç kalmıştı ama bunu düşünmesine fırsat olmadan, gıcırdayan merdivenlerden sıvışarak Ma'nın odasına girdi.

Ma yerde bağdaş kurmuş oturuyordu, küçük dikdörtgen deri parçalarından oluşan bir takımyıldızın ortasında odaklanmış bir hâlde başını eğmişti. Zhu'nun, Ma'nın kucağındaki nesnenin Küçük Guo'nun tüm lamellerinden arındırılmış zırhı olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Ma, lamelleri zırhın üzerinde önceden bulundukları konumlara yerleştiriyordu, bu da Zhu'ya incelemek için yere serilen parçalara ayrılmış bir ceset görmüş gibi rahatsız edici bir izlenim verdi. Zhu kapıdan izlerken Ma, yanındaki kitabı aldı, hüzünlü bir ifadeyle bir sayfa okudu, sonra onu yırttı ve

çıplak zırhın üzerine düzgünce dikti. Sonrasında bir avuç dolusu lamel aldı ve bunları kâğıtla güçlendirilmiş arka kaplamanın üzerine tek tek dikti. Zırhı, bir sevgilinin tanıdık bedeni kadar özenle tutuyordu. Zhu buna hayret etti. Ma, Küçük Guo'nun zırhını görevi olduğu için oklara karşı dayanıklı hâle getirmiyordu, onu incinmekten korumak için gerçek bir arzu duyuyordu. Bir insan nasıl olup da bir parçası, onları ne kadar sevdiğine ya da bunu hak etmelerine bakmaksızın, başkalarına sevgi ve özenle bağlanabilecek kadar samimi olabilirdi? Zhu bunu hiç anlayamamıştı.

Ma başını kaldırıp baktı ve korkudan zıpladı. "Efendi Zhu?"

"General Guo, yarın yola çıkma emrini görüşmek üzere komutanları çağırdı," dedi Zhu ve bu, Ma'nın odasında olmasını açıklamasa da neden Guo malikânesinde olduğunu açıklıyordu. Zhu'nun kendisi de bu odada bulunma sebebinden emin değildi. İçeri girdi ve odanın basit bir yatak dışında döşenmediğini fark etti. Anfeng'de hiç kimsenin belirli bir yaşam tarzı yoktu ama oda bunun için bile fazla sadeydi: Sanki Ma'nın Guo hanesindeki statüsü bir hizmetçininkinden farksızdı. Bir köşede, iple bağlanmış keten kutulardan oluşan bir yığın vardı. "Vay canına, bu yiyeceklerin hepsi Guo Tianxu için mi?" diye sordu Zhu şaşkınlıkla. "Her gece ev yemeği yapılmasına ihtiyacı yok! Sence de çok fazla değil mi?"

Ma kaşlarını çattı ve imalı bir şekilde karşılık verdi, "Bir generale iyi beslenmek yakışır. Siyah kemikli bir tavuk kadar sıska ve çirkin bir liderde gurur duyulacak ne var?"

"Ah, bu doğru," dedi Zhu gülerek. "Bu keşiş kıtlık içinde büyüdü ve bu konuyla ilgili yıllarca süren gayretli dualarına rağmen, görünüşe göre asla daha fazla büyüyemeyecek. Ya da daha yakışıklı olamayacak. Elimizde olanı kullanacağız artık." Kız, Ma'nın yanına çömeldi ve bir sonraki lameli uzattı. "Jiankang'dan sonra evleneceğinizi duydum. Taziyelerimi sunmam gerektiğini düşünmeden edemiyorum." Esprili bir tonda konuşmaya çalıştı fakat Ma'nın asla kendisi için isteyebileceği bir şey bulamayabileceği düşüncesi onu garip bir şekilde kızdırdı.

Ma'nın elleri Küçük Guo'nun zırhını sıkıca kavradı. Düşmüş yüzünü bir perde gibi örten saçları, ifadesini gizliyordu. Uzun bir an sonra karşılık verdi, "Efendi Zhu. Hiç endişelenmiyor musun?"

Zhu'nun çok fazla endişesi vardı. "Ne hakkında?"

"Jiankang. Chen Youliang, Başbakan'ı saldırıyı desteklemesi için ikna etti. Ama bu Küçük Guo'nun fikriydi. Bu sana garip gelmiyor mu?" Ma başını kaldırdığında, parlayan yüzü acıyla perişan hâldeydi. Duygu öyle saftı ki Zhu, yağmurda narin armut çiçekleri gören birinin duyduğu o huşu ve acıma karışımının beklenmedik sancısını hissetti.

Zhu karşılık verdi, "Bundan Komutan Sun'a bahsetmen gerekmez mi?"

"Dinlemiyor! Hiçbiri dinlemiyor..."

Küçük Guo ve Sun Meng dinlememişlerdi ama bir şekilde Zhu, Ma'ya onun dinleyeceğini düşünmesi için sebep vermişti. Zhu ani bir tedirginlik hissetti. İstemeyerek düşündü, *Zhu Chongba olsa asla anlamazdı.*

Bir an sonra, "Belki Chen Youliang, Küçük Guo'ya karşı bir şeyler planlıyordur. Kesin bir şey bilmesem de muhtemelen planlıyordur. Benden bir şey yapmamı istemedi. Ama bunun bir anlamı olmadığını biliyorsun. Doğruyu söylediğimi nereden bilebilirsin ki? Ve hiçbir şey bilmediğim doğru olsa bile, bu onun hiçbir şey *yapmayacağı* anlamına gelmez. Bana güvenmiyor olabilir. Ya da belki de bana ihtiyacı yoktur," dedi.

Ma ani bir hiddetle, "Peki ya ben senden yardım istersem?"

Zhu ona baktı. Sormak için ne kadar çaresiz olması gerekiyordu? Zhu bir an için bir şefkat dalgasına kapıldı. Kız dürüstçe cevap verdi, "İşte senin bu huyunu seviyorum, Ma Xiuying. Kalbini açıyorsun, bu incineceğin anlamına gelse bile. Bunu yapan fazla insan yok." Başlı başına ender görülen bir karaktere sahipti ve böyle bir karakterle doğanların kaçı bir mesafe kat etmişti ki? Belki de sadece yanında onları koruyacak birisi olanlar başarmıştı bunu. Nasıl hayatta kalacağını bilen acımasız birisi.

Zhu'yu şaşırtan bir hamleyle, Ma elini tuttu. Tenin tene olan yakınlığı onu şok etti ve kendisiyle dış dünya arasındaki ince sınırın ani ve abartılı bir şekilde farkına vardı. Manastırın etrafındaki köy kızlarına bir sokak köpeği kadar aşina olan Xu Da'nın aksine, Zhu daha önce bir kadınla el ele tutuşmamıştı. Diğer çömezler gibi hiçbir zaman bunu arzulamamış ya da bunu hayal

etmemişti. Yalnızca tek bir şey istemişti ve bu arzu, içindeki tüm alanı kaplayacak kadar büyük olmuştu. Şimdi yabancı bir ürperti tırmandı kolundan yukarı: Kendi bedeninde bir başkasının kalp atışının titremesi.

"Efendi Zhu: Lütfen," dedi Ma.

Ma'nın kıvılcımının Küçük Guo, Chen veya başka biri tarafından söndürüldüğünü görme düşüncesi mantıksız bir şekilde rahatsız ediciydi. Zhu, bu güçlü empatinin varlığını dünyada sürdürmek istediğini fark etti. Anladığı için değil, anlamadığı için istiyordu bunu ve bu nedenle kıymetliydi. *Korunmaya değer bir şeydi.* Bu fikir içinde büyüdü fakat Zhu'nun gerçeklik hakkındaki bilgisini bir kenara itecek kadar değil: Chen'e karşı bir savaşta, Küçük Guo'nun kazanmasının imkânı yoktu.

Yeterince hızlı cevap vermemişti. Utançla kızaran Ma, elini hızla geri çekti. "Unut gitsin! Sormadım farz et. Sadece git."

Zhu o dokunuşun ardında bıraktığı hayaleti hissederek elini esnetti. Sessizce karşılık verdi, "Küçük Guo'dan hoşlanmıyorum. Ve bana güvenmesi aptallık olur."

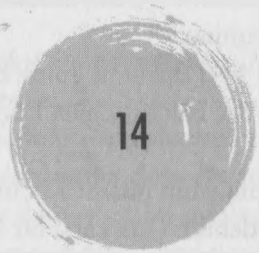
Ma'nın başı eğildi, saçlarından oluşan perde kapandı. Ma'nın omuzları hafifçe sarsıldı ve bir öfke patlamasıyla Zhu, onun hayatı boyunca onu bir kez olsun düşünmemiş biri için ağladığını fark etti.

"Ma Xiuying," dedi kız. Sanki kelimeler zorla dökülüyordu dudaklarından. "Bir şey yapıp yapamayacağımı bilmiyorum ve yapabilsem bile nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Ama deneyeceğim."

Bu bir söz değildi ve Ma'nın bunu bilmesi gerekirdi. Ama bir an sonra kız alçak ve yürekten bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Belki de, diye düşündü Zhu ayrılırken, Ma sadece dinlediği için ona teşekkür etmişti. Ma'ya nasıl isteyeceğini öğrenmesini söylediğini hatırladı. Görünüşe göre Ma tam tersini öğrenmişti. Bunu kendisine bile itiraf etmese de o konuşmadan sonra bir noktada Ma, yaşamak zorunda bırakıldığı bu hayatı *istemediğini* fark etmişti.

Zhu alışılmadık bir acıma duygusunun bıçak gibi saplandığını hissetti. *İstememek de bir arzudur; en az istemek kadar acı verir insana.*

14

GÜNEYDOĞU HENAN, YAZ

"Neyin var? Kara kara düşünüyorsun."

Zhu, birliğin başında ona yeniden katılan Xu Da'ya baktı; sabahtan beri birlik boyunca atını bir aşağı bir yukarı sürmüş, ilk gerçek seferlerinin heyecanına rağmen herkesin düzenli bir şekilde hareket etmesini sağlamıştı. O sabah tüm Kızıl Türbanlı kuvveti Lu'dan ayrılmış ve Jiankang'a giden düzlük boyunca doğu yönünde yürümeye başlamıştı. Bölgede bulunan binlerce göl, kavurucu güneşin altında etraflarında parıldıyordu. Moğolların yaz aylarında asla savaşmamalarının nedeni buydu: Ne onlar ne de atları güney sıcağına tahammül edemezdi. Nanren soyundan ve çoğunlukla piyade olan Kızıl Türbanlılar, ağır ağır yürümeye devam etti. Küçük Guo ve diğer komutanlara ait birlikler öne doğru uzanıyordu. Kaldırdıkları toz, bir denizkulağı kabuğunun içi gibi yanardöner bir parlaklık veriyordu gökyüzüne.

"Anlaşılıyor mu?" dedi Zhu alaycı bir gülümsemeyle. Onu yeniden yanında görmek güzeldi ve yeniden bir araya gelmelerinden bunca zaman sonra bile, hâlâ onu ne zaman görse, gerilen bir kasın gevşemesi gibi bir sancı hissediyordu.

"Tabii ki anlıyorum. Seni küçüklüğünden beri tanıyorum," dedi Xu Da rahatça. "Sırlarının en az dörtte üçünü biliyorum."

Bu Zhu'yu güldürdü. "Herkesten çok, orası kesin." Kendine gelerek, "İşler sarpa sarabilir," dedi kız.

"Sur olsun ya da olmasın: Bu büyüklükte bir şehir karşısında zayiat vermemiz kaçınılmaz."

"O da var." Lu'dan beri durumu enine boyuna değerlendiriyordu. "Ağabey, sence Sol Bakanı Chen, Küçük Guo için ne planlıyor?"

"Bir şey planladığına emin misin? Küçük Guo bunu tek başına gayet güzel mahvedebilir. Ona karşı bir komplo kurulmasına ihtiyacı yok."

"Chen Youliang kontrolü seviyor." Adamın o güçlü, hareketsiz duruşu canlandı gözünde. "Bunu şansa bırakacağını sanmıyorum. Gücünü kullanmak isterdi; yapılan her şeye onun sebep olduğunu bilmek."

"Ama bu sefer sırasında gerçekleşecek bir şeyler planlasaydı çoktan öğrenmiş olmaz mıydık?"

Zhu, ovanın güney sınırının Huangshan dağları olduğunu bilmesine rağmen, toz yüzünden her yöne uçsuz bucaksız uzanıyormuş gibi görünüyordu. Manastırdan onlara baktığını ve ne kadar uzakta olduklarına hayret ettiğini hatırladı. Dünya küçülüyordu, yakınlaşıyordu. Zhu cevap verdi, "Bana henüz tam olarak güvenmiyor. Komutan Wu'ya talimat vermiş olabilir."

"Küçük Guo'ya sırt çevirmesi için mi? Bu sefer Sun Meng misilleme yapar ve onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Chen Youliang bunun için Komutan Wu'nun bütün birliğini kaybetme riskini göze alamaz."

"Hayır. Sun Meng için de bir planı olurdu." Zhu yine düşüncelere daldı. Tıpkı Yao Nehri'ndeki gibi, sonunda daha fazla bilginin ortaya çıkması umuduyla beklemek zorunda kalacağı durumlardan biriydi. Chen, Küçük Guo'ya karşı emir verirse, onları yerine getirmeyi reddetmenin kaybeden tarafta yer almakla aynı şey olacağını biliyordu. Bu da yapmaya istekli olduğu bir şey değildi. Ama sadece dolaylı olarak dahil olması ihtimali durumunda belki de Ma'nın lehine hareket edebilirdi. Kendini ikincisinin olmasını umarken buldu. İç geçirdi. "Sanırım gözümüzü dört açmamız gerekecek."

"Küçük Guo'nun kaderiyle yüzleşmesine üzülen son kişi ola-

cağını sanırdım. Neden geri çekilip bunun olmasına izin vermiyoruz?"

Zhu bir parça isteksizlikle itiraf etti, "Ma Xiuying'e ona göz kulak olacağımı söyledim."

"Kim? Yoksa... Küçük Guo'nun kadını mı?" Daha sonra, olayı kavrayan Xu Da, kaşlarını ima dolu bir şekilde kaldırdı. "Buda beni korusun, küçük kardeşim, bu günleri göreceğimi hiç düşünmemiştim. Peki ama ondan... *hoşlanıyor* musun?"

"O iyi bir insan," dedi Zhu savunmacı bir tavırla. Kızın geniş, güzel yüzünü, bir ankanınkileri andıran gözlerini düşündü, endişe ve kederle doluydu gözleri. O kadar insanın arasında Küçük Guo için. İçindeki bu yeni korumacı his, bir çürük kadar hassastı. Pragmatik yanı onu bunun kaçınılmazlığı konusunda uyarsa da, Ma'nın incindiğini görme ya da kendine sefil olduğunu kabul etmesine bile izin vermeden sefil olması fikrinden hoşlanmıyordu.

"Yani şimdi Küçük Guo'yu kendisinden kurtaracaksın." Xu Da güldü. "Ben de burada güzel kızlar tarafından manipüle edilen tek kişinin ben olduğumu sanıyordum. *Ben* bile evli olanların peşinden gitmiyorum."

Zhu ona kızgın bir bakış attı. "Henüz evli değil."

Yangze Nehri'ni geçip Jiankang'a yaklaşırken tetikteydiler. Fakat nihayetinde, hiçbir şey olmadı. Küçük Guo, Kızıl Türban tarafında çok fazla zayiata yol açan savurgan, acımasız bir saldırıya öncülük etti: Jiankang'ın savunucularına karşı etten bir dalga kırılması yaşandı. Lu gibi yüksek surlu bir şehirde, bu hamle beyhude olurdu. Ama tahkim edilmemiş Jiankang'a karşı, Küçük Guo'nun saldırısı etkili olmaya başladı. Yavaş ve güçlükle kazanılan Kızıl Türbanlı istilasını, peyderpey diyarı terk eden vatandaşlar izledi ve onuncu günün At saatinde Jiankang düşmüştü.

Ne kadar güzel olsa da, Wu Dükü'nün (artık ölmüştü) saray arazisi şehrin geri kalanı gibi dumanla kaplıydı. Yanan istiridye kabuklarının ve meyve çekirdeklerinin günlük kokusu değil, eski Jiankang konaklarının kokusu vardı havada: Cilalı mobilyaları ve

büyük merdivenleri şimdi kül olmuştu. Yukarıdaki pusun içinde süzülen öğleden sonra güneşi kırmızı bir nilüfer gibi parlıyordu.

Sarayın tören alanının ortasında, beyaz iç çamaşırlarıyla bir sıra kadın duruyordu. Wu Dükü'nün eşleri, kızları ve hizmetçileri. Zhu ve diğer komutanlar, Küçük Guo'nun sıra boyunca yürüyüşünü izleyerek kenarda beklediler. Kırmızı ışık alnına ve kemerli burnuna kahramanca bir parıltı katıyordu. Gülümsemesi, ondan şüphe edenlerin tüm kötü niyetine rağmen, kendisinin her zaman yapabileceğini bildiği şeyi başarmış birinin iliklerine kadar işlemiş memnuniyetini taşıyordu.

Titreyen bir kadını değer biçen bir bakışla süzen Küçük Guo, "Köle," dedi. Bir sonrakine döndü, "Cariye." Zhu, onun bir sonrakine daha da büyük bir takdirle baktığını, teninin güzel dokusunu görmek için kolunu tuttuğunu ve şeklini görmek için eğilmiş yüzünü kaldırdığını gördü. "Cariye."

Sun alayla seslendi, "Bunların hepsi senin için mi? Sence Ma Xiuying yetmez mi?"

"Bir kadın *sana* yetiyor olabilir." Küçük Guo sırıttı. "O kızı ve de birkaç cariyeyi alacağım. Benim statümdeki bir adamın cariyesi olmazsa olmaz."

O sırada ilerlerken, kadınlar kollarını kendilerine sarmış hâlde titriyordu. Karışık saçları ve beyaz kıyafetleriyle Zhu onları hayalet sanabilirdi. Biri hariç hepsini. Kolları iki yanında, vücudunun ifşa olmuş biçiminden utanmadan dimdik duruyordu. Elleri cüppesinin kollarına gizlenmişti. Küçük Guo'yu öyle keskin bir şiddetle izliyordu ki oğlan ona yaklaşırken bir parça irkildi. "Köle."

Buna karşılık kızın yüzünde vahşi ve acı bir gülümseme belirdi. Ve Zhu, kadının Küçük Guo'ya ve onun temsil ettiği her şeye duyduğu nefretle dolu gülümsemesini gördüğü anda, onun ne yapmayı planladığını hemen anladı. Kadın, bıçağını onun boynuna saplamak için Küçük Guo'ya doğru atılırken, Zhu çoktan kendini Küçük Guo'ya atıp omzuyla onu kenara itmişti. Oğlan haykırarak tökezledi ve bıçak zırhını teğet geçti. Kadın hayal kırıklığıyla bağırdı ve Zhu'yu bıçaklamaya çalıştı, sonra Xu Da

aralarına girdi, kadının kolunu büktü ve bıçak çınlayarak taşlara düştü.

Zhu ayağa kalktı. Garip bir şekilde sarsılmış hissetti. Olaydan sonra bile, diğer komutanlar hâlâ tehdidin bir kadından geldiğine inanmakta güçlük çekiyorlardı – hem de yarı çıplak bir kadından. Ama Zhu o kadına bakıp niyetini kavradığı anda onu *anlamıştı*. Bundan da öte: Bir an için, bıçak ona saplanırken, kadının Küçük Guo'nun yüzündeki şaşkınlığı görme isteğini paylaşmıştı. Kendini bildi bileli geleceğinde her şeyin en iyisi olduğuna inanmışken, utanç verici bir ölüm karşısındaki inanmazlığının tadını çıkarma isteğini.

Zhu, soğuk bir korkuyla kasıldığını hissetti. Bunun Zhu Chongba'nın vereceği bir tepki olduğu konusunda kendini kandıramazdı. Daha da kötüsü, manastırın dışındaki dünyada yaşadıkça bu anların gitgide daha sık gerçekleştiğinin farkına varmasıydı. Leydi Rui, Ma ve şimdi de bu kadınla. Meşum bir yanı vardı, sanki her seferinde Zhu Chongba olma kapasitesinin bir kısmını kaybediyormuş gibi. Leydi Rui'nin zindanının karanlığında uzanmış boş elini hatırlarken korkusu yoğunlaştı. *Artık hiçbir şekilde o olamadan önce ne kadarını kaybedebilirim?*

Küçük Guo şoku atlattı ve Zhu'ya döndü, utancı çoktan yerini öfkeye bırakmıştı. "Sen!" Ona nefret dolu bir bakış attı, sonra omuzlayarak yanından geçti ve Xu Da'nın elinden kadını kaptı. "Kahpe! Canına mı susadın?" Kadına öyle bir tokat attı ki başı yana döndü. "Kahpe!" Düşene kadar vurdu ona, sonra düştüğü yerde tekmelemeye devam etti. Zhu, uzun zaman önce birinin ölümüne tekmelendiği görüntüyü istemeden hatırlayarak midesinin bulandığını hissetti.

Sun aceleyle araya girdi. Yüzüne zorla bir gülümseme kondurmuştu fakat gözlerindeki ifade gergindi. "Hey, bu bir sonraki Wu Dükü'ne yaraşır bir davranış mı? General Guo, neden ellerinizi bu şekilde kirleterek kendinizi alçaltıyorsunuz? Bırakın bu pislikle başkası ilgilensin."

Küçük Guo ona dik dik baktı. Sun nefesini tutuyor gibiydi. Zhu kendisinin de nefesini tuttuğunu fark etti. Uzun bir an son-

ra, Küçük Guo yüzünü buruşturdu ve karşılık verdi, "Dük! Kral olmam gerektiğini söylememiş miydin?"

"Wu Kralı, o hâlde!" diye haykırdı Sun üstün bir gayretle. "Kimse bunun aksini söyleyemez. Gelin, bu sizin en büyük başarınız, Başbakan'ın aklı başından gidecek. Burası güneyin *esas* şehri ve artık size ait. Hular sıkıyorsa karşımıza çıksın şimdi! Onlara göstereceğiz..." Gevezelik ederek Küçük Guo'yu oradan uzaklaştırdı.

"İyi sonuçlandı diyebilir miyiz?" diye sordu Xu Da ona yaklaşırken alaycı bir şekilde. "Peki ama Chen Youliang'ın Küçük Guo'ya karşı planı bu muydu?"

Zhu, beyaz elbisesinde Küçük Guo'nun bot izi olan kadının yerde nefes almaya çalışarak çırpınmasını izledi. "Sanmıyorum. Bence kadın sadece çok kızgındı."

"Küçük Guo genellikle insanlar üzerinde böyle bir etkiye sahip. Ve sanırım bu Chen Youliang'ın tarzı değil. Kelimenin tam anlamıyla arkadan bıçaklamanın neresi gösteri?"

"O zaman hâlâ yolda." Zhu iç çekti. "Küçük Guo'nun zaferinin tadını çıkarmasına izin ver."

"Tadını çıkardığı kesin," dedi Xu Da. "İçeri girerken, Sun Meng'e şehrin adını değiştirmek istediğini söylediğini duydum. Bir başkente daha uygun bir şey olsun istiyor, Yingtian gibi." *Cennet'e karşılık vermek.*

Zhu kaşlarını kaldırdı. "Yingtian mı? Böyle iyi bir şey bulabilecek kadar ilim sahibi olduğunu kim bilebilirdi ki? Fakat iddialı bir tercih. Başbakan bundan hoşlanmayacaktır. Sanırım şehrin adını kendisi koymak istiyordu."

"Adının ne olduğunu neden umursasın ki?"

Zhu içgüdüsel olarak başını iki yana salladı. "İsimler önemlidir." İsimlerin insanların ya da Cennet'in gözünde nasıl kendi gerçekliklerini yaratabileceklerini Kızıl Türbanlıların hepsinden daha iyi biliyordu. Ve bu düşünceyle, Chen'in Küçük Guo için planladığı şeyin karanlık farkındalığı filizlendi içinde.

***

"Nihayet!" diye haykırdı Xu Da, Anfeng'in tanıdık toprak duvarlarının görünmesiyle. Dönüş yolculukları yaz sonlarının baskıcı nemi nedeniyle daha uzun sürmüştü ve hepsi seyahat etmekten iyice bıkmışlardı. Muzaffer bir şekilde eve dönme düşüncesi herkesin ruhuna merhem olmuştu. O sırada, güney kapısından bir karşılama komitesi geliyordu; komite Aydınlık Prensi'nin dalgalanan kırmızı sancakları altında onlara doğru süzüldü.

Zhu onları gördüğü anda, puslu farkındalığı bir sayfadaki mürekkep kadar netleşti. O ve Xu Da'nın gözettiği şey çoktan olmuştu. Chen ona ihtiyaç bile duymamıştı; başından beri onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yarım mesafe arkasından gelen Xu Da ile atını birliğinin sonuna sürerken bile çok geç olduğunu biliyordu. Samimi bir pişmanlıkla düşündü, *Üzgünüm, Ma Xiuying.*

İleride, sancaklar öncülük eden birliğin başında durmuştu. Küçük Guo yüksek, hoşnutsuz bir sesle, "Bu da ne?" dedi.

Zhu ile Xu Da geldiler ve alelacele atlarından inerek oğlanın gördüğü şeyi gördüler. Xu Da rahatsız olmuş bir şekilde, "Bunlar Jiankang'da bıraktığımız adamlar değil mi?" diye sordu.

"Generalinin emrine uymamaya cüret mi ediyorsun?" dedi Küçük Guo hesap sorarak. "Dönmeni sana kim emretti? Konuş!"

Sun dörtnala geldi ve atından indi, sonra kafası karışmış bir hâlde Zhu'nun yanında durdu.

Küçük Guo'nun karşılama komitesinden konuştuğu kişi Yi Jinkai adında bir adamdı. İncecik bıyığıyla bile, kimsenin ikinci kez düşünmeyeceği türden silik bir yüze sahipti. Zhu, Jiankang'ın sorumluluğunu ona bıraktıklarından bu yana geçen haftalarda onu kesinlikle düşünmemişti. Fakat şimdi Yi'den âdeta güç yayılıyordu. *Ödünç alınmış* bir güç: Bir başkasının isteğini yerine getirmenin dolaylı zevkiydi bu. Elbette Chen ona ihtiyaç duymamıştı, diye düşündü Zhu tarafsız bir netlikle. Sadakati çok yeniydi; başkaları onun emirlerini seve seve yerine getirecekken Chen neden ona sorsundu ki?

Şimdi Yi kesin bir dille, "General Guo, Başbakan sizi huzuruna çağırıyor," dedi.

"Sen–!" diye haykırdı Sun öfkeyle.

Küçük Guo, Yi'ye baktı. Beklediği övgü dolu eve dönüş bu değildi. Kafa karışıklığı, hayal kırıklığı ve öfke ifadeleri savaştı yüzünde ve öfke kazandığında, Zhu şaşırmadı. "*Pekâlâ*," dedi oğlan. "Mesajını ilettin. Başbakan'a Anfeng'e ulaştığımızda huzuruna çıkacağımı söyle."

Yi, Küçük Guo'nun atını tuttu. "Başbakan size eşlik etmemizi emretti."

Sun bir hırlamayla ileri atıldı. Aniden durdu, Yi'nin bıçağı boğazına dayanmıştı. Yi'nin arkasında, karşılama komitesinin diğer üyeleri kılıçlarını çekmişlerdi.

Yi tekrarladı, "Başbakan'ın emirleri."

Küçük Guo'yu bir tutsak gibi kuşatarak yeniden atlarına binip gittiler. Küçük Guo dimdik oturdu, düşük kaşları sert bir ifadeye bürüdü yüzünü. Muhtemelen babasını haftalar önce ölmüş bir hâlde bulacağından endişeleniyordu. Bunun bir kaza mı, yoksa bariz bir suikast mi olduğunu ve babasının acı çekip çekmediğini merak edecekti. Belki de –Zhu bundan şüphe etse de– Ma Xiuying'in Chen'in oluşturduğu tehlike hakkında gerçekleri söylediğinin bile farkına varıyor olabilirdi.

Sun, Yi'ye küfrediyordu: "Orospu çocuğu. Atalarının on sekiz neslinin canı cehenneme!"

Zhu, Anfeng'e doğru seyrekleşen komiteyi izlerken, Üstat Fang'ın manastırdaki son anları geldi aklına. Fakat Üstat Fang onu bekleyen kaderi biliyordu. Küçük Guo ise tehlikenin çoktan gerçekleştiğini düşünüyordu; henüz gelmediğinin farkında değildi.

"Komutan Sun," dedi kız yeniden atına binerken. "Hadi gelin. Çabuk."

Sun ona kötü, suçlayıcı bir bakış attı. Ama o da neler olduğunun farkında değildi.

Zhu, geri kalanının henüz kavrayamadığı geleceği gördüğünde, alışılmadık bir şey hissetti. Şaşkınlıkla, bunun bir başkasının kederi olduğunu fark etti ama sanki kendi göğsünün içinden, kalbinden geliyordu. Başkasının çektiği acı.

Ma Xiuying, diye düşündü.

***

Anfeng terk edilmiş vebalı bir köy kadar boştu. Gün ortasıydı, yani hayalet bile yoktu. Atlarının toynakları takırdıyordu; yokluklarında toprak taş gibi kurumuştu. İlerledikçe, Zhu büyüyen bir enerjinin farkına vardı. Bir sesten çok bir titreşimdi, içinde ilkel bir huzursuzluk hissetti.

Şehrin merkezine geldiler ve karşılarındaki manzarayı gördüler. Sessiz kalabalığın yukarısında, sanki bir gösteriye ayrılmış gibi bir sahne kurulmuştu. Kıpkırmızı sancaklar dalgalanıyordu. Aydınlık Prensi, rüzgârda damlayan kanlar gibi parıldayan ipek ipliklerle çevrili bir şemsiyenin altındaki tahtında oturuyordu. Başbakan onun önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Sahnenin altında, Küçük Guo tozun içinde diz çökmüştü. Saçları ve zırhı hâlâ yerli yerindeydi. Zhu durumun böyle olmadığını bilse de bir an için o bile onun onurlandırıldığı izlenimini edindi.

Başbakan volta atmayı bıraktı, gerginliğini dizginlemeye çalıştığında meydana gelen görüntü daha da korkunçtu: bir eşekarısı kovanının sallantısı ya da saldırmak üzere olan bir yılan misali. Küçük Guo'ya baktı ve korkunç bir sesle, "Bana Jiankang'ı neden aldığını anlat, Guo Tianxu!" dedi.

Küçük Guo tamamen afallamış görünüyordu. "Hepimiz Jiankang'ın en mantıklı tercih olduğu konusunda—"

"Ben sana söyleyeyim!" Başbakan'ın sesi Zhu, Xu Da ve Sun'ın atlarının üzerinde oturdukları yere net bir şekilde ulaştı. Kalabalık kıpırdandı. "Jiankang, kralların ve imparatorların oturduğu yer, değil mi? Ah, bunu pek çok kez söyledin. Guo Tianxu: Senin niyetini biliyorum! Gerçekten de o şehri kendine alıp buraya geri dönebileceğini ve bana o tahtta oturup kendine kral demediğini söyleyebileceğini mi sandın?"

"Hayır, ben—"

"Aydınlık Prensi'nin sadık bir tebaasıymış gibi davranma," dedi Başbakan tükürürcesine. "Her zaman kendi hırsların vardı. Kendi bencil amaçların için Cennet'in iradesine ihanet edecektin!"

Sahnenin dibinde, Yi'nin yanında büyük, siyahlar içinde bir figür duruyordu. Bu mesafeden bile Zhu, Chen'in gülümsediğini

görebiliyordu. Elbette, Küçük Guo arzularını yüksek sesle ilan edecek kadar aptaldı ve Yi de bunları Chen'e bildirmişti. Ve Kızıl Türbanlılar içinde kim Başbakan'ın paranoyasını körükleme konusunda Chen'den daha fazla deneyime sahipti?

"Hayır," dedi Küçük Guo panikle. Sesi, durumunun ciddiyetini ancak yavaş yavaş fark eden birinin sesiydi. "Benim niyetim bu—"

"O şehri alıp adını Yingtian koymaya cüret mi ettin? Cennet'ten hükmetme hakkını istemeye cüret mi ettin? Aydınlık Prensi bizim hükümdarımızken ve Cennet'in Vekâleti'ne yalnızca o sahipken?" Sahnenin kenarına eğilen Başbakan'ın yüzü öfkeden kızarmış ve buruşmuştu. "*Hain*. Ah, her şeyi biliyorum. Başından beri buraya gelip ikimizi de öldürmeyi planlamıştın, böylece o tahtı kendin alabilecektin. Seni hain, seni gaspçı!"

Sonunda olan biteni anladığında, Küçük Guo dehşetle haykırdı, "Ekselansları!"

Başbakan tısladı, "*Şimdi* bana böyle dersin tabii. Bunca zamandır arkamızdan iş çevirip komplo kuruyordun!"

Bir kargaşa yaşandı: Sağ Bakanı Guo kalabalığın arasından ite kaka geçmeye çalışıyordu. Cüppesi dağılmıştı; hamurumsu suratı yaşadığı şokla katılaşmıştı. Adam haykırdı, "Ekselansları, durun! Bu hizmetkârınız size yalvarıyor!"

Başbakan ona döndü. "Hah, hainin babası da geldi. Kadim kurallara göre bir hainin ailesinin dokuzuncu dereceye kadar tüm akrabalarının idam edildiğini hatırlasan iyi edersin. İstediğin bu mu, Guo Zixing?" Başbakan, diğer yaşlı adama, bunu gerçeğe dönüştürmesine meydan vermesini sağlamaya çalışıyormuş gibi baktı. "Eğer değilse, dizlerinin üstüne çöküp seni koruduğum için bana teşekkür etmelisin."

Sağ Bakanı Guo kendini oğlunun yanına attı. Fakat yakalandı ve zapt edildi. Beyhude olmasına rağmen, yaşlı adam debelenmeye devam etti. "Ekselansları, merhametiniz için yalvarıyorum!" diye haykırdı bakan.

Küçük Guo, görünüşe göre babasının gelişinin yanlış anlaşılmayı çözebileceğine inanmıştı. Şimdi açıkça panikleyerek bağırdı, "Ekselansları, Jiankang sizin olsun—"

"Jiankang kurtlara yem olabilir! Jiankang kimin umurunda? Aydınlık Prensi'nin ve yeniden kurulan Song Hanedanlığımızın haklı yeri Bianliang'dır. Jiankang bir hiç. Sen sadece bir sahtekârdın, Guo Tianxu. Sadece sahte bir tahta oturdun."

Sağ Bakanı Guo, çocuğunun tehlikede olduğunu gören bir ebeveynin doğaüstü gücüyle onu tutanların elinden kurtularak kendini Başbakan'ın altındaki toprağa attı. "Ekselansları, onu affedin! Bağışlayın bizi! Ekselansları!"

Zhu, eğilmekte olan bakana bakarken Başbakan'ın gözlerindeki çılgın parıltıyı hayal edebiliyordu. Sonra adam bir adım geriledi. "Aydınlık Prensi adına, hain ve sahtekâr Guo Tianxu ölüme mahkûm edilmiştir."

Tahtının üstünde, Aydınlık Prensi'nin zarif gülümsemesi hiç bozulmadı. Şemsiyesinin altından yansıyan ışığı, sahnenin üzerine ve oradan da aşağıdaki figürlere vurdu, ta ki hepsi kızıla boyanmış bir denizde boğulana dek. O anda, çocuk benliği tamamen altüst olmuş gibi görünüyordu. İnsanlık dışıydı: Cennet'in iradesi olan karanlık ışığın yayılması.

Cezasını duyan Küçük Guo ayağa fırlayıp koşmaya başladı. Birkaç adım attıktan sonra yere düşürüldü ve alnındaki bir kesik yüzünden kanlar içinde sahneye geri sürüklendi. "Baba!" diye haykırdı korku ve anlamazlık içinde. Ancak Sağ Bakanı Guo, ona güven vereceği yerde korkudan donakalmış gibiydi. Başbakan sahneden birilerine işaret ederken ve adamlar atlarla öne çıkarken bakan olanları boş gözlerle izledi. Atlılar başından beri orada bekliyorlardı. *Bu her zaman Küçük Guo'nun kaderiydi*, diye düşündü Zhu. *Hiçbir zaman kaçış yoktu.*

Zhu, başından beri Ma Xiuying'in varlığından haberdardı. Şimdi onu kalabalığın içinde gördü. Etrafı boştu, sanki hainle olan ilişkisi insanların ondan geri çekilmesi için yeterli olmuş gibi. Şoktan yüzünde mimik oynamıyordu. Zhu, Ma'nın en kötüsünden korkmasına rağmen, gerçekleşirse nasıl olacağına dair hiçbir fikri olmadığını gördü. Bu garip yeni şefkatin acısını hisseden Zhu düşündü: *Daha önce birinin kasten öldürüldüğünü hiç görmemiş.* Tüm bu kaçınılmazlığa rağmen, Zhu nedense kendini Ma'nın masumiyetinin kaybı için yas tutarken buldu.

Küçük Guo, adamlar onu beş ata bağlayıp sonra da yanında dururken bağırdı ve direndi. İşlerin yoluna konduğunu gören bir paranoyak gibi neşeli bir memnuniyetle izleyen Başbakan, hazır olduklarını gördü. Kolunu kaldırdı ve düşmesine izin verdi. Kırbaçlar şakladı.

Kalbinde yabancı bir sızıyla Ma'yı izleyen Zhu, kızın o can alıcı anda arkasını döndüğünü gördü. Onu rahatlatacak kimsesi yoktu. Kalabalığın içindeki o boş balonun ortasında yere çöktü ve kapanıp ağladı. Zhu, bunu görmesiyle içinde güçlü bir koruyucu dürtünün şahlandığını hissetti. Telaşla bunun çoktan olduğu ve yaptığı her şeyi tanımlayan diğer arzunun yanında kök salmış yeni bir arzu olduğunu fark etti. Vücuduna saplanmış bir ok ucu kadar tehlikeli hissettiriyordu, sanki her an daha derine inip ölümcül bir yaralanmaya neden olabilirmiş gibi.

Başbakan kalabalığa baktı, ince vücudu heyecanla titriyordu. Sol Bakanı Chen gülümseyerek merdivenleri tırmanıp sahneye çıktı. Başbakan'ı yerlere kadar eğilerek selamladı ve, "Ekselansları, tebrik ederim," dedi.

Ma, tapınağa daldığında Zhu'yu çatısı yenilenmiş ek binasında döşeğinde oturmuş bir şeyler okurken buldu. Sıradan bir günde bunu özel bir an olarak görürdü. Keşiş yaptığı işe dalmış görünüyordu ve kız hışımla içeri girdiğinde irkilmişti. Kız yeterince korkunç görünüyor olmalıydı: Saçları bir hayaletinki gibi salık bırakılmıştı; yüzü kireç gibiydi, elbisesi lekeli ve yırtıktı. Yakışıksız davranıyordu. Ama umursamadı.

"Senden onu korumanı istedim!"

Zhu kitabını kapattı. Ma, geç de olsa onun sadece iç gömleği ve pantolonuyla oturduğunu fark etti. Oğlan, alışılmadık biçimde yorgun bir sesle, "Belki Chen Youliang başka bir yol seçmiş olsaydı koruyabilirdim," dedi. Toz ve minik böcekler alevlerin içine girerken döşeğinin yanındaki mumlar belli belirsiz patlama sesleri çıkardı. "Sanırım Sağ Bakanı Guo'ya doğrudan saldırmanın çok riskli olduğunu düşündü. Bu yüzden Başbakan'ın paranoyasını silahı olarak kullandı. Küçük Guo'ya, asla Başbakan'ın

aleyhine bir şey söylememesini kendin söylememiş miydin? Ama o Jiankang'ı sahiplendi. Sonunda, Chen Youliang'ın ihtiyacı olan tek şey buydu."

"Bunun olacağını biliyor muydun?" Kızın yükselen sesi çatladı. "Sen Chen Youliang'ın tarafındasın; biliyor olmalısın!"

"Bilmiyordum," dedi oğlan.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye istersen ona inan." Zhu bitkince omuz silkti. "Chen Youliang bana güveniyor mu? Tam olarak değil sanırım. Ama her halükârda bana ihtiyacı yoktu. Yi Jinkai'yi çoktan ayarlamıştı."

İşte kız o zaman ağlamaya başladı. Şiddetle, hıçkıra hıçkıra. Günlerdir ağlıyormuş gibi hissediyordu. "Neden bu korkunç oyunları oynamak zorundayız? Ne *için*?"

Titreşen mum ışığı, bir an için oğlanın dalgalanıyor gibi görünmesine neden oldu, sanki küçük bedeni daha korkunç bir şeyi içinde barındırıyordu. "Bir insan zirvede ve dokunulmaz olmaktan başka ne ister ki?"

"Ben istemiyorum!"

"Hayır," dedi keşiş. Kara gözleri üzgündü. "İstemiyorsun. Ama diğerleri istiyor ve onların iyiliği için bu oyun bitene kadar devam edecek. Chen Youliang ile zirve arasında sırada kim var? Sağ Bakanı Guo. Demek ki Chen Youliang'ın bir sonraki hamlesi ona karşı olacak." Kısa bir sessizlikten sonra ciddiyetle ekledi, "Kendini düşünmelisin, Ma Xiuying. Chen Youliang, Guo hanesini yok ederse, onu en çok memnun eden komutan için seni faydalı bir ödül olarak görecektir."

Belki bu haber bir sürpriz olsaydı dehşete kapılırdı. Fakat Ma bu sözleri duyduğu anda bile biliyordu: bu, bir kadının yaşam düzeninin başka bir parçasıydı sadece. Yine de canını yakmıştı ama taze acı yerine, Küçük Guo ile yaklaşan evliliğini öğrendiğinde hissettiği aynı dayanılmaz ağırlıktı bu içindeki. Küçük Guo'nun ölümünü izlerken çektiği acıya rağmen, hiçbir şey değişmemişti.

Oğlanın ifadesi ciddiydi, sanki ne düşündüğünü biliyormuş gibi. "Bunun olmasına izin mi vereceksin, yoksa sonunda farklı bir şey istemene izin verebilir misin?"

"Yapamam!" Kendi çığlığı onu korkuttu. "Kim olduğumu sanıyorsun da kendi hayatımda herhangi bir şeyi değiştirebileceğimi düşünüyorsun? Ben bir *kadınım*. Hayatım önce babamın ellerindeydi, sonra Küçük Guo'nun, şimdi de bir başkasının ellerinde. Farklı bir şey isteyebilirmişim gibi konuşmayı kes! Bu imkânsız—" *Bunu* anlayamazken öncesinde nasıl anlamış gibi görünebilirdi? Bir hıçkırık koyverdiğinde utancından yerin dibine girdi.

Bir an sonra keşiş karşılık verdi, "O hayatı istemediğini biliyorum. Farklı bir hayat imkânsız değil."

"O zaman nasıl!" diye haykırdı kız.

"Bana katıl."

Ma ona dik dik bakmayı başardı. "Senin tarafına mı katılayım? *Chen Youliang'ın* tarafına demek istiyorsun."

"Onun tarafına değil," dedi oğlan istikrarla. "Benim tarafıma."

Onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. Ve anladığında, ihanet ona bir tokat kadar sert vurdu. "Sana katılayım," diye homurdandı kız. "Seninle *evleneyim*." Bir tabut kadar katı olan o korkunç düzen canlandı gözünde: evlilik, çocuklar, görev. O hayatın içinde kendi arzularına ne kadar yer vardı ki? Zhu'nun farklı olduğunu düşünmüştü –buna inanmak *istemişti*– ama onun da diğerlerinden bir farkı yoktu. Küçük Guo'nun ölümü ona istediği bir şeyi alma fırsatı vermişti. Midesi bulanarak, Sun Meng'in sesini duydu zihninde: *Sana bir erkek gibi bakıyor*. Durumun acımasızlığı nefesini kesti. Zhu arzulamış ve onunla sanki onun da yapabileceği bir şeymiş gibi konuşmuştu ama hiçbir zaman bu söylediklerinde samimi olmamıştı.

Ve o anda kız içinde bir arzu duydu. Onu *incitmek* istedi.

Oğlan kızın öfkeli bakışlarını fark etti. Fakat erkeklerin olağan öfke patlamasının tetiklenmesi yerine, kızı şaşırtan bir şekilde keşişin ifadesi yalnızca yumuşadı. "Evet. Evlen benimle. Ama Küçük Guo'yla evleneceğin gibi değil. Seni dinlemek istiyorum, Ma Xiuying. Sende benim sahip olmadığım bir şey var: Başkaları için üzülüyorsun, sevmediklerin için bile." Neredeyse görülemeyecek kadar hızlı bir kendini kınama ifadesi geçti keşişin sura-

tından. "Bu oyunu oynayan insanlar, başkalarını düşünmeden kendilerini zirveye çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacaklar. Hayatım boyunca istediğimi elde etmek için böyle olmam gerektiğine inandım. Ve kaderimi *gerçekten* istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama içindeki herkes Chen Youliang gibi olursa dünyamız nasıl bir yer olur? Terör ve zulüm dünyası mı? Bunu ben de istemiyorum, hele ki başka bir yolu varsa. Ama bunu tek başıma göremiyorum. Bu yüzden bana katıl, Ma Xiuying. *Göster* bana."

Keşişin beklenmedik dürüstlüğü kızın öfkesini delip geçti. *Ya da dürüstlük gibi görünen bu şey.* Bir acı patlamasıyla kız, inanmak *istediğini* fark etti. Onun farklı olduğuna inanmak istiyordu; kendi kusurlarını gören ve kızın ona ihtiyacı olduğu kadar onun da kıza ihtiyacı olan bir adam olduğuna. "Farklı olduğuna inanmamı istiyorsun," dedi Ma ve sesi çatladığında utandı. "Bana farklı bir şey verebileceğine. Ama buna nasıl güvenebilirim? *Güvenemem.*"

Zhu'nun suratından buruk bir ifade geçtiğinde kız şaşırdı. Savunmasızlık ve bir korku belirtisi onda daha önce hiç görmediği bir şeydi ve bu, aralarında geçen her şeyden daha fazla kırdı kızın zincirlerini. "Güvenmenin ne kadar zor olacağını görebiliyorum," dedi oğlan. Sesinde yine o tuhaf anlayış tonu vardı ve Ma'nın bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Oğlan kitabı bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve gömleğini çözmeye başladı. O kadar acayipti ki Ma kendini yarı felç yarı kabullenmiş gibi havada süzülen bir duyguyla izlerken buldu, sanki rüyanın tuhaflığına kapılan bir hayalperestmiş gibi. Ancak Zhu'nun çıplak omuzları görüş alanına girdiğinde bir utanç sarsıntısıyla hayata döndü. Hızla yüzünü çevirdi. Bu gördüğü ilk erkek teni değildi ama nedense yüzü alev alevdi. Keşişin elbiselerinin yere düştüğünü duydu.

Sonrasında soğuk parmakları kızın yüzündeydi, onu kendine çevirdi. Ve kıza, "Bak," dedi.

Biri giyinik, diğeri çıplak olan bedenleri birbirine çok yakındı ve Ma aynı rüya gibi kabul duygusuyla, karşısındakinde, bir ka-

bın içindeki suda olduğu gibi dalgalanan bir şekilde kendi yansımasını gördü.

Zhu onun bakmasını izledi. Kızın suratında açığa çıkmış bir savunmasızlık ifadesi vardı, o kadar ham ve korkunç bir şeydi ki Ma bunu gördüğünde irkildi. Bu Ma'ya, gerçeğin onu bir anda mahvetmesi korkusuyla kendisinin bile bakmaya cesaret edemediği ölümcül bir yarayı açan birini düşündürdü.

Zhu sakince konuştu fakat görünenin altında, Ma onun korkudan titrediğini hissetti. "Ma Xiuying. İstediğin bir şey görüyor musun?"

Ben bir kadınım, diye haykırmıştı Ma çaresizlik içinde Zhu'ya. Şimdi, karşısında kendisininki gibi bir bedende duran kişiye baktığında, ne erkek ne de kadın gibi görünen, tamamen başka bir öze sahip birini gördü: Bütünüyle ve güçlü bir şekilde kendine özgü türde bir şey. Farklı olma vaadi gerçeğe dönüşmüştü. Baş döndürücü bir dehşetle Ma, geleceğinin değişmez düzeninin, geriye yalnızca saf olasılığın boşluğu kalana kadar kaybolduğunu hissetti.

Zhu'nun küçük, nasırlı elini tuttu ve sıcaklığının içine aktığını hissetti, ta ki göğsündeki boşluk, hissetmesine bir kez olsun izin vermediği her şeyle alev alev yanana kadar. Buna boyun eğiyordu, bununla yanıp tutuşuyordu ve bu şimdiye kadar hissettiği en güzel ve korkutucu şeydi. Ma *istiyordu*. Zhu'nun bu farklılık vaadiyle sunduğu her şeyi istiyordu. Özgürlük, arzu ve hayatının iplerini eline almak. Ve tüm bunların bedeli acı çekmekse, ne seçerse seçsin acı çekecekse ne önemi vardı?

"Evet," dedi kız.

15

ANYANG, YAZ

Hichetu'dan döndüklerinde, Anyang durgun ve griydi. Uzun koridorlar boş, avlular çıplaktı. O yankılanan mekânlarda yürümek Esen'e dünyada kalan tek insanmış gibi hissettirdi. Ouyang bile onu rahat bırakmak için epey geriden geliyordu: Bir şekilde kopmuş bir gölge misali. Esen babasının meskenine gelip avlunun girişinde durdu ve onları orada gördü. Ailesinin tüm hane halkı, eşleri ve kızları, memurları ve hizmetçileri, hepsi beyazlar içinde, birlikte sessizce eğilerek selam verdiler. Esen aralarından geçerken, bu sonu gelmeyen hareket dalgaları, açılıp kapanan binlerce kar orkidesini andırıyordu. Yas kıyafetleri dalgalandı. Durmalarını, gitmelerini, buranın onların yeri olmadığını ve buranın kendisinin olmadığını haykırmak, babasının ölmediğini söylemek istedi. Ama yapmadı. Yapamazdı. Babasının meskeninin basamaklarını tırmanıp onlara döndü ve o dönerken tek bir ses yükseldi, "Henan Prensi'ne şükürler olsun!"

"Henan Prensi'ne şükürler olsun!"

Esen orada dururken her şeyin farklı olduğunu biliyordu; bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Sonraki uzun, sıcak günler törenlerle doluydu. Kendir kumaştan yas cüppesini giyen Esen, aile tapınağının serin salonuna girdi. Koyu renkli ahşabı kül ve tütsü kokuyordu. Salonun gerilerinde heykellerin karaltıları görünüyordu. Gelecekte bunu onun

için yapan birinin ürkütücü görüntüsü canlandı aniden gözünde. Çocukları onun için yapacaktı, sonra torunları da çocukları için. Çoğalan ölüleriyle atalarının soyu, sayıları her zaman onların yasını tutan yaşayanlardan çok daha fazla olan ölülerden oluşuyordu.

Buda'nın önünde diz çöktü ve ellerini yaldızlı sutra kutusunun üzerine koydu. Dua ederken babasını düşünmeye çalıştı. Savaşçı, gerçek bir Moğol, Büyük Han'ın en sadık adamı. Ama tapınağın bayat kokusu dikkatini dağıttı. Kendini dualara veremiyor, onlara anlam vermek için onları doğru dürüst kavrayamıyor gibiydi. Dudaklarında, o karanlık yeraltında reenkarnasyonunu bekleyen babasının ruhu için hiçbir işe yaramayan boş sözlerden ibaretlerdi.

Arkasında bir kapı açıldı. Yere düşen ışık karesi bir gölgeyle bölündü. Esen kardeşinin varlığını kızgın bir demir gibi hissedebiliyordu. O parlayan samimiyetsizliği; içi boş hareketleri. Varlığıyla başlı başına bir hakaret. Baoxiang'ın Chaghan'ı ölümün kollarına bırakmasının üzerinden günler geçtikçe, Esen'in kardeşine karşı hissettiği duygular keskinleşmişti. Şimdi belki de şu anda mantıklı olan tek şeyin bu olduğunu düşündü: Nefretin netliği.

Tapınak görevlisine sert bir şekilde, "Kimsenin girmemesini söylemiştim," dedi.

Görevli tereddüt ederek karşılık verdi, "Lord... yani Saygıdeğer Prens, bu—"

"Kim olduğunu biliyorum! Ona kapıya kadar eşlik et."

Ritüeldeki eğilmelere, açılırken yaldız kâğıdındaki sutraların kırışıklığına odaklanmaya çalıştı fakat dikkatini hizmetçinin fısıltısından, gölgenin geri çekilmesinden ve kapılar kapanırken azalan parlaklıktan alamadı. Duaları, boş sözlerden de beterdi. İşe yaramaz, mahvolmuş sözler, kalplerinde hiçbir duygu barındırmadan ağızlarını oynatan hainlerin yüzeysel laflarından farksızdı.

Aniden ayağa kalkıp sutraları yere attı. Başkeşişin okuduğu duaları bölen saygısız bir takırtı. Görevlilerin şokunu dışarıdan uygulanan bir baskı gibi hissedebiliyordu, hepsi de ritüelleri yerine getirmesini, tamamlamasını istiyordu.

"Bu babam için gerçek bir anma töreni değil," dedi Esen. "Bu *kelimeler*." Kalbi küt küt atıyordu; sözlerindeki gerçeğin, damarlarındaki kan kadar hiddetle aktığını hissediyordu. "Onu istediği gibi hatırlayacağım ve onurlandıracağım. Hak ettiği şekilde."

Uzun adımlarla kapılara doğru yürüdü ve onları ardına kadar açıp çarpıcı sedefli göğün dağınık parlaklığına adım attı. Boş avlu, beyazlar içindeki o yüzlerce insanın hatırasıyla yankılanıyordu. Ama bugün orada sadece bir kişi vardı. Uzaktan, Wang Baoxiang'ın incelikle işlenmiş beyaz çuhası ve çekilmiş yüzü, bir parça oyulmuş yeşimin insanlığına sahipti.

Ouyang beklediği yerden geldi ve Esen gözlerini kardeşinden almayı başardı. Baoxiang'ın varlığı ıstırap verici olduğu kadar, Ouyang'ınki de rahatlatıcıydı: Dünyadaki tüm düzen ve doğruluk buydu.

Esen içindeki çalkantının yatıştığını hissetti. "Keşke benimle içeri gelebilseydin. Bunu tek başıma yapmak zorunda kalmamalıydım," dedi.

Ouyang'ın yüzünden bir gölge geçti. Konuşurken sesinde tuhaf bir mesafe vardı, "Babasını ve atalarını onurlandırmak bir oğlun görevidir. Babanın ruhunun sadece senin ibadetlerine ihtiyacı var."

"Senin adına bir ikramda bulunmama izin ver."

"Benim hakkımdaki düşüncelerini babanınkilerle karıştırıyorsun. Ruhunun özellikle benden haber almak istediğini sanmıyorum."

"Seni çok takdir ederdi," dedi Esen inatla. "Babam aptallara tahammül etmezdi. Yeteneklerine inanmasaydı, seni general olarak seçmeme izin verir miydi hiç? Henan ordularının itibarı sen olmasan olmazdı. Elbette saygını istiyor." Sonra farkına vardı, "Babam bir savaşçıydı. Onu onurlandırmak ve ruhuna yarar sağlamak istiyorsak, bu bir tapınak aracılığıyla olmayacak."

Ouyang kaşlarını kaldırdı.

"Savaşı kazanacağız. Sen ve ben birlikte, generalim. Henan ordularımız Büyük Yuan'ın gücünü geri kazanacak; bu, dört okyanus arasındaki bu toprakların şimdiye kadar gördüğü en uzun

saltanat olacak. Hanemiz sonsuza dek imparatorluğun savunucuları olarak hatırlanacak. Babamın isteyebileceği en iyi onur bu değil mi?"

Ouyang'ın ağzının köşesi bir gülümsemeden daha kırılgan bir şekilde hareket etti. Yüzündeki gölge, acıyı maskeleyemeyecek kadar şeffaftı. Esen düşündü: *O da yas tutuyor.*

Ouyang karşılık verdi, "Babanın bu dünyada en çok istediği şey her zaman senin başarın ve atalarının soyuna getirdiğin gururdu."

Esen babasını düşündü ve ilk kez acının ortasında umut vadeden bir şeyler hissetti. Henüz acının yerini alacak kadar baskın olmayan fakat büyüyebilecek bir şeyin tohumu. *Ben, Büyük Yuan'ın savunucusu Henan Prensiyim, tıpkı babam ve babamın babasının benden önce olduğu gibi.* İçinde, bir qin'in* yüksek notası kadar net bir şekilde çınlayan bir amaç ve bir kaderdi bu. Esen, Ouyang'ın yüzünü gördü ve onun da bunu en az kendisi kadar güçlü hissettiğini biliyordu. Her şeye rağmen Ouyang'ın daima yanında olacağını bilmek içini ısıttı.

Ouyang'ın oku hedefe doğru fırladı. Hichetu'daki ihanetinden sonra planı Esen'den uzak durmak olmuştu. Esen'in kederi ve öfkesi dayanılmazdı: Bu Ouyang'a, vücudunun tüm hassas bölgelerine köpekbalığı derisi sürülmüşçesine içini kemiren bir acı veriyordu. Fakat Esen'in, Ouyang'ı kendisine kölesi olduğu zamandan bile daha yakın tutma arzusunu hesaba katmamıştı. Anlaşılabilir bir durumdu; bunu tahmin etmesi gerektiğini düşündü. *Yetim kaldı. Kardeşine lanet ediyor. Artık sahip olduğu tek şey benim...*

Bir sonraki oku dışarı gitti.

Onun yanında, Esen kendi okunu serbest bıraktı. "Sırf terk etmek için Jiankang'ı almak..." Oku temiz bir şekilde hedefle buluştu. Henan Prensi göreviyle meşgul olmasına rağmen, sabahları masasına gitmeden önce ok atma alışkanlığını benimsemişti –

* Qin ya da guqin, yedi telli bir Çin müzik aletidir. *–çn*

bu da her zaman Ouyang'ın ona eşlik etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"İç mücadeleler," dedi Ouyang kendini toplayarak. Bir sonraki oku, Esen'inkinden bir parmak öteye isabet etti. "Aldığımız istihbarata göre, hareketin kontrolü için savaşan iki fraksiyon var. En son gelen haberlere göre, Liu Futong genç General Guo'yu öldürtmüş olabilir. Birkaç gün içinde teyit almış oluruz."

"Ha! Biz generallerini öldürmek için etrafta olmadığımız zamanlarda bunu kendileri yapma ihtiyacı mı duyuyorlar?"

Uzun selviler, atış yaptıkları bakımlı bahçeye kokulu mavi gölgelerini düşürüyordu. Yan bahçelerde, göletler lotuslarla kızarmıştı. Morsalkım ağacı, kesişen yürüyüş yollarının üzerine ve çevredeki taş duvarlardan aşağı dökülüyordu. Günün yükselen sıcaklığı kuş cıvıltısını çoktan susturmuştu ve arılar bile miskin görünüyordu. Asgari ölçüde çaba sarf etmelerine rağmen ikisi de terliyordu. Esen, yapısal olarak sıcağa alışkın olmadığı için; Ouyang ise, çok fazla katman giydiği için. Boğuluyormuş gibi hissetti. Normal şartlarda okçuluğun ritmik hareketleri yatıştırıcı olurdu ancak şimdi onu daha da sıkı sarıyorlardı.

Bir uşak, terleyen fincanlarda soğuk arpa çayı ve yüzleriyle elleri için güzel kokulu soğuk havlularla çıkageldi. Ouyang çayı minnetle içti ve ensesine bir havlu bastırdı. "Lordum, aralarındaki çatışmayı çözmeden önce onlarla çarpışmak için harekât tarihimizi birkaç hafta öne çekmeyi düşünebiliriz. Dikkatlerinin dağılmış olmasından yararlanabiliriz."

"Bu mümkün mü?"

"Lojistik olarak, evet. Sadece ek ödeneklere ihtiyaç var..." Ouyang, bu tür ödeneklerin sağlanması için kimin izninin gerekli olduğunu dile getirmedi. Hichetu'dan beri Lord Wang, çoğunlukla kendi ofisine ve dairelerine kapanmıştı ve nadiren görülüyordu. Ouyang, ona avluda sadece bir kez rastlamıştı, bunun üzerine Lord Wang ona, onu baştan aşağı inceleyen, içine işleyen, acı bir bakış atmıştı. Bu bakışın düşüncesi bile huzurunu kaçırdı.

Esen'in dudakları aralandı. "Hazırlıklarına başla. Ödeneği al-

dığından emin olacağım. İsyancıların bundan sonra nereye saldıracağını biliyor musun?"

Ouyang bir sancı hissetti. Daha önce birbiri üzerine yığılmış, bu kadar çok farklı türde acı çekmemişti. Henüz ilk ihanetinin acısı geçmemişken, bir sonrakinin acı verici beklentisini çoktan hissetmişti. Ah, isyancıların bundan sonra nereye saldıracağını gayet iyi biliyordu. Stratejik bir hedef olan Jiankang'dan kaçındıklarından sembolik bir zafer arıyor olacaklardı. Ve amaçları, Büyük Yuan'ın hükmetme hakkına şüphe düşürmekse, Henan'ın merkezinde –imparatorluğun tam kalbinde– bulunan eski bir başkenti geri almayı hedefleyeceklerdi. Barbarlar gelmeden önce hüküm süren son büyük hanedanın son tahtını isteyeceklerdi.

Bunu her Nanren bilirdi. Ve Moğollar onu kendilerinden birine dönüştürmüş olsa da Ouyang bir Nanren'di. Aklındaki isim netti: *Bianliang*.

Yüksek sesle, "Hayır, lordum," dedi.

"Önemli değil," dedi Esen. "Nereyi seçerlerse seçsinler, kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuzu sanmıyorum." Tekrar yayını kaldırdı ve çekti. "Ancak bu sefer nehirden geçmek yok."

Asi keşişin üzerlerine bir su kulesi indirip Ouyang'ın on bin adamını boğması bir ömür önceymiş gibi geldi. Bu her şeyin başlangıcı olmuştu. Utandırılmış ve diz çökmeye zorlanmıştı; kaderinin gözünün içine bakmıştı, ihanet etmiş ve öldürmüştü. Şimdiyse elinde acıdan başka bir şey kalmamıştı. İçinde keşişe karşı bir nefretin kabardığını hissetti. Kaderi değişmez olabilirdi fakat bunu *şimdi* gerçekleştiren, her şeyi harekete geçiren o lanet keşiş olmuştu. O olmasaydı, Ouyang'ın Esen'le daha ne kadar zamanı olabilirdi? İçine öyle yoğun bir özlem sancısı girdi ki nefesi ciğerlerini terk etti. Seferdeki yoldaşlığın basit zevki; yan yana savaşmanın saf hazzı: Bunların hepsi, Ouyang'ın Esen'in güvenini hâlâ hak ettiği geçmişe aitti.

Sanki aklını okuyormuş gibi, Esen hüsran içinde, "Burada kalmaya nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Sırf artık Prens benim ve henüz bir vârisim yok diye," dedi. Oku hedefin ortasına sap-

landı. Ouyang normalde sabit okçulukta ondan daha iyiydi ama Hichetu'dan beri Esen'in üzerinde yeni bir saldırganlık vardı. En azından atış taliminde ve antrenman sahasında etkileyiciydi.

"Sana bir şey olsaydı—" dedi Ouyang.

"Biliyorum," dedi Esen buruk bir şekilde. "Soyumuz benimle son bulurdu. Ah, o eşlerime nasıl lanet ediyorum! En azından tek işe yaradıkları şeyi yapamazlar mı?"

Oklarını almak için hedefe yürüdüler. Esen'inkiler o kadar derine gömülmüştü ki onları çıkarmak için bıçağını kullanmak zorunda kaldı. Sertçe, "Benim için kazan, Ouyang. Babam için," dedi.

Ouyang onun tahtayı bıçaklayışını izledi. Esen'in her zamanki pürüzsüz hatlarına doğal olmayan bir şekilde karanlık duygular çöktü. Bu manzara, Ouyang'a güzel ve mükemmel bir şeyi bozduğunu hissettirdi. Chaghan'ın ölümü kaçınılmazdı: Chaghan, Ouyang'ın ailesini öldürdüğü andan itibaren dünyanın kaderine yazılmıştı. Bu bakımdan, Chaghan'ı öldürerek günah işlemiş değildi.

Ancak Esen'i yaralamak bir günah gibi hissettirmişti.

Esen, bundan nefret ederek babasının masasına oturdu. Gelenekler gereği, unvanı aldıktan sonra, o, eşleri ve ev halkı, Chaghan'ın meskenine taşınmıştı. Belki bir başkası anılarla iç içe olmaktan hoşlanırdı ama Esen anıları daima tatsız buluyordu: Pusuya yatıyor, beklenmedik anlarda tokat gibi iniyorlardı yüzüne. Tek tesellisi, Ouyang'ı kendi meskeninde kalmaya zorlayabilmesiydi. Ouyang'ın kendi mevkisine yakışmayan şekilde, toplumdan uzakta yaşama ısrarı, Esen'i her zaman şaşırtmış ve biraz da gücendirmişti. Kendine en yakın gördüğü kişinin yalnızlığı *seçmekte* ısrar etmesi ve böyle yaparak Esen'i de yalnız hissettirmesi haksızlık gibi geliyordu. Ama Ouyang'ın her zaman erişilmez bir yanı vardı. Esen onu kendine yakın tutmak istese bile o hep uzaklaşıyordu.

Kapı açıldı ve bir Semu memur, arkasında bir yığın kâğıt taşıyan bir hizmetkârla birlikte içeri girdi. Esen'in gözünde memur-

ların hepsi birbirine benziyordu ama adamın rahatsız edici buz gibi soluk gözleri onu diğerlerinden ayırıyordu. Ânında keyfi kaçtı: Gelen, kardeşinin sekreteriydi.

Semu cesurca öne çıktı ve eğilerek saygısını sundu. Kâğıt yığınını göstererek söze başladı, "Bu değersiz memur, belgelere mührünü basması için saygıdeğer Henan Prensi'ne zahmet vermek için yalvarıyor..."

Esen rahatsızlığını bastırdı ve babasının mührünü pavlonya ağacından yapılma kutusundan çıkardı. Damgadan zincifre mürekkebi aktı. Bu manzara Esen'i umutsuzlukla doldurdu. Bir ömür oturup belgeleri damgalamaya katlanamazdı. En üstteki kâğıdı aldı, sonra durakladı. Tamamen yerli karakterler kullanılarak yazılmıştı. Giderek büyüyen bir öfkeyle yığını hizmetkârın elinden kaptı ve aynı şeyin hepsi için geçerli olduğunu gördü. Esen her zaman yetenekleriyle gurur duymuştu. Fakat kardeşinin, hatta babasının aksine Moğolcadan başka hiçbir dilde okuryazar değildi. Daha önce hiç önemi olmamıştı. Şimdi bu yetersizliği, içinde kor gibi bir utanç patlaması yarattı. Semu'ya dönüp sert bir şekilde, "Neden bu işe yaramaz dilde yazıyorsun?" dedi.

Kardeşinin sekreteri kaşını kaldırmaya cüret etti. "Saygıdeğer Prens, babanız—"

Esen, bu küstahlığın ardında kardeşinin kibirli yüzünü gördü ve saf bir öfke kıvılcımı hissetti. "Bana cevap vermeye cüret ediyorsun demek!" diye tersledi. "Yere kapan!"

Adam tereddüt etti, sonra çöktü ve başını yere koydu. Elbisesinin parlak kolları ve etekleri, koyu renkli döşeme tahtalarına yayıldı. Sekreter mor giymişti ve bir an için Esen'in tek görebildiği babasının düştükten sonraki hâli oldu.

Kardeşinin sekreteri tam olarak pişmanlık duymadan mırıldandı, "Bu değersiz hizmetçi Prens'ten af diliyor."

Esen kâğıdı avucunun içinde buruşturdu. "Sırf arkasında kardeşim olacak o köpek var diye bir memur bu kadar cüretkâr olabilir mi? Onun kuklası olduğumu, okuyamasam bile bana verdiği her şeyi imzalayacağımı falan mı sanıyorsun? Burası Büyük Yuan. *Biz* Büyük Yuan'ız ve dilimiz Moğolcadır. Değiştir bunu!"

"Saygıdeğer Prens, yeterli sayıda—" Esen öfkeyle masasının etrafından dolaşıp onu tekmeleyince kardeşinin sekreteri tatmin edici bir ciyaklamayla lafını yarıda bıraktı. "Ah, Prens'im! Acıyın—"

Esen bağırdı, "Kardeşime söyle! Moğolca'da çalışabilecek birini bulmak için seni ve lanet kölelerinin her birini değiştirmek zorunda kalmasını umursamadığımı söyle. *Söyle ona.*" Buruşuk belgelerin adamın üzerine düşmesine izin verdi. Kardeşinin sekreteri irkildi ve eteklerini toplayıp oradan sıvıştı.

Esen orada durmuş, hızlı hızlı soluklanıyordu. *Baoxiang kendi evimde beni aptal yerine koyacaktı.* Bu düşünce kaçınılmazdı. Her seferinde öfke ve nefret mekanizmasını daha da sıkılaştırarak bu fikrin etrafında dönüp durduğunu hissetti. Anyang'a döndüğünden beri, kendi kendine kardeşi artık yokmuş gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı. Wang Baoxiang'ı düşüncelerinden silmenin bir şekilde ihanetin ve kaybın acısını da sileceğini ummuştu. Ama bunun işe yaramadığını düşündü Esen hiddetle.

En yakınındaki hizmetkâra çıkıştı, "Lord Wang'ı çağır!"

Baoxiang huzuruna çıkana kadar bir saatten fazla zaman geçti. İnce kemikli Manzi hatları daha belirgin görünüyordu ve gözlerinin altında gölgeler vardı. Tanıdık, kırılgan sırıtışının altında bir mantar kadar soluk ve bilinmez bir şey vardı. Babalarının masasının önünde her zamanki yerinde durdu. Masanın arkasında babalarının pozisyonunda oturan Esen, hiç de hoş olmayan bir şekilde sersemlemiş hissetti.

Sertçe, "Beni beklettin," dedi.

"En alçakgönüllü özürlerimi sunarım, *Saygıdeğer Prens.* Sekreterimin sizi gücendirdiğini duydum." Baoxiang, karaya vuran odun grisi renginde sade görünümlü bir elbise giyiyordu fakat eğildiğinde, lamba ışığı içindeki gümüş ipliklere vurdu ve bir kayadaki gizli damarlar gibi parıldadılar. "Bu konunun sorumluluğunu üstleniyorum. Onu yirmi kez hafif bambuyla dövdüreceğim."

Hepsi bir performanstı; hepsi yüzeyseldi. Bir anlık öfkeyle,

Esen kardeşinin hiç de üzgün olmadığını gördü. "Peki ya dil meselesi?"

Baoxiang rahatça karşılık verdi, "Eğer Prens emrederse, değiştirteceğim."

Onun bu rahatlığı, Esen'in onun canını yakmak istemesine neden oldu – rahatsız bir samimiyet ortaya çıkana kadar onu bükmek istemesine. "O hâlde değiştir. Ve başka bir konu daha var, Lord Wang. Geçenlerde General Ouyang'a güneye yapılacak bir sonraki sefer için harekât tarihlerini öne çekmesini emrettiğimi duymuş olabilirsin. Görünüşe göre, bu da ofisinden ek ödenek almayı gerektirecek. Bunu en kısa zamanda temin etmeni istiyorum."

Baoxiang'ın bir kedininkini andıran gözleri kısıldı. "Zamanlama uygun değil."

"Sanki bir istekte bulunuyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Bu kritik anda ödeneklerin geri çekilmesi durumunda etkilenecek bir dizi büyük projem var."

"Ne büyük projesi?" dedi Esen küçümseyerek. "Daha fazla yol mu? Çukur kazmak mı?" Kardeşinin umursadığı şeyi ezme düşüncesiyle öfkeli bir haz duydu. Acıya acıyla karşılık veriyordu. "Hangisi daha önemli, bir yol mu, yoksa bu savaş mı? Nereden aldığın umurumda değil, sadece ödeneği ayarla."

Baoxiang alayla gülümsedi. "İsyancılara karşı tek bir çaba için tüm çabalarımı boşa çıkarmaya ve bu mülkü yerle bir etmeye gerçekten bu kadar hevesli misin?" Arkasındaki duvarda, püsküllü ölüm sancakları dalgalandı: büyük büyükbabaları, büyükbabaları ve Chaghan için birer tane. "Kazanamazsan ne olacağını hiç düşündün mü, kardeşim? Utanç içinde meclise gidip Büyük Yuan'ı savunmaya devam edecek kaynakların olmadığını mı söyleyeceksin? Bizi önemsemelerinin tek nedeni orduyu sürdürme kabiliyetimiz. Bir zafer ihtimali uğruna bu kabiliyeti bir kenara mı atacaksın?"

"Bir ihtimal!" dedi Esen duyduklarına inanamıyormuş gibi. "Kaybedeceğimizi düşünüyor olamazsın."

"Ah, yani geçen seferde on bin adamı kaybetmedin mi?

Bu yine olabilir, Esen! Yoksa durumun gerçekliği göz önünde bulundurulmadan geleceğin hayalinle örtüşeceğine inanacak kadar aptal mısın? Eğer öyleyse, sen babamızdan da kötüsün demektir."

Esen sandalyesini hışımla geriye itti. "Onun hakkında benimle konuşmaya nasıl cüret edersin!"

"Neden?" dedi Baoxiang ileri yürüyerek. Sesi yükseldi. "Neden babamızdan bahsedemiyorum? Söyle lütfen, benim yaptığımı düşündüğün bir şey yüzünden mi?"

Kelimeler Esen'in dudaklarından dökülüverdi. "Sen ne yaptığını biliyorsun!"

"Öyle mi?" Baoxiang'ın yüzü, soğuk bir küçümseme maskesiyle örtülü olsa da göğsü hızla inip kalkıyordu. "Neden bu konuşmaya bir açıklık getirip tam olarak ne düşündüğünü söylemiyorsun?" Masanın üzerine eğildi ve onu zorladı, "*Söyle hadi.*"

"Neden söyleyeyim?" diye bağırdı Esen. Kalbi sanki savaşa gidiyormuş gibi şiddetle çarpıyordu. Vücudunun her yerinden soğuk terler boşanmıştı. "Af dilemek için yalvarmak sana düşmez mi?"

Baoxiang güldü. Daha ziyade bir hırıltı gibiydi. "Af. Beni affedecek misin ki? Sırf özrümü reddettiğini duymak için diz çökerek vereceğin cezayı seve seve kabul etmeli ve daha fazlası için yalvarıp yaltaklanmalı mıyım? Neden yapmalıyım?"

"Sadece itiraf et—"

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum! Etmeme gerek yok! *Sen zaten bir kanaate varmışsın.*" Baoxiang masayı kaptı ve sanki denizin üzerinde kaygan bir güverteymiş gibi tutundu ona; zaten solgun parmakları baskıyla bembeyaz kesti. Kısılmış gözleri öfkeden öyle bir yoğunlukla parladı ki Esen bunu fiziksel bir darbe gibi hissetti. "Mantıklı davranmayı reddeden aptallarla mantıklı bir şekilde konuşamazsın. Babamız bir aptaldı ve sen ondan da büyük bir aptalsın, Esen! Ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım ikiniz de hakkımda en kötüsünü düşünüyorsunuz. Hiç sahip olmadığım kötü düşüncelerle bana iftira atıyorsun – hayır, beni dizlerimin üzerine çökerttiğinde ve varlığıma lanet ederken bile

aklımın ucundan geçmeyen düşüncelerle. Onu benim öldürdüğümü düşünüyorsun!"

Esen'in nabzı yükseldi; tüm varlığının onunla zonkladığını hissetti. "Kapa çeneni."

"Sonra da yok mu olayım? Sonsuza dek sessiz mi kalayım? Benden kurtulmayı çok isterdin, değil mi, böylece yüzümü bir daha görmek zorunda kalmazdın? Ne yazık ki *babamız* resmi yoldan evlat edinmeye karar verdi ve sadece Büyük Han'ın kendisi bir soylunun unvanlarını elinden alabilir." Sesi alaycı bir şekilde yükseldi. "Peki, beni ne yapacaksın *kardeşim*?"

Esen ellerini masaya öyle vahşetle vurdu ki şiddeti Baoxiang'a bir darbe indirdi ve tökezlemesine neden oldu. Baoxiang doğruldu ve Esen'inkine denk saf bir öfkeyle ona baktı. Esen'in aradığı samimiyetle dolu o bakış, onları inen bir baltanın keskinliğiyle ayırdı.

Esen sesindeki çirkinliği duydu: Babasının sesiydi. "Senin hakkında haklıydı. Sen değersizsin. Daha da kötüsü: Bir lanetsin. Bu hanenin seni aldığı güne lanet olsun! Büyük Han'ın yetkisine sahip olmasam bile, en azından atalarım senin adını inkâr ederken sözlerimin doğruluğuna tanıklık etmeliler. Defol!"

Baoxiang'ın renksiz yanakları kıpkırmızı kesildi. Vücudu sert cüppesinin içinde titriyordu; yumrukları sıkılmıştı. Esen'e uzunca bir süre baktı, dudağı kıvrıldı, sonra başka bir şey söylemeden gitti.

"General?" Hizmetçilerden biri Ouyang'a banyosunda yardım etmek için kapıdan sesleniyordu.

"Bekle," dedi keskin bir şekilde, sudan çıkıp iç giysilerini üstüne geçirirken. Bu kendi kendine yeterlilik eylemi şaşkın bir sessizliğe yol açtı, hizmetçiler henüz hadım bir ustanın farklılıklarına alışamamışlardı. Hizmetkârlar, Esen'in taşınmasından sonra, Ouyang'a meskenin durumuyla ilgilenecek sayıda personel bulundurması konusundaki ısrarının sonucunda geride kalmışlardı. Ouyang birkaçını kendi köle günlerinden tanıdığı ve onları azletmek zorunda kaldığı için bu cömertlik neticede tuhaf kaçmıştı.

Banyodan çıkıp saçlarının taranmasını kabul ederek, "Banyodaki aynaları kaldırın," dedi.

"Tabii, General."

Hizmetkâr işini yaparken Ouyang dümdüz karşıya baktı. Etraflarında, solmuş zeminde, sahibinin ölüp de akrabaların her şeyi alıp götürdüğü bir ev gibi, eskiden mobilyaların bulunduğu yerde koyu renkli dikdörtgen izler mevcuttu. Bu kadar uzun süredir başkasına ait olan bir yere yerleşmek tatsızdı. Devamlı olarak, kaybolmuş bir varlığın izlerine rastlıyordu: Esen'in keçi derisinden dizginleri için tercih ettiği yağ; hizmetkârlarının giysilerinde kullandıkları özel sabun ve koku karışımı.

Dışarıda bir hizmetkâr, "Henan Prensi," diye duyurdu.

Esen içeri girerken Ouyang şaşırarak başını kaldırdı. O, Esen'in odalarını ziyaret ederdi, tam tersi olmazdı.

Boş mekânı inceleyen Esen güldü. Kelimeler yuvarlanarak çıkıyordu ağzından; içmişti. "Sana o kadar yer verdim, bir lord gibi yaşayabilirsin ve yine de beş parasız bir asker gibi yaşıyorsun. Neden hiçbir zaman hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorsun? Ne olsa sana verirdim."

"Cömertliğinizden şüphem yok, prensim. Ama pek bir ihtiyacım yok." Esen'i masaya yönlendiren Ouyang, gezinen hizmetkârlardan biriyle göz göze geldi ve şarabı getirmesini işaret etti. Esen genellikle neşeli bir sarhoştu fakat şimdi alkol, sefaletinin üzerindeki tüm kısıtlamaları gevşetmiş gibi görünüyordu: Acısı âdeta dalga dalga kabarmıştı, dengesiz ve tehlikeliydi. Ouyang hazırlanmak için zamanının olmasını diledi. Onu koruyacak her zamanki katmanları olmadan, saçları omuzlarına dökülürken, kendini rahatsız edici bir şekilde savunmasız hissediyordu. Yüzeye fazla yakın, Esen'in kederi karşısında fazla çıplaktı.

Esen, şarabın ısınmasını beklerken sessizce masaya oturdu. Akşamları hâlâ beyaz yas kıyafetini giyiyordu. Ouyang, kıyafetin eteklerindeki bir yara gibi açılmış yayvan yarıktan koyu bir renk görebiliyordu. Kadınların çiçeksi kokusuyla kaplanmış şarap kokusu yayılıyordu üzerinden. Esen, eşlerinden birini ziya-

ret edip doğrudan onun yanına gelmiş olmalıydı. Çoktan ikinci saatti; muhtemelen öğleden beri onunla yiyip içmişti. Bu düşünce Ouyang'da tüylerini diken diken eden bir hoşnutsuzluk hissi uyandırdı.

"Ver şunu bana." Esen şarabı hizmetkârlardan alıp onları kovdu. Ona güvenmeyen Ouyang şarabı aldı ve her ikisinin de kadehine doldurdu. Esen ona uzatılan kadehi aldı ve başını yavaşça iki yana sallayarak içine baktı. Saçındaki yeşim boncukları takırdadı. Uzun bir an sonra, "Herkes beni uyarmıştı. Sen beni uyarmıştın. Ama bir şekilde... Hiç böyle olacağını düşünmedim." Sesindeki inanamayış aşikârdı. "Kendi *kardeşim*."

Ouyang, duygularını bir çay keki* kadar sıkı bir şekilde paketlenene kadar bastırdı. "O senin kardeşin değil. Damarlarında babanın kanı akmıyor."

"Bu ne fark eder ki? Babam onu ailemize aldı, ben onu bir kardeş olarak gördüm, birlikte büyüdük. Bir savaşçı olmasa bile, onu asla daha yetersiz görmedim. Farklılıklarımız vardı ama..." Bir anlığına hatıralara dalmış gibi göründü, sonra bir ürpertiyle nefes verdi.

Başkasının değer verdiği şeyleri yok etmek, sizin kaybettiklerinizi asla geri getirmiyordu. Tek yaptığı, kederi bir hastalık gibi yaymaktı. Esen'i izlerken, Ouyang ikisinin acılarının birbirine karıştığını hissetti. Bir başı ya da sonu yok gibiydi, sanki olabilecekleri tek şey buymuş gibi. "Kederin, değeri kadar acıtacağını söyleyenler var. Ve bir babadan daha değerli bir şey yoktur," dedi Ouyang.

"Bu daha ne kadar devam edecek?"

Ouyang bir zamanlar, diğer tüm duyguların olduğu gibi, kederin de bir sonu olması gerektiğine inandığını hatırladı. Aralarındaki masanın üzerinde duran lamba alevi sallanıp söndü,

---

* Şekil ve boyutlarına göre, çay kekleri, çay tuğlaları veya çay topakları olarak adlandırılan sıkıştırılmış çay, bütün veya ince öğütülmüş siyah çay, yeşil çay veya fermente edilmiş çay yapraklarının kalıplarda paketlenip preslenmesiyle oluşan bloktur. Ming Hanedanlığı'ndan önce antik Çin'de en yaygın olarak üretilen ve kullanılan çay şeklidir. *–çn*

sanki içinde kabaran kederi dokunduğu her şeyi söndürebilecek bir bulutmuş gibi. Cevap verdi, "Bilmiyorum."

Esen sızlandı. "Ah, aile olmadan hayat ne kadar kolay olmalı. Temiz. Bu endişelerin, kaygıların, sorumlulukların hiçbiri yok." Sarhoşken, Esen gereğinden fazla konuşuyordu. Acı içinde ona bakan Ouyang, her zaman bildiği şeyi yeniden hatırladı: Esen, Ouyang'ın da bir aileden geldiğini unutmuştu; bir zamanlar hem bir oğul, hem de bir kardeş olduğunu. "Senin gibi olmak daha iyi, sadece kılıcımı sevsem, bunların hiçbiri olmadan *–bu şeylerin–*" Esen şarabından bir yudum aldı.

Sönmekte olan lamba alevinin etrafını minik böceklerden oluşan bir ayla sardı, bedenleri yaz gecelerinin alazlanmış kokusunu yayıyordu. Esen kadehine dalmıştı, Ouyang'ın ona henüz katılmadığını ne fark etti ne de umursadı. Gece bekçisi dışarıdan geçti.

Ouyang bir kadeh daha doldurdu fakat onu uzattığında Esen kolundan tuttu ve geveleyen bir coşkunlukla, "*Sen*. Öz kardeşime bile güvenemezken güvendiğim kişisin," dedi.

Bu dokunuş, Ouyang'ın zor kazanılmış kontrolünü sarstı. Esen'in elinin sıcaklığını ve baskısını yumuşatan tek şey, iç gömleğinin ince tabakasıydı. Onun gergin olduğunu hisseden Esen, başını iki yana sallayarak sinirli bir şekilde sordu, "Neden formaliteye bu kadar bağlı olmak zorundasın? Yakın olacak kadar çok şey yaşamadık mı?"

Ouyang, birdenbire Esen'in fizikselliğinin, ne kadar katı ve tamamen erkeksi olduğunu farkına vardı. Yorgun ve sarhoşken bile güçlü bir karizması vardı. Ouyang'ın bileğindeki parmakları gevşedi. Ouyang o an kendini Esen'in tutuşundan çekebilirdi. Ama çekmedi. Esen'in tanıdık yüzüne baktı, bizzat sebep olduğu acının yabancı izleriyle kaplıydı. Esen'in bıyığının sakalıyla buluşamadığı yerdeki pürüzsüzlüğü, nabzıyla titreyen güçlü boynunu gördü. Dolgun ve güzel şekilli dudaklarını. Ouyang'ınkinden çok daha büyük olan bedeninin ona bu kadar yakın oluşunu. Kederinde ve sarhoşluğunda bile, onunla ilgili her şey bir idealin vücut bulmuş hâli gibiydi. Yakışıklı, güçlü, onurlu. Ouyang bir

titreşimin, uzaktan bir karıncalanmanın belli belirsiz farkındaydı: Gece bekçisi saati duyuruyordu. Gözlerini başka yöne çeviremiyordu.

Esen hiddetle, sarhoş bir şekilde, "Baoxiang ne benim için ne de başkası için kendini asla tehlikeye atmazdı. Ama sen, sen benim için her şeyi yaparsın, değil mi?" dedi.

İçten içe, Ouyang bu manzara karşısında kendini geri çekti: Esen'in üstünlüğü ve kendi alçalması. Sanki onay ve sevgi için Esen'in ayaklarına kapanan bir köpekten fazlası değilmiş gibi. *Bir adamdan ziyade bir nesne.* Yine de... Esen, nezaketsiz, saf ilgiden ibaret cesur bir yoğunlukla ona bakıyordu ve Ouyang gözlerini kaçırmadı. Esen, gözlerinde aynı bakışlarla yavaşça uzandı ve Ouyang'ın yüzündeki saçı geriye doğru taradı. Ouyang, nasırlı parmak uçlarının alnından yanağına inen garip, yavaş hareketini hissetti. Ona doğru eğilmedi, sadece olmasına izin verdi. Esen'in bir eli kolundayken, diğeriyse tamamlanmamış bir kucaklamayla yüzünün yanında öylece duruyordu. Aralarındaki hava, onu olduğu yere mıhlayan bir baskıya dönüşmüş gibiydi. Esen'in bedeninin yakınlığı, içinde derinden rahatsız edici bulduğu bir arzuyu kışkırttı. Yüzünün her zamanki gibi ifadesiz olduğunu biliyordu fakat içten içe nefesinin yavaşladığının, nabzının sanki bir çaba ya da korku içinde hızla attığının farkındaydı.

Esen'in sesi, Ouyang'ın daha önce hiç duymadığı, boğuk ve güçle buğulu bir tona büründü, "Gerçekten bir kadın kadar güzelsin."

Daha sonra Ouyang, Esen'in onun beklenti dolu durgunluğunun, bir mumun söndürülmesi kadar hızlı bir şekilde utanç dolu durgunluğa dönüştüğü ânın farkına bile varmayacağını düşündü. Kanı donmuş, vücudu alev alev yanmıştı. Kalbine hafifçe saplanmış bir hançerin hissiydi bu. Geri çekildi. Esen bir an öne eğildiği yerde kaldı, sonra yavaşça geriye yaslandı ve kadehini tekrar kaldırdı.

Ouyang titreyen elleriyle kendine bir kadeh doldurdu ve kafasına dikti. Sıkıştırılmış duyguları patlayarak bir ısırgan eşekarısı sürüsüne dönüşmüştü. O Esen'e ihanet etmişti ama şimdi de

Esen *ona* ihanet ediyordu. Birlikte yaşadıkları onca şeye rağmen Esen'in hâlâ bu karşılaştırmanın Ouyang'ın *gururunu okşayacağını* düşünmesi akılalmaz bir şeydi. Ouyang'ın varlığının özü olan utançtan nasıl bu kadar habersiz olabilirdi? Ouyang, hem sevginin hem de nefretin acılarını içinde barındırıyormuş gibi görünen bir duyguyla yanıp tutuşarak öfkeyle düşündü: *Bilmemeyi tercih ediyor.*

Karşısında Esen'in bakışları çoktan bulanıklaşmıştı. Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibiydi. Ouyang acı bir şekilde, Esen için belki de yaşanmadığını fark etti. Gözüne kestirdiği her şeye sahipti ve buna Ouyang da dahildi. Sadece güzel bir şeye uzanmış, onu değerli eşyalarından bir başkasıyla karıştırmıştı ve bu hafif arzunun nesnesi ellerinden kaydığında, onu elinde tuttuğunu bile unutmuştu.

"Demek yaptın," dedi Shao, Chaghan'ı kastederek. Ouyang'ın özel dairesinde oturuyorlardı. Ouyang, Shao'nun göldeki tekneler misali boş alanda demirlemiş birkaç masa ve sandalyeyi incelediğini gördü. Shao'nun her zaman açgözlü ve onursuz görünen bir yanı vardı. Ouyang, özel endişelerini bilen ve bunları kendi alçak amaçları için kullananın Shao olmasından nefret ediyordu.

"Evet," dedi Ouyang sinirle. "Yapacağımdan şüphe mi etmiştin?"

Shao, şüphelerinin sadece kendisini ilgilendirdiğini belirtmek istercesine omuz silkti.

"Henan Prensi ayrılış tarihini öne çekmemizi emretti," dedi Ouyang. Aralarındaki masanın üzerindeki mürekkepli kâğıt kargaşasında ordularının muhasebesi yazılıydı: onları gitmeleri gereken yere götürmek için gereken adamlar, teçhizat ve devasa kaynaklar. "Artık ödenekler sağlandığına göre, lojistiği hızlı bir şekilde koordine edelim."

"Peki ya Altan'ın yerine kim geçecek? O tabur hakkında bir karar vermeliyiz. Jurgaghan" –Esen'in üçüncü eşinin ailesinden genç bir Moğol– "o pozisyona gelmeyi bekliyor."

Ouyang'ın gözünde, Jurgaghan ve Altan arasında işlevsel bir fark yoktu; onlar ve tüm akranları, hayatlarında hiç hayal kırıklığı yaşamamış, her şeyi kendilerine hak gören genç erkeklerdi. "Zhao Man'ı geçir."

Kâğıt pencere, ses yalıtımı konusunda pek bir işe yaramadığı için sessizce konuşuyorlardı. Ancak ısıyı içeride tutuyordu ve kapalı pencereler odayı havasız bırakmıştı. Shao, bir kadından ödünç alınmış gibi görünen yuvarlak bir kâğıt yelpazeyle kendini yelpazeledi. Aşk ve evliliği öven bir çift mandarin ördeği, Ouyang'a arkadan göz kırptı. Ouyang, Shao'nun bile bir karısı olması gerektiğini düşündü. Ona hiç sormamıştı.

"Prens'in başka bir Nanren'in komutaya geçmesine karşı koyacağını düşünmüyor musun?"

"Sen Prens'i bana bırak," dedi Ouyang. Sıkıcı, ani bir baskı hissetti: Onu kendi sonuna götüren o durdurulamaz akımı.

Shao, Ouyang'ın kanını kaynatacak şekilde kaşlarını kaldırdı ama sadece, "Peki bu dönem isyancılar nereye gidecek?" dedi.

"Bilmiyor musun?" dedi Ouyang. "Tahmin et."

Shao ona karanlık, anlaşılmaz bir bakış attı. "Bianliang."

"Tam üstüne bastın." Ouyang ciddi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Asıl soru şu: Moğollara bunu söyleyecek misin?"

Ouyang sertçe karşılık verdi, "Ne istediğimi biliyorsun."

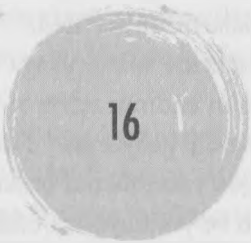
"Ah, başka kimsenin istemeyeceği kaderi." Shao'nun sesinde gaddar bir ton duyuldu. Yelpazesinden gelen esintiler, Ouyang'ın hızla dayanılmaz bulmaya başladığı bir dizi istenmeyen dokunuş gibi hissettiriyordu. "Umarım bunun için yeterince güçlüsündür."

Ouyang, yelpazeyi elinden kapıp ayağının altında ezmek gibi kısa bir hayal kurdu. "Çekeceğim acılar için duyduğun endişe çok dokunaklı. Fakat kaderlerimiz belirliyse, o hâlde gücümün bir önemi yok. İster Cennet'i suçlayayım; ister atalarımı; ister geçmiş yaşamlarımdaki kendimi. Bundan kaçışım yok." Kendini onca insan arasından Shao'ya daha fazla göstermemek için bir-

denbire, "Silah siparişlerini hazırlayıp lojistik ve iletişim komutanlarına bana uğramalarını söyle," dedi.

Shao yelpazeyi kemerine sokup ayağa kalktı ve selam verdi. İfadesinde bir sürüngeni andıran tatsız bir şey vardı: Eğlence ve küçümseme arasında gidip geliyordu. "Tabii, General."

Ouyang'ın, buna göz yummaktan başka çaresi yoktu. Birbirlerine ihtiyaçları vardı ve yol boyunca ufak tefek şeylere katlanmak zorunda kalsa bile, hedeflerine ulaştıklarında hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

16

ANFENG, SEKİZİNCİ AY

Ne Ma ne de Anfeng'deki başka biri beyaz giyerek Küçük Guo'nun yasını tutmaya cesaret edemedi. Onu hatırlatan tek şey, Zhu'nun Ma'nın isteği üzerine tapınağa koyduğu atalarına ait tabletti ve bu bile diğer tüm ölenlerin isimlerinin arkasına gizlenmişti. Küçük Guo'nun adamları yeni atanan Komutan Yi'ye verilmişti. Sağ Bakanı Guo'nun tarafında kalan tek komutan Sun Meng'di ve Ma, Küçük Guo'nun ölümünden beri ikisini de insan içinde görmemişti.

Chen'in Guo fraksiyonunu yok etmek için son hamlesini yapmayı beklediği açıktı ve yalnızca su götürmez bir şekilde Chen'in tarafında olanlar bundan sağ çıkacaktı. İşte o zaman paranoyak ve uysal bir Başbakan'dan başka Chen'i dizginleyecek kimse olmayacaktı. Ve Başbakan Liu'nun aksine, Chen'in Yuan'ı yenmekten çıkarı, Kızıl Türbanlılara ve Aydınlık Prensi'ne inanan Nanren halkının iyiliği değil, kendi terör ve zulüm dünyasını yaratmak olacaktı.

Bu düşünce Ma'yı korkuyla doldurmalıydı. Çoğu zaman doldurıyordu da. Ama o akşam, kırmızı gelinliği ve duvağıyla tapınağın merdivenlerinden inerken, endişelerinin yeni bir hafiflikle uçup gittiğini fark etti. Tüm hayatını evliliği bir görev olarak görerek geçirmişti, bir an bile bunun bir kaçış olabileceğini hayal etmemişti. Ama imkânsız biri, ona var olmaması gereken bir şey vermişti.

Duvağı dünyayı kırmızıya boyamıştı ve bir kez olsun, bu renk ona kan yerine şansı hatırlattı. Duvağından, aralarına bağlanan eşarpla onu merdivenlerden aşağı yönlendiren kırmızı önlüklü küçük figüre hayret etti. Geleceğinin ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu – sadece bu hayatta, farklı olabileceğini biliyordu.

Zhu, basamakların sonundaki mutluluk dileyen kalabalığa ulaştı, sonra aniden durdu ve eğildi. Duvağın arkasından ayrıntıları seçmekte zorlanan Ma, onun yanına geldi ve Zhu kadar ani bir şekilde durdu.

"Efendi Zhu," diye selamladı Chen, kalabalığın arasından yaklaşarak. Her yandan bedenler rüzgârın etkisindeki sazlar gibi ona doğru eğildi. "Ya da artık evli olduğuna göre Komutan Zhu demeliyim. Seni o gri cüppelerin dışında zar zor tanıdım! Tebrik ederim."

Gülümseyerek hediyesini Zhu'ya verdi. "Ve görüyorum ki gelinin güzel Ma Xiuying." Arada koruma olarak duvağı olsa bile, Ma onun kaplan gözlerinin keskin bakışından çekindi. Adam ona kibarca, "Yakışıklı bir genç olduğu için üzerine sıcak çay dökülme sırası Komutan Sun'a mı gelecek diye merak etmiştim. Ama senin zeki bir kız olduğunu biliyordum. İyi seçim," dedi.

Tekrar Zhu'ya döndü. "Başbakan tebriklerini iletiyor. Sizi takdir ediyor, Komutan Zhu. Sık sık diğer komutanların birliklerinin, adamlarınızın disiplinine ve alçakgönüllülüğüne öykünmesini dilediğinden bahsediyor. Mesela Komutan Yi, selefinin hatalarından dolayı özellikle eksik olan bir birlik miras aldı." Chen'in ses tonu rahattı fakat Zhu'ya olan ilgisi, Ma'ya bir böceğin üzerinde duran bir koleksiyoncunun iğnesini hatırlattı. "İkinci komutanınız, kısa saçlı uzun boylu olan. O da bir keşiş miydi?" dedi adam.

Zhu, Ma kadar endişeliyse de bunu iyi saklıyordu. "Sayın Bakan, İkinci Komutan Xu da Wuhuang Manastırı'nın rütbeli bir keşişiydi."

"Mükemmel," dedi Chen. "Neden onu önümüzdeki ay boyunca Komutan Yi'nin yanına vermiyorsun? Bu onun olumlu bir etki bırakması için yeterli bir süre olmalı. Birkaç sutra ve alçakgönüllülüğün erdemlerini öğretir. Ne dersin?"

Ma'nın korkusu, biraz önce hissettiği hafifliğin tüm izlerini silip süpürerek geri geldi. Chen, Zhu'nun en iyi arkadaşını rehin alarak, onun Guo fraksiyonuna karşı planladığı her şeyi desteklemekten başka çaresi kalmadığından emin oluyordu.

Zhu'nun bunu fark etmemiş olma ihtimali yoktu fakat yalnızca eğilmekle yetindi. Düğün için giydiği siyah, âlim tarzı şapka Chen'inkiyle mükemmel bir uyum içindeydi, öyle ki ikisi birlikte klasik bir usta ve öğrenci manzarasını andırıyordu. "Bu değersiz komutan yardımcı olmaktan onur duyar. Eğer Bakan izin verecek kadar cömertse, bu hizmetkâr bu akşamki düğün ziyafetinden sonra onu gönderecek."

Chen gülümsedi, yanaklarındaki dikey kırışıklıklar bıçak yaraları gibi görünene dek derinleşti. "Elbette."

Zhu ve Ma'nın evli bir çift olarak yeni evleri, kışladaki sade bir odaydı ancak Zhu, geçmiş hayatlarında askeri bir bayrağın parçasıymış gibi görünen kırmızı flamalarla gelişigüzel bir şekilde dekore edildiğini gördü. Pürüzlü ahşap duvarlardaki boşluklardan sızan gün ışığı, mekâna bir bambu ormanında çocukların saklandığı gizli bir yer hissi veriyordu.

Ma duvağını çıkardı. Yatakta Zhu'nun yanına otururken, saç tokasından sallanan süsler yumuşak bir şekilde birbirine çarptı. Zhu, onun kendisini bir kadının başka bir kadından oturabileceğinden daha uzağa ama bir erkeğe olacağından daha yakına konumlandırdığını fark etti. Sanki Zhu Chongba gibi olmak yerine, Zhu hadım generalle aynı kategoriye aitti: Ne biri ne de diğeriydi. Bu düşünce içini bir tedirginlik dalgasıyla kapladı. Sırrını Ma'ya açıklamanın, bu azametli kaderin yanlış sahibi olarak tanınma riskini bilinmeyen bir oranda artırdığını biliyordu. Onu en çok endişelendiren bilinmeyen kısmıydı. *Bir risk sadece bir risktir*, diye hatırlattı kendine. Kesin olsaydı, bunu asla yapmazdı. Jiankang'dan sonra onu rahatsız eden o meşum hissi düşünmemeye çalıştı. *Riskler yönetilebilir.*

Kendini bu düşünce şeklinden çıkmaya ve neşeli bir tavır ta-

kınmaya zorladı. "Eh, Chen Youliang sağ olsun, düğünümde hep hayalini kurduğum romantik ortam bu değildi."

Ma koluna vurdu. Yoğun beyaz makyaj ona gitmiyordu; Zhu, onun makyajsız canlılığını özlemişti. "Neden bahsediyorsun sen! Keşişler düğün hayali kurmazlar ki."

"Haklısın," dedi Zhu sahte bir dalgınlıkla. "Bak Xu Da'ya. Eminim evliliği beklemek aklına bile gelmemiştir – direkt gidip yapıyor."

Ma'nın saç çizgisi boyunca uzanan pudrasız bir deri parçası kıpkırmızı oldu. "Sen ve o..."

Zhu'nun kızın ne sorduğunu anlaması biraz zaman aldı. "Buda bizi korusun!" Bir an için gerçek anlamda dehşete kapıldı. "Kadınlarla demek istedim! *Benimle değil.*"

"Çiçek böcek işlerini kastetmedim," dedi Ma sinirli bir şekilde fakat elbette onu kastetmişti. "Ama biliyor olmalı."

"Yani ona hiç *söylemedim*," dedi Zhu, bunu yüksek sesle söylemenin tabu hissini görmezden gelerek. "Ama benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyor. O benim ağabeyim." Ma'nın gözlerinde beliren suçluluk parıltısını gördüğünde ekledi, "Chen Youliang'ın onu rehin alması senin suçun değil. Guo ailesinden gelmiş olabilirsin ama Chen Youliang bunun sadakatimi bir kenara bırakmam için yeterli olduğunu düşünmez. Sadece önlem alıyor. O zeki bir adam ve işler kızıştığında herhangi bir sürpriz çıksın istemiyor."

Ma'nın yüzü, makyajının altında oldukça hareketsizdi. "Sadakat. Ona her türlü yardım ederdin yani?"

Zhu, Ma'nın Sun'a olan bağlılığını hatırladı. Kız yumuşak bir tonda, "Nasıl hissettiğini biliyorum, Ma Xiuying. Chen Youliang'ı ben de senin kadar sevmiyorum," dedi. Fakat soğuk, pragmatik yanı, adamın bulunduğu pozisyonun gücünün farkındaydı.

Dışarıdan bir grup adam geçti, gölgeleri duvardaki boşluklardan sızarak süpürülmüş toprak zemine düşüyordu. Yan evden fokurdama sesleri ve kaynayan sakatatın yoğun domuzsu kokusu geldi. Ma aniden boğuk ve çaresiz bir sesle karşılık verdi, "Yapma.

Ona yardım etme. Sağ Bakanı Guo ve Sun Meng'e bağlılık yemini et; sen Xu Da'yı vermeden önce harekete geçmelerini sağla..."

Ma'nın umudu, dünyayı bir böceğin yanardöner kanadından görmek gibiydi: Tarihin hâlâ nezaket ve edepten yana olabileceği parlak, yumuşak bir versiyonu. Ma her zaman o kadar *çok* ve o kadar saçma, güzel bir yoğunlukla hissediyordu ki duygularına tanıklık etmek Zhu'nun kendi iç dünyasını çatlamış bir göl yatağı kadar çorak gösteriyordu. Zhu esefle başını iki yana salladı. "Bir düşün. Zamanım olsa bile kaç adamım var? Yeterli sayıya yakın bile değil. Sun Meng bireysel olarak diğer komutanlardan daha fazlasına sahip olabilir ancak birlikte onlara karşı..."

Ma'nın gözleri yaşlarla doldu. Hiç şüphesiz, Küçük Guo'nun ölümünü hatırlıyor ve aynısının Sun Meng'in de başına geleceğini canlandırıyordu gözünde. Fakat sonra vahşice karşılık vererek Zhu'yu ürküttü, "Hayır, *sen* bir düşün. Chen Youliang'ın tarafını tutar ve Sağ Bakanı Guo'yla destekçilerini devirmesine yardım edersen, kendi adamlarınla diğer Kızıl Türbanlıları birbirine düşüreceksin. Ondan sonra birliğinin aynı şekilde kendinden beklenleni yapacağını mı sanıyorsun? Bir Yuan askerini öldürmekle başka bir isyancıyı öldürmek arasında dağlar kadar fark var. Bunu hiç düşündün mü?" Gözyaşları dökülmedi.

Zhu duraksadı. Chen'in Guolar karşısındaki nihai zaferi o kadar açıktı ki onun tarafını *seçiyormuş* gibi değil de sadece mevcut tek yolu izliyormuş gibi hissetmişti. Ve tek yol bu olduğu için de bunun hoş olmayan sonuçlarını, zamanı geldiğinde mümkün olduğu kadar iyi yönetmek zorunda kalacağı bir şey olarak düşünmüştü hep. Yönetilemez olabilecekleri hiç aklına gelmemişti. Kız kaşlarını çattı. "Morali bozuk adamlarımın olması hiç adamım olmamasından iyidir."

"Seni takip ediyorlar çünkü onları geliştirdin – çünkü onların güvenini ve sadakatini kazandın. Ama onları kendilerinden olana saldırmaya zorlarsan, bunların hepsini kaybedeceksin! Seni olduğun gibi görecekler. Liderleri değil, onları kullanan biri olarak. Ve bu olduğunda, seni *sadece* çıkarları için takip edecekler. O zaman Chen Youliang'ın onları elinden alması ne kadar sürer

sence? Tek yapması gereken onlara bir teklifte bulunmak olacak." Ma buruk bir şekilde ekledi, "Tıpkı Küçük Guo'ya yaptığı gibi."

Canı sıkılan Zhu, Komutan Yi'nin gücü elinde tuttuğunu sanan neşeli hâlini hatırladı. Hiç kimse, Zhu bile, Yi'nin korkunç kişisel çıkarlarını fark etmemişti. Chen hariç. "Ben—"

Ma haykırdı, "*Dinle.* Beni bu yüzden istemedin mi, görmediğin şeyleri sana söyleyebileyim diye? Zulüm, şüphe ve paranoyadan başka hiçbir şeyin olmadığı bir dünyaya tanık olmak istemiyorsan, *başka bir yol bul.*"

Zhu ağzını kapadı. Keşişler, empati ve merhametin nazik duygular olduğunu öğretmişlerdi ancak Ma'nın çatlamış düğün makyajı ona her şeyden çok, manastırın her şeyi gören Koruyucu Krallar'ının sert, boyun eğmeyen yüzlerini hatırlattı. Ma'nın düşüncelerinin görüntüsü, midesinin derinliklerinde sancılı bir kasılmaya neden oldu. Bu duygu, dayanılmaz bir hâl aldı: Şimdiye kadar hissettiği en keskin acıma duygusu delip geçti içini, aynı anda şefkatle doldu ve gizemli bir özlemle sızladı. Ma'nın buruşmuş, meydan okuyan yüzüne baktı ve sızı yoğunlaştı, ta ki acısını dindirmek için yumruğunu göğsüne bastırması gerekebileceğini düşünene kadar.

Bulmak istediğim sürece, her zaman başka bir yol vardır. Yao Nehri ve Lu'da başarılı olmanın yollarını bulamamış mıydı, hem de onlar çok daha zor problemlerken? Yan evden gelen yemek kokusu şimdiden aklına öyle acayip bir fikir getiriyordu ki bunu denemeye cesaret edeceğine inanamadı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ama aynı zamanda *doğru* hissettirdi. Zhu Chongba olduğundan beri, dünyanın yalnızca kendisinin görebildiği bir yönü olmuştu – ve aynı süre boyunca, bunun bir tuhaflıktan başka bir şey olmadığını düşünmüştü. Şimdi bunun *kullanabileceği* bir bilgi olduğunu anlamak, yerden bir yaprak alıp mükemmel şekilde simetrik olduğunu görmek kadar sevindiriciydi. Kader gibiydi.

Eğri büğrü yatakta kıpırdanarak kırmızı cüppeli dizini nazikçe Ma'nınkine bastırdı. "Sun Meng'e doğrudan yardım edemem. *Yapabileceğim* şey, Chen Youliang'ın şüphelerine yol açmayacak

şekilde bunun dışında kalmak. Ama o zaman bile – Sun Meng'in yine de neredeyse hiç başarı şansı olmadığını bilmelisin."

Ma, sanki Zhu'yu Ma'nın kişisel arzularıyla hiçbir ilgisi olmayan, herkesçe benimsenmiş bir edep için zorlamış gibi ona minnetten yoksun, sert bir bakış attı. "En azından *bir* şansı olacak."

Ma'nın, onun edep olarak gördüğü şey karşısında hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesiyle Zhu'nun midesi kasıldı. Kız uyarırcasına, "Daha iyi bir sonuç verebilir ancak Yingzi: Acımasız durumlara merhametli çözümler bulamazsın."

Soğuk, ıslak bir esinti aldı tapınağı ve beraberinde yersiz kahkahaları getirdi: Yağmura rağmen, Zhu'nun adamları düğün ziyafeti beklentisiyle çoktan toplanmaya başlamışlardı. İçeride, Zhu sütun biçimindeki devasa mumlardan gelen kırmızı ışıkta diz çöktü. Yanan fitiller mumların içinde derin tüneller açmıştı, bu yüzden alevleri, kapalı gözkapaklarından görünen güneş gibi, kırmızı mum kabuklarının iç kısımlarına dans eden şekiller yansıtıyordu. Zhu'nun isteği üzerine aşçılar, şenlikler başlayana kadar sözde onları yağmurdan korumak için düğün yemeği kaplarını ve sepetlerini tapınağa getirmişlerdi. Zhu o zamandan beri özenle seçilmiş tabakları tapınağın önüne taşımış ve onları yakılmamış tütsü çubuklarının bulunduğu bir alanın önünde üstü açık bırakmıştı.

Şimdi bir tütsü çubuğu aldı ve bir muma tutarak yaktı, sonra onu teker teker diğer çubuklara tuttu. Tütsüler yandığında, Zhu onları üfleyerek söndürdü, böylece için için yanan uçlarından ince duman sütunları karıştı havaya. Sonra geri çekildi ve bekledi.

Artık var olmayan birinin anısıydı bu. Zhu, ailesinin açık ahşap evinde ayakta durduğunu, ayaklarının altında babasının kurumuş kanı dururken atalarının sunağındaki iki kavun tohumuna baktığını hatırladı. Dünyada kalan son yiyecek. Köylülerin söylediklerinin doğru olup olmadığını nasıl da çaresizce merak ettiğini hatırladı: Eğer hayaletlere sunulan ikramı yersen, hastalanıp ölürdün. Neticede yememişti – ama sadece korkudan. O

zamanlar yemek için gelen aç hayaletleri görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ama şimdi olduğu kişi, Zhu Chongba, bunu biliyordu. Sayısız kez manastırdaki sunuların –meyve yığınlarının, pişmiş tahıl kâselerinin– yanından geçip giderken hayaletlerin eğilmiş, beslendiklerini gördüğünü düşündü. Keşişler o yemeği sonrasında hep atmışlardı. Hayaletleri Zhu'nun bildiği gibi bilmiyor olabilirlerdi ama biliyorlardı.

Yağmurda esen rüzgârdan başka bir şey olamayacak bir mırıltı duyuldu. Sonra tütsü dumanları yana doğru kıvrıldı ve gizlenmiş mum alevleri, mum kor gibi parlayana ve kırmızı damlacıklar akıtana kadar sütunlarının içine doğru eğildi. Açık kapıdan buz gibi bir esinti girdi içeri ve onunla birlikte hayaletler de geldi. Hatırlanmayanların akınıydı bu, tebeşir beyazı suratları önlerine sabitlenmişti. Salık saçları ve yırtık pırtık kıyafetleri, hareket etmelerine rağmen hareketsizdi. Hayaletlere alışık olsa da Zhu ürperdi. Hadım generalin tüm hayatını onların yanında yaşamasının nasıl bir şey olduğunu merak etti. Belki de dünyayı onların soğukluğu olmadan hiç hissetmemişti.

Hayaletler, ziyafet çeken hayvanlar gibi başlarını ikramların üzerine eğdiler. Yükselen mırıltıları uzaktaki arıları andırıyordu. Zhu onları izlerken, olağan hâle gelen şeyin büyülü tuhaflığını yeniden kazandığını hissetti. Kalbi heyecanla doldu. *Ruhlar âlemini görebiliyordu.* Gizli gerçekliği, dünyanın diğer kısımlarını anlamlandıran tarafını görebiliyordu ve bu sadece onun yapabileceği bir şeydi. Diğerlerinin fiziksel dünyayı kullandığı gibi, o da ruhlar âlemini arzusuna hizmet etmesi için kullanıyordu. Kendiyle ilgili bu garip gerçeğin onu daha kuvvetli, daha iyi kılan bir güç olduğunun farkındalığıyla parladı. İstediğini elde etme konusunda daha kabiliyetli yapıyordu onu.

İçini ısıtan bir memnuniyetle dolarken, dizlerindeki rahatsızlığı zar zor fark etti. Normalde ağrı onu ayağa kalkıp hareket etmeye zorlamadan önce saatlerce diz çökmesi gerekirdi. Fakat bu sefer farkında olmadan seğirmiş olabilirdi. Ya da belki sadece nefes almıştı.

Hayaletler, herhangi bir insandan daha hızlı bir şekilde etrafa

saçıldı. Mırıltıları o kadar ani kesildi ki Zhu sessizlik karşısında sersemledi. İnsandışı yüzleri kıza döndü, ona *baktılar* ve korkunç kara gözlerinin dokunuşu, buz gibi eller boğazına yapışmış gibi hissettiren bir şokla keyfini ve memnuniyetini yerle bir etti. Dehşete kapılan Zhu, Lu'da başlayan meşum hissi hatırladı. Zhu Chongba'nın yolundan yaptığı her sapmayla birlikte gizemli bir baskının artmakta olduğu hissiydi içindeki ve bu baskı, bir şey onu serbest bırakana kadar büyümeye devam edecekti. *Dünyayı olması gereken hâline geri döndürmek için.* Diz çöktüğü yerde birden kontrolsüzce titremeye başladı.

Gözleri hâlâ üzerinde olan hayaletler tekrar mırıldanmaya başladı. Zhu ilk başta bunun sadece normal, anlaşılmaz hayalet mırıltıları olduğunu düşündü, sonra *konuştuklarını* fark etti. Geri çekildi ve elleriyle kulaklarını kapadı fakat uzvu, o ölü boğazlardan çıkan sese engel değildi:

Kimsin sen?

Hayaletlerin sesleri yükseldi, keskinleşti. Zhu donakalmıştı ve suçlamalarının korkunç sesi, onu paramparça edecek bir çanın tınlaması gibiydi. Hayaletler onun olması gereken kişi olmadığını biliyordu – dünyanın, olduğunu düşündüğü kişi olmadığını. Zhu Chongba *olduğuna* olan inancı her zaman zırhı olmuştu ancak bu kelimeler onu çırılçıplak bıraktı. Onu en saf hâline, asla olamayacağı kişiye kadar soydu ve Cennet'in huzurunda teşhir etti.

Kimsin sen? Bu soru rüyalarına girecekti. Kafatasında kör edici bir baskı vardı. Hayaletler ona doğru ilerledi, belki de sadece Zhu onlarla kapı arasında durduğu içindi ama aniden hareketsiz saçlarının ve meçhul yüzlerinin görüntüsü dayanılmaz bir hâl aldı. Kız kendisinin korkunç, çatallı bir ses çıkardığını duydu. Zhu Chongba'dan farklı davranarak biriktirdiği riskler her neyse, bu hata aptal gibi –salak gibi– onları akıl almaz bir miktara katlamıştı. Risk üstüne risk binmişti, ta ki başarıya giden yolu bir iğne inceliğinde daralana dek.

Tökezleyerek ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı.

***

Keşiş –*Komutan*– Zhu oldukça iyi bir düğün ziyafeti verdi, diye düşündü Chang Yuchun, aşağıdaki adamları yağmurdan koruyan fenerlerle donatılmış çadırları incelerken. Zhu'nun tüm birliği oradaydı. Yuchun, eğer Ma Xiuying kadar güzel biriyle evlenirse, kendisinin de bu şansı etrafa yaymak isteyebileceğini düşündü. Ancak ete, fenerlere ve danslara rağmen bu pek bir kutlama gibi hissettirmiyordu. İkinci Komutan Xu'nun bir rehine olarak gönderildiği hakkında bir söylenti yayılmıştı ve bu, son derece talihsiz bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğuna dair bir dizi işaretin en sonuncusuydu. Anfeng, kapağı sıkıca kapanmış bir tencere kadar tehlikeli hissettiriyordu. Neyse ki, yiyeceklere ek olarak, Zhu sinirlerini yatıştırmak için bolca şarap tedarik etmişti. Yuchun ve diğerleri, üstlerindeki platformda oturan Zhu ve Ma Xiuying'in hafifçe gözeten bakışları altında önlerini görmeyene dek içtiler ve bu sırada yağmur sicim gibi yağmaya devam ederek ayın üzerine âdeta bir perde çekti.

Ertesi gün herkes akşamdan kalma ve huysuzdu. İkinci Komutan Xu olmadan rutinlerinin düzeni bozulmuştu ve bir sebepten ötürü Zhu onun yerine kimseyi atamamıştı. Ertesi gün bile Zhu onları kendi hâllerine bıraktı. Normalde tatilin tadını çıkarırlardı ancak akşamdan kalma hâlleri garip bir şekilde geçmek bilmiyordu. Anfeng'i tekrar bir çamur çukuruna çevirmek üzere olan yağmurdan şikâyet edip başları ağrıyarak etrafta oturdular. Birkaç adamdan kısa kısa öksürük sesleri geldi, Yuchun da sadece soğuk algınlığı kaptıklarını varsaydı.

Bir şeylerin ters gittiğini ilkin, gecenin bir yarısı midesinde nahoş bir bulantıyla uyandığında anladı. Aceleyle oda arkadaşlarının üstüne basarak kusmak için tam zamanında dışarı çıktı. Ama kendini daha iyi hissetmek yerine, tuvaletini yapmak gibi şiddetli bir isteğe kapıldı. Daha sonra, nefes nefese bir hâlde fazla pişmiş bir erişte kadar gevşek hissetti. Kışlaya geri dönerken, tuvalete koşan başka biriyle neredeyse çarpışıyordu. Odadan yoğun bir hastalık kokusu yükseldi. Bu olaylarla daha çok ilgilenmesi gerektiğini hissetti ancak gücünün son zerresini de döşeğini yeniden bulmak için harcadı. Bunun üzerine yere yığılıp bayıldı.

Kendine geldiğinde biri başının yanında bir kepçe suyla çömelmişti. Bu kişi Zhu'ydu. Odanın iğrenç kokusu neredeyse öğürmesine neden oldu. Suyun ardından Zhu ona birkaç kaşık tuzlu yulaf ezmesi yedirdi, sonra elini okşadı ve bir diğerinin yanına gitti. Zaman geçti. Etrafında inleyen adamların belli belirsiz bilincindeydi; terle ıslanmış battaniyesinin boğucu dolaşıklığının ve son olarak da onu elleri ve dizleri üzerinde dışarı çıkaran şiddetli bir susuzluğun. Şaşırtıcı bir şekilde gündüzdü. Birisi yardımsever bir şekilde kapının hemen dışına temiz bir kova su koymuştu. İçerken aceleden ve zayıflıktan su boğazına kaçtı, sonra nefes nefese kapının çerçevesine dayandı. Kendini... *daha iyi* hissetmiyordu ama ayılmıştı ki bu da amacına hizmet eden bir gelişmeydi. Bir süre sonra biraz daha içti ve etrafına baktı. Öğlen güneşinin altında sokak tamamen terk edilmiş duruyordu. Bayraklar tepede dalgalanıyordu. İsyanlarının tanıdık bayrağı değil, beş tekinsiz sancaktan oluşan bir kümeydi: Her birinin merkezinde kırmızıya boyanmış bir muhafaza tılsımı olan yeşil, kırmızı, sarı, siyah ve beyaz renkte sancaklar. Yuchun, olayı çözene kadar beyni durmuş bir şekilde uzun bir süre onlara baktı.

Salgın.

Yuchun, ilk etkilenen ve ilk iyileşen kişilerden biri oldu. Ortalamadan daha genç ve zinde olduğu için mi, yoksa ataları sonunda onu gözetmeye karar verdiği için mi bilmiyordu. Oldukça kontrollü bir şekilde başlayan gizemli salgın ortalığı kasıp kavurmuş, Zhu'nun birliğini vurarak yoluna çıkan herkesi yere sermişti. Jiao Yu'ya göre ana organlarda aşırı yin bolluğundan kaynaklanan hastalık, öksürükle başlayıp kusmaya ve kontrol edilemeyen dışkılamaya ve nihayetinde günler içinde bir adamın vücudundaki yağı eriten şiddetli bir ateşe dönüşüyordu. Bundan sonra, hastanın ciddi şekilde azalan yang yaşamsal gücünün kendini yenilemeye başlayıp başlamaması ya da çi dolaşımı durana ve ölene kadar dengesizliği daha da kötüleşen talihsizlerden biri olup olmaması şansa bağlıydı.

Salgının kendi adamlarına yayılmasından korkan Komutan Yi, İkinci Komutan Xu'yu panikle geri gönderdi. Başbakan, Zhu'nun tüm tapınak alanının karantinaya alınmasını emretti. Kapılar inşa edilmiş, zincir vurulmuştu ve Yi'nin birkaç adamı hastalığı savuşturma umuduyla başparmaklarını avuçlarındaki çi noktalarına bastırmış hâlde gönülsüzce nöbet tutuyordu. Kapılar yalnızca yiyeceklerin içeri girmesi için açılıyordu. Ölülerin bile içeride kalması gerekmiş ve utanç verici toplu mezarlara gömülmek zorunda kalmışlardı.

Komutan Zhu da buna dahil olmak üzere, belki de on erkekten biri hiç hastalanmayacak kadar şanslıydı. (Yuchun, onların yang enerjisiyle dolu olanlar olması gerektiğini düşündü ancak bu teoriyi Jiao'ya sunduğunda, mühendis homurdandı ve Zhu'nun tüyleri yolunmuş tavuk fiziğinin *çok fazla* eril enerjiye sahip birine ait olmadığını belirtti.) Sağlığını hak edecek hiçbir şey yapmadığını bilen birinin suçlu ifadesini taşıyan Zhu, diğer hayatta kalanları yemek pişirme ve temizliğe yönlendirdi. İki hafta boyunca bizzat kurbanları teselli edip onlara baktı. Sonra bir gün ortadan kayboldu: Karısı Ma hastalanmıştı. Ondan sonra İkinci Komutan Xu devraldı. Geçici olarak Yi'nin emrine verilmeden önce, görünüşe göre, bariz bir şekilde dindar bir görünümün "kazalara" karşı koruma sağlayabileceği umuduyla kafasını tıraş etmişti. Komutanın çıplak kafa derisi, salgından çökmüş yanaklarıyla birleştiğinde, Yuchun'un aklına insanların ciğerini yemek için kırsalda dolaşan aç hayaletlerin rahatsız edici hikâyelerini getirdi.

Salgın çitinin içinden, Anfeng'in diğer yerlerinde hayat her zamanki gibi devam ediyormuş gibi görünüyordu. Yuchun zaman zaman diğer komutanların birliklerinin eğitimlerini sürdürdüğünü görüyor ve Başbakan'ın Aydınlık Prensi'nin şerefine düzenlediği törenlerin davullarını duyuyordu. Ancak gördüğü şeyin –sakin, düzenli ve itaatkâr bir Anfeng'in– sadece yüzeysel olduğunu bilecek kadar uzun süredir buralardaydı.

***

Zhu, Ma'nın başucuna oturdu. Ma'nın çektiği acılar karşısındaki çaresizliği, onu suçluluk duygusuyla perişan etti. Sabahları kız uyuyor; öğleden sonraları ve tüm gece boyunca ateşler içinde kıvranıyor, hayaletler hakkında bağırıyordu. Zhu'nun ona suyla yulaf ezmesi vermekten ve terden ıslanmış çarşafları değiştirmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bazen Zhu bunları yaptığı sırada Ma, gözlerinde feci bir korkuyla kalkıp Zhu'yu savuşturuyordu. Bu korku Zhu'nun içini parçalıyordu: *Zhu* için korkuyordu, ona dokunarak hastalık kapabileceği için. Tüm bu yaşananlar Zhu'nun hatasıydı: Hastalığın hayalete sunulan ikramları yiyenlerin ötesine yayılabileceği hiç aklına gelmemişti. Dikkatsizliği yüzünden istediğinden çok daha fazlasını serbest bırakmıştı ve Ma da onun kurbanıydı. Fakat yatak döşek yatıyorken bile Ma, Zhu'nun çekeceği acıyı önemsiyordu.

Yüreği sızlayan Zhu, Ma'nın çılgınca savurduğu elini tuttu ve onu olabildiğince rahatlatmak üzere sıktı. Bir sürü endişesi vardı ama hayalet temasından ölmek bunlardan biri değildi. "Endişelenme, Yingzi," dedi kasvetli bir ifadeyle. "Hayaletler beni yakalayamaz. Geldiklerini görebiliyorum."

Belki hayaletler onu yakalayamazdı ama ölüler Zhu'nun rüyalarına musallat olmuştu. Hayaletler tarafından fark edilmenin korkunç neticesi bir yana, Zhu böylesinin daha iyi olup olmadığından emin değildi. Neredeyse Chen'i darbede desteklemiş olsaydı kaybedeceği kadar adamı kaybetmişti. En azından ellerini kana bulamadan öldüklerini düşündü ki bu da sonraki yaşamları için iyi bir şeydi. Eli kana bulanmış tek kişi Zhu'ydu. Ve darbe daha gerçekleşmemişti bile. Guo ve Sun harekete bile geçemeden, adamlarının iyileşebileceği ve karantinanın kaldırılabileceği düşüncesinden korkuyordu. Ya bütün bunları bir hiç uğruna yapmışsa?

Hayatı boyunca Zhu kendini herhangi bir acıya dayanacak kadar güçlü görmüştü. Ancak hayalinde canlandırdığı ıstırap, her zaman kendi bedeninin bir parçası olmuştu: açlık ya da fiziksel acı. Ama orada, Ma'nın alev alev yanan elini tutmuş otururken, hiç hayal etmediği türden bir ıstırabın olasılığını fark etti.

Sevdiklerimi kaybetmek. Bir anlık düşüncesi bile, bağırsakları deşiliyormuş gibi hissettirdi. Xu Da iyileşmişti fakat ya Zhu'nun hatasının bir başka sonucu da Ma'nın hayatını kaybetmesi olursa?

Zhu düşünceleriyle boğuştu. En eski korkusunun yeniden canlandığını hissederken midesi kasıldı: Dua ederse, Cennet sesini duyacak ve bunun yanlış kişiye ait olduğunu anlayacaktı.

Tüm gücüyle bu korkuya hâkim olup bastırdı. *Ben Zhu Chongba'yım.*

Diz çöküp Cennet'e ve atalarına uzun zamandır olmadığı kadar hararetle dua etti. Sonunda ayağa kalktığında, Ma'nın alnındaki sıcaklığın şimdiden azaldığını görünce şaşırdı ve sevindi. Yüreği hafifledi. *O ölmeyecek—*

Ve Zhu, eli Ma'nın alnında dururken, uzaktan tanıdık bir kükreme duydu: Savaşın sesi.

Guo ve Sun'ın darbe girişimi bir gün sürmüş ve neredeyse başladığı kadar çabuk bastırılmıştı. Chen'in adamları salgın kapılarını açıp çağrı yaptıklarında şehir hâlâ duman altındaydı. Sokaklarda yürürken yıkımın boyutunu inceleyen Zhu, Guo ve Sun'ın şaşırtıcı bir şekilde başarıya yaklaştığını düşündü. Ama elbette, aradaki fark ne olursa olsun, mağlubiyet yine de bir mağlubiyetti. Her yerde, Anfeng'in sarı çamuru kana bulanmıştı. Şehrin koca koca bölümleri kararmıştı. Anfeng ahşaptan bir şehir olduğundan, bazı adamlar Sun'ın barikatlarını yakma fikrinde tereddüt etmiş olabilirlerdi. Ama Chen o kadar kaygılı biri değildi.

Şehrin merkezinde, cesetler platformun eteklerine kule gibi yığılmıştı. Bu sefer ne Başbakan vardı etrafta ne de Aydınlık Prensi. Bu, Chen'in gösterisiydi. Zhu ve adamları da dahil olmak üzere geriye kalan Kızıl Türbanlılar sessizce aşağıda toplandılar. Zhu, Yi'nin birliğinin orada olmasına rağmen, kendisinin ortalıkta olmadığını fark etti. Muhtemelen biri onu öldürmüştü. Küçük Guo'nun ruhunun bu hareketi takdir etmesini umuyordu.

Cesetleri dikkatle izlemekle geçen yeterli bir süre sonra, Chen'in adamları ayaklanmanın hayatta kalan liderlerini öne çıkardı. Zhu, Sun'ı, Sağ Bakanı Guo'yu ve Sun'ın üç subayını gördü.

Beyaz giyinmişlerdi, üstleriyse çoktan kanla lekelenmişti. Sun'ın bir gözü eksikti ve güzel yüzü neredeyse tanınmayacak hâldeydi. Kandan kararmış dudaklarını birbirine bastırarak sessiz bir öfkeyle onlara baktı. Zhu, Chen'in son dakika konuşmalarını engellemek için diline bir şey yaptığına dair rahatsız edici bir izlenime kapıldı.

İlk öldürülenler subaylar oldu. İnfazlara gelince, oldukça insancıldı – işin içinde Chen'in olduğu düşünülürse şaşırtıcı bir durumdu. Söz konusu adam, bir gaddarlık erbabı olarak sahneden izledi. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Karşılarında devasa bir ceset yığını dururken, Komutan Wu'nun adamları bile bu süreç için herhangi bir coşku gösteremedi. Sun, baştan sona sabırla durdu: Tek umudunun bir sonraki hayatının güzel geçmesi olduğunu bilerek kaderinin gözünün içine bakan bir adam. Kendi ölümü geldiğinde, böyle bir durumda insanın umabileceği kadar hızlı oldu. Yine de Zhu, Ma'nın bunu görmek için burada olmamasına sevindi.

Anlaşıldığı üzere, kimsenin Chen'in merhametine ilişkin görüşlerini gözden geçirmesine gerek yoktu: Yalnızca işin dramatik kısmını Sağ Bakanı Guo'ya saklamıştı. İzleyen Kızıl Türbanlıların önünde, İhtiyar Guo'nun diri diri derisi yüzülmüştü. Meslektaşını izleyip düşüşünü beklediği uzun yıllar belli ki Chen'e bir tür ilham vermişti. İşte bu ölüm çok uzun sürdü.

Görünüşe göre eylemlerin sözlerden daha çok şey anlattığına inanan Chen, bu iş biter bitmez sahneyi terk etti. Zhu'nun yanından geçerken duraksadı.

"Selamlar, Sol Bakanı'm," dedi Zhu, kendisini kontrol altına alıp doksan derecelik bir açıyla eğilerek. Midesinde ne var ne yok dökmekle tehdit eden bulantıyı bastırdı. Sağ Bakanı Guo'nun kaderini bilmesine rağmen, bunun gerçekleşme biçimine tanık olmak bambaşka bir şeydi. Chen'in zulmünü hafife aldığına dair bedbaht bir düşünce belirdi kafasında.

"Komutan Zhu." Zhu'nun solgun ve kusan adamlarını gören Chen, ona belirsiz bir şekilde gülümsedi. "Son zamanlarda birliğinde yaşanan ölümleri duyduğuma üzüldüm. Gerçekten büyük talihsizlik."

Zhu kendini etrafındaki koku ve seslerden ziyade Chen'e odaklanmaya zorladı. "Bu değersiz hizmetkâr, Bakan'ın başsağlığı dileklerini minnetle kabul ediyor."

"Başbakan'la benim, adamlarının kalitesi ve özverisinden ne kadar etkilendiğimizden daha önce bahsetmiştim." Arkasında, ceset yığını gözlerini kırpmadan adamın başının arkasına bakıyordu. "Eh, Komutan: Yi gittiğine göre, bu senin şansın. Onun adamlarını al ve onları Bianliang'ı ele geçirmek için ihtiyacımız olan birliğe dönüştür." Kara gözleri Zhu'yu delip geçti. "İyi bir iş çıkaracağına eminim."

"Bu hizmetkâr, bu onur ve fırsat için Bakan'a teşekkür ediyor!" Zhu eğildi ve Chen'in gittiğinden emin olana kadar da doğrulmadı. Her ne kadar Zhu'nun niyeti bu olmasa da ve Ma'nın istediği şey kesinlikle bu değilse de ironik bir şekilde böylesinin daha iyi olduğunu fark etti. Kızıl Türbanlıların hayatta kalan sadece iki komutanı vardı ve Zhu onlardan biriydi; artık Kızıl Türbanlıların toplam gücünün neredeyse yarısını kontrol ediyordu. Chen nihai kararını vermemiş olsa bile, Zhu'nun ona sadık olmak dışında bir şey yaptığına dair hiçbir kanıtı yoktu ve Zhu'nun adamları hiçbir şeyden şüphelenmiyorlardı.

Ancak Sağ Bakanı Guo'nun çığlıkları hâlâ kulaklarında çınlayan Zhu kanlı sahnenin karşısında dururken, o insanlık dışı sesleri hatırlamasıyla ürperdi. *Kimsin sen?*

O kırmızı kıvılcımı –bizzat Cennet tarafından ruhuna işlenen azamet tohumunu– koruyabilecek herhangi bir yabancı hissi umutsuzca içinde ararken buldu kendini. Fakat çaresizce, bulunacak yeni bir şey olmadığını fark etti. Sadece başından beri orada olan aynı şey vardı: Bunca yıldır onu hayatta tutan, ona söylediği kişi olduğuna inanmaya devam etmesi için güç veren kararlılığının beyaz çekirdeği. İstediği bu değildi ama elindeki tek şeydi.

Bir an için kaderin o eski, baş döndürücü çekimini hissetti. Ama o çoktan bunun peşine düşmüştü; geri dönüş yoktu. *Sakın uçarken aşağı bakma, yoksa bunun imkânsızlığının farkına varır ve düşersin.*

17

ANFENG, ONUNCU AY

Dışarıda yağmur yağıyordu ve Başbakan'ın taht odası su sızdırıyordu. Zhu süngerimsi ahşap zeminde Komutan Wu'nun yanında sessizce diz çöküyor, cüppesi ateşlenmiş bir fitil misali suyu emiyordu. Gençliğinin büyük bir bölümünü saatlerce diz çökerek geçirmemiş olan Wu, kurtlu bir at gibi kıpırdanıp duruyordu. Aydınlık Prensi platformdan hareketsiz bir şekilde gülümsüyor, Başbakan da yanında duruyordu. Artık orada üç kişilerdi. Guo'nun ölümünden sonra Chen, kendisine Şansölye unvanını vererek kendini uygun şekilde terfi etmişti. Artık ne kadar yükseğe çıkmayı planlıyorsa, yanına güvendiklerini alacaktı. *Ama bana tamamen güvenmiyor*, diye düşündü Zhu. *Guolara karşı yaptığı eylemden uzak durdum. Şüphelenmiyor olabilir fakat kendimi kanıtlamış da değilim...*

Chen lafa başladı, "Bianliang'a giderken dikkatli olmalıyız. Valisinin güçlü bir kuvveti olmayabilir ancak stratejik avantaja sahip. Dış duvar yıkılmış olsa da iç duvar hâlâ duruyor. Valiye o iç duvarı güvenceye alma şansı verirsek, Henan Prensi'nden yardım gelene kadar bizi tutabileceğinden şüphem yok. Yao Nehri'nde olanlar ve artık Esen-Temur'un savaşmadığı düşünülürse, Prens'in ordusu geçen sefer dönemindeki kadar güçlü olmayabilir" –geç de olsa, kır sakallı yaşlı Chaghan-Temur'un geçen baharda bir av kazasın-

da öldüğü haberini almışlardı– "ama Bianliang'ın savunmasına gelirlerse, o zaman başarı şansımız gerçekten çok az olacak."

Başbakan kısaca, "O zaman Bianliang'ı hızlı bir şekilde ele geçirmeliyiz – valinin bunu bir kuşatma durumuna dönüştüremeyeceği kadar hızlı." Kuşatmalarda uzmanlaşmış Moğolların aksine, Kızıl Türbanlıların kuşatma teçhizatı yoktu.

"O hâlde baskın yapmalıyız. Ne hazırlıklı olmalı ne de hadım generalden yardım alabilmeli. Dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyacımız olacak: Yuan için o kadar önemli bir şeye saldırmalıyız ki bununla ilgilenmesi için hadımı göndermekten başka çareleri kalmasın. Büyük Kanal bunun için en iyi hedef olacaktır." Kuzeyi Zhang ailesinin tuz ve tahılına bağlayan kanal, Dadu'nun can damarıydı. "O oradayken, Bianliang'a ani bir saldırı başlatabilir ve orayı çabucak alabiliriz."

Bunu duyan Zhu gerildi. Wu'nun da aynı şekilde gerildiğini hissetti. Bir tuzak görevi güvenli bir şekilde yapılabilecek olsa da bu güvenlik mükemmel zamanlamaya bağlıydı. Bir Kızıl Türbanlı tuzak kuvveti, Bianliang onu savunmaya çağırana kadar hadım generali Büyük Kanal'da meşgul etmek zorunda kalacaktı ancak ideal olarak saldırının, hadım general daha oraya varmadan şehri düşürecek kadar hızlı gerçekleşmesi anlamına geliyordu. Fakat saldırı kuvvetinin Bianliang'a ulaşmasında ve saldırıyı başlatmasında herhangi bir gecikme olursa – o zaman tuzak kuvveti komutanı, kendini düşmanla son derece gerçek bir çatışmada, geciktirme taktikleri hızla tükenirken bulacaktı. Zhu, bunun bir güven testi olduğunu fark etti.

Midesi huzursuzca guruldadı. Apaçık tehlikeli olan bu görev fikrine karşı bir tepkiydi – ama sonra huzursuzluğu uğuldayan bir kaygıya dönüştü ve endişeyle, arkasında onu izleyen insanlık dışı gözleri hissetti. Bir an için, fırlayıp kaçma dürtüsü neredeyse onu ele geçirecekti. Zhu gözlerini platforma dikerek ağır ağır aldığı nefesleri saydı. Hareketsiz kalmaya çalışmaktan tendonları yanıyordu. Yavaş yavaş, bunların gerçekten hayaletler mi, yoksa yalnızca hayaletlerle ilgili kendi paranoyak anıları mı olduğun-

dan emin olamadığı bir noktaya gelene dek bu his kayboldu. Rahatladı ama yine de tüyleri ürperdi.

Chen ona, korku dolu ânını gördüğünü düşündüren anlayışlı bir bakış attı. Sonra Başbakan'a dönüp, "Ekselansları, Bianliang'ın ele geçirilmesi ve ardından savunulması kolay bir iş olmayacak. Lütfen bu değersiz yetkiliye, kuvvetlerimizi Bianliang'a bizzat götürme görevini emanet edin," dedi. Zhu ve Wu'ya bakıp enine boyuna düşünüyormuş gibi tavır takındı. Uzun bir an sonra hoşça, "Komutan Wu bana Bianliang'ta eşlik edecek." Kara gözleri tekrar Zhu'ya çevrildi. Zhu adamın ne kadar zalim olabileceğini bilmesine rağmen, ifadesinde gördüğü şey zalimlik değil, keyifli bir meraktı. "Komutan Zhu da Büyük Kanal'da tuzak görevini gerçekleştirecek."

Kız da bunu bekliyordu zaten. Chen ona güvenmek istiyordu çünkü yeteneklerinin farkındaydı. Ama yapısı gereği, ona bunu kanıtlatacaktı. Zhu, Chen iktidara yükselirken onun peşinden gitmenin onu azamete mi yükselteceğini, yoksa bunun sadece bir ara adım mı olduğunu bilmiyordu – ama sonuç hangisi olursa olsun, gitmesi gereken yol buydu. Her zamanki gibi hürmetle eğilmek yerine başını dik tuttu ve niyetini yüzünden okumasına izin verdi. *Güveninizi kazanacağım.*

Chen demek istediğini anlayarak gülümsedi. Bununla birlikte, küçük ve düzgün dişleri tıpkı bir yırtıcınınki gibiydi. "Endişelenme, Komutan. Kızıl Türbanlılara değerini defalarca kanıtlamış sadık ve yetenekli bir komutan olarak başarılı olacağına dair inancım tam."

Yanından geçip gitti. Diğerleri de onu takip etti, Wu'nun yüzünde bariz bir rahatlama ifadesi vardı. Ateşe atılan *o* olmamıştı. Zhu en son çıktı, kafası allak bullaktı. Sonra irkilerek durdu: Aydınlık Prensi kapıdaydı.

Çocuk onu süzdü. Şapkasının yeşim boncuklarının hareketsiz dökümünün ardında, yuvarlak yanakları bir yaz şeftalisi kadar pembeleşmişti. "Ne yaptın?" diye sordu ona.

Zhu, onun halka açıklama yapmak dışında konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Bu kadar yakından, sesinde rüzgâr çanlarının ha-

fif metalik titreşimini duyabiliyordu. Aniden aklına kendi adamlarının, onlara yaptıklarından dolayı ölmesinin o korkunç görüntüsü gelen Zhu, ciddi bir şekilde, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Sanki tamamen sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi çocuk karşılık verdi, "Ölülerin seni izlemesini sağlamak için."

Zhu, tekrar kontrolünü kazanmadan önce şok içinde oğlana baktı. Hissettiği huzursuzluğun gerçek bir sebebi vardı: O diz çökerken hayaletler onu izliyordu. *Ve Prens onları görmüştü.* Bu tuhaf yeteneğe sahip olduğu on yıl boyunca, tek bir kişinin bile onun gördüklerini görebileceğine dair bir işarete rastlamamıştı. Ne bir yan bakış ne de karanlıkta bir irkilme. Bunca yıldır hiç kimse görmemişti, bu çocuk hariç.

Ve korkunç bir şekilde, bu durum çocuğa, kendisi için hiç olmadığı kadar anlaşılabilir geliyordu. Aydınlık Prensi, geçmiş yaşamlarını hatırlayan ve Cennet'in Vekâleti'nin gücüyle yanan reenkarnasyon geçirmiş ilahi bir varlıktı. Ruhlar âlemini görebilmesi bunun bir parçası gibiydi. Zhu bir an hayaletleri görme gücünden heyecan duymuşken, bir sonraki an sahtekâr gibi hissetmişti.

Zhu'nun teninden binlerce hayalet parmağının dokunuşunu andıran soğuk bir ürperti geçti. Rahatsızlığını gizlemeye zahmet etmedi. Muhtemelen normal bir insanın, bir çocuk tanrıdan hayaletler tarafından izlendiğini duymasına verdiği tepkiden farklı değildi. Ancak tüm bunların arkasında, aklından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Aydınlık Prensi dünya hakkında başka hangi tuhaf bilgilere sahipti? Bir şekilde kızın da onunla aynı yeteneğe sahip olduğunu anlayabiliyor muydu?

Aniden çocuğun başka bir soru soracağına dair korkunç bir kanıya vardı, *Kimsin sen?* Avuçları ve ayak tabanları ter içinde kaldı. Bedeni, birbiri ardına gelen panik ve korku dalgalarıyla alev alev yanıyor, soğuk terler döküyordu.

Ama oğlan sadece, sanki sorusuna gerçekten bir cevap almak istiyormuş gibi bekledi. Sonunda, Başbakan'ın iki yardımcısı kapıda belirdi ve büyük saygı gösterdikleri her hâllerinden belli bir

şekilde eğilirken, bir şekilde azarlayıcı bir tavır sergilemeyi başardılar. Aydınlık Prensi, Zhu'ya hafifçe gülümsedi ve gitti.

"Ne?" Zhu, kışla odalarındaki tek mumun ışığında bile, Ma'nın yürek burkan bakışını seçebiliyordu. "Seni hayatta tutan tek şeyin *Chen Youliang* olacağı bir göreve gidiyorsun, öyle mi?"

"Bir tuzak görevi, beni kasten ortada bırakmadığı sürece Bianliang saldırı gücünün bir parçası olmaktan muhtemelen daha güvenlidir," dedi Zhu durumun ironisinin fazlasıyla farkında olarak. "Bırakmayacağından neredeyse eminim. Bana güvenebildiği sürece gelecekte yanında olmamın faydalı olacağını biliyor."

Zhu, Ma'nın yüzünde Küçük Guo ile Sun Meng'in ve hayatları Chen'in eline düşen diğer herkesin acı dolu hatırasını gördü. "Ya Bianliang'a giderken yarı yolda fikrini değiştirecek bir şey olursa?" dedi Ma. "Bir iki gün ertelemeye karar verip vermediğinden haberin bile olmaz! Bu tüm birliğini yok etmeye yeter. Çok riskli. *Yapamazsın*."

Zhu iç çekti. "Ne yapayım peki, kaçayım mı? Bu beni nasıl bir duruma sokar? Hareketimiz, desteğini Aydınlık Prensi'nden alıyor. İnsanlar onun gerçek liderimiz olduğuna inanıyor: Yeni çağı getirecek kişi olduğuna. O olmadan –insanlar olmadan– belki de güneydeki toprakların bir kısmını zorla kazanabilirim ama asla bir savaş beyinden başka bir şey olamam."

"Bu kadarı neden sana yetmiyor?" diye bağırdı Ma. "Hayatını riske atmaya değecek başka ne istiyorsun?" Kusursuz söğüt yaprağı şeklindeki gözleri Zhu için duyduğu korkudan fal taşı gibi açılmıştı ve Zhu aniden acıdan farkı olmayan ezici bir şefkat hissetti.

Ma'nın elini tuttu ve ikisinin parmaklarını birbirine geçirdi. Bir an için, ikisini Cennet'in görebileceği gibi gördü: yaşamlarının, ölümlerinin ve bir sonraki yaşamlarının uzun, karanlık yolculuğu sırasında bir anlığına birbirine değen, kısa bir süreliğine beden bulmuş iki insan ruhu. "Bir keresinde bana ne istediğimi sormuştun. Kaderimi istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?

Kaderimi istiyorum çünkü biliyorum. Orada olduğunu *hissediyorum* ve tek yapmam gereken ona ulaşmak. Azametli olacağım. Ve küçük bir azametten bahsetmiyorum, insanların yüz kuşak boyunca hatırlayacağı türden bir azamet bu. Cennet'in bizzat yazdığı türden." Duvardaki çatlaklardan içeri esen ve mumun kızgın bir kedi gibi tıslamasına neden olan rüzgârı büyük bir çabayla görmezden geldi. Şu anda görmek istediği son şey daha fazla hayaletti. "Hayatım boyunca bu kader için istedim, mücadele ettim ve acı çektim. Şimdi durmayacağım."

Ma ifadesiz bir suratla ona dik dik baktı. "Chen'e inanmıyorsun. Hadım generalle yüzleşecek ve seni hayatta tutması için *kadere* mi güveneceksin?"

Zhu'nun aklı ansızın, Yao Nehri'nde ordusuna ne yaptığını anladığında hadım generalin yüzündeki dün gibi hatırladığı o sarsılmış ifadeye gitti. Onun kaybı ve aşağılanması pahasına kazanmıştı. Ve sanki kafasının içinde çınlayan bizzat hadım generalin düşüncesiymiş gibi, intikamını almaya kararlı olduğunu biliyordu.

Bu düşünceyi zihninin derinliklerine gömdü. "Ah, Yingzi, kendini bu düşüncelerle yorma! Onunla yüzleşmeyeceğim bile. Onu dürtüp kızdıracağım, sinir edeceğim ve onu öyle öfkelendireceğim ki doğru düzgün bir çarpışma için çağrılmaktan memnun olacak. İlk tanıştığımızda başına bela olduğumu söylememiş miydin? Güvenmesi bu kadar güç geliyorsa, Chen'e ya da kadere güvenme. Sadece benimle ilgili ilk izlenimlerine güven."

Ma sonunda ağlamaya dönüşen gözü yaşlı bir kahkaha attı. "Sen belanın *ta kendisisin*. Senden daha baş belası biriyle hiç karşılaşmadım." Ma bakışlarını birbirine kenetlenmiş ellerine indirdiğinde, saçları yüzünün etrafına iki parlak yaprak gibi düşüverdi. Saçların arasından, Zhu kızın göçmenlere özgü çıkık elmacıkkemiklerini ve her annenin kızları için istediği gelecekteki mutluluğu simgeleyen yay gibi kaşlarını gördü. Ma endişelendiğinde her zaman son derece savunmasızdı. Gelecekteki pişmanlığın gölgesi misali karanlık bir üzüntü kapladı Zhu'nun içini çünkü arzusunun peşinde koşmanın acıya neden olacağını

biliyordu. Halihazırda sebep olduğundan daha fazlasına. Yumuşak bir tonda, "Önemsemeni seviyorum," dedi.

Ma başını kaldırırken gözlerinden yaşlar boşandı. "Elbette önemsiyorum! Önemsemeden edemem. Keşke yapabilsem. Ama hepinizi önemsedim. Küçük Guo'yu. Sun Meng'i. Seni."

"Benden sadece onlardan hoşlandığın kadar mı hoşlanıyorsun? *Küçük Guo* kadar mı?" diye alay etti Zhu. "Kocan olduğum için özel bir yerim yok mu?" Ma'nın gözyaşları, yine o tuhaf özlem sızısıyla doldurdu Zhu'nun içini. Kızın gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Sonra çok dikkatli bir şekilde Ma'nın yanağını avucuna aldı, öne eğildi ve onu öptü. Yumuşak, yavaş bir şekilde birbirine bastırılan dudaklar. Son derece hassas ve kıymetli, bir kelebeğin kanadı kadar kırılgan bir şey meydana getiren teslimiyet dolu bir sıcaklık ânı. Xu Da'nın tarif ettiği, bedenin zapt edilemeyen, kısmen şiddetli tutkularına hiç benzemiyordu. Yeni bir şey gibi hissettirmişti, kendilerinin icat ettiği bir şey. Küçük odalarının loşluğunda, tek bir öpücük boyunca sadece ikisi için var olan bir şey.

Bir an sonra Zhu geri çekildi. "Küçük Guo bunu hiç yaptı mı?"

Ma'nın ağzı açıldı ve geri kapandı. Dudakları birbirine o kadar yumuşak bir şekilde kavuştu ki gelecekteki öpücükler için bir davet gibi görünüyordu. Yanakları pembe pembeydi ve başını eğmiş, kirpiklerinin altından Zhu'nun dudaklarına bakıyordu. Onun da mı içi sızlıyordu? "Hayır."

"Kim yaptı?"

"Sen," dedi Ma ve kelime bir iç çekiş gibi döküldü dudaklarından. "Kocam. Zhu Chongba—"

Zhu gülümsedi ve elini sıktı. "Bu doğru. Azameti Cennet'in kader kitabında yazılı olan Zhu Chongba. Ona ulaşacağım, Yingzi. İnan bana."

Ama bunu söylerken bile, onu suçlayan hayaletleri ve o korkunç, kontrol edilemez meşum hissi hatırladı: Her seçim ve kararla, kaderi olan kişiden daha da uzaklaşıyordu.

***

Büyük Kanal'daki sözde hedefleri Jining, Anfeng'in üç yüz kilometre kuzeyinde, Jining'i kanalın güney bölgelerine bağlayan uçsuz bucaksız gölün kuzey ucunda bulunuyordu. Zhu, onları gölün batı kıyısındaki sulak alanların etrafından dolaştırarak yavaş yavaş götürdü: Nereye gittiklerini anlamaları için Yuan'a mümkün olduğunca fazla zaman vermek istiyordu. Bölgede yaşayanlar onlar gelmeden tüyüyordu, bu yüzden de her zaman herkesin bir gecede kayıplara karıştığı boş bir arazide seyahat ediyor gibiydiler. Bölgenin sanayisi olan kömür madenleri, girişlerindeki yerlere saçılmış küreklerle terk edilmiş hâldeydi. Geçtikleri boş kasabalar, hâlâ rüzgâr ve suyla dönerek soğuk demirci ocaklarının körüklerini pompalayan değirmenlerin sesiyle ürkütücü bir şekilde takırdıyordu. Evleri ve ağaçları kaplayan kir tabakası yüzlerine yüzlerine esiyordu. Batıdaki bataklık ovanın karşısında, Yuan'ın Henan'daki garnizonları dağların eteklerindeki akşam gölgelerine gizlenmişti. Orada bir yerlerde de hadım general ve ordusu bekliyordu.

Yuchun atıyla yaklaşırken, Zhu akşam kampını turluyordu. Oğlan, Zhu'nun genç hırsızla ilk karşılaşmasından bu yana çok yol kat etmişti. Dövüş sanatları için olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğu ortaya çıkmış, Xu Da'dan aldığı eğitimle gelişerek Zhu'nun en iyi subaylarından biri olmuştu. Yuchun yanına vardığında, "Bir kaza oldu," dedi.

Zhu'nun beklediğinin aksine, erkeklerin genellikle münakaşa ettikleri şeyler hakkındaki bir tartışmanın neticesinden ziyade *gerçekten de* bir kaza olmuştu. Kurban, çadırında, kitaplardan okuyarak bazı tıbbi bilgiler edinmiş olan mühendis Jiao Yu tarafından tedavi ediliyordu. Savaş alanı yaralanmalarına aşina biri için bile çirkin bir görüntüydü. Adamın parlak kabuklu pespembe yüzü, kaplan ağzı köftesi yapmak için kullanılan doğranmış domuz etine benziyordu.

Jiao işini bitirince çadırdan çıktılar. "Ne oldu?" diye sordu Zhu.

Jiao ellerindeki kanı silip yürümeye başladı. "İlginç bir olay. Gel kendin gör."

Bölgeyi saran büyük obruklardan birinden dikkatle kaçınarak kampın biraz dışına çıktılar. Kayalık bir çıkıntıya geldiklerinde, Zhu çıplak kayadaki bir çatlaktan, küçük bir mağaranın içinde yanan bir alev gördü.

"Bu süzme salak, alevi söndürüp tekrar yakarsa ne olacağını görmek istedi," dedi Jiao somurtarak. "Patladı. Patlama yüzünden düşen kayaları görüyor musun? Hayatta olduğu için şanslı. Ancak gözünü kaybedecek."

"Nasıl oluyor?" Zhu bilmek istedi.

"Daha önce bir kömür madeninin içine girdiğini sanmıyorum. Pek sevmezsin. Sıcak, tozlu ve ıslaktırlar, soluduğun havaysa zehirlidir. İçeriye bir meşale götürsen, bütün maden havaya uçar."

"Yani patlayan kömür tozu mu?" Daha güvenilir el topları geliştirmesi için Jiao'ya verdiği projeyle, kız patlayan şeylere ilgi duymaya başlamıştı. Hiçbir Nanren kuvveti okçulukta Moğollarla rekabet edemezdi ancak eski bir keşiş kadar yeteneksiz birinin alıp kullanabileceği bir silah fikri kızın hoşuna gitmişti.

"Hayır. O kayalardan çıkan şey toz değil, zehirli hava. Maden gibi kapalı bir alanı doldurmasına izin verirsen –ya da koklayabileceğin kadar bile olsa– tıpkı barut gibi, onu yaktığında patlar. Ama eğer bir kovadan sızan su gibi sızarsa, daha ziyade kömürün yanmasına benzer: Sadece böyle küçük bir alev çıkarır."

İşe yarar bir şeye benzemiyordu ama Zhu bunu aklının bir köşesine yazdı. Kampa geri dönerlerken kız, "El topları üzerinde çok çalıştığını biliyorum. Hadım generale karşı bir test yapmaya hazır mısın? Yoksa daha fazla zamana mı ihtiyacın var?" dedi.

Jiao ona uzun uzun baktı. Zhu her zaman Jiao'nun ona gerçekten güvenmediği izlenimine kapılmıştı. Onun birliğine katılmak için Komutan Sun'ınkini nasıl terk ettiğini hatırladı. O, şansını kazanacağını düşündüğü kişiden yana kullanmaya özen gösterenlerdendi. Sonuna kadar sadık biriydi – ta ki artık olmadığı güne kadar. *Benimle Sun Meng arasında doğru bir seçim yaptı*, diye düşündü Zhu tamamen rahat hissetmeyerek. Hâlâ onunla olmasının bir güven göstergesi olduğunu düşündü.

Sonunda adamın tek söylediği, "İstediğin topçu birliğini alacaksın. Hazır olacağız."

"Çatışmaya başlamadan önce çok beklersek, sadece bir yem olduğumuzdan şüphelenecek," dedi Xu Da. "Ama ne kadar çabuk başlarsak da General, Bianliang'ın geri çekilme mesajını alana kadar o denli uzun süre dayanmamız gerekecek." Zhu'nun Jining'in altı kilometre doğusundaki küçük bir kasabada komuta merkezi olarak seçtiği evdeydiler. Zhu daha önce çatıya tırmandığında, Jining'in hadım generalin beyazlar içindeki mantar gibi yayılmış ordusuyla çevrili olduğunu görünce şaşırmış ve oldukça canı sıkılmıştı. Bir gün önce orada hiçbir şey yoktu. Onunla o uzaktaki rakibi arasındaki titreşen bağ midesini altüst etti.

Bu bağlantıyı hissederek usulca, "Çatışmayı başlatan *biz* olmayacağız," dedi.

Xu Da kaşlarını kaldırdı. "O mu buraya gelecek?"

"Kızıl Türbanlılarla son karşılaşması onu küçük düşürdü. Hâlâ kızgın olmamasına imkân yok. Sırf savunma yapabilmek için olduğu yerde durup bizim ona gitmemizi beklemek istemeyecektir." Sözlerindeki hakikat, bıçağa çarpan bir tırnağın sesi gibi kızın içinde çınladı.

"Eh," dedi Xu Da neşeyle. "Bu seçeneklerimizi azaltır ama idare edebiliriz." Bölgedeki diğer tüm kasabalar gibi, işgal ettikleri kasaba da tahkim edilmemişti. Bölgede geçici bir kazıklı çit yapmalarına yetecek kadar ağaç bile yoktu. "Mümkün olduğunca burada kalacağız, sonra geri çekilip onu peşimizde koşturacağız."

Ortalarında duran masanın üzerinde bir harita vardı. Zhu parmağıyla, konumlarının doğusuna, yakınlardaki iki dağ sırası arasında kalan uzun bir vadiye doğru bir çizgi çizdi. "İzleyeceğimiz yol bu." Vadinin darlığı, peşlerinden gelen her orduyu tek sıra hâlinde geçmek zorunda bırakırdı: Konum, Zhu'nun yalnızca küçük bir cephe hattıyla çarpışabileceği ve zayiat vermeye başladığı anda geri çekilebileceği anlamına geliyordu. "Yine de nereye gittiğimizi görecek ve birliğini bölecek. Piyadelerini peşimizden vadiye yollayıp biz çıkar çıkmaz bizimle çarpışmak için

süvarilerini vadinin diğer ucuna gönderecek. Ama bu" –Zhu, en yakın bayırın eteğindeki göle dokundu– "onları bir süre uzak tutacak." Vadinin öbür ucuna ulaşmak isteyen herhangi bir kuvvetin, gölün karşı kıyısına günlerce sürecek dolambaçlı bir yoldan gitmesi gerekirdi.

"Chen Youliang'ın saldırısı üç gün daha başlamayacak ve hadım generalin Bianliang'dan yardım çağrısını alması en az iki gün sürer. Bu da demek oluyor ki çatışmayı yarın başlatırsa, onu dört gün daha meşgul etmeliyiz. Bunu yapabiliriz. Burada en az bir gün dayanabiliriz –eğer şanslıysak iki gün– ve sonra vadiye çekiliriz. Mesajı alacak ve süvarileri diğer tarafa geçmeden önce geri çekilecek, bu yüzden onlar için endişelenmemize gerek yok."

Zhu haritaya baktı. Mantığının her zerresi ona Chen'e güvenmesini söylese de içindeki derin huzursuzluğu bir türlü atamıyordu. Hadım generalden bahsederken, "Bunun sahte olduğunu bilmiyor. Bu yüzden var gücüyle saldıracak. Bize acı çektirmek isteyecek," dedi.

"Bırak saldırsın!" dedi Xu Da ve o tanıdık sırıtışı Zhu'yu yoğun bir sıcaklıkla doldurdu. Xu Da'nın aşağı doğru inen kaşlarının altında, sağ gözkapağı soluna göre biraz daha kırışmıştı. Tıraş edilmiş hâli ile toplanmaya izin verecek uzunluğun arasındaki garip evrede kalmış saçları ona güvenilmez bir görünüm veriyordu. "Biraz acı çekmekten korkmuyorum. On bin yıllık geçmiş yaşamlar bizi senin yanına sana destek olalım diye getirmedi mi? Yeterince güçlü olduğuma, hepimizin yeterince güçlü olduğuna güven."

Zhu gelecekte yaşayacağı bir acıyı hissetse de oğlanın inancı içini ısıttı. Arzusunun bedeli buydu: İstediğini elde edebilsin diye sevdiklerinden tekrar tekrar acı çekmelerini istemek. Aynı zamanda durmayacağını da biliyordu. *Duramazdı.* Çünkü o azametli kadere ulaşmaya çalışmaktan bir an olsun vazgeçseydi...

Kendini toparlayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Xu Da sanki kızın aklından geçen her şeyi biliyormuş gibi gülümsedi. Belki de biliyordu. Masanın etrafından dolaşıp omzuna hafifçe vurdu. "Hadi, biraz dinlenelim. Eğer general senin

dediğin kadar güzelse, ben de güzellik uykumu alayım da bizim tarafın nefes kesici yakışıklılığıyla onun da dikkati dağılsın."

"İşte gidiyorlar," dedi Shao, Ouyang'ın yanına gelirken, atı sokağın ortasında yatan Kızıl Türbanlı bir cesedin parmaklarını dikkatsizce çiğneyip geçti. Ouyang'ın ordusu sabahın ilk ışıklarıyla Jining'den ayrılmıştı ve isyancılara karşı devam eden savaş –eğer buna bir savaş bile denebilirse– ancak iki saat sürmüştü. Ouyang bir düzine adamının el topu ateşine tutulup aynı anda düştüğünü ilk gördüğünde şaşırmıştı. Ama sayısal üstünlüğe sahipken ve bunların çoğu acemi askerken, kimin umurundaydı? Sadece daha fazla adam gönderirdiniz, sonra biraz daha fazla ve sonunda isyancılar toplarını zamanında yeniden dolduramazlardı veya mühimmatları tükenirdi, sonra da işleri biterdi.

Doğuda isyancılar, geri çekilmelerinin önceden planlandığını düşündüren bir hız ve koordinasyonla tepelere doğru kaçıyorlardı. Ki elbette önceden planlanmıştı. *Kesinlikle güzel bir numara*, diye düşündü Ouyang huysuzca. İsyancılar açıkça onu Bianliang'a yapılacak saldırıdan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Ve eğer o da buna ayak uyduruyor olmasaydı, işlerini bitirmesi iki saatini bile almazdı. Ama bu iyi bir *numara* olmazdı. Her ne kadar yapması gerekse de bundan nefret ediyordu. Onu aptal durumuna düşürüyordu. Ve şimdi tüm bunların üstüne bir de isyancıları *kovalaması* gerekiyordu; bir akrebin onu sokabilmesi için kasten elini çürümüş bir kütüğe sokma fikri kadar cezbedici bir bekleyişti.

Sadece birkaç gün daha. Sonrasında olacakları düşünmemeye çalıştı. "Süvari taburlarını onları diğer uçta karşılamaları için gönder," diye emretti. "Biz piyadeleri takip edeceğiz."

Hoşnutsuzluğu, vadiye girdiklerinde daha da arttı. İki yüksek kayalık arasında uzanan bu dar şerit, gördüğü en tuhaf yerdi. Kışın hissedildiği Jining'in aksine, tamamen farklı bir dünya gibi görünüyordu. Zemin sanki bir ılıcanın çevresindeymiş gibi dokunulamayacak kadar sıcaktı – fakat görünürde bir su kaynağı yoktu. Bunun yerine, kayalar ve güneşte ağarmış kütüklerle dolu tekinsiz bir çölden geçiyorlardı. Yerdeki çatlaklardan buhar çıkı-

yordu. Ouyang'ın adamları huzursuzca etrafa bakındılar. Buharlı hava, geçerken çıkardıkları sesleri boğuyordu; kumandanların acemi erlere attıkları fırçalar bile etkisini kaybetmişti.

Gecesi daha da garipti. Arazi, ağır ağır açılıp kapanan körüklerin altındaki közler gibi yüzlerce donuk, titreşen kırmızı ışıkla hayat bulmuştu. Ne olduğunu araştırmaya giden adamlar, ışığın, sanki yeryüzü yanıyormuş gibi vadi zemininde bulunan kayalardaki çatlaklardan geldiğini bildirdi. Etraflarında çatırdayıp inildeyen vadi yüzünden hiçbiri rahat uyuyamadı.

Ertesi sabah, bir sıcak sis tabakası ilerlemelerini daha da yavaşlattı. Sıcaklık hızla dayanılmaz bir hâl alıyordu ve buldukları suyun tadı o kadar kötüydü ki zerre faydası dokunmadı. Shao atının üzerinde ona yaklaşırken zırhının içinde buğulanmış bir ıstakoz kadar sefil görünüyordu. "Neredeler? Bizi ölümüne rahatsız etmeyi mi umuyorlar?"

Son bir saattir Ouyang, isyancıların görüş alanlarının hemen dışında bir yerde gezindiğini hissediyordu. Şiddetli baş ağrısını görmezden gelmeye çalışarak, kısaca, "Sanırım bizi pusuya düşürmeyi planlıyorlar."

"Yine o el toplarıyla mı?" dedi Shao alay edercesine. "Ne yapacaklar, cephemizin bir katmanını mı öldürecekler? Bu işin bir günde bitmesini istemiyorlarsa bundan daha çok uğraşsalar iyi olur."

Ouyang da bir günde bitmesini istemiyordu: Çok erkendi. Kaşlarını çatarak başparmağını kaşlarının arasına bastırdı fakat bu, baş ağrısını hafifletmedi. Kokunun da faydası olmuyordu. Şekli havayı hapsetmiş gibi görünen bir çöküntü havzasından geçiyorlardı ve burası geçen kıştan kalma hardal otu kadar güçlü bir bataklık kokusuna sahipti.

Bir uyarı sesi duyuldu. Ouyang, isyancıların cephesini görmeyi umarak havada süzülen buharın arasından baktı. İlk anda gördüğü tek şey kayalık bir çıkıntıydı, altına bir keşişin gri cüppesini giymiş sade zırhlı küçük figür âdeta kamufle olmuştu.

Keşiş. Onu tanımasıyla, Ouyang'ın bedenindeki her bir hücre sarsıldı. Başının ağrısı ikiye katlandı. Bunca zamandır, karşı

karşıya olduğu isyancı komutanın keşiş olduğunu bilmiyordu. Yao Nehri'nde yaşananların anısı, saf bir öfke dalgası şeklinde su yüzüne çıktı. Bu keşişi son gördüğünde, eylemleri Ouyang'ı kaderinin seyrine koymuştu. O zamandan beri her gün, Ouyang o kaderin acısını ölümcül bir yara gibi taşımıştı. Kaderden kaçış olmayabilir ama *onu harekete geçiren kişi o keşiş olmuştu.*

Hiddetinin o ufak figürü oracıkta yakıp kül etmemesine neredeyse şaşırmıştı. Keşişten intikam almak Ouyang'ın geleceğini değiştirmeyecekti ama Yao Nehri'nden bu yana çektiği her şeyin bedeli olurdu. Keşişin de Ouyang'ın çektiği gibi acı çekmesi fikri, sınırları zorlanan bir kasın yanması gibi içini acı bir hazla doldurdu. Diğer her şey başlamadan önce dört gözle beklediği son şey olabilirdi.

İlerleme emri vermek için ağzını tam açmıştı ki keşiş, Ouyang'ın cephe hattına doğru bir şey fırlattı. Tok bir sesle yere çarptı. Ardından yaşanan şaşkın sessizlikte, Ouyang fırlatılan şeyin yokuş aşağı onlara doğru yuvarlandığını duydu.

Ve sonra dünya gümbürdedi.

Patlamanın etkisiyle Ouyang atından düştü. Cesetler ve yanan kayalar etrafına yağdı. Kulakları o kadar yüksek sesle çınlıyordu ki adamların çığlık attığını yalnızca açık ağızlarından anlayabiliyordu. Külle kaplı, anormal bir şekilde bükülmüş vücutlarıyla dumanın içinde güçlükle ilerleyen iblisler gibi görünüyorlardı. Ouyang öksürerek cephesine doğru sendeledi. *Fakat cephe orada değildi.* Sadece on katlı bir pagoda derinliğinde, geniş, yanan bir çukur vardı orada. Ve etrafı, kararmış bir dehşet patlaması içinde, Ouyang'ın bunca yıllık savaşçılığında hiç görmediği türden bir enkazla doluydu. İnsan ve hayvan bedenleri parçalanmış ve tekrar birbirine karışmıştı. Toprak kömürleşmiş kemikler, zırh parçaları, birbirine dolanmış kılıçlar ve metal çiçekler gibi soyulmuş miğferlerle kaplıydı. Elini kaburgalarına bastırmış bir hâlde, gözleri öfkeyle parıldayarak orada dikilip ordusunun paramparça olmuş yığınına baktı.

Biri topallayarak ayağa kalktı. Bu Shao'ydu. Shao muhteme-

len kıyametten de bir hamamböceği gibi sağ çıkardı, diye düşündü Ouyang gaddarca. Muhtemelen minnettar olması gerektiğini düşündü.

"Az önce ne oldu öyle?" dedi Shao ve ilk defa Ouyang, adamın tonlamasını, Haner dilinde konuşmasını ya da Ouyang'a bir askerin diğeriyle konuştuğu gibi hitap etmesini umursamadı. "Bu sadece bir el bombası değildi. *Hava alev aldı.*"

"Önemli değil," dedi Ouyang. Sesi kulağına boğuk gelmişti, sanki kulakları değil de kafatasının kemikleri aracılığıyla duyuyor gibiydi. Daha az önce keşişe karşı hissettiği öfke mükemmel bir netlik kazanmıştı. Bu duygunun saf öldürme isteği olduğunu fark etti. Keşişin, onun bu kötü niyetini uzaktan bile hissedebilmesini ve Ouyang onun için gelene kadar her an bu hissin ona dünyayı dar etmesini umuyordu. "Ölüleri hesaplayın, yaralıları geri gönderin ve devam edin."

İsyancıların onları yanan çukurun diğer tarafında beklediğini gördüklerinde kimse şaşırmadı. Ouyang, hücumu bizzat yönetti. El topları şarapnellerini tükürerek bir düzine adamı yere serdi fakat sonra büyük bir gayretle isyancıların üzerine gittiler. Keşişin kıyameti, Ouyang'ın bazı kayıplara uğramasına neden olmuş olabilirdi ancak o bir Yuan generaliydi: Bir ordunun sahip olduğu gücü unutmasının ne kadar zor olduğunu biliyordu. Adamları sanki hâlâ bin kişilik bir cephe hattının parçasıymış gibi ileri atılırken, on tanesi de Ouyang'la beraber ortalarında hareket etti. Ve sonra göğüs göğüse çarpışan adamların karmaşası aldı sahneyi. Adamlar tökezleyip çılgınca savruldular; düşenler acıyla kıvrandı, çığlıklar attı; atlar çukurlara takılıp bacaklarını kırdı. Kan ve kırmızı türbanlar, canlı renkleriyle renksiz manzarayı doldurdu.

Gece çökene dek savaştılar. Ertesi gün uyandıklarında isyancılar çoktan geriye çekilmişlerdi. Ouyang onları bulana kadar ilerledi, bu süreçte cephesinin bir katmanını daha kaybetti ve her şeyi sil baştan yaşadılar. Gün geçtikçe isyancıları kaçınılmaz sonlarına doğru itiyordu: Çok yakında vadinin pürüzlü arazisinin korumasından çıktıklarında, Ouyang'ın süvarilerinin onla-

rı ezmek için hazırda bekliyor olacağı vadi çıkışının ötesindeki ovaya. Ouyang, bu takibin kendi adına abartılı bir oyalanma egzersizinden başka bir şey olmadığını bilmesine rağmen, zaman geçtikçe isyancıların artan çaresizliğinden gerçek, vahşi bir haz almaya başladı. Onların acısı, liderleri olacak o köpek yavrusuna yaşatmak üzere olduğu çok daha büyük acı için iştah açıcı bir başlangıçtı sadece.

Bu intikamın düşüncesi, diğerinden farklı olarak onu basit, gaddarca zevk aldığı bir beklentiyle doldurdu. *Sonunu getirmek* zorunda *değilim*, dedi keşişe içinden, *ama getireceğim*.

"Bir terslik var," dedi Xu Da. "Şimdiye kadar Bianliang hakkındaki mesajı almış olmalıydı. Neden geri çekilmedi?"

Tarih iliklerine kazınmış gibi hissettirse de refleks olarak Zhu küçülen aya baktı: Dört gündür vadideydiler, düşündüklerinden çok daha uzun sürmüştü ve Chen'in saldırısının başlaması için kararlaştırılan zamanın üzerinden çoktan iki tam gün geçmişti. O ve Xu Da kamptan çıkmışlardı ve sağ sırtın tepesinde oturuyorlardı ancak vadinin ağzına bu kadar yakın olunca onun yumuşak bir höyükten fazlası olmadığı görülüyordu. Önlerinde, karanlığa gömülmüş bir ova duruyordu. Biraz sağlarında yeni bir takımyıldızını andıran bir ışık kümesi vardı: Hadım generalin süvari taburlarının kamp ateşleri. Yarına kadar o taburlar tam önlerinde, onları karşılamayı bekliyor olacaktı.

"Chen Youliang'ın işi olmalı," diye devam etti Xu Da. Sadece birkaç gün geçmiş olsa bile yüzü, artan kayıpların stresinden incelmişti. "Sence başından beri ölmemizi istemiyor muydu?"

İnançlarına rağmen, Zhu da aynı şeyi merak etmeye başlamıştı. Yorgunluktan hasta hissediyordu. "Benden kurtulmak istese bile, bunu adamlarımı kaybetmeden yapabileceği pek çok yol var." İç geçirdi. "Kulağa tuhaf gelse de öldürme konusundaki yaratıcılığına güveniyorum."

Arkalarından bir ayak sesi geldi. Karanlık zırhı içinde neredeyse görünmez olan Yuchun, sırta çıktı ve onların yanına çöktü. "Demek sonumuz böyle olacakmış," diye ilan etti. Muhtemelen

kulağa kaygısız gelmesini amaçlamıştı ama Zhu'ya alışılmadık derecede küçük ve korkmuş göründü.

Bir an için hiçbiri başka bir şey söylemedi. Zhu kendi derinliklerine uzandı ve kendisiyle hadım arasındaki o garip titreşime dokundu. On iki yaşında, Dharma Salonu'nun çatısından ona baktığını ve kendi özünün, bir benzerine bağlanmasının gizemli hissini hatırladı. Ve şimdi bir şekilde, bu bağlantı yüzünden, onun varlığı Zhu'nun kaderine doğru ilerlemesindeki her kritik kavşağa iz bırakıyordu. Manastırı yok etmiş ve onu Kızıl Türbanlılara göndermişti. Ona ilk zaferini sağlamıştı. Ve şimdi...

Zihninde, sadece uzaktan gördüğü o güzel yüzü canlandı. Ve bir anda, kaderine doğru ilerlemeye devam etmek için ne yapması gerektiğini anladı.

"Son değil," dedi kız. "Henüz değil. Yapmamız gereken son bir şey var."

Xu Da ve Yuchun başlarını zıt yönlerden ona doğru çevirdiler. Xu Da, "*Hayır*," dedi.

"Mesajı aldığını sanmıyorum. Bu yüzden geri çekilmedi; Bianliang'ın yardımına ihtiyacı olduğunu bile bilmiyor."

"Durum böyle olsa bile! Sana inansa bile—"

"...beni yine de öldürebilir," dedi Zhu. Ama kaderine inanmazsa, inanacak başka ne vardı ki?

Suratında sarsılmış bir ifadeyle Xu Da karşılık verdi, "Sen değil. Ben yapmalıyım."

"*Ne* yapacaksın?" Yuchun neredeyse bağırıyordu.

Zhu ona gülümsedi. "Hadım generale bir düello için meydan okuyacağım. Geleneklere bağlı bir tipe benziyor; meydan okumaya saygı duyacaktır. Bu en azından bana onunla yüz yüze konuşma şansı verecek. Ona Bianliang'da neler olduğunu anlatacağım. O zaman bana inanır ya da inanmaz."

Uzun bir duraksama sonrası Yuchun, "Ben yapmalıyım. Eğer bu bir düelloysa, o hâlde elindeki en iyi adam benim. O hadım kılıç kullanmada ikinizden de daha iyi, tabii ben de öyle. Bunu biliyorsun!"

Oğlanın sadakati içini ısıttı. *Yeterince güçlü olduğumuza*

güven. Kız usulca karşılık verdi, "Biliyorum. On-bin-adamlık Chang." Bu, adamlar onun (tam olarak olmasa da) on bin adam kadar güçlü olduğunu anladıklarında, Yuchun'un yolculuk sırasında bir yerlerde edindiği yeni bir lakaptı. Kız, Yuchun'un omzunu sıvazladı. "Önemli olan kazanmak olsaydı, kesinlikle senden isterdim." Xu Da'ya da döndü. "Fakat mesele düello değil. Mesele onu ikna etmek. O yüzden, bunu yapan ben olmalıyım."

Xu Da'nın dudaklarından incinmiş bir ses kaçtı. Zhu uzanıp onu boynunun arkasından, zırhının yakasının üstündeki savunmasız kısımdan tuttu ve hafifçe salladı. Bu hareket, yavrusunu ağzında tutan bir leopar misali ona sahiplenici, koruyucu bir his verdi. Bunun, Zhu Chongba'nın Xu Da için hissedebileceği bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ağabey. Generalin adamları ilk geri çekilme belirtilerini gösterir göstermez kaçışımızı yönetmen konusunda sana güveniyorum."

Xu Da başını serbest bırakarak kendini Zhu'nun kavrayışına bıraktı. "Ya göstermezlerse?"

Ne olmayacağını düşünerek korku ve şüpheyi körüklemenin bir manası yoktu. Kızın inanç ve arzusunun saf gücü düşünüldüğünde, ne *olamayacağını* demek daha doğru olurdu. Bunun yerine, olabildiğince dik oturdu ve kollarını ikisinin omzuna doladı ve birlikte oturup Yuan'ın sonu gelmeyen kamp ateşlerinin üzerinde ayın batışını izlediler.

Ordular şafak vakti ovada toplandı. Cennet, buzdan bir kabuk kadar kırılgan görünen solgun bir kış göğünden bakıyordu onlara. Zhu, hayaletlerden oluşan ürkütücü cephesiyle, hadım generalin devasa ordusunun önünde duran Kızıl Türbanlıların küçük kuvvetini süzdü. Korkusunu ve şüphelerini öyle sıkı bastırmıştı ki derin bir gölün durgun yüzeyinin altındaki ufacık bir su titremesinden başka bir şey değillerdi. Bir nefes alıp kendi içine dönerek mide boşluğunda, kaderin demir attığı noktaya dokundu ve onun kendisini öne çekmesine izin verdi.

Rakibi kendi bayrağı altında ona doğru ilerledi. Zhu, ordular arasındaki boşluğa giriş yaptıklarında evrenin etraflarında titre-

diğini hissetti. Aynı özün iki parçasıydılar, çi'leri bir çalgının ikiz telleri gibi uyum içinde tıngırdıyordu; etki ve tepkiyle birbirine bağlıydılar, böylece hayatları boyunca ve bireysel kaderlerine doğru sonsuza kadar birbirlerini itip çekiyorlardı. Burada her ne yaşanırsa yaşansın, adamın onu değil, ikisinin de birbirini etkileyeceğini biliyordu.

Ortada buluşup atlarından inerek, sol ellerinde tuttukları kınlarından çıkmamış kılıçlarıyla birbirlerine yaklaştılar. Zhu, hadım generalin duru güzelliğinden bir kez daha etkilendi. *Buzdan bir ten ve yeşim kemikler*, diye düşündü: Dişil güzelliğin en zarif formu. Ama bütün bunlara rağmen, onu bir kadınla karıştırmak mümkün değildi. Yumuşaklığın ortaya çıkması gereken yerde, sadece sertlik vardı: Çenesinin hattında, kibirli eğiminde görülebiliyordu. Adamın adımları ve duruşu, farkının *yukarıda* olmaktan geldiğini bilmenin acı gururuyla hareket eden bir kişiye aitti.

Serin sabah güneşi etraflarındaki rengi sildi. Ağızlarından buhar çıkıyordu.

"Sonunda karşılaştık." Hırıltılı sesi ânında tanıdık geldi. Zhu'nun hafızasına ateş ve şiddetle kazınmıştı. *En son konuştuğunu duyduğumda, sahip olduğum her şeyi mahvetmişti.* "Kabul ediyorum, meydan okuman hoş bir sürprizdi. Bunca kaçış ve pusudan sonra, bize sonuna kadar çektirirsin sanıyordum. Ölümünü halka açık bir şekilde sergilemeye bu kadar niyetli olmanın özel bir nedeni var mı?"

Zhu sakince cevapladı, "Adamlarımın bu son günlerdeki sadakatine durumu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapmayarak karşılık verirsem, kötü bir lider olurdum."

"Değişim olasılığından bu kadar emin misin? Bana öyle geliyor ki sonuç kaçınılmaz."

"Olabilir. Ama düşündüğünüz sonucun doğruluğundan emin misiniz? Belki de açıkça görmek için daha fazla bilgiye ihtiyacınız vardır," dedi Zhu. Sakinliğinin derinliklerinde, bastırılmış şüphelerinin zirveye ulaştığının farkındaydı. "Mesela bu çarpışmanın dikkat dağıtmaktan başka bir amacı olmadığını bilmek

isteyebilirsiniz. Biz Kızıl Türbanlıların bu kadar az olduğunu mu sandınız? Sayılarımız fark ettiğinizden daha fazla arttı. Biz burada konuşurken, ana kuvvetimiz Bianliang'a saldırıyor. Bianliang'ı kaybetmenin Büyük Yuan'a gerçek bir darbe indireceği düşüncesinde yanıldığımdan şüpheliyim."

Kız onun yüzüne bir sevgili gibi dikkat kesilerek baksa da adamın suratında hiçbir ifade yoktu. "İlginç. Ama insanlar kendi postlarını kurtarmak için her şeyi söyler. Gerçekten de söylediklerin doğruysa, geri çekilip koşa koşa Bianliang'a gitme ihtimalim uğruna kendi tarafına ihanet etmiş olmuyor musun? Yani ya yalancısın ya da korkaksın." Kaşlarını kaldırdı. "Hangisi daha muhtemel acaba?"

"Bana inansanız da inanmasanız da harekete geçmeme riskini alabilir misiniz? Mesajlar her zaman yerine ulaşmayabilir. Bianliang yardım istediyse ve yardım gelmediği için düşerse, sizce bu kaybın suçu kimin üstüne kalacak?"

İşte şimdi adamın yüzüne bir gölge düştü. Adam alaycı bir şekilde karşılık verdi, "Suçlanması gereken kişi kayıp bir mesajın alıcısı değildir."

Zhu söylenmeyeni duydu: *Ama beni suçlayacakları* kesin. Derinliklerindeki titreme rahatlayarak azaldı: İşe yarıyordu. "Ama artık biliyorsun. Asıl soru şu ki: Bu bilgiyle ne yapacaksınız, General Ouyang?" Adını ilk kez söylüyordu ve tınısını duymasıyla, kaderin o afallatıcı çekimini eskisinden daha güçlü hissetti, sanki adam onu çeken bir mıknatısmış gibi. Dilindeki keskin tat, fırtınadan önceki havayı andırıyordu. "Gitmeyi reddedip ardından Nanren gücünün en büyük sembolünün isyancıların eline geçmesini önlemek için neden mümkün olan her şeyi yapmadığınızı açıklamak ister misiniz? Yao Nehri'nde olanlardan sonra efendilerinizin size karşı ne kadar hoşnutsuz olduğunu ancak hayal edebilirim. Bianliang'ı kaybettiğiniz için size ne yapacaklar dersiniz?"

General soruyu düşünürken, bir dağın yamacından aşağı inen sis kadar yumuşak, yoğun bir beyazlık akın etti ordusundan. Yere aktı ve etraflarını sardı. Daha önce, adamın hayaletleri

kıza hiçbir zaman diğer hayaletlerden daha fazla ilgi göstermemişti. Ama şimdi olmayan siyah gözleri adamın omzunun üzerinden onu izliyordu ve kız, görünmeyen bakışlar ona arkadan dokunduğunda ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Mırıltıları, kızı uyuşmuş bir korku duygusuyla doldurdu. Yukarılarda, rüzgâr sancakları dövüyordu.

Uzun bir an sonra hadım general karşılık verdi, "Bu kesinlikle tatsız bir eve dönüştü. Görünüşe göre durumu iyi biliyorsun. Ama belki de sana biraz bilgi verme sırası bendedir. Böylece sonucu açıkça görebilirsin."

Okçu olduklarından Moğollar eldiven giymezdi. Aralarına uzattığı kapalı eli çıplaktı. Tıpkı geri kalan her yanı gibi, elleri de hem ikisi hem de hiçbiri olmanın gerginliğini uyandırıyordu: Bir kadınınki kadar ince kemikliydi fakat bir savaşçının binlerce küçük yarasını taşıyordu. Elini yavaşça açtı. İlk başta Zhu neye baktığını anlayamadı. Sonra, üst yüzünde Moğol harflerinin kısa çizgileri bulunan katlanmış kâğıda bakarken şiddetli bir iç sarsıntı hissetti; tüm bastırılmış duyguları, iradesinin çektiği sete karşı hep birlikte kabarıyordu. Onları kontrol altında tutmak için harcadığı çabadan nefesi kesilecek gibi oldu.

Bianliang.

Geri çekilmesi umuduyla her şeyi masaya koymuştu ama şimdi adamın söz verdiği gibi açıkça görüyordu. Böyle bir ihtimal hiç olmamıştı.

İçgüdüsel olarak, o yükselen inanmazlık, dehşet ve korku yumağını elinden geldiğince bastırdı. Onu, adamınkine denk, buz gibi bir dinginlikten başka görecek bir şey kalmayana kadar sıkıştırdı. Yanılmıştı ama yanılmak başarısızlık değildi – henüz değildi. *Olmayacak da.* Her zaman kazanmak için başka bir yol vardı.

Adam, sanki kontrolünü kaybetmemek için ne kadar çok çabaladığını hissedebiliyormuş gibi, kindar bir hazla onu izledi. "Endişen için teşekkür ederim ama Bianliang'dan haberdarım. Bu mesaj, valisinden dün geldi. Gerçekten de ümitsizce yardım istiyorlar."

Biliyordu ve gitmemeyi seçti. Kız bunu bir olasılık olarak bile görmemişti. "Ama haberi ilk aldığınız anda geri çekilseydiniz, oraya zamanında ulaşabilirdiniz—"

"Ah, lütfen," dedi adam. "İkimiz de planınızın, mesajı aldıktan sonra geri çekilirsem, düşüşünü önlemek için Bianliang'a zamanında ulaşamayacağım varsayımına dayandığını biliyoruz. Bu da yalnızca yapabileceklerim hakkında hiçbir fikrin olmadığını gösteriyor. Emin ol: Düşmeden önce Bianliang'a gitmek isteseydim, gidebilirdim." Sonra, kızın yüzünde gördüğü kontrol edilemeyen tepkiye karşılık olarak devam etti, "Neden mi gitmedim? İyi de saygıdeğer keşiş: Seninle hesaplaşma şansını nasıl kaçırabilirdim?"

Korkunç bir şekilde, Zhu boğulan on bin adamı düşündü. İntikam almak isteyeceğini bilse bile, acısının ne kadar derine indiğini hâlâ kavrayamamıştı. Aralarındaki bağlantıda gerçeğin uğultusu duyuldu. Canı yanıyordu ve bu acı tarafından yönlendiriliyordu; yaptığı her şeyin nedeni ve var olma sebebiydi. *Acı, ona musallat oluyordu.* Kız soğukkanlılıkla, "Benden intikam almak için Bianliang'ın düşmesine izin verecek kadar ileri mi gittiniz?" dedi.

"Hemen havalara girme," dedi adam sert bir şekilde. "Bianliang düşmek zorundaydı. Ama aramızdaki şeyi bitirme fırsatı doğmuşken, bundan yararlanmaktan memnuniyet duyarım." Siyah, sürmeli bakışları cinayet vaadiyle kızın içine işledi. "Yao Nehri'nde kaybetmeme neden oldun ve bitirmekten başka çarem olmayan bir şey başlattın. Kendi arzularıma rağmen, beni kaderime giden yola yönlendirme cüretini gösterdin." Narin yüzü nefret ve suçlamayla yanıyordu. "Bu yüzden izin ver, bu nezaketini karşılıksız bırakmayıp seni kendi kaderine teslim edeyim."

Kılıcını çekti. Kılıç, kınından çıkarken şakıdı âdeta ve düz hattı boyunca soğuk ışığı yansıttı.

Zhu'nun duygularının sıkıştırılmış derinliklerinde bir yerde panik başlamıştı. Bu, zafere ve onun kaderine giden yol gibi görünmese de öyle olması *gerekiyordu*. Dimdik durdu ve onu görmesine izin verdi: sarsılmaz ve boyun eğmez. "Benim kaderimin ne olduğunu sanıyorsun?" dedi kız. Onunla olduğu kadar

Cennet'le de konuşuyordu: İradesinin her zerresiyle muhafaza ettiği inancını o uzak, yeşim soğukluğundaki göğe gönderiyordu. "Sana adımı söyleyeyim: Zhu Chongba."

Adam soğukkanlılıkla cevapladı, "Tanımam mı gerekiyor?"

"Bir gün tanıyacaksın," dedi kız ve kılıcını çekti.

İkisi de harekete geçmeden önceki o anda, Zhu tuhaf bir şekilde bedenlerinin önemsizleştiğini hissetti – sanki o tek, parıldayan anda, saf arzudan başka bir şey değillerdi.

Sonra Ouyang kılıcını savurdu.

Zhu nefes nefese kendini bir kenara attı. Tahmin ettiğinden daha hızlıydı – mümkün olduğunu düşündüğünden daha hızlı. Bu şaşkınlığın, Zhu Chongba'nın kimliğine tutunan o çaresiz, yorucu parçasına tırnaklarını geçirdiğini hissetti. Çoktan ellerinden kaymıştı ve ondan kayarak uzaklaştığını *hissedebiliyordu* ama tutunmaktan başka yapacak bir şey yoktu. *İnanmaya devam etmeliyim...*

Kıvrıldı ve adam az önce olduğu yeri delip geçerken kılıcının iniltisini duydu. Çömelerek aşağı inerken sol elindeki kını denge için yukarı kaldırdı, sonra saldırmak için ileri atıldı. Adam onu kolayca savuşturdu, sonra onun bir sonraki darbesini karşıladı ve kılıçlarını kenetledi. Onların bastırmasıyla çapraz bıçakları birbiri üzerinde kaydı. Keskin titreşim, Zhu'nun dişlerini kamaştırdı. Bileği acıdan kıvranıyordu. Ouyang'ın güzel porselen yüzüne baktı ve dudağının kıvrıldığını gördü. Kız hayatı için savaşırken, o *oyun oynuyordu.* Ancak bu düşünce ne kadar korkunç olsa da umut barındırıyordu. *İşimi çoktan bitirebilirdi ama bitirmediyse, o zaman bir şansım var demektir...*

Ama tüm çabalarına rağmen, bu şansın ne olduğunu göremedi. Eğer Küçük Guo kadar kibirli ve kırılgan olsaydı, onu yaralayıcı sözlerle oyalayabilirdi. Ama acıdan başka bir şey olmayan birine nasıl zarar verebilirdi ki? Nefes nefese onu geriye savurdu. Tüm gücünü gerektirmişti bu. "Sen bir Nanren'sin, değil mi?" diye seslendi kız, büyüyen çaresizlik karşısında zorlanarak. "Kendi halkına karşı yaptığın her hareketin Sarı Pınar'da atalarını ağ-

lattığını bile bile Hu için nasıl savaşabilirsin? Derinlerde bir yerde Nanrenlerin davalarında haklı olduğunu bildiğin için Bianliang'ın düşmesine izin verip vermediğini merak ediyorum—"

Adam saldırgan, ufak darbelerle ileri atılırken, kız sustu. Darbeyi savuşturarak kılıcının, kızın kınına inmesiyle değişen çeliğin net tonunu işitti. Yere savruldular, Zhu döndü ve kalbi ayaklarından daha hızlı hareket ederek geriye doğru sıçradı. Yükseğe, alçağa ve tekrar yükseğe ama kız o son darbeyi atlatamadan adam sol elindeki kını şiddetle kızın kaburgalarına geçirdi, sonra ona omzuyla çarptı. Kız dengesini kaybederek toprağı boyladı ve adam tam az önce bulunduğu yere kılıcını sapladığı sırada kenara yuvarlandı. General tekrar onun tepesine binmeden önce zar zor ayağa kalktı.

Bu sefer savuşturmak daha zor oldu. Her şey iyi sonuçlanacaktı çünkü öyle olmak *zorundaydı* ama ciğerleri yanıyor, ayakları adım atmak yerine tökezliyordu. Kalbi patlamak üzereymiş gibi hissediyordu. Onlar bir nefesliğine ayrılıp sonra tekrar bir araya gelirken, kızın sol kolu alev alev yanmaya başladı. Adamın vuruşları hızlı ve sertti; kız hamleleri savuşturup kaçıp tekrar savuştururken boğazından gelen korkunç hırıltıyı duyabiliyordu...

Sonra yanlış yöne döndü ve nefesi, afallamış bir sesle çıkıverdi ağzından.

Neden hareket etmiyor, diye düşündü kız. O ilk anda hiçbir şey hissetmedi. Elleri aniden boşalmıştı. Kız ona bakarken, gözlerini siyahtan çok kahverengi yapan kehribar benekleri fark etti ve el yordamıyla körlemesine aralarını yokladı. Parmakları, belden aşağısına saplanan kılıcı kavradı, kılıcın kenarlarının parmaklarıyla avucunu kestiğini hissetti ve bir şekilde, *bu* canını yaktı. Nefesi kesilirdi ancak ciğerlerinde nefes kalmamıştı.

General öne doğru eğilirken aralarında keskin bir kan kokusu yayıldı. Adam konuşurken dudakları neredeyse kızın yanağına değiyordu, "Ben bir Nanren'im, bu doğru. Ve Moğol tarafında savaşıyorum. Ama sana gerçeği söyleyeyim, küçük keşiş. *İstediğim şeyin kimin kazandığıyla hiçbir ilgisi yok.*"

Adam kılıcını çekip çıkardı ve dünya beyaz, acı bir feryatla

doldu. Zhu'nun tüm gücü, delikli deri bir kovadaki su gibi boşaldı bedeninden. Sendeledi. Adam onu ifadesiz bir şekilde izlerken kılıcını indirmişti. Kanla parlıyordu. Kız garip bir mesafe hissederek kendine baktı. *Ne kadar küçük bir delik*, diye düşündü, koyu leke göğüs zırhının altından yayılırken. Ansızın soğuktan donduğunu hissetti. Bu korkunç, yeni merkezden yayılan ıstırap, kaderin çekimi yüz kat –bin kat– artmış gibi hissettirdi. Ve dehşetle, hangi kaderi hissettiğini fark etti. Peşinde olduğu, bir gün ulaşacağını düşündüğü kader değildi bu. *Hiçlik*. Fiziksel acının altında daha da derin bir ıstırap duydu: Şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha yoğun bir keder. Azamet dolu bir kadere sahip olma şansı hiç olmuş muydu, yoksa bunca zamandır kendini kandırıp Zhu Chongba olabileceğini ve kendisine verilenden başka bir şeye sahip olabileceğini mi düşünmüştü?

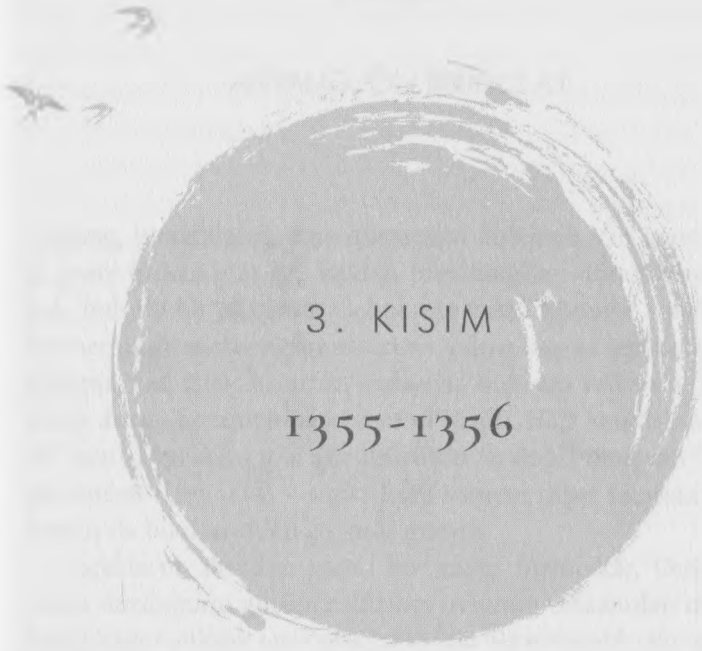
Hayatında hiç olmadığı kadar üşüyordu, dişleri takırdarken dizlerinin bağı çözüldü. Dünya döndü. Ouyang'ın başının arkasında mavi ve kırmızı alevlerin rengindeki bayrakları ve Cennet'in boş çehresini gördü. Boşluğa baktı ve kendi hiçliğinin ondan yansıdığını gördü.

Adamın kılıcı parladı.

Kız darbenin etkisiyle savruldu. Soğuk âdeta onu boğazlıyordu. Soğuğun bu kadar acı verici olabileceğini hiç düşünmemişti. Şaşkın ve soyut bir ilgi duygusuyla darbe aldığı yere baktı ve bir zamanlar sağ elinin olduğu yerden kanlar fışkırdığını gördü. Bileğinin üstünden temiz bir kesikti. Kan aktı da aktı, Cennet'in Vekâleti kadar kırmızıydı ve nüfuz etmeden, öylece tozun üstünde birikti. Kalp atışları başında yankılanıyordu. Atışları toplamaya, saymaya çalıştı – ama ne kadar çok denediyse, o kadar çok dağıldılar. Sonunda, soğuğun dehşetini yatıştıran ve gideren sessiz bir bitkinlik çöktü üzerine. Hiçlik tarafından çağırılıyordu ve rahatladığını hissetti.

Başını kaldırıp Ouyang'a baktı. Onu bir siluet olarak gördü: gece göğüne karşı siyah saçları ve siyah zırhıyla. Arkasında hayaletlerinin karanlık şekilleri vardı ve onların arkasındaysa yıldızlar.

"Zhu Chongba," dedi adam çok uzaklardan. "Adamların daha önce sana sadıktı. Bakalım, şimdi onlarda uyandırdığın duygular küçümseme ve iğrenmeden ibaretken, sana ne kadar sadık olacaklar. Kaçınılması ve korkulması gereken gülünç bir varlıktan başka bir şey değilken. Seni onurunla öldürmüş olmamı dileyeceksin." Kız gölge tarafından yutulmuştu ve düşüyordu. Sanki insani olmayan seslerden oluşan bir koro konuşuyor gibiydi ama aynı zamanda kız, konuşanın sadece o olduğunu biliyordu: Onu kaderine teslim eden kişi. Adam devam etti, "Dünya sana sırtını her çevirdiğinde, bunun sebebinin ben olduğumu hatırla."

3. KISIM

1355-1356

18

ANYANG, ON BİRİNCİ AY

Ouyang, isyancıların eline düşmesini önlemek için işine geldiği üzere birkaç gün geç kaldığı Bianliang'dan döndüğünde soğuk, bulutlu bir akşamdı. Gelmesine yakın kimseye haber göndermemiş ve meskeninin avlusuna yalnız başına gelmişti. Hafif atıştıran kar, ıslak kaldırım taşlarıyla buluşup eriyordu. Bir an orada durup tanıdık bina kümesini süzdü. Hâlâ kendisinin değil de Esen'in meskeni gibi görünüyordu ve doğal olmayan bu boş görüntüsü içini acıttı – sanki Esen sarayın diğer tarafına taşınmamış da bu dünyadan göçmüş gibiydi.

Saçakların altından geçen bir kadın hizmetkâr, Ouyang'ın orada durduğunu görünce adamın avlunun ortasından duyabileceği kadar yüksek sesle şaşkınlık dolu bir nefes aldı. Bir an sonra etrafı sarılmıştı, hizmetkârları onu selamlamak için aceleden tökezleyerek yanına geldi. Sanki onun rezilliği, kendilerini onun önünde daha da alçaltmalarıyla bir şekilde hafifletilebilirmiş gibi. Bunu nezaketten yaptıkları söylenemezdi. O, Bianliang'ı kaybetmişti – ve muhtemelen onu bekleyen cezalar için ona ne kadar acıyor olsalar da şüphesiz kendileri için daha çok korkuyorlardı.

İçlerinden biri, "General, Prense geldiğinizi bildirmek ister misiniz? Siz döner dönmez haber almak istemişti."

Elbette Esen, Ouyang'ın habersiz geleceğini biliyordu. "Zahmet etme," dedi Ouyang kabaca. "Ona bizzat saygılarımı sunacağım. Nerede şimdi?"

"General, kendisi Leydi Borte ile birlikte. Mesaj göndermemize izin verirseniz..."

Esen'in karısının odasında olması düşüncesi Ouyang'ı tanıdık bir tiksintiyle doldurdu. "Hayır, kendim giderim."

Onlara tokat atsa, hizmetkârlar daha az şaşırırlardı. *Daha çok, onların önünde kendimi tokatlasam*, diye düşündü zalimce. Hepsi kuralı biliyordu: Henan Prensi dışında hiçbir erkek, Prens'in meskenindeki kadınların dairesine giremezdi. Şu âna kadar akıllarına gelmemiş olması neredeyse gurur vericiydi: Ouyang bir erkek olmadığı için istediği her yere gidebilirdi. *Hiç istemediğim bir ayrıcalık*. Bundan daha önce hiç faydalanmamıştı; Esen'i kısraklarının arasında bir aygır olarak görmekle hiç ilgilenmiyordu. Fakat şimdi Ouyang tiksintisini yakalayıp kabuk tutmuş bir yarayı soyan tırnak gibi acıtana dek büktü. Bu karşılaşmadan kaçış yoktu. Ne kadar sinirli olursa, bir sonraki adımı atmak o kadar kolay olurdu. Derinlerde bir yerde, bunun bu kadar zor görünmesinin sebebinin, bunun kesinkes dönüşü olmayan nokta olmasından kaynaklandığını biliyordu. Ve dönüşü olmayan bir noktanın *olduğunu* bilmek –kendisinden başka biri olsaydı, devam etmemeyi seçebileceğini bilmek– en kötüsüydü.

Kadınların dairesi tamamen yabancı bir diyardı. Renkler, kokular ve hatta ortamdaki hava o kadar dünya dışıydı ki Ouyang'ın tüyleri ürperdi. Koridorda sinsice ilerlerken, kadın görevliler zırhını görünce irkilip sonra onun yüzünü görür görmez rahatladılar. Bu her yaşandığında, içindeki berbat his daha da büyüdü. Kadınlar: çenesi düşük, parfüm kokulu, değersiz şeyler. Keskin kenarları ve kanlı metal kokusuyla zırhının onlara gerçekten zarar verebilmesini diledi. Ancak bunun yerine, onun buraya, bu dişil alana *ait* olduğunu ima eden anlayışlı bakışlarla onlar Ouyang'a zarar veriyorlardı. Aşağılanma, öfke ve utançla yanıyordu içi.

Duvara asılmış Budist ilmi parşömenlerinin, şimdinin mavi-beyaz modasına uygun boğucu bir dizi sandalye, yan sehpa ve vazoyla tezat oluşturduğu bir bekleme odasına yönlendirildi. İki hizmetçi, Leydi Borte'nin yatak odasının siyah lake kapıları-

nı açtı ve içerden Esen çıktı. Tamamen giyinikti ama gevşek bir havası vardı ve örgüleri taranmıştı. Ouyang'ın zırhı onu bu manzaradan korumaya yetmedi. Esen'in karıları olduğunu bilmek ve bu yaşamın gerçekten yaşandığını görmek farklı şeylerdi. Yakın zamanda bir başkasına dokunduğunu ve bir başkası tarafından dokunulduğunu bilmek de. Ouyang'a her zaman yabancı gelecek bu kadın ve çocukların olduğu alanda Esen, zevkler, yakınlıklar ve küçük kederlerle dolu bir hayat sürüyordu. Ouyang'ın duyguları onu boğacak gibiydi: Tiksinti, küçümseme ve kıskançlık arapsaçına döndü içinde, öyle ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlayamadı. Hepsinin altındaysa keskin bir özlem yatıyordu. Bunun bir şeyi *elde etmek* için mi, yoksa bir şey *olmak* için mi özlem olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve her birinin eşit imkânsızlığı inanılmaz derecede canını yaktı.

Güzel, diye düşündü Ouyang gaddarca. *Bırakayım yansın canım.*

Diz çöktü. "Saygıdeğer Prens, Bianliang'ı kaybettik. Bu değersiz hizmetkâr sizi hayal kırıklığına uğrattı. Lütfen cezanızı buyurun!"

Esen yukarıdan ona baktı. Yüzünde hayal kırıklığı ve Ouyang'ın tanımlayamadığı bir dizi başka duygu vardı. Ouyang kadar, Esen'in de duyguları arapsaçına dönmüştü. Bu, Prens için yeni bir şeydi ve buna sebep olduğunu bilmek Ouyang'ı kahrediyordu. "Diz çökme," dedi Esen uzun bir an sonra. "Ben babam değilim. Kendimin de yaşayabileceği bir kayıp için önümde kendini küçük düşürmen gibi bir beklentim yok. En azından onların tuzak kuvvetlerini yendin, değil mi? Elinden geleni yaptın."

Ama Ouyang elinden geleni yapmamıştı. Denememişti bile. Esen'i kolaylıkla memnun edebilirdi ve etmemeyi seçmişti. Suçluluk duygusundan kurtulmak için öfkesinin derinlerine indi. *Elinden geleni yaptın.* Esen'in sempatisi, Ouyang'ın gururuna hançer gibi saplandı. O, Ouyang'ı herkesten daha iyi tanıyordu. Bunun en iyi çabası olduğuna nasıl gerçekten inanıyor olabilirdi? Bunun gösterdiği tek şey, Esen'in onunla ilgili en önemli şeyi unuttuğuydu: Onun bir Nanren olduğunu.

Ouyang, "Hanbalık, Bianliang'ın Kızıl Türbanlılar tarafından ele geçirilmesine müsamaha göstermeyecektir. Geri almaktan başka seçeneğimiz yok. Saygıdeğer Prens, Yangzhou'daki Zhang ailesine gidip bu uğurda yardımlarını istemek için izninizi istiyorum."

"Bianliang'ı geri almalıyız, bu doğru fakat görünüşe göre senin yeteneklerine senden daha fazla inancım var. O sefil tüccarlara yalvarmamıza gerek yok," dedi Esen. Sesini alçaltarak ekledi, "Ne yaptığını biliyorum, utancından benden kaçıyorsun. Bunu yapmana gerek yok. Seni suçlamıyorum."

Beni *suçlamalısın*. Ouyang'ın kızgın kalma çabalarına rağmen, acı ve suçluluk bu duyguyu bastırmakla tehdit ediyordu. Konuşmak için kendini zorlaması gerekti. "Geçtiğimiz bahar Hichetu'da General Zhang ile tanışma fırsatım oldu. Kardeşinin itibarı ne olursa olsun, General Zhang'ın kendisi fazlasıyla yetenekli. Onun yardımıyla zafer kazanmamamız söz konusu bile değil."

"Tanrı aşkına, ayağa kalk! Böyle konuşmamalıyız." Esen üzgün görünüyordu.

Ouyang'ın kalbi sızladı. *Neden senden nefret etmemi kolaylaştıramıyorsun?* "Prensim, bana hak ettiğim gibi davranmalısınız."

"Ve eğer gerçekten beni utandırsaydın öyle de davranırdım," dedi Esen. "Yıllarca insanlar bana generalim olman gerçeğinin bile utanç verici olduğunu söylediler. Daha önce inanmamıştım, şimdi de inanmıyorum. Telafi edilebilir bir kayıp uğruna generalimi, en iyi arkadaşımı kovmayı reddediyorum. *O yüzden, kalk ayağa.*" Ouyang hâlâ kıpırdamayınca, sesini alçaltarak ekledi, "İlla emir mi verdireceksin?"

Oda buram buram parfüm kokuyordu. Ouyang'ın başı döndü. Esen'in lord ve kral olduğu bu kâbustan fırlama dişil alanda kapana kısılmıştı. Ve bu meskenin diğer tüm sakinleri gibi, Ouyang da Esen'e aitti; ipleri onun elindeydi.

Ouyang kıpırdamayınca Esen çok yumuşak bir şekilde, "General Ouyang, ayağa kalk. Emrediyorum," dedi.

Tasması çekiştirilmemiş de çenesinin altına hafifçe doku-

nulmuştu: Reddedilmeyi hayal bile edemeyen birinin sözleri. Ouyang da itaat etti. Ayağa kalktı ve öfkesinin altında derin bir haz akımı hissetti. Efendisini memnun etmek isteyen bir kölenin hazzıydı bu; kaotik bir dünyanın olağan düzenine dönmesinin verdiği rahatlık. Ve Ouyang, hissettiğinin haz olduğunu anladığı anda, kesilmiş bir muz çiçeği gibi kararı; hazzın yerini tiksinti aldı. Kendisine her zaman söylendiği gibi köle ruhlu bir köpek olduğu gerçeğinden irkildi. Ancak etrafı kendine duyduğu nefretin içinde boğulurken bile, onların böyle devam etmeleri mümkün olsaydı, edeceğini biliyordu.

"Buraya gel," dedi Esen.

Ouyang da gitti. Gözetleyen hizmetçilerin ve yatak odası kapılarının belirgin bir şekilde aralık olduğunun farkındaydı. Hepsinin bunu görmüş olduğu düşüncesiyle, aşağılanmışlık hissi daha da ağır bastı. Esen'in önünde durdu. Dokunacak kadar yakındı. Esen'in, yüzünde dolaşan parmak uçlarının hatırası içini yaktı. Bir parçası yine o dokunuşun alçaltıcı hissini arzuluyor, bir parçası da Esen'den, ne yaptığının farkına bile varmadan onda haz ve teslimiyet uyandırdığı için nefret ediyordu. İki parça da canını yakıyordu. Bu birleşimin verdiği acı Ouyang'ı mahvetti.

Esen ona tuhaf bir keskinlikle baktı. "İhtiyacın olduğunu düşünüyorsan Yangzhou'ya git. Ama Bianliang için endişelenmeyi bırak. Onu geri kazanacaksın. Ve geri kazandıktan sonra –benim için isyancılara karşı bu savaşı kazandıktan sonra– Büyük Han bizi ödüllendirecek. Ondan seni topraklarla ve senin adını taşımak üzere evlat edinebileceğin bir oğulla ödüllendirmesini isteyeceğim. Bu bizim geleceğimiz, görmüyor musun? Oğullarımız Büyük Yuan'ın ordularını birlikte yönetecekler. İmparatorluğun şanı için Japonya'yı, Çampa ve Cava'yı alacaklar ve insanlar onların isimlerini büyük hanları hatırladıkları gibi hatırlayacaklar." Sesi yükseldi. "Bunu sen de istemez misin? Bu yüzden, kendini suçlamayı bırak ve bunu istemene izin ver. *Sana bunu vereceğim.*"

Esen'e şok ve ıstırap içinde bakan Ouyang, onun gerçekten de geleceğin bu şekilde olacağına *inandığını* gördü. Uzun bir an sonra kısık sesle karşılık verdi, "O zaman benimle Bianliang'a

gel, Esen. Eskisi gibi yan yana sürelim atlarımızı. Birlikte kazanalım, böylece tüm bunları noktalayıp geleceğimize doğru ilerleyebiliriz."

Hizmetkârların şoke olmuş mırıldanmalarını duydu: Henan Prensi'ne böyle hitap etmeye, hakkı olandan daha fazlasını sormaya cüret etmişti. Sanki Henan Prensi görevlerini öylece bir yana –ve hâlâ o kıymetli oğlan çocuğu için rekabet eden eşlerine– bırakabilirmiş gibi. Ouyang, Leydi Borte'nin yatak odası kapılarından yayılan kızgınlığını hissedebiliyordu. *Beni seç*, diye düşündü Ouyang, gözleri Esen'in yüzüne sabitlenmişti ve midesi bulandı.

Esen hemen cevap vermedi. Eli seğirdi ve Ouyang'ın nefesi boğazında kaldı ama sonra Esen kendine gelerek ellerini arkasında kavuşturdu. "Kar mı yağıyor?" diye sordu aniden. Konu o kadar ani değişmişti ki Ouyang'ın saçında hâlâ kar olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Esen, hiç beklemediği bir acıyla boğuşan biri gibi düşünceli, sefil bir ifadeyle bakıyordu ona. "Herhalde seyahat ettiğin için haberin yoktur. Bu yağan ilk kar; bu yıl normalden daha geç geliyor."

Âşıkların birlikte izlemeyi sevdiği ilk kar yağışı. Ouyang'ın asla sahip olamayacağı her şey, musallat olan hayaletler gibi fazla gözünün önündeydi. İşte bu yüzden öfkelenmek istemişti, öfke hissedebileceği her şeyi silip süpürsün diye. Ama onun yerine, yeterince güçlü olmayıp yenilen duygu öfkesi olmuştu.

Esen, hâlâ yüzündeki o garip acıyla konuştu, "Beni orada istiyorsan gelirim."

Ouyang'a her zaman istediği her şeyi vermişti. Ouyang, dışarıda yağan karın soğuk, boğuk durgunluğuyla her şeyi örttüğünü hayal etti. Keşke o örtüyü alıp onunla kalbini sarabilseydi, böylece bir daha hiçbir şey onu incitemezdi.

Lord Wang'ın ofisi Ouyang'ın hiç görmediği kadar sönüktü. Esen, Lord Wang'ın unvanlarını elinden alamamış olabilirdi ancak onun hoşnutsuzluğu üzerine yerleşmişti. Yaşananlara rağmen, Lord Wang hâlâ masasındaydı: Çalışmalarına her zamanki gibi sadıktı. Ya da belki de elindeki tek gücü kullanmaya kararlıydı.

"Selamlar, lordum." Ouyang eğildi ve yaklaşan Bianliang kuşatması için kaynak talebini teslim etti. Ouyang, Yangzhou'dan döner dönmez yola çıkmaya hazır olmaları için Shao'yu çoktan hazırlıklarla görevlendirmişti.

Lord Wang alaycı bir ifadeyle listeyi taradı: Ouyang tasarruf etmek için hiç çaba sarf etmemişti. "Kendini aştın, General. Önce düşmanı bozguna uğratman gereken yerde on bin adam kaybettin. Şimdi de yaptığın hata yüzünden isyancılar burada, kuzeyde iktidara sahip olan son yerli hanedanın tarihi tahtına Aydınlık Prensi'ni çıkarıyor." Kara gözleri anlaşılmaz bir ifadeyle yukarı çevrildi. "Bir hainin torunu olarak, bir sonraki teşebbüsünde başarılı olmak için özen göstermek isteyebilirsin, yoksa insanlar hatalarının beceriksizlik dışında bir sebepten kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmeye başlayacaklar."

Ouyang aniden, Lord Wang'ın tüm safkan Nanrenler kadar geçmişe özlem duyduğunu fark etti. Ouyang'ın Bianliang'ın düşmesine izin verdiğini bilseydi...

Bu fikri aklından çıkardı. Sadece Lord Wang'ın her zamanki kıskançlığıydı. "Başarımı garantilemek için, lordum, isteklerimi tartışmadan yerine getirmeniz yeterli olacaktır. Yoksa Henan Prensi'nin dahil olması için dilekçe vermemi mi tercih edersiniz? Size karşı ne kadar az iyi niyet beslediği göz önüne alındığında, bu sizin lehinize sonuçlanmayabilir. Ne kadar toprağınız kaldı? Geri kalanını da almak isterse yazık olurdu..."

Lord Wang ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı ve Ouyang'ın suratına bir tokat indirdi. Yalnızca bir âlimden beklenecek sertlikteydi ama yine de kafasını çevirmeye yetmişti. Ouyang yüzünü tekrar ona döndüğünde, Lord Wang soğukkanlılıkla, "Benden daha iyi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Kardeşimin gözünde kesinlikle öylesin. Ama ben hâlâ bir lordum ve hâlâ bunu yapabilirim," dedi.

Moğol'a vuran bir Nanren'in cezası boğdurulmaktı. Ama öyle olmasa bile, Ouyang karşılık vermezdi; Lord Wang'ın ne kadar sefil olduğu ortadaydı. Bütün hayatı aşağılanma ve kendi yararsızlığının farkındalığıyla doluydu. Başka bir bitkin, acı çeken

yüz geldi Ouyang'ın gözünün önüne: İsyancı keşiş, inanamayan gözlerle kılıç elinin kanayan köküne bakıyordu. Keşiş de Lord Wang'ınki kadar utanç ve âcizlik dolu bir hayatla karşı karşıyaydı. Ouyang'ın herkesten daha iyi bildiği bir gelecekti bu. *En kötü ceza, hayatta bırakılmaktır.*

Adama karşılık verdi, "Lordumun hayatını kurtarmamın karşılığında aldığım teşekkür bu mu?"

"Ne kadar teşekkür etsem az!" dedi Lord Wang öfkeyle. "Sırf babamızı uçurumdan düşürdüğüm için kardeşim beni suçlayabilsin diye kurtardın beni."

Ouyang tokadın intikamını almak için kendine engel olamadı. Zalimce, "Keşke daha güçlü olsaydınız" *–eğer değersiz bir âlim olmasaydınız–* "onu kurtarabilirdiniz," dedi.

Lord Wang'ın beti benzi attı. "Ve bunun için asla affedilmedim." Gidip tekrar masasına oturdu. Kafasını kaldırmadan, sert bir şekilde, "Ne gerekiyorsa al. Ne istersen yap," dedi.

Ouyang bu konuşmanın şaşırtıcı derecede iyi gittiğini düşünerek odadan çıktı. Lord Wang'ın, Ouyang'ın onun aşağılanmasındaki payından alacağı intikam en fazla yüzüne bir tokat atmaksa, endişelenecek bir şey yoktu.

Fakat bir an Altan aklına geldi ve canı sıkıldı.

Anyang ile Yangzhou'nun arası beş yüz kilometreden fazlaydı. Sıkışık bir ticaret gemisiyle Büyük Kanal'ın güneyine doğru hızla ilerleyen Ouyang, manzaranın değişmesini izledi. Parıldayan sarı taşkınların altındaki kışın su basmış ovalar, yerlerini insanların tempolu koşuşturmasına bırakmıştı: tarlalardaki köylüler, köprülerin kemerlerindeki pazar yerleri, sanayi. Ve son olarak da göz alabildiğine uzanan parıldayan beyaz tuz yığınları. Başkenti, surlarla çevrili büyük Yangzhou şehri olan Zhangların geniş ticaret imparatorluğu. Su onları doğrudan içeri götürdü. Geniş kanallar, Ouyang'ı yüksek duvarlı bahçelerin yanından, taş köprülerin altından, sonra da sefa semtinin ünlü yeşil ve siyah konakları arasından götürdü. Her sokak bir zenginlik gösterisiydi. Sıradan vatandaşlar bölgenin parlak ipek brokarlarını giyi-

yorlardı; saçları toplanmış, topuz yapılmış ve süslenmişti; altına batırılmış gibi görünen tahtırevanlardan iniyorlardı. Şehrin her yerinden ihtişam akıyordu.

Yangzhou'nun sokaklarını gören Ouyang, Zhang ailesinin evinden ne bekleyeceği konusunda yeterince hazırlıklı olduğunu düşünmüştü. Ancak o bile soyluların yanında büyümüş olmasına rağmen şok oldu. Büyük Han'ın av şenlikleri, dört hanlığın en güzel şeylerini sergilemiş olabilirdi ancak nihayetinde ortama belli bir Moğol sadeliği hâkimdi. Diğer yandan, Pirinç Kovası Zhang kendisi için âdeta bir imparatorluk sarayı inşa etmişti: Bir bölgenin bir imparatorluğun her türlü lüksünü üretip tüketmek konusundaki yüzyıllara dayanan geleneği üzerine inşa edilmiş haddi hesabı olmayan bir servete sahip bir görgüsüzlük timsaliydi.

Altın ve siyah lake salonunda, adam resmen her açıdan tahtı andıran bir koltuğa oturuyordu. Yangzhou'da hava Anyang'da olduğundan daha sıcaktı ama bu, onu yelpazeleyen bir dizi hizmetçiye duyulan ihtiyacı tam olarak açıklamıyordu. Ouyang'ı inceleyen gözleri açgözlü bir merakla parladı.

Ouyang selam vermeyi bitirdiğinde, Pirinç Kovası Zhang kaba bir kahkaha patlattı. "Demek, kardeşimin öve öve bitiremediği hadım bu. Görüyorum ki bazı önemli detayları atlamış. Yumuşak bir ihtiyar bekliyordum." Bakışlarını tepeden tırnağa Ouyang'ın üzerinde gezdirdi ve onu, potansiyel yeni cariyelerin değerini tenlerinin dokusuna ve ayaklarının boyutuna göre ölçen birinin yapacağı şekilde inceledi. "Ben de Moğolların hiç estetik zevkleri olmadığını düşünürdüm. Yanıldığımı kabul ediyorum, en güzel varlıklarını ordularının başına koymuşlar. Erkeklerden oluşan hangi ordu korumacı bir hisle dolmaz ki?"

"Ağabey, General Ouyang'ın Henan'dan geldiğini duymuştum..." diye içeri girdi General Zhang. "Ah, sağ salim gelmişsin," dedi Ouyang'ı görünce ve ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Artık kardeşime selamını verdiğine göre, bana misafir odasına kadar eşlik eder misin? Seni karşılamak için hazırlık yaptık."

"Zaten epey iyi karşılandım," dedi Ouyang gergince.

Onlar çekilirken General Zhang, "Hiç şüphem yok. Neden geldim sanıyorsun?"

"Kardeşin, erkeklerde koruma hissi uyandırdığımı düşündüğünü söyledi." Esprili bir havayla hakareti tekrarlayabileceğini sanmış ancak öfkesinden sıyrılabileceğini düşünmekte hata etmişti.

"İster inan ister inanma, kendini telafi eden yönleri de var. Ama şu anda onun hakkında olumlu düşünmeye meyilli olmamanı anlayabiliyorum."

"Saygı duyduğum kişilerin takdirine güvenirim."

Zhang gülümsedi. "Bana çok da saygı duyma. O ilk başarılarını kazandığında ben daha çocuktum. Küçük kardeş olarak ona çok şey borçluyum."

"Şüphesiz, şimdi onun sana borçlu olduklarıyla o hesap çoktan dengelenmiştir."

"Aile ve kader, muhasebeyle aynı kurallara sahip olsaydı dengelenirdi," dedi Zhang. Yakışıklı, kasvetli kaşlarının altındaki kıpır kıpır suratından Ouyang'ın yorumlayamadığı bir dizi ifade geçti. "Neyse hadi gel, rahatlayalım. Şu anda dünyanın sefa başkentinde değil misin? Seyahat ederken şehrin büyüsünü özlüyorum her zaman. Müziği, şiirleri, akşamları göle yansıyan fenerlerin güzelliğini. İnan bana: Dadu'da o çok sevdikleri Goryeo kurdele dansı bunların yanında hiçbir şey."

"Rafine zevkleri takdir etmek için gereken eğitimden yoksun olduğumu itiraf etmeliyim," dedi Ouyang. Gerçekte, çoğu sanatın büyüsünün, onları icra edenlerin belli başlı niteliklerinde yattığını düşünüyordu. Bu nitelikler ilgisini çekmediğinden, hepsini eşit derecede sıkıcı buluyordu.

"Ah, geleneklerimiz gerçekten farklı. Ama ikimizin de içmeyi sevdiğini hatırlıyorum. Moğolların şaraba olan ciddi ilgileri bizi aşıyor olabilir ama sanırım sizi yeterince tatmin edebiliriz."

Ouyang'ı, kırılgan beyaz porselenler üzerine envai çeşit yemekle donatılmış bir masanın bulunduğu özel bir alana çekti. Porselen o kadar kaliteliydi ki Ouyang gibi bir asker bile masadaki tek bir tabağın, sahip olduğu tüm eşyaların toplamından daha değerli olduğunu anlayabilirdi. "Biraz bekleyelim – Ah, işte geliyor."

Pirinç Kovası Zhang içeri girdi ve onur konuğuna ayrılan yere geçti. Birkaç dakika sonra bir kadın elinde bir tepsi kadeh ve bir ibrik şarapla içeri girdi. Kadın onlara servis etmek için eğildiğinde, birçok katmana sahip elbisesi hışırdadı. Şarabı doldururken başını kaldırmadı; Ouyang'ın tek görebildiği, altın ve mercanla tutturulmuş devasa yontu saç aksesuarı ve ona şarabı vermek için uzandığında açılan bileğinin süt gibi beyaz teniydi.

Pirinç Kovası Zhang sahiplenici bir gururla baktı. "Karım," dedi kayıtsızca. "Güzellikler kentindeki en güzel kadın."

"Kocam bu kadını fazla övüyor," diye mırıldandı kadın. Ay ışığının aydınlattığı bir vazo kadar beyaz pudralı, aşağı bakan yüzünde, kavisli kırmızı dudakları belli belirsiz görünüyordu. "Değerli konuğumuz, lütfen gönlünüzce yiyin için."

Pirinç Kovası Zhang odadaki başka birinin görüşüne ihtiyaç duymadan konuşmaya devam ederken kadın da onun yanına yerleşti. Ouyang ve General Zhang kendilerini yemeğe ve şaraba verdiler. Ouyang, kadın kocasıyla ilgilenirken diğer generalin gözlerinin sık sık kadına çevrildiğini fark etti. Yemekleri bitince, Pirinç Kovası Zhang geğirdi ve, "Karıcığım, bize bir gösteri yapmayacak mısın? Bir şiir ya da bir şarkı okusan?"

Kadın yüzünü elbisesinin koluna saklayarak cilveli bir şekilde güldü. "Kocam için başka bir eğlence ayarladım. Umarım onu memnun eder." Kadın kapıya dokundu ve kapı açıldı. Yumurta kabukları ve güvelerin solgun renklerinde transparan elbiseler giymiş bir grup kız hafif adımlarla dans ederek girdi içeri. Yüzleri boyanmıştı, parfümleri yavandı.

Pirinç Kovası Zhang, "Ah, ağzımın tadını iyi biliyorsun! Bunlar senin evindeki kızlar, değil mi? Bakıyorum da evin standartları hiç düşmemiş." Adam, Ouyang'a bakıp kıkırdadı. "Bu şehrin gerçek zenginliğini ve yeteneklerini tadamamanız çok yazık, General. Gerçi saray kadınlarının hadım sevgililerden hoşlandığını duymuştum; kişisel ihtiyaçları olmadığından, sadece sonsuz sabra sahipler. Hayal bile edemiyorum!"

Ouyang, General Zhang'ın hizmetkârlara diğer eşyalarıyla birlikte kılıcını da aldırtarak ne kadar akıllıca davrandığını fark

etti. Elinden geldiği kadar soğuk bir tavırla adama karşılık verdi, "Ne yazık ki sabır, sahip olduğum bir erdem değil."

"Güzel, benim de erdemlilere karşı hiç sabrım olmadı," dedi Pirinç Kovası Zhang. "Erdemli kadınlara yani."

"Eminim kulakları ve gözleri herhangi bir erkeğinki kadar ziyafet çekebilir," dedi kadın. "Umarım hazırladığımız eğlence konuğumuzun hoşuna gider."

Ouyang ona keskin bir bakış attı ama kadın çoktan ayağa kalkmış, elbise kollarının uçuşmasına sebep olan küçük adımlarla geri çekilmişti.

Kızlar bitmek bilmeyen bir saat boyunca şarkı söyledikten sonra Pirinç Kovası Zhang, "Yani Büyük Yuan Bianliang'ı geri almak için benim desteğimi istemeye geliyor," dedi.

General Zhang, "Ayrıntıları tartışmanız için sizi yalnız bırakacağım," diyerek müsaade istedi.

"Sadece Bianliang'ı geri almak için değil, aynı zamanda isyancı hareketi tamamen yok etmek için."

"Ah." Pirinç Kovası Zhang, Ouyang'a gösterdiği yarım yamalak dikkati tekrar kızlara çevirdi. "O hâlde ben de veriyorum. Umarım Büyük Yuan sadakatimin değerini bilir. Bana öyle geliyor ki sadakatim olmadan, başı belaya girebilir."

"Elbette, Büyük Yuan'a yaptığınız katkılar küçümsenemez."

"Evet!" Pirinç Kovası Zhang güldü. "Gerçekten küçümsenemez." Kızlara, "Daha fazla şarap!" diye seslendi, birkaçı geldi ve bir çiçeğin üzerindeki kelebekler gibi etrafına toplanarak kadehlere şarap doldurdu ve kıkırdadı.

Kızlar şarkı söyleyip şiir okuduğu ve art arda içkilerini tazelediği sırada Pirinç Kovası Zhang onları okşayıp pis pis onlara bakarken, Ouyang orada mutlak bir hoşnutsuzlukla oturmak zorunda kaldı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Pirinç Kovası Zhang sonunda müsaade istedi, kıkırdayan ve ona kılavuzluk eden kızlara yaslanmış bir hâlde sendeleyerek ayağa kalktı.

Ouyang, üçüncü saati epey geçtikten sonra odalarına döndüğünde uzun koridorların loş olduğunu gördü. Hizmetkârların

hepsi oturmuş, mumları bitmiş hâlde efendilerinin dairesinin dışındaki taburelerde uyuyorlardı.

Ouyang'ın dairesine çok da uzak olmayan aralık bir kapıdan hafif bir ışık yayılıyordu koridora. Dışarıdaki tabure boştu. Önünden geçerken, içeriden gelen hareketlilik dikkatini çekti. İlgisizce içeriye baktı. Sonra durdu.

Yatakta çıplak bir adam bir kadının üstündeydi. General Zhang'ın Hichetu'da olduğu gibi zarif bir şekilde erkeksi olan saçları hâlâ altın toka ve saç süsleriyle topluydu. Hareket etmesiyle sırtındaki kaslar yer değiştirdi ve ışık, hafif yapılı kahverengi omuzlarının oyuklarına dalıp çıktı.

Adamın altında yatan, Pirinç Kovası Zhang'ın karısıydı. Parıldayan saç süsleriyle çerçevelenmiş, yanaklarına inci taneleri dökülmüş yüzü tembel bir performans sergiliyordu. Zevk peşindeki adam herhangi biri olabilirdi. Ouyang'a göre, onun cilveli gülümsemeleri ve belli zaman aralıklarıyla sevgilisinin kulağına fısıldamasıyla, askerlerinin becerdiği fahişelerin yüzlerinden hiçbir farkı yoktu. Ouyang, kadının etinin ritmik sıçramasını, General Zhang'ın sırtında artan ter parlamasını izledi ve bir küçümseme dalgası kapladı içini.

General Zhang işini bitirip yana yuvarlandı. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve savunmasız bir düşkünlükle kadına baktı. Kadının gözler önüne serilen vücudu bir beyaz ipek demeti kadar narindi, çıplak tenine tezatlığıyla Ouyang'ın gözüne çarpan küçük kırmızı yatak terlikleri giyiyordu. General Zhang'a nazlı bir bakış attı ve boştaki elini tuttu. Hafifçe gülerek bir şey söyledi ve tırnağıyla adamın avucunun ortasına dokundu. General Zhang'ın bakışları daha da yumuşadı. Sonra, Ouyang'ı şaşırtan bir şekilde, bedenlerinin arasında bir ışık parladı: General Zhang, avucunda turuncu bir alev tutuyordu. Bir hokkabazın numarası kadar ani olmuştu. Alev güçlü ve sabit bir şekilde yanıyor, garip turuncu ışığı odanın rengini çalıyordu, öyle ki iki kişinin çıplak teni griye dönerken kadının boyalı dudakları kömür kadar siyahtı.

Ouyang, Büyük Han'ın parmak eklemlerinin arasından fışkıran zayıf mavi alevi hatırladı. *Cennet'in Vekâleti*. Şimdi her şey

rayına oturmuştu. Moğollar Vekâlet'i kaybediyorlardı, bu yüzden bir başkası onu elde etmişti. Bunun Büyük Yuan'ın geleceği için ne anlama geldiği açıktı. Ancak bu bir gelecek olsa da *onun* geleceği değildi, bu yüzden Ouyang'ın üzüntüsü soyuttu ve kişisel olmaktan uzaktı: Bir sona erme hissiyatından başka bir şey değildi.

Bir ses duyuldu ve bir leydinin hizmetçisi, üzerinde leğen ve fener olan bir tepsiyle köşeyi dönüp koridora girdi. Ouyang aceleyle oradan uzaklaştı. Ayak sesleri sessizdi fakat koridordaki mumlar o geçerken hafifçe eğildi.

Kara kışta olmalarına rağmen, geçen yılın solmuş yaprakları hâlâ Pirinç Kovası Zhang'ın meyve bahçesinin dallarındaydı. Ağaçlara, Ouyang'a tüy döken hayvanları hatırlatan çirkin bir arada kalmışlık veriyordu. Belirlenen saati çok geçmemişti ki onu gördü: Kadın, küçük işe yaramaz ayakları üzerinde patikada yavaşça salınırken, elbisesinin ipek kolları uçuşan kuşlar gibi bedeninden uzağa süzülüyordu. Ticari olsa da bir imparatorluğun arkasındaki gerçek güç olduğu bilgisi ile bu görüntüyü bağdaştırmakta şaşırtıcı derecede güçlük çekti. Ellerini onun boğazına dolayıp yaşamına bir anda son verebilirdi.

"General Ouyang." Madam Zhang onu başıyla selamladı. Yüzünü ilk kez yakından gördüğünde, düşük elmacıkkemiklerinin ona hafif bir tombulluk kattığını fark etti. Beyaz yüz pudrası, altındaki çarpıklıkları tamamen gizleyememişti; parfümü tiksindirici bir şekilde güçlüydü. Kadının parlak kırmızı dudaklarında güneşin yansımasını görebiliyordu.

"Şöhretiniz, sizin Lanling Prensi kadar güzel ve ondan da yavuz bir savaşçı olduğunuz yönünde. Gün ışığında, en azından ilkinin doğru olduğunu daha net görüyorum," dedi kadın.

Söylenenlere göre, Lanling Prensi güzel bir kadının yüzüne sahipmiş, bu yüzden düşmanlarının kalbine gerçek bir korku salmak için savaşlarda şeytani bir maske takarmış. Ouyang, "İkincisinden şüphe mi ediyorsunuz?" diye sordu.

Kadının yüz ifadesindeki kurnaz bilmişlik, Ouyang'ı hoşnutsuzlukla doldurdu. "En etkili general en iyi savaşan kişi midir?"

"Belki de siz generallerinizi diğer alanlardaki etkinlikleri için seçiyorsunuzdur."

Kadının boyalı kaşları hızla yukarı kalktı. "Hayal kırıklığına uğratmamanızı seviyorum! Hadımlar gerçekten dedikleri kadar kindar oluyor. Böyle konuştuğunuzu duysa üzülür; size belli bir saygı duyuyor."

"Ona saygı duymasaydım, sizinle asla buluşmazdım."

"Bu oyunlarda kötüsünüz, General. Sanırım size bunu ilk söyleyen ben değilim. Daha zeki bir adam, kadınların onu tiksindirdiğini daha az belli eder."

"Beni tanıdığınızı düşünerek böbürlenmeyin."

"Söyleyin bana: İzlerken kimi arzuladınız? Onu mu, yoksa beni mi?"

Bir utanç dalgası kapladı Ouyang'ın içini. Gözü dönmüş bir hâlde, "Seni fahişe," dedi.

Kadın ona potansiyel bir at alıcısıymış gibi değer biçen bir ifadeyle baktı. "Doğuştan diğer erkekleri tercih eden ısırılmış şeftali* erkekleri olduğu doğru. Sizin için de durum böyle mi diye merak etmiştim. Ama hayır: Bence kadınlar size kendinizle ilgili nefret ettiğiniz her şeyi hatırlattığı için erkekleri arzuluyorsunuz. Ne yaparsanız yapın, ne elde ederseniz edin, her zaman bir erkekten çok bir kadın olarak görüleceksiniz. Zayıf. *Eksik.*" Kadın hafifçe güldü. "Doğru değil mi? Ne kadar trajik."

Ouyang'ın gizli gerçeği, kadının dudaklarındaydı. Bir an için buz kesildi. Acı nihayet filizlendiğinde, tıpkı kabarcıkların yükseldiği bir bardağın tabanındaki kusur gibi, öfkesinin özü hâline geldi. Ouyang tıslarcasına, "Trajik olanın, doğumda yarı boğulmuş bir erkek çocuğun bile yönetmek için sizden daha vasıflı olduğunu bilmek olacağını sanıyordum. Ne yaparsanız yapın, ne elde ederseniz edin, asla Cennet'in Vekâlet'ini alamayacaksınız, *çünkü siz bir kadınsınız.*"

---

* Çin literatüründe doğrudan homoseksüel ilişkileri tanımlayan kelimeler yerine "ısırılmış şeftali" gibi dolaylamalara başvurulmuştur. Söz konusu kullanım, Wei Dükü Liang ve sevgilisi Mizi Xia'nın bir şeftaliyi paylaştıkları Mizi Xia adlı hikâyeden gelmektedir. *-çn*

Kadının sakinliği, direkt fırından alınmış bir vazonun üzerindeki sır kadar kusursuzdu. "Vekâlet. Turuncunun yanan tuzun rengi olduğunu biliyor muydun? Bu yüzden ateşin gerçek rengi turuncudur. Mavi veya kırmızı değil. Tuz ateştir, tuz hayattır ve onsuz, bir imparatorluk bile hiç olur." Ouyang'ın kadının ifadesinde tek bir çatlak bile oluşturamaması, onu âciz bir şiddetle doldurdu. "Yönetecek vasfa sahip olmayabilirim. Ama ihtiyacım olan tek şey, ona sahip olan bir adam. Ve gördüğünüz üzere, bende zaten ondan bir tane var." Gülümsediğinde, sinsice yaklaşan bir tilki kadar kurnazdı gülümsemesi. "Ben ihtiyacım olan her şeye sahibim. Oysa siz, General – sizin hâlâ bana ihtiyacınız var."

19

ANFENG, ON BİRİNCİ AY

Zhu kendine geldi. O kadar yavaş ve acı verici bir şekilde oldu ki hiçlikten yeniden yaratıldığı hissine kapıldı. Anfeng'de, aşina olduğu yatağında olduğunu fark etmeden bile önce, kendi mucizesi karşısında şaşkına dönmüştü. Acı ve hayret dolu sesi çatlayarak, "*Yaşıyorum*," dedi.

Ma ânında üzerine eğildi, yüzü o kadar çökmüştü ki bir aydır uyumamış gibi görünüyordu. Zhu'nun bildiği kadarıyla, Büyük Kanal'dan bu yana çok daha fazla zaman geçmişti. "Ma Xiuying!" dedi Zhu sevinçle. "Yaşıyorum."

Ma bu ifadeye öfkeli bir bakışla karşılık verdi. Zhu'yu boğarak tekrar öldürmeye meyilli görünüyordu. "Ne kadar kolay söylüyorsun! Yaşamamaya ne kadar yaklaştığın hakkında bir fikrin var mı? Neler yaptık – kaç kez neler düşündük..."

Ona dik dik bakarak cümlesini yarıda bıraktı, sonra Zhu'yu şaşırtan bir şekilde gözyaşlarına boğuldu. Ağlayarak devam etti, "Özür dilerim. Sadece çok yorgunum. Çok endişelendik. Öleceğini sandık! Ordunu bağışlamış olabilir ama tüm hırsını senden çıkardı..." Bir başkasının acısını görmesiyle kalbi kırılan birinin hasta, solgun görünümüne sahipti. Vücudundaki tüm acıya rağmen, bir an için kafası karışan Zhu düşündü: *Ama ben acı çekmiyorum.*

Anılar, düşen bir kurdele gibi çözülüverdi zihninde. Anlar

birer birer, giderek hızlanarak belirip kayboldu, ta ki birlikte gerçekliğin kâbusuna dönüşene dek. Ovayı ve Yuan ordusunun mızraklarından meydana gelen karanlık ormanı gördü. Karşısında General Ouyang duruyordu, yeşim ve buz kadar acımasız. Kılıcından yansıyan bir ışık parlaması; o kış göğünün ördek yumurtası rengindeki kubbesine karşı donmuş sancaklar. Sessiz, acısız darbenin ardından gelen aşağıya uzanmanın ve birleştikleri yeri hissetmenin dehşeti. Sanki bu bir şekilde ona saplanmasını engelleyebilirmiş gibi adamın kılıcının kenarlarına kapanan eli. Eli–

Dünya sana sırtını her çevirdiğinde, bunun sebebinin ben olduğumu hatırla.

Uyandıktan sonraki ilk birkaç an boyunca, Zhu yalnızca hayatta olduğu için mutlu hissetmişti. Şimdi yavaşça ve temkinle dikkatini sağ koluna çevirdi. Bir an rüya görmüş olması gerektiğini düşündü çünkü hâlâ oradaydı. Acı çekiyordu ve tüm acı o kolunda toplanmıştı. Sıvı ateşten bir eldiven giyiyordu sanki. Bu his derisini, etini eritiyordu, ta ki geriye yalnızca yakıcı bir ıstırapla belirginleşmiş kemikleri kalana dek.

Sağ kolu battaniyenin altındaydı. Sol eliyle vücuduna uzandı.

"Sakın bakma!" diye haykırdı Ma, hamle yaparak.

Ama Zhu battaniyeyi çoktan bir kenara çekmişti. Sağ dirseğinin bir karış altındaki sargılı güdüğe olabildiğince soğukkanlılıkla baktı. Manzara garip bir şekilde tanıdık geldi. Manastırdaki deposunda soyunduğunda ortaya çıkardığı değişmiş ve tehditkâr bedenin nasıl her zaman başka birine aitmiş gibi göründüğünü getirdi aklına. Ama bu görünmez, ıstırap içindeki el inkâr edilemez bir şekilde onundu, tabii güdük de öyle. Hadım general intikamını almıştı. Onu sakat bırakmıştı.

Zhu kafasını çevirdi. Başka birinin hayatını yaşadığı onca yıl boyunca, zaten zorluğun en yüksek zirvesinde bir yaşam sürdüğüne, hayatta kalmak için insanca mümkün olduğu kadar çok çalıştığına inanmıştı. Nasıl daha da zorlaşacağını hayal bile edemezdi. Bir dağa tırmanmış ancak tırmandığı tek şeyin etekleri olduğunu ve gerçek zirvenin çok daha yukarıda olduğunu fark

etmiş gibi hissetti. Bu düşünce onu öyle derin bir bitkinlikle doldurdu ki bir an için umutsuzluk gibi geldi.

Fakat pas rengi sargılara bakarken bir düşünce çıktı su yüzüne. *Ne kadar yorulursam yorulayım, ne kadar zor olursa olsun, devam edebileceğimi biliyorum çünkü yaşıyorum.*

Yaşıyorum. Bir gerçeği, dünyadaki en önemli gerçeği kavradı ve onu umutsuzluktan çekip çıkaran sıcaklığı hissetti. *Beni sağ bıraktı.*

O son korkunç anda ne demişti? *Seni onurunla öldürmüş olmamı dileyeceksin.* Ona kendince hayal edebileceği en kötü cezayı vermişti. Kişinin atalarından miras aldığı değerli bedeninin sakatlanması ve bir daha asla kılıç tutamayacağını ya da askerlere savaşın ön saflarında öncülük edemeyeceğini bilmek, bir insanın hayatını yaşamaya değer kılan gurur ve onurunun tamamen yok edilmesinden farksızdı. Hadım general, Zhu Chongba'ya, oğlanın olduğu her şeyi ölümden bile daha kesin bir şekilde yok edecek olan kaderi teslim etmişti. Bu onu bir hiç yapardı.

Zhu usulca düşündü: *Ama hâlâ buradayım.*

Hadım general, atalarının gurur veya onur beklentilerini hiç taşımamış birinin bedenine saldırdığından habersizdi. Zhu o içindeki korkunç, meşum hissi hatırladı: Olması *gereken* kişiden, Zhu Chongba'dan geri dönülmez bir şekilde ayrılmakta olduğu hissini. Bunun ne anlama geldiğinden çok korkmuştu – Zhu Chongba olmadığından, asla olmayacağından ve Cennet bunu öğrendiği anda hiçliğe geri döneceğinden.

Şimdi, dünya hakkında inandığı her şeyi altüst eden bir farkındalıkla sarsıldı.

Hayatta kaldım – çünkü ben Zhu Chongba değilim.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Ma hayretle.

Zhu, hayatının yarısı boyunca, Zhu Chongba'ya ait bir kaderin peşinden gittiğine inanmıştı. Kız kendi başarılarını, yalnızca kardeşinin geçebileceği bir yolda, yalnızca kardeşinin sahip olabileceği azamet ve hayatta kalmayla sonlanacak yaşama doğru atılan adımlar olarak görmüştü. Ama şimdi başarmıştı ve hayatında ilk kez bunun Zhu Chongba ile hiçbir ilgisi yoktu.

Ruhlar âlemini görme konusundaki gizemli yeteneğini düşündü – ailesinin mezarının yanında durduğu ve hayatta kalma arzusuna ilk kez tutunduğu andan beri sahip olduğu yeteneği. O doğaüstü çocuk Aydınlık Prensi dışında dünyada hiç kimseyle paylaşmadığı yeteneği. Bu da bir şekilde *benzer* oldukları anlamına geliyordu.

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, içine döndü. Zhu Chongba'nın değil, farklı bir kişinin bedeni olan –tamamen farklı bir öz olan– sakatlanmış bedenin derinliklerine daldı. *Yabancı* hissettiren bir şey bulmak için bunu hep yapmıştı – kendisinin başka biri olduğuna yönelik yanlış anlaşılma üzerine içine ekilen o azamet tohumunu bulmak için. Ama şimdi baktığında, başından beri orada olan şeyi gördü. Eski Song imparatorlarının kırmızı kıvılcımı değildi bu, kendi kararlılığıydı – kendi arzusuydu. Fiziksel formunun sınırlarını aşıp onu hem insanlar hem de ruhlar âleminde çevreleyen her şeyin nabzıyla ve titreşimiyle kaynaşacak kadar güçlü olan arzusuydu. Akkor yanan arzusu. *Parlayan*. Kendi saf, ebedi ışığıyla parlıyordu ve onu diğer tüm parçaları kadar yakından tanımasına rağmen, bunun ne *olduğunu* anlamasıyla sevinçten nefesi kesildi. Aleve dönüşecek beyaz bir kıvılcım...

Ve tamamen bana ait.

Zhu yatakta oturmuş, kaşığı bırakıp doğrudan sol avucunda dengeli bir şekilde tuttuğu kâseden Ma'nın şifalı çorbalarından birini içiyordu ki kapı çalındı ve Xu Da içeri girdi. Zhu'nun yatağının yanındaki tabureye oturup ona baktı, yüzü bariz bir rahatlamayla yumuşadı. "Küçük kardeşim, iyi görünüyorsun. Çok endişelendim."

Zhu kafasını kaldırıp kâseyi yere bıraktı ki bunu çorbayı dökmeden yapmak çok zordu. Kız ona gülümsedi. Ona hayatını borçluydu ama bunu söylemeye gerek yoktu. Bunun yerine, "Ma Xiuying, hadım general çekildikten sonra beni Anfeng'e kadar tek başına taşıdığını söyledi," dedi.

"*Taşıdığımı mı*? Kollarımda mı? Bu çok romantik bir görüntü.

Yaptığım şey, üç yüz kilometre boyunca cesetten farksız bedeninin yanında bir vagonda oturup nefes almaya devam etmesi için dua etmekti. Tüm ergenlik yıllarımı dua okulunda geçirdiğim için şanslısın." Neşeli bir tonda konuşsa da üzüntüsü yüzüne vuruyordu: Olanları hatırlıyordu. Zhu bunun onun için ne kadar zor olduğunu fark etti. Hem o hem de Ma Xiuying için: Onu seven iki kişi.

"Neredeyse hiç çalışmadın!" dedi kız sertçe. "Dharma Ustası'nın bir keşiş olmana izin vermesi bir mucize. Ama Cennet seni reddedememişse sanırım doğru bir şey yapmış olmalısın."

"Seni kurtaran sadece dualar değildi." İtiraf edercesine devam etti, "Öleceğini sandım."

"Herkesin bana söylediklerini düşünürsek makul bir varsayım gibi görünüyor."

"Baş edebileceğimi düşündüm, ta ki ateşin çıkana kadar. Ama yardıma ihtiyacım vardı—"

Zhu sakince, "Kim?" dedi.

"Jiao Yu. Ve yardım *etti* de: Sana bir ton iğne yaptı, ilaç verdi ve sen de iyileştin," dedi Xu Da. Duraksadı. "Ama şimdi biliyor. Yani senin hakkındaki gerçeği."

Zhu ihtiyatla geri uzandı. Acısı kabarıp zonkladı. "Ah. Önce sen, sonra Ma Xiuying, şimdi de Jiao Yu. Bir kaplanın varlığına herkesin inanması için sadece üç kişinin söyleminin yeterli olduğunu duymadın mı?"

Xu Da'nın beti benzi atmıştı. "İstersen onu öldürürüm," dedi boğuk bir sesle.

Zhu onun bunu yapacağını biliyordu, tıpkı yaptığı en kötü şey olacağını bildiği gibi. Diğer cinayetlerinin sonuçları şüphesiz gelecekteki yaşamlarında onu bulacaktı ancak içlerinden birine ihanet edip öldürmek, Zhu'nun bu hayatta oğlana musallat olacağını bildiği bir şeydi. Oğlanın acı çekme düşüncesi, kızın içinde öfkeli bir koruma dalgası yükselmesine neden oldu. "O hâlâ burada mı?" diye sordu Zhu.

"Bu sabah itibarıyla."

"O zaman kaçmadı, sırrımı bilmek hayatını tehlikeye atsa bile.

Bu da başarım için ne kadar önemli biri olduğunu biliyor demek. Bunun onu koruyacak kadar yeterli olduğunu düşünüyor."

Jiao değerli *olsa* da kızın ilk içgüdüsü onu yok etmek olmuştu. Yıllar önce, aynısını Üstat Fang'a yapmakta tereddüt etmişti ama bu, ellerine kan bulaşmadan önceydi. Jiao'yu gayet kolayca öldürebilirdi ve bunun ona musallat olacağından şüpheliydi.

Ama durum, Üstat Fang'la olandan farklıydı. Ah, Jiao'nun bilgisi yine de tüylerini diken diken ediyor; yine de bir ihlal gibi hissettiriyordu. Bu bilginin daha geniş bir kitleye yayılması, hayatını hayal bile edemeyeceği boyutlarda değiştirirdi. Ama artık en büyük korkusunu tetiklemiyordu: Cennet'in onun Zhu Chongba olmadığını öğrenip onu hiçliğe teslim etmesini. O korku gitmişti. Kız, hiçlikle yüzleşmiş, Zhu Chongba yok edilirken o yaşamış ve Cennet'in gözünde yalnızca kendisi olarak görülmüştü.

Bu, Jiao'nun bilgisinin kader ve Cennet'ten ziyade sadece bir insan meselesi olduğu anlamına geliyordu ve *bu* da onun kontrol edebileceği bir şey demekti.

Kız sertçe, "Onu bana bırak," dedi.

Zhu'nun sadece iki (ya da bıçak yarasının çıkış deliği de sayılırsa üç) yarası olmasına rağmen, ağrı herhangi bir yerden ve her yerden geliyor gibiydi. Daha da kötüsü, hiçbir zaman aynı acı değildi çektiği: Bazı günler kemiriyor, diğer günler zonkluyor ve bükülüyordu. Değişmez olan tek şey koluydu. Hep yanıyordu. Zihninde o hayalet uzvun yakıcı hatlarının izini sürdü. Nedense hâlâ hayalet parmaklarının Ouyang'ın kılıcının etrafında kenetlendiğini hissedebiliyordu. *Hayatı elin ateş almış gibi yaşa*, diye düşündü alayla.

Ma elinde bir kâse tıbbi macunla odaya geldi ve Zhu'nun güdüğünün sargısını açtı. Elleri yumuşaktı ama macun... "Bu *korkunç* kokuyor," diye bağırdı Zhu isyan ederek. Ma'nın tüm endişelerini ve öfkesini iyileştirme sürecini mümkün olduğunca rahatsız edici hâle getirmeye yönlendirdiğini fark etmek Zhu'ya komik gelmişti. Kokuları giderek keskinleşen macunların, zehir zemberek çorbaların ve misket büyüklüğünde hapların şekline

bürünen bir cezaydı bu. Ma'yı mutlu ettiği için Zhu da şikâyet ederek üstüne düşen rolü oynuyordu. "Beni öldürmeye mi, yoksa iyileştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Herhangi bir tedavi gördüğün için minnettar olmalısın," dedi Ma memnun görünerek. Güdüğü sarmayı bitirdiğinde, Zhu'nun karnındaki ve sırtındaki yaraların üzerine yerleştirdiği pirinç kâğıtlarını değiştirdi. Mucizevi bir şekilde, Zhu'nun aldığı kılıç darbeleri hayati organlarına denk gelmemişti. Ya da o kadar da mucizevi bir şekilde olmayabilirdi: Sonuçta General Ouyang, Zhu Chongba'nın yaşamasını istemişti.

Ma, Zhu'nun sol bileğinden nabzını ölçtü. "Baksana, *sadece* Jiao Yu'nun bilmesi bir mucize," diye çıkıştı kız. "Nasıl nabız ölçeceğini bilen herkes bir kadının vücuduna sahip olduğunu anlayabilir."

Zhu, hayatta kalmasını onca dehşetin kaynağı olan aynı bedene borçlu olmasının komik olduğunu düşündü. Ergenlik çağındaki değişimlerin acımasızlığını ve onu mahvedecek bir kadere doğru sürüklenmenin hastalıklı, çaresiz hissini hatırladı. Kusursuz bir erkek vücuduna sahip olmayı o kadar çok istemişti ki bunu rüyasında görmüş ve uyandığında hayal kırıklığının dayanılmaz ağırlığıyla ezilmişti. Yine de... nihayetinde tam da onunki, sahibinin artık mükemmel olmadığı an değersiz olduğunu düşüneceği mükemmel bir erkek bedeni olmadığı *için* yıkımdan sağ kurtulmuştu.

Zhu bir erkek bedenine sahip değildi – ama Ma'nın haklı olduğuna da inanmıyordu. İçinde taşıdığı bir kadın değilse, bir beden nasıl olur da kadın bedeni olabilirdi? Zhu, kaderinde hiçlik yazan o kızın yetişkin versiyonu değildi. Zhu'nun Zhu Chongba olduğu anda onunla yolları ayrılmıştı ve bunun geri dönüşü yoktu. Ama şimdi Zhu, Zhu Chongba da değildi. *Ben benim*, diye düşündü kız merakla. *Ama ben kimim?*

Zhu'nun bileğinin üzerine eğilen Ma'nın yüzü dikkat ve odaklanmayla parlıyordu. Tüm yaşananlara rağmen, yanaklarında hâlâ çocukluktan kalma hafif bir tombulluk vardı. Kaşlarının her biri, sanki bir sevgilinin parmağı üzerlerinde gezinmiş gibi kusursuzdu; yumuşak dudakları o kadar dolgundu ki hatları ne-

redeyse daire şeklindeydi. Zhu o dudakları öptüğünü hatırladı. Hatıra, bir dizi duyu yankısıyla geldi: şefkat, teslimiyet ve yuvadaki bir kuş yumurtasının sıcak kabuğuna dokunurcasına saygı dolu bir yumuşaklık. Onları yeniden, gerçekten hissetmek için alışılmadık bir arzu duyduğuna şaşırmıştı.

"İyi de Yingzi," dedi sahte bir ciddiyetle, "bunu bilmenin nabzımı gizlice ölçmekten çok daha direkt yolları var."

Zhu sadece görmeyi beklediği için görmüştü: Ma'nın gözleri, Zhu'nun bağlanmamış göğsünün hafif kıvrımına kaydı. Ma aynı anda kıpkırmızı kesilmeseydi bu hiçbir şey ifade etmezdi. *Bu bedenden hoşlanıyor*, diye düşündü Zhu, tuhaf bir keyif ve kararsızlık karışımıyla. Memeleri vardı; bunu biliyordu ve yine de bir şekilde onun için hiç var olmamışlardı çünkü *olamazlardı*. Birinin onlara bakması –birinin onlara bakmasına *izin* vermek– ve korku değil de beğeni duyduklarını bilmek tuhaftı. *Arzuladıklarını*. Bu, Zhu'yu daha önce hiç hissetmediği bir şekilde bedenine sıkıştırdı. Rahat bir his değildi – ama General Ouyang'ın müdahalesinden önce olacağı gibi tamamen dayanılmaz da değildi. Denemek istediğinden pek emin olmasa da alışabileceği bir şeye benziyordu.

Sanki aniden kendi şehvetinin farkına varmış gibi Ma, Zhu'nun bileğini bırakıp en yakındaki kitabı kaptı.

"Bu da klasiklerden biri mi?" diye homurdandı Zhu. "Genellikle birinin sevgilisi yatağa bağlı olduğunda, diğeri ahlaki dersler yerine aşk şiirleri okumaz mı?"

"Biraz ahlak öğrenmen iyi olabilir," dedi Ma, "sevgili" kelimesini duymasıyla daha da büyüleyici bir şekilde kızararak. Bedensel rahatsızlıklara rağmen, Zhu ne kadar pembeleşebileceğini görmek için onu tekrar öpme dürtüsüne zar zor direnebildi. "Peki Anfeng'de aşk şiirini nerede bulmamı bekliyorsun? Tabii en başta öyle bir şey varsa, şimdiye kadar hepsi zırh astarına dönüştürülmüştür. Peki hangisi daha kullanışlı: Ok geçirmez zırh mı, yoksa kulağına fısıldanan tatlı sözler mi?"

"İnanacak tatlı sözler olmadan, kim ok yağmuruna tutulmaya gider ki?" dedi Zhu. "Her neyse, dünyadaki tüm kâğıtlar toplansa, beni dostumuz General Ouyang'dan kurtaramazdı."

O ânı bozduğunu geç fark etti. Ma keyifsiz bir bakışla karşılık verdi, "En azından seni hayatta bıraktı."

"Merhametinden değil," dedi Zhu kolunun acısı başına vurduğunda hafifçe nefesi kesilerek. "Sakatlanmanın utancının ölümden daha kötü olduğunu düşünüyor. Sanırım o, atalarının soyunu onurlandırması gerektiğine inanarak yetiştirilen, değer verilmiş bir oğuldu. Ama sonra kesilip bunu yapanlara hizmet etmek zorunda bırakıldı ve atalarının onun ikramlarını almaktansa suratına tükürdüklerini biliyor." Ardından, genç kızlığından bahsetmek hâlâ yanlış hissettirdiği için usulca devam etti, "Ama aramızdaki fark bu. Kimse benden bir şey beklemiyordu. Kimse bana değer vermedi."

Zhu'yu şaşırtan bir şekilde, bunu kabullenmek, hafiflemiş hissetmesine neden oldu. Kendisinin bir başkası olduğuna inanmak için ne kadar güç harcadığı hiç aklına gelmemişti. Bir şey fark etti: *Yolumu zorlaştırdı fakat bilmeden beni daha da güçlendirdi...*

Uzun bir duraksamadan sonra Ma boğuk bir sesle, "*Ben* sana değer veriyorum," dedi.

Zhu ona gülümsedi. "Kim olduğumu bile bilmiyorum. General Ouyang, Zhu Chongba'yı öldürdü ama ben artık doğduğum kişi de değilim. Kime değer verdiğini nereden biliyorsun?"

Sazdan çatıya yağan yağmurun sesi duyuldu. Islak samanın mantarımsı kokusu, battaniyenin altında bir başkasının sıcacık bedeninin samimiyetiyle sardı etraflarını.

"Adını bilmiyor olabilirim," dedi Ma, Zhu'nun elini tutarak. "Ama kim olduğunu biliyorum."

ANFENG, YENİ YIL, 1356

"Vay canına, çok sıcak," diye şikâyet etti Zhu, yatağın kenarında dik otururken. Sargıları dışında çırılçıplaktı ve kollarının altından gövdesinden aşağı damlayan teri onu kaşındırıyordu. "Halkımızın tüm tarihi boyunca, bir parça domuz eti kızartmaya yetecek kadar maltızla çevrili olmadan banyo yaptığı için

ölen yaralı bir savaşçı olmuş mudur sence? Doğruyu söyle, Yingzi. Bu sadece kıyafetlerimi çıkarmamı sağlamak için bir bahane mi?"

Ma, Zhu'nun kılıç yaralarındaki pirinç kâğıdı sıvalarını soyarken kafasını kaldırıp sinirle baktı. "Ha, yani bunu *kendi* yararıma yapıyorum, öyle mi?"

"Ondan çok daha çirkin olduğum hâlde neden Sun Meng yerine beni seçtiğini merak etmiştim ama şimdi gerçeği biliyorum: Nedeni memelerim olması," dedi Zhu. Böyle şeyleri ne kadar çok söylerse, söylenmelerinin o kadar kolay olduğunu fark etmişti. "Bana şöyle bir baktın ve tek seferde senin için doğru adam olduğumu anladın."

"*Şimdi* gülüyorsun tabii. Bir vücut parçanı kaybettin ve birdenbire sahip olduğun ekstra parçaları sergilemeye can atar hâle mi geldin?" dedi Ma kızararak ve sıvayı aniden çekip çıkardı.

Zhu numaradan olsa da nazikçe inledi. Yaklaşık iki aylık bir iyileşme sürecinin ardından, alçıların altındaki tek şey, öndeki arkadakinden biraz daha büyük olan koyu pembe yara izleriydi. Beklendiği kadar iyi bir sonuçtu. Güdüğü bile ilerleme kaydediyordu. İyileşme sürecinin bitmesine vakti olacağından değil de, diye düşündü Zhu kederle. Hem Yeni Yıl hem de Fener Festivali çoktan geçmişti ve Yuan'ın Bianliang'ı geri almaya çalışmak için daha fazla bekleyeceğini düşünmüyordu.

Ma ortalığı toparlarken, Zhu yıkanmak için leğenin yanındaki tabureye oturdu. Bir zamanlar tanıdık olan rutin hâlâ garip geliyordu. Sadece daha önce sağ eliyle binlerce kez yaptığı şeyleri yapmak için sol elini kullanmak değildi mesele, aynı zamanda kendini fark etmenin yeniliğiydi. Tenini, hatlarını. Ergenliğinden bu yana ilk kez gözlerini indirip bedenine baktı ve tiksinti duymadı, yalnızca kendi gerçeğini hissetti.

Bugünlerde bedenine bakan tek kişi o da değildi. Ma'nın, çıplaklığına duyduğu ilgi karşısında attığı utangaç, kaçamak bakışlar bir dokunuş kadar yakın hissettiriyordu. Zhu, çiçek böcek işlerine hiçbir zaman fazla ilgi duymamış olsa da bir başkasının

onu arzuladığını bilmekten gelen gücün içinde yarattığı sıcak heyecan dalgasından hoşlanıyordu. Onda koruyucu bir his uyandırıyordu. Bir parça muziplik.

Son derece acıklı bir tonda seslendi, "Yingzi—"

"Ne?"

"Sol dirseğimi yıkayabilir misin?"

"Sanki bir dirseğin özel temizliğe ihtiyacı var da!" dedi Ma sinirlenmiş gibi davranarak ama gelip bezi aldı. Zhu mümkün olduğunca uygunsuz bir şekilde yayılarak oturduğunda, Ma dirseğine uzanmak için bacaklarının arasında durmak zorunda kaldı. Ma'nın yanakları kızarmıştı: Nerede durduğunun ve ne yaptığının çok net bir şekilde farkındaydı. Ara sıra tuttuğu nefesi verirken, aşağı bakan kirpikleri kırpışıyordu.

Zhu'nun içindeki sıcak duygular yoğunlaştı. Ne yaptığının üzerine çok da düşünmeden Ma'nın elindeki bezi çekip yere düşmesine izin verdi. Ma'nın sağ elini tutup göğsüne koydu.

Ma'nın ağzı sessizce açıldı. Gözlerindeki parlaklık olmasaydı, sarsılmış gibi görünebilirdi. Zhu onun sabitlenen bakışlarını takip ettiğinde, Ma'nın elinin kendi küçük sol memesi üzerinde durduğunu ve kızın başparmağının hemen altındaki kahverengi meme ucunu gördü. Şaşırtıcı bir şekilde, bu manzara karşısında bir şeyler hissetti. Bu onun kendi hissi değil de bir titreşimdi: Ma'nın ilgisi ve heyecanından dolaylı olarak duyduğu bir zevkti. Ama bir şekilde Ma'nın acısını hissettiği gibi zevkini de hissetmesi mantıklı geliyordu çünkü kalpleri âdeta bir atıyordu.

Zhu gülümseyerek sol elini Ma'nın boynunun arkasına yerleştirip onu çıplak, ıslak kucağına oturana kadar aşağı çekti ve öptü. Kendi dudaklarında Ma'nın dudaklarının yumuşaklığını ve dilinin utangaç hamlesini hissettiğinde, Zhu bu dolaylı heyecanın güçlendiğini hissetti, ta ki bunun kendisi için istediği bir şey *olmadığından* emin olamayana kadar. Hissettiği şey arzuydu fakat bir başkasının arzusuydu, sanki ona aitmiş gibi o nefes nefese kalana dek vücudunda dolaşıyordu.

Bir süre sonra başı hafifçe dönerek geri çekildi. Ma sersem-

lemiş bir hâlde ona baktı. Dudakları Zhu'yu her zamankinden daha fazla büyüledi: Muhtemelen Zhu'nun kendi dudaklarından gelmiş olan ıslak bir parıltıyla hafifçe aralanmışlardı. Diğer bedenlere çektirdiği onca acıya rağmen, bu şimdiye kadar yaptığı en özel şey gibi görünüyordu.

Elbisesini kapalı tutan bağı çözmek için eliyle Ma'nın belini yokladı. Acemi bir solak olan birinin bile ipi çözmesi için sadece çekmesi yeterliydi. "Baksana, Yingzi," dedi boğuk bir sesle. "Çiçek böcek işlerinin nasıl yürüdüğünü biliyorum ama aslında hiç yapmadım. Birlikte çözebiliriz sanırım, eğer istersen."

Cevap olarak Ma elini Zhu'nunkinin üzerine koyup çekti ve elbisesi açılıverdi. Altında göz kamaştırıcıydı, ışıldıyor, terliyordu ve Zhu'nun, elbisesini omuzlarının üzerinden sıyırmasına yardım ederken gülümseyerek karşılık verdi, "İsterim."

"Bianliang'ın düşmesine izin vermek istediği doğru olamaz," dedi Xu Da, bir garson meyhanenin merdivenlerinden çıkıp Zhu'nun ve orada toplanmış subayların önüne atıştırmalık kâseler koyarken. "Yuan, Bianliang'ı kalıcı başkentimiz yapmamıza nasıl izin verebilir ki? Bu, imparatorluklarının mahvolduğunu kabul etmeye giden bir sonraki adım olurdu. Seninle işi bittikten sonra *hemen* geri çekildi ve oraya varana kadar Chen Youliang şehre girmiş olsa bile Bianliang'a gitti. Sence de kandırılmaktan utandığı için öyle söylemiş olamaz mı?"

Tapınak yerine, halka açık bir yerde yapılan ilk buluşmalarıydı. Anfeng'de başka Kızıl Türbanlı lideri olmadığından Zhu, kalender bir keşiş olma iddiasını sürdürmenin bir anlamı olmadığını düşündü – ve bu da işine yarayan bir şekilde Anfeng'in onun olduğu izlenimini verdi. Liderlik rolüne devam etmesinden bu yana geçen günlerde, kendisi ve subayları arasında yeni bir gerginlik olduğunu fark etmişti. Onlar için yaptığı fedakârlıktan dolayı onu seviyorlardı. Aynı zamanda, onun yeni yetersizliğinden tiksiniyor ve korkuyorlardı. Şimdilik ona olan inançları galip gelmişti. Onu bir kez daha takip edeceklerdi. Eğer kazanırsa, sadık kalabilirlerdi. Ama eğer kaybederse...

Bana sırtlarını çevirecekler.

Tabii bu durum, eğer Jiao ve onun Zhu'nun *diğer* farklılığı hakkındaki bilgisi, daha bir sonraki savaşa bile giremeden bu hassas dengeyi bozmazsa geçerliydi. Kız ona bir bakış attı fakat adamın suratındaki ifade, yemek çubuklarını atıştırmalıkların üzerinde gezdirip kavrulmuş bir domuz eti küpünü itinayla seçerken anlaşılmazdı. *Diğer yandan, ben kâsemi ve çubuklarımı aynı anda bile tutamadığımdan halka açık yerlerde yemek yiyemiyorum.*

"İstediği şeyin hangi tarafın kazandığıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi," diye hatırlattı Xu Da'ya. "Ama bunun Bianliang için ne anlama geldiğini kimse bilemez. Düşmesine izin vermesinin pek çok sebebi olabilir. Bildiğimiz kadarıyla, kaybı siyasi bir düşmana yüklemek istedi ve şimdi onu geri alıp kendini zaferle parlatmayı planlıyor." Ancak kelimeler ağzından çıktığı anda, generalin kendi kaderi hakkında dediklerini hatırladı. *Bitirmekten başka çarem olmayan bir şey başlattın.* Adamın öfkesi ürkütücüydü. Kaderi her neyse, bundan memnun değildi.

"Komutan Zhu!" Bir adam merdivenlerden yukarı koştu, selam verdi ve güvercinle haberleşmek için kullanılan küçük kâğıtlardan birini sundu. "Bu, Şansölye'den az önce geldi."

Zhu, kıvrılmış bir parşömeni açık tutmanın bir yolu olmadığını hatırlamadan önce neredeyse Chen'in mesajına uzanıyordu. Onu izleyen subaylarının bilincinde olarak sakince, "İkinci Komutan Xu, lütfen okuyun," dedi.

Xu Da mesajı taradı. Yüzü dondu kaldı. Bir an sonra, "Şansölye, hadım generalin yazdan önce Bianliang'ı geri alma girişimiyle ilgili endişelerini yazmış. Yuan bu sefer dönemi için çekilene kadar şehri savunmada Komutan Zhu'nun yardımını istiyor," dedi.

Zhu, "Ve?"

"Ve eğer Bianliang'ı yaza kadar elinde tutmayı başarırsa..." Xu Da başını kaldırıp ona baktı. "Başbakan'a karşı harekete geçip Aydınlık Prensi'ni alacak ve Bianliang'a kendi hükmedecek. Seni ona yardım etmeye davet ediyor."

Masadaki herkes nefesini tutmuştu. "Ha," dedi Zhu. Bir hari-

tanın son kısmının da açılarak saklanan en ince ayrıntıları meydana çıkardığını görmenin heyecanı hâkimdi âna. Kız gülümsedi. "Yani Büyük Kanal'daki acı ve ıstırabımız bize onun güvenini kazandırdı. Hakikaten nadir ve değerli bir hediye!" Demek bu yüzden Chen, Anfeng'de kalmak yerine Bianliang'a yapılacak saldırıyı kendisi yönetmişti. Aydınlık Prensi'ni elinin altında tutmak istemişti. Şimdiye kadar her şey uzun bir oyunun parçasıydı ve Chen bunu bitirmek için ilk hamlesini yapmıştı. Zhu, içindeki beyaz kıvılcımın çatırdadığını hissetti: Arzusu asla sarsılmadığı sürece, gelecekte *gerçekleşecek* olan azametinin.

Xu Da gözlemde bulunarak, "Arkamızda Bianliang ve tüm Kızıl Türbanlı kuvvetleri varken hadım generale gerçek anlamda meydan okuyabiliriz – tabii sahiden gelirse. Ve eğer onu apaçık bir şekilde yenebilirsek – bizi yaz boyunca Henan'ın tamamını ele geçirmekten ne alıkoyabilir ki? Merkezi ve Sarı Nehir'in güneyindeki her şeyi kontrol edebiliriz. Chen Youliang, Bianliang'ı başkenti yapar ve ona sıradan insanların gözünde meşruiyet kazandıracak Aydınlık Prensi'ni yanına alırsa... sadece bir isyan hareketinin lideri olmayacak."

Zhu zihninde, Chen'in Aydınlık Prensi'nin Vekâlet'inin ışığında kan kırmızısına bulanmış hâlde durduğunu gördü. "Kral olmasına yardım etmemizi istiyor," dedi.

Tüm gözler onun üzerindeydi. Xu Da karşılık verdi, "Edecek misin?"

Bianliang'a gitmek konusunda hiç şüphe yoktu. Aydınlık Prensi oradaydı ve o hâlâ halkın gözünde isyanlarının meşruiyetinin kilit noktasıydı. Bu bir yana, kimi destekleyeceği sorusunun cevabı, kimin Aydınlık Prensi'ni elinde tutma şansının daha yüksek olduğuna dayanıyordu: Chen ya da Başbakan. Ve Chen hamlesini çoktan yapmıştı.

Masanın diğer tarafında, sinsi bilgi bombasıyla silahlanmış Jiao'nun içgüdüsel olarak farkındaydı. Bu, uğruna her şeyi yaptığı fırsattı ama bilinmeyenlerle doluydu. İhtiyacı olan son şey, serseri mayın bir subaydı. Zhu'nun, adamın katılmadığı tek bir karar vermesi, hatta tereddüt etmesi bile adamın kazanacağını

düşündüğü tarafa geçmesine yeterdi. Adamın sahip olduğu bilginin çoktan kendisi hakkındaki görüşlerini zedeleyip zedelemediğini merak etti. Onu eskisinden daha mı zayıf görüyordu? Eğer öyleyse, harekete geçmek için onu tetikleyen sebep daha da küçük olacaktı. Zhu bu oyunu kazanmak ve azamete ulaşmak istiyorsa, gitmeden önce Jiao'nun çaresine bakması gerekecekti.

Masanın etrafına baktı, sırayla subaylarıyla göz göze gelerek kararlılığını görmelerine izin verdi. *Beni bir kez daha takip edin.* Jiao'ya gelince oyalandı. Adam, kızın bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık verdi. Kız, onun bakışlarındaki değerlendirici edayı gördüğünde rahatsız oldu, sanki adam kıyafetlerini soyuyor ve fiziksel bedeniyle ilgili bir şeye dayanarak onu yargılıyormuş gibiydi. Daha önce hiç böyle bir bakışın hedefi olmamıştı ve bunun şoku onu yabancı bir öfkeyle doldurdu. Birden aklına Jiankang'da, haklı bir cinayet niyetiyle Küçük Guo'ya saldıran kadın geldi. Zhu buruk bir mizahla düşündü: *Ablacığım, amacına ulaşmana izin vermeliydim.*

Jiao ile göz temasını keserek, "Hazırlıklarınızı yapın. Her şey tamamlanır tamamlanmaz Bianliang'a gidiyoruz," dedi.

ANYANG, BİRİNCİ AY

Objektif olarak devasa boyutuna rağmen, Henan Prensi'nin sarayı şaşırtıcı derecede küçük bir yer olabiliyordu – avlularda veya koridorlarda insanlarla karşılaşmak garantiydi. En kötüsü de, diye düşündü Ouyang, sarayın alçak gökkuşağı köprülerinden birinin diğer tarafında, kaçınmayı tercih edeceğiniz birini görmeniz ve karşılaşmanızın kaçınılmaz olması. İçten içe yüzünü buruşturarak köprüye çıktı; Lord Wang da diğer uçtan aynısını yaptı. Erken çiçek açan kayısıların altında, en yüksek noktada buluştular.

"Selamlar, Lord Wang," dedi Ouyang, olabilecek en az şekilde diz kırarak.

Lord onu süzdü. Hâlâ incinmiş görünüyordu ancak tavrında yeni bir keskinlik mevcuttu. Sanki yalnızca Ouyang'a özel bir şeydi, bu da Ouyang'ı rahatsız etti.

"Yangzhou'dan döndün demek," dedi Lord Wang. "Yardımda bulunacaklarına dair sözü başarıyla aldığınızı duydum. Vücudunda tek bir diplomatik kemik bulunmayan biri için alışılmadık bir diplomasi başarısı."

"Övgüleriniz için teşekkür ederim lordum ama ikna kabiliyetine gerek olmadı. Onlar Büyük Yuan'ın tebaası; onu savunmaya gönüllü bir şekilde geliyorlar."

"Ne güzel bir fantezi! Zavallı, cahil kardeşimin buna inandı-

ğından emin olsam da benden aynısını bekleme. Kendine benim değersiz olduğumu o kadar sık söyleyince, uzmanlık alanımın ne olduğunu unuttun mu yoksa? Ben bir *yöneticiyim*. Ticaretin ve tüccarların tabiatını senden çok daha iyi bilirim. Ve eyleme geçmeye ikna edilmek için övgü vaadinden daha fazlasına ihtiyaç duyduklarını biliyorum. Merak ediyorum General, bu yardımın karşılığında onlara ne teklif ettiniz?"

Birkaç yaprak düştü ve döne döne köprünün altına süzüldü. Ouyang, tüm bunların nasıl biteceğini –bitmesi *gerektiğini*– önceden bilmiyor olsaydı, Lord Wang'ın ilgisi endişe verici olurdu. Gergin bir şekilde karşılık verdi, "Eğer lordum öğrenmek istiyorsa, görüşmelerin ayrıntılarını Prens'e sorabilir."

Lord Wang doğrudan gözlerinin içine baktı. "Belki sorarım."

Ouyang eğildi. "O hâlde, lordum—"

Ouyang geçip gitmeden önce Lord Wang usulca, "Beni anladığını sanıyorsun, General. Ama bunun karşılıklı olduğunu hatırlatırım. Benzerler birbirini tanır; benzerler arasında bağ vardır. İkimiz de birbirimizin aşağılandığını gördük. *Ben de seni anlıyorum*," dedi.

Ouyang donakaldı. Esen'e onu görmediği ve anlamadığı için duyduğu tüm öfkeye rağmen, Lord Wang tarafından görülme ve anlaşılma düşüncesi sınırları ihlal edilmiş gibi hissettiriyordu. Oldukça sert bir şekilde, "Biz benzemiyoruz," dedi.

"Eh, sanırım bazı açılardan kardeşime benziyorsun," dedi Lord Wang düşünceli bir şekilde. "Herhangi bir değere sahip olan tek şeyin, kendi değer verdiğiniz şeyler olduğunu düşünüyorsunuz. Dünya senin ilgi alanlarının dışında da dönüyor mu, General?"

"Hayatımı Büyük Yuan için savaşarak geçirdim!" Bütün çabalarına rağmen, Ouyang kininin dışarı sızmasına engel olamadı.

"Ve yine de onu senden daha çok önemsiyorum sanırım." Kayısı çiçeklerinin altında, Lord Wang geçmişten gelen biri gibi görünüyordu: Eski imparatorluk başkenti Lin'an'ın zarif aristokratlarından biri gibi. Artık var olmayan bir dünyanın âlimi. Ouyang bir ürpertiyle Lord Wang'ın bir suçlamada bulunduğunu fark etti.

Lord Wang'ın yanından geçip yoluna devam ederken, lord arkasından seslendi, "Ha, General! Unutmadan: Küçük Bianliang seferinize gelmeye karar verdim. Kullandığın benim adamlarım ve benim param olduğu için, iyi bir amaca ulaşmadan heba olmaları utanç verici olurdu."

Lord Wang'ın sesindeki kin, Ouyang'ınkiyle birebir uyuşuyordu. *Benzerler birbirini tanır.*

Ouyang, Lord Wang'ı tamamen ciddiye almamıştı fakat Esen'in evine adım atıp da Esen'i sarhoş ve asık suratlı bulduğu an söyledikleri doğrulanmış oldu. "Lord Wang seni görmeye gelmiş," dedi Ouyang. Esen'in bu yeni türden sinirli, sefil sarhoşluğunu Lord Wang ile yakın zamanda konuşmasına bağlamıştı bile. Esen'in en son Lord Wang'la kavgalarının ardından kendisine sarhoş olarak geldiğinde neler olduğu düşüncesini bastırdı.

Esen, "Bianliang'a gelmek istediğini söyledi," dedi.

"Ona izin verme," dedi Ouyang ânında, karşısına oturarak. "Gelmek istemesinin tek sebebinin sorun çıkarmak olduğunu biliyorsun." Devamını getirmesine gerek yoktu: Hichetu'yu hatırla.

Esen kadehini döndürdü. "Belki de burada denetimsiz bir şekilde at koşturmasındansa onu görebileceğimiz bir yerde sorun çıkarması daha iyidir."

"Öyle bir şey söylüyorsun ki sanki yapabileceği en kötü şey eşek şakasıymış gibi."

"Döndüğümüzde bir bakmışız mülkü satıp başkentte bürokrat olmaya gitmiş."

"Bu en kötü sonuç olmazdı. Ama yapamaz; Bolud'un ailesi onu yok eder," dedi Ouyang küçümseyerek. "Altan'ın sürgünün arkasında onun olduğuna dair kanıta ihtiyaçları yok. Şüphe onları ona karşı kışkırtmaya yeterli olacaktır."

"Bolud-Temur'a karşı Wang Baoxiang'ı desteklerdim," dedi Esen, "o yılan kavanozunda kimin daha uzun süre hayatta kalacağı konusunda. Hayır, ona güvenmiyorum. Babama yaptıklarından sonra ona kim *güvenir* ki? Ama o hâlâ benim kardeşim. Ne kadar istesem de bunu hiçbir şey değiştiremez." Düşünceli bir

şekilde, hiddetli bir kahkaha attı. "Ondan nefret ediyorum! Ve yine de onu seviyorum. Keşke sadece nefret edebilseydim. Daha kolay olurdu."

"Saf duygular, çocukların ve hayvanların sahip olduğu bir lükstür," dedi Ouyang ve kendi karmaşık duygularının korkunç ağırlığını hissetti.

"Ama belki de bu bir fırsattır," diye düşündü Esen. "Yaptığını telafi etmesi ve benden af dilemesi için. Bunun için seferden daha iyi bir yer olabilir mi, tıpkı biz çocukken olduğu gibi? Onu gerçekten affetmek istiyorum! Neden işleri bu kadar zorlaştırıyor?"

"Wang Baoxiang babanı öldürdü. Bunu nasıl affedebilirsin ki?" Sözleri istediğinden daha sert çıkmıştı.

"Ah, siktir git!" Ani bir öfkeyle Esen, şarap ibriğini odanın karşısına fırlatarak parçaladı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Gerçekçiliğin batsın. Neden bir anlığına hayal kurmama izin veremiyorsun? Aynı olamayacağını biliyorum. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum. Onu asla affetmeyeceğimi biliyorum. *Biliyorum.*"

Ouyang cevap vermediğinde Esen onu inceleyip, "Diz çökmüyorsun," dedi. Masaya bakındı ve içinde hâlâ biraz şarap olan başka bir ibrik bulup kendine bir kadeh daha doldurdu.

Ouyang'ın aklına Bianliang'dan dönüşü geldi. O zaman diz çökmüştü çünkü bunun onu gerektiği kadar sinirlendireceğini düşünmüştü. Ama şimdi öfkeye gerek yoktu: Her şey zaten olması gerektiği gibi ilerliyordu ve Ouyang'ın ne yaptığına veya ne hissettiğine bakılmaksızın yaşanacaktı. Şimdi diz çökerse, istediği için olurdu. Bu düşünce onu yakıcı bir utançla doldurdu.

Boğuk bir sesle karşılık verdi, "Diz çökmemi istiyor musun?"

Esen'in kadehindeki şarap masaya döküldü. Kafasını kaldırıp Ouyang'a baktığında, aralarında fiziksel bir bağlantı gibi çekilen hasta, aç bir bakıştı gözlerindeki. Ouyang Lord Wang'ın sesini duydu: *Sen ve Esen birbirinizden farklısınız.* Benzer ve farklı: çıra ve kıvılcım.

Ama sonra Esen'in bakışları donuklaştı ve şarabına geri çev-

rildi. "Özür dilerim. Bana karşı dürüst olma özgürlüğünü sana uzun zaman önce tanıdım."

Ouyang'ın çalkantılı duyguları, kendisini tayfunla savrulan bir gemide, derinlerin karanlığının ötesinde onun için hiçbir şey olmadığını bilerek hayatın her ânına tutunan bir denizci gibi hissettirdi. Duygusuzca karşılık verdi, "Sen Henan'ın Prensisin. Özür dileme."

Esen dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet, öyleyim." Dökülen şarap, aralarında duran masaya yayıldı. "Git hadi. Biraz uyu. Yola çıkmak için hazır ol."

Ouyang çekildi ve kendi meskenine gitti. Acı verici düşüncelere dalmışken, kafasını kaldırıp Shao'yu ve bir avuç tabur komutanını kabul odasında onu beklerken bulmak hoş olmayan bir sürprizdi.

"Neler oluyor?" Bekleyenlerin hepsi Nanren olduğu için Han'er dilinde konuşmuştu. Dil, her seferinde ağzında yabancı bir tat bırakıyordu. Ondan çalınan şeylerden bir başkasıydı yalnızca.

Telkâri damla küpeleri, haydutumsu görünümüne belirli bir incelik katan Komutan Zhao Man lafa girdi, "General. Lord Wang'ın bize eşlik edeceği doğru mu?"

"Prens'i bu fikirden vazgeçirmekte başarısız oldum."

"Daha önce hiç sefere katılmamıştı. Neden şimdi?"

"Lord Wang'ın aklı nasıl işliyor kim bilebilir?" dedi Ouyang sabırsızlıkla. "Yapacak bir şey yok; onu idare etmemiz gerekecek."

Shao araya girdi, "Lord Wang tehlikeli biri. Altan'a olanlar—"

"Sorun yok," dedi Ouyang, Shao gözlerini kaçırana kadar gözlerinin içine bakarak. "Prens, Anyang'da bile gücünün çoğunu elinden aldı. Orduya gelirsek, hiçbir yetkisi yok. Bana nasıl bir tehdit oluşturabilir ki?"

"Lord Wang aptal değil," diye mırıldandı başkası.

"Yeter! Yanımızda olup olmamasının durumla hiçbir ilgisi yok," dedi Ouyang kaşlarını çatarak ve onları mırıldanmaya bıraktı. Lord Wang'ı önemseyecek gücü kendinde bulamadı. Tek yapabileceği başarılı olacağını umarak ilerlemeye devam etmekti.

Neler olabileceği ya da ne olmuş olabileceği üzerine kafa yormanın sonu delilikti. Bir an için Esen geldi aklına – belirli bir andan ziyade birlikte geçirdikleri her ânın birbirine eklenmiş hâliydi: bedeninin hissi, kendine has kokusu, varlığı. Samimi ve baştan sona yanlıştı, aynı zamanda Ouyang'ın sahip olabileceği tek şeydi.

Yuan'ın kuzeydeki can damarının eşiğinde bulunan Bianliang, Anyang'ın sadece yüz elli kilometre güneyindeydi. Yolda ne dağlar vardı ne de tehlikeli nehir geçitleri. Elinin altında birkaç at olan kararlı bir Moğol bu yolu bir günde geçebilirdi. Bir ordu için bile her açıdan basit *olmalıydı*. Ouyang, taburun bataklıkta dingiline kadar çamura saplanmış erzak vagonlarına şöyle bir baktı ve düşündü: *Onu öldüreceğim.*

"Bu yeterince uzun sürdü!" dedi Esen, Ouyang gece görüşmeleri sırasında ona söylediğinde. Kavrulmuş kavun çekirdeğinin kabuğunu sanki Lord Wang'ın kafasına hedef almış gibi tükürdü. "Ah, beni uyardığını biliyorum. Ne büyük aptalım, sürekli tabiatında bir değişim olur diye, gerçekten yararlı olmaya çalışabilir diye umuyorum. Gökten at yağmasını dileseydim daha iyiydi! En başından beri ondan beklemem gereken tek şey buydu: Beni *ölümüne rahatsız etmeye* çalışması." Ayağa fırladı ve gerini kurduklarında hizmetkârlarına her gece göz önünde bir yere koymalarını emrettiği babasının kılıcının karşısına dikildi. "Ne yapmalıyım?"

Ouyang'a mı, yoksa babasının ruhuna mı sorduğu tam olarak belli değildi. O an Chaghan'ın ruhunun fikirlerini dile getirmesinden başka bir şey dilemeyen Ouyang, kısaca, "Onu cezalandır," dedi.

Bunu söylemesiyle, çok uzaklardaki benzerinin titreşimiyle çınlayan bir çanı andıran derinden bir hisle irkildi. Esen'in önünde diz çöktüğünü, nefreti onu yapması gereken şey için körüklesin diye aşağılanmak istediğini hatırladı. Lord Wang'ın muzipliklerinin tek amacı, Esen'in onu aşağılamasını sağlamaktı. Ouyang huzursuzca düşündü: *Ama eğer durum buysa – ne yapması gerekiyor?*

Esen, kapı korumalarına doğru ilerleyip kısa talimatlar verdi. Ouyang, erişte ve koyun eti çorbasıyla dolu kâsesini bir kenara koydu ve ayrılmak için ayağa kalktı ama Esen geri dönüp omzundan bastırarak tekrar yerine oturttu. "Gitme." Alışılmadık derecede sert bir ifade vardı yüzünde. Bir başkası, bunun savaşa hazırlanan birinin ifadesi olduğunu düşünebilirdi – ancak Esen'i gerçekten savaşlardan önce görmüş olan Ouyang, durumun bundan daha kötü olduğunu biliyordu. Bakışlarında Chaghan'dan bir parça vardı, sanki Esen, o öfkeli yaşlı ruhu çağırmayı gerçekten başarmış gibi. "Bırak, onun utancına şahit olduğunu görsün. Bu senin de ordun değil mi?"

"Bunun için bana teşekkür etmeyecek." *İkimiz de birbirimizin aşağılandığını gördük.*

"Yapmak üzere olduğum şey için bana da teşekkür etmeyecek."

Lord Wang birkaç dakika sonra içeri girdi. Yolda geçirdiği iki hafta sonunda, süt gibi güneş görmemiş teni solgun bir bambu filizinin rengini almıştı. Ouyang'a zehirli bir bakış atarak kaplan postu halının üzerine çöktü, ardından Esen'i çileden çıkarmayı amaçlayan fettan bir tonda konuşmaya başladı, "Bana bir içki ver, sevgili kardeşim. Birazdan üzerime yağdıracağını gördüğüm muhteşem azar yağmurunun etkisini yumuşatır. Yoksa sen ve kucak köpeğin hepsini içtiniz mi?"

"Wang Baoxiang," dedi Esen vahşice.

"Kardeşim!" diyerek alkışladı Lord Wang. "Tebrik ederim! Ses tonunu tam tutturdun. Ah, tıpkı babamızın ruhunu duymak gibi. O resmen yanı başımızdayken neden onun yasını tutuyormuşuz biz? Bak: Tüylerimi diken diken ettin."

"Burada olmanın bütün amacı bu mu? Yaşattığın küçük sıkıntılarla benim sinirlerimi bozabilesin diye mi?"

Lord Wang alayla gülümsedi. "Beklentilerini boşa çıkarmak bana göre değil."

"Benim öyle bir beklentim – sen güvensizliğimi fazlasıyla hak ettin!"

"Ah, elbette, unutmuşum. *Sen* mükemmel bir oğul olmayı

başardığına göre benim de olamamam için hiçbir sebep yoktu. Babamıza bu memnuniyeti yaşatmadığım için ne kadar da bencil ve inatçıyım. Bütün kötülüklerimi, onun incindiğini görme isteğiyle kasten yapmadım mı? Onun ölmesini ne kadar çok dilemiş olmalıyım!"

Esen soğuk bir tavırla onu süzdü. "Wang Baoxiang, bu ordunun işleyişine müdahale etmene müsamaha göstermeyeceğim. Bu sana bir uyarı olsun." Sonra seslendi, "Girin!"

İki genç muhafız içeri girdi, kolları kitaplarla doluydu. Esen suratındaki ifadeyi değiştirmeden en yakındaki muhafızdan bir kitap alıp ateşe attı. Gardiyanlar kitapları birer birer ateşe vermeye başladılar. Kutsal ocağın alevleri yükselerek külleri havalandırdı ve ger, yanık kâğıt kokusuyla doldu. Ouyang, Lord Wang'ın kanının çekildiğini gördü. Bu öyle güçlü bir tepkiydi ki Ouyang'a öldürdüğü ilk adamın perişan bakışını hatırlattı.

Lord Wang tüyler ürpertici bir şekilde, "Görüyorum ki babamızın gaddarlığını da almışsın," dedi.

Dışarıda kopan bir şamata onları irkiltirken bir görevli içeri daldı. Telaşla selam verdi ve kekeleyerek, "Prensim! Lütfen gelin! En sevdiğiniz atınız... o..."

Rengi solmuş dudaklarıyla, Lord Wang çirkin bir kahkaha attı. "Atı! Ah, ne yazık."

"Eğer buna cüret ettiysen..." Çoktan pelerinini kapmış olan Esen, Lord Wang'a iğrenmiş bir şüpheyle baktı.

"Neye, kardeşim? Senin gibi gaddar olmaya mı? İçin rahat olsun: Seni incitmek isteseydim haberin olurdu."

Yüzü öfkeden bir karış olan Esen döndü ve dışarı fırladı. Gardiyanlar da onun ardından gitti. Uzaktan atın çığlık sesleri gelirken, Ouyang ve Lord Wang ateşin içinde usulca çöken kitaplarla baş başa kaldılar.

Ouyang ateş ışığının Lord Wang'ın asık suratında dans etmesini izledi. Sanki Esen, Lord Wang'ın istediği bir şeyi kanıtlamış gibi garip, kötü bir tatmin vardı ifadesinde – ama bunu kanıtlayarak hâlâ umudunu koruyan başka bir parçayı da öldürmüştü.

Lord Wang tısladı, "Defol."

Ouyang onu yanan kitaplarını izlemeye bıraktı. Acınası bir manzaraydı ama Ouyang'ın suçluluğunun Lord Wang ile hiçbir ilgisi yoktu. Esen'in temiz kalpliliğini gaddarlığa ve şüpheye muktedir bir şeye dönüştüren Ouyang'ın ihaneti olmuştu. Ouyang, uzun yıllar boyunca Esen'in hiç karmaşık olmayan yaşam sevincini kıskançlık, hayranlık, küçümseme ve şefkatle izlemişti, şimdiyse o yaşam sevincinden eser yoktu.

Kasvetli bir sabah olmuştu ve herkes Henan Prensi'nin siniri yüzünden günün geri kalanında muhtemelen mola vereceklerini biliyordu. At ölmüştü –bağırsağı düğümlenmişti– ve Esen sonraki saatleri öfkeli ve kederli geçirmişti. Lord Wang'dan şüphelenmesine rağmen, hastalık otopside çoktan doğrulanmıştı: Yaşamda olan şeylerden biriydi sadece.

"Bir adam neden bir at için bu kadar ağlar ki?" dedi Shao, siyah bir go taşını parmak eklemlerinde döndürürken. Ouyang'ın gerindeydiler. Dışarıda, ortamın ruh hâline yakışır şekilde yağmur yağıyordu.

"Babasının hediyesiydi," dedi Ouyang kendi beyaz taşını yerleştirirken. Shao'yla Esen hakkında sanki Esen sadece bir düşmanmış gibi konuşmaktan nefret ediyordu. Yine de kendini buna zorladı. Kafasında, Esen'le olan ilişkisinin, Ouyang'ın kasten ileri geri büktüğü ince bir metal şerit olduğu görüntüsü vardı. Her büküldüğünde canını yakıyordu. Belki sonunda koptuktan sonra acıtmazdı ama Ouyang kendini buna inandıramadı.

"Diğerleri nerede? Geç kaldılar," dedi Shao.

Sanki işaret verilmiş gibi, çadır kapısı sağanak yağmura açıldı ve Komutan Chu içeri daldı. Adam selamsız sabahsız söze girdi, "General: Zhao Man kayıp."

Ouyang keskin bir şekilde kafasını kaldırdı. "Ayrıntı ver."

"Dün geceden beri emrindeki hiç kimse onu görmemiş. Gerinde de uyumamış gibi görünüyor."

"Kaçıp gitmiş mi?" diye sordu Shao.

"Olabilir, efendim." Çadır kapısı tekrar açılıp diğer tabur ko-

mutanlarını içeri alırken Chu yerinden sıçradı. Gelip Shao'nun kazandığı unutulmuş go oyununun etrafında diz çöktüler.

Komutan Yan, "General. Ötmüş olması mümkün mü?" dedi.

"Kime ve ne için?" diye tersledi Shao. "Sanmıyorum."

"Öyle olsa bile, en kötü senaryoyu düşünmemiz gerekiyor."

"Burada oturup bunun hakkında konuşuyorsak, besbelli en kötü senaryo gerçekleşmemiş demektir," dedi Ouyang. Çabuk konuşarak diğerleri kadar kendini de ikna etti. "Ötmenin amacı ödüllendirilmek değil midir? Neden sırtındaki kıyafetlerden başka bir şey olmadan kaçsın ki? Hayır. Yarın onu bir yerlerde atından düşmüş bir hâlde bulacağız, hepsi bu kadar."

Shao, "Devam ediyoruz," dedi.

Komutanlar Chu ve Geng başlarıyla onaylarken Yan ve Bai birbirlerine bir bakış attı. Bir an sonra Yan, "Saygısızlık etmek istemem, General ama ben ikna olmadım. Haklı olabilirsiniz ama bu belirsizlik beni endişelendiriyor. Bu durum hakkında bilmediğimiz şeyler gittikçe artıyor. Nasıl güvenle ilerleyebiliriz?" dedi.

Komutan Bai çatallı sesiyle dahil oldu, "Yan'a katılıyorum. Beklemeliyiz,"

"Hayır, bunun için çok geç," dedi Ouyang, bunu söylediği anda diğerlerinin birbirine attığı bakışları fark ederek. İnsanların, bir fikre mantığın ötesinde hareket edecek kadar kapılmış birine dikkatle davranma şekliydi bu. "Bu girişimin başarılı olacağına yürekten inanmayan varsa, vazgeçebilir. Başarısızlık durumunda, sizden söz edilmeyecektir. Sizden tek isteğim sessizliğinizi korumanız."

Yan ve Bai tekrar birbirlerine baktılar ve sonra Yan, "Bundan bahsetmemizde bir fayda görmüyorum," dedi.

"O hâlde yollarımız burada ayrılıyor," dedi Ouyang oyuna geri dönerek.

"Kendinize iyi bakın ve başarılar, General," dedi Yan ayağa kalkıp eğilerek. "Umarım sizin iyiliğiniz için yanılıyorumdur."

Ouyang dalgın gözlerle başka bir taş yerleştirirken Shao'nun memnuniyetsizlik içinde dudaklarını büzdüğünün farkında-

dı. Shao'nun onunla tartışabileceğini düşündü ama bir an sonra adam hiçbir şey söylemeden bir taş koydu. Oyun tahtasına bakan Ouyang boğulacak gibi hissetti. Shao'nun siyah parçaları beyazı kıstırıyor, kaçacak yer bırakmayan bir sarmal hâlinde içe doğru bastırıyordu.

Ouyang küplere binmiş bir şekilde cesetlere baktı. Yan ve Bai o sabah Yan'ın gerinde kendi kusmuklarında yatarken bulunmuşlardı. Öfkesine rağmen, yüzüne bir ifade yansıtmamaya özen gösterdi. Shao'nun, görüş açısının kenarında bir yerde gezindiğinin bilincindeydi.

"Bunun nedeni ne?" dedi Esen hesap sorarcasına ve bir o kadar öfkeli bir biçimde. Savaştaki adamların ölümü onu hiç etkilememişti ama kendi kampında gerçekleşen ölüm –çok sevdiği atının acı içinde ölmesini izleyerek geçirdiği bir gecenin ardından– yarasına tuz basmıştı. Aşağıdaki avı görmesiyle süzülen bir aksungur gibi oraya çekilen Lord Wang'a sert bir bakış attı.

Ouyang mülayim bir tavır takınarak, "Son zamanlarda bozulmuş yiyeceklerden kaynaklanan özellikle öldürücü bir hastalık türünden birkaç adam kaybettik. Kaynağın belirlendiğini düşünmüştük ancak hâlâ birkaç bozuk ürün kalmış olabilir. Yan ve Bai'nin yiyip içtikten sonra birlikte ölmeleri ortak bir nedene işaret ediyor."

Esen sabırsızlıkla başını iki yana salladı. "Komutan Zhao'nun ortadan kaybolmasından bu kadar kısa bir süre sonra mı? Bu bir tesadüf olamaz. Doktoru çağırın!"

Doktor geldi ve cesetlerin yanında diz çöktü. Doktor, yakın zamanda kendisinden daha yaşlı bir adamın yerini almıştı ve Ouyang'ın ona sadece göz aşinalığı vardı. Ouyang, yüreği sıkışarak adamın düzenli bir şekilde çalıştığını gördü, bu da biraz deneyimli olduğunu gösteriyordu. Aptal olmayan Shao, yalnızca saray doktorlarının bu konuda uzmanlaştığını bildiğinden alışılmadık bir zehir kullanırdı. Ancak bu, Ouyang'ın kendisinin almayacağı bir riskti. Kasvetli kasvetli düşündü: Takas edilen tek şey, Yan ve Bai'nin sessizliğinin belirsizliği ile bedenlerinin onlar adına konuşacağının belirsizliği olmuştu.

Doktor incelemesinden kalkarken, Ouyang, Lord Wang'ın ince dudaklarında ironik bir büzülmeyle zaten bilinen ama arzu edilmeyen bir şeyin onayını almış biri gibi onu izlediğini gördüğünde bir ürperti hissetti.

"Saygıdeğer Prens." Doktor, Esen'in önünde saygıyla eğildi. "İncelemelerime dayanarak, bu ölümlerin doğal olduğuna inanıyorum."

Esen kaşlarını çattı. Takındığı kontrol maskesinin altında, Ouyang şaşkın bir rahatlama hissetti. Onun yanındaki Shao bir nefes verdi. Ama rahatladığı için değildi. Hayır, diye düşündü Ouyang: Bu, kişinin pervasız varsayımlarının doğrulanmasının verdiği tatmin duygusuydu. Shao başından beri şüphe etmemişti.

Doktor devam etti, "Herhangi bir suikast, şiddet veya zehir izine rastlayamadım. Durum General'in tahmin ettiği gibi olabilir. Semptomlar, genellikle bozulmuş yiyeceklerin neden olduğu türden hızlı ilerleyen bir hastalıkla tutarlı."

"Emin misin?"

"Bozulmuş yiyecekler de başlı başına bir çeşit zehir olduğundan yüzeysel olarak zehirlenmeye benzerlik bulunuyor. Ancak inceleme sonrası, durumun farklı olduğu açık." Doktor ayağa kalktı. "Saygıdeğer Prens, lütfen bunu konuyla ilgili uzman görüşüm olarak kabul edin."

Esen'in yüzündeki bulutlar dağılmasa da bir an sonra "Pekâlâ. Defin işlemini gerçekleştirin. Bu mesele normal hazırlıklarımızın önüne geçmemeli. Yarın her zamanki mesafeyi kat edeceğiz. Kendinizi hazırlayın!" Hızla orayı terk etti.

Lord Wang yavaşça Ouyang'a doğru ilerledi. Kediyi andıran memnuniyet ifadesiyle birlikte gözleri kan çanağına dönmüştü ve muntazam saçıyla elbisesine rağmen asabı bozulmuş görünüyordu – sanki iki gece önce Esen'in ona yaptığı kötü muameleden bu yana gözünü bile kırpmamış gibiydi. "Ne büyük dikkatsizlik. Kritik bir savaşın hemen öncesinde tüm bu komutanları kaybetmek, ha? Ben olsam ordunun morali konusunda endişelenirim."

Ouyang sertçe karşılık verdi, "Endişenizi kendi moralinize saklayın, lordum. Eyer ağrıları uykunuzu mu kaçırıyor?"

Lord Wang ona delici bir bakış attı. "Günahlarımın vicdanı-

mı rahat bırakmadığını söylerdim ama *senin* kaç tane günahın olduğunu hatırlıyorum ve görünüşe göre senin uyumana engel olmamış, değil mi?" Ardından, Ouyang'ı şaşkına çeviren bir şekilde, gözleri aniden Ouyang'ın yanına kaydı ve ince dudaklarını acı bir kuşkuyla birbirine bastırdı. Bu bakışın aşinalığı Ouyang'ın kanını dondurdu. Hayvanların görebildiği, bulunduğu ortamda mum alevlerinin yükselmesine neden olan şey onun arkasındaydı. Ve şimdi, bir şekilde *Lord Wang bunu görebiliyordu*. Dehşet içinde, Ouyang'ın tüyleri diken diken oldu. Bunun, birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca Lord Wang hakkında basitçe gözden kaçırdığı bir şey olmadığını biliyordu. Bu yeniydi. Esen'in gerindeki geceden beri lordda bir değişiklik vardı ve bunun ne anlama geldiği hakkında Ouyang'ın hiçbir fikri yoktu.

Bir tepki göstermiş olmalıydı çünkü Lord Wang'ın dudakları daha da büzüldü. "Çok yazık, General, bu devirde iyi komutan zor bulunuyor. Ölenler en iyi üç liderindi, değil mi? Ve zaman bu kadar kısayken, bu kritik çarpışma için ihtiyaç duyduğun güveni oluşturmanın zor olacağını tahmin ediyorum."

"Yeterli sayıda güvendiğim adamım var," dedi Ouyang kısaca. Zırhının altında soğuk bir ter süzülüp onu karıncalandırdı.

"Var mı? Senin iyiliğin için öyle umuyorum, General. Bianliang'a varmamıza çok var. Hazır uyumuyorum, belki de o saatlerden birkaçını iyi bir sonuç çıkması için dua ederek geçirmeliyim."

"İstediğiniz kadar dua edin," dedi Ouyang. "Bir fark yaratmayacak."

"*Senin* dualarının yaratmayacağı kesin. Hangi tanrı ya da ata pis bir hadımı dinler ki? Beni dinleyebilirler. Ama doğru, kendi çabalarıma inanmak konusunda daha rahat hissediyorum." Lord Wang'ın esprisiz sırıtışı bir bıçağın keskin kenarından farksızdı ve bu bıçağın hangi yöne baktığını anlayamaması Ouyang'ı tedirgin etti. "Planını iyi yap, General. Başarısız olduğunu görmek istemem."

21

ANFENG, İKİNCİ AY

Ma, lamba ışığının altında uzanırken Zhu'nun başı bacaklarının arasındaydı. O kadar uzun zamandır sevişiyorlardı ki sürtünme hissi çoktan kaybolmuştu – Zhu'nun parmakları kızın içinde öyle kusursuz bir kayganlıkla hareket ediyordu ki gözle seçilemezdi. "Daha fazla," dedi Ma, sırtını esneterek. "Daha..."

Bir şekilde, Zhu'nun gülümsediğini biliyordu. Zhu parmaklarını bir kama şeklinde birleştirerek sayılarını beşe çıkardı ve içeri bastırdı. Kademeli olarak onun derinliklerine işliyordu. Ma *bunu* hissetti. Canı yanıyordu; hem tanıdık hem de yeni görünen, her şeyi tüketen bir zevkti bu; dünyadaki her şeydi. Kendi haykırışını duydu.

"Durayım mı?"

"*Hayır.*"

Ma, Zhu'nun, aralarındaki en ham anlarda bile asla kaybolmayan o bağımsız merak duygusuyla, muzip ve hevesli gülümsemesini hayal edebiliyordu. Zhu elini en geniş kısmına kadar daha derine bastırdı. Ma parmak eklemlerinin etrafında soluk soluğa kalarak inlerken, Zhu adım adım, kendinden emin bir şekilde yavaşça ilerledi. Zhu durduğunda, Ma herhangi bir düşünce oluşturma yeteneğini kaybettiğini fark etti. Yalnızca hislerden ibaretti. Acı ve zevk, zevk ve acı. Ma, Zhu tekrar hareket edene kadar duraksamanın ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. İçeri ya

da belki dışarı doğru – o zaman Ma kendine engel olamayarak Zhu'nun elinin etrafında kasıldı. O kadar esnemişti ki kasları sıkılmak yerine seğiriyordu. İçinde Zhu'nun kaya gibi sağlam varlığını hissederek nefesi kesildi ve titredi.

"Hâlâ iyi mi?" Zhu'nun sesi ona doğru süzüldü. Dili hafifçe Ma'nın hassas noktasının üzerinde gezindi ve kızın nefesini kesip bir kez daha seğirmesine neden oldu. Seğirmeler azaldığında Zhu tekrar bastırdı ve Ma, içinde tutamayacağı kadar büyük bir hisle haykırdı, sonra Zhu son bir kez iterek bileğine kadar içeri gömüldü. Ma, bileğinin etrafında zangırdayarak uzanmış, o güzel, korkunç ağrıyla kendinden geçmişti, vücudunun her yerindeki kaslar, soğumakta olan metalin çatırtısı gibi ahenksiz bir silsileyle seğiriyordu.

"Bana ne kadar verirsen ver, senin tamamını alabilirmişim gibi geliyor." Kız kendi sesini zar zor tanıdı.

Zhu kıkırdadı. "Zaten hepsini aldın." Başı eğildi ve Ma, dilinin yeniden bacaklarının arasında gezindiğini hissetti. Tekrar tekrar yumuşak darbeler vurdu diliyle, ta ki Ma'nın aşırı hassas titremeleri sarsılmaya, bitkin bir yeniden tırmanışa dönüşene kadar. Nabzı, Zhu'nun onun derinliklerine uzanan elinin etrafındaki ince deride atarken tek yapabildiği, Zhu'nun ağzına karşı güçsüzce kıvranmaktı. Tüm bunların doğaüstü bir heyecanı vardı: Zhu'yu içine alabilmesinin ve sanki dünyada bu tuhaf güce sahip tek kişiymiş gibi onu bedeninde tutabilmesinin.

Zhu'yu sonsuza dek içime alabilirim, diye düşündü Ma, dehşete kapılmış bir hâlde. Bu aşktan başka ne olabilirdi ki, Zhu'nun elinin etrafında atan nabzının bu teslimiyet hissi? Ona zarar verebilecek ama vermemeyi seçen Zhu'nun – Ma'nın bedenini doldururken bir insanın olabileceği kadar yakın olan ve aynı zamanda kendi azametinin peşinde koşarken her zaman ondan uzaklaşan kişinin.

Zhu elini döndürerek, yavaşça geri çekti. Ma inledi; Zhu'nun dili daha hızlı hareketlerle kaymaya başladı. Uzak bir uyarılma hissinin üzerinde süzüldü – ve sonra, ona koştuğunun bile farkında olmadan, boğuk bir hıçkırıkla son bir kez doruk noktasına ulaştı.

Zhu, bir buçuk koluyla pek de zarif görünmeyen bir debelenmeyle yatakta yukarı tırmandı ve kendini beğenmiş bir başarı ifadesiyle Ma'nın yanına uzandı. Hiçbir zaman karşılığında Ma'nın bir şey yapmasına ihtiyaç duymamıştı ki bu da Ma'yı biraz üzüyordu. Ama Zhu isteseydi bile, bu sefer Ma bir şey yapamayacak durumdaydı: Kız, bir öpücük için başını bile çevirmeyecek kadar yorgundu.

Daha sonra, Zhu'nun kalkıp –pantolondan kaçınıp bağlanmaya gerek kalmadan omuza asılabilen bir cüppe giymeyi tercih ederek– basit şeyleri sol eliyle yapma alıştırması yaptığı masasına gittiğini fark etti belli belirsiz. Zhu'nun eğik kafasının arkasından yansıyan lamba ışığı Ma'nın gözlerini ağrıttı. Aniden, Zhu'nun ışıkla siluetleşen görüntüsü, Ma'yı mesafe hissinin dayanılmaz acısıyla doldurdu. Zhu'ya koşup onu kollarına almak, onu siluetten gerçek bir insana dönüştürmek istedi. Ama izlerken bile, Zhu'nun hatları o korkunç, yoğunlaşan ışığa çekilirken daha da soldu...

Sonrasında Zhu yatağın kenarında oturuyordu ve ışık yalnızca gün ışığıydı. Ma'nın omzundaki sol eli sıcacıktı. "Hey, Yingzi." Ma'ya gülümsedi: içten ve şefkatle, Ma'yı her zamanki keyif sillesiyle vuran hafif bir sürprizle. Ma, her zaman kendine hâkim olan Zhu'nun kızı yatağında bulmanın mutluluğuyla hâlâ biraz afallamış olmasına bayılıyordu. "Zırhımı giymeme yardım eder misin? Yapmam gereken bir şey var."

Jiao'nun atölyesinin kapısı, sokakları süpüren şiddetli rüzgâra rağmen ardına kadar açıktı. Zhu içeri girdi. Girdiği gibi de karanlığa gömüldü: Yan taraftaki dökümhane dolayısıyla hoş bir şekilde sıcak olsa da mağarayı andıran mekânda tek bir mum bile yoktu. Ortama, gizemli bir simyanın daha keskin kokularıyla yayılan güçlü bir dökme demir ve yapışkan eski yağ aroması hâkimdi. Zhu hapşıracak gibi oldu.

Jiao bir masanın üzerine eğilmiş, kambur bir şekilde oturuyor, küçük bir terazide tozları tartıyordu. Kız kapıdan gelen ışığı engellediğinde, adam ona huysuz bir bambu faresi gibi gözlerini kısarak baktı.

"Karanlıkta çalışmaya devam edersen kör olursun. Fener kullanırsan patlayacağından mı korkuyorsun?" dedi Zhu. Her zamanki eski gri cüppesinin üzerine zırh kombinasyonunu giyiyordu, şimdiyse sağ kolu öne doğru sarkmıştı ve oluşturduğu tuhaf silueti düşündü merakla. Ne bir savaşçı ne de keşişti; ne bütün ne de âciz. Jiao başka ne görüyordu? Bir erkek mi, bir kadın mı, yoksa tamamen başka bir şey mi?

Jiao sandalyesini geriye iterek masadan uzaklaştı ve siyaha boyanmış ellerini daha da siyah bir bezle sildi. "Ben de ne zaman kapıma dayanacağını merak ediyordum." Gözleri, kızın normal kılıcının yerine takmaya başladığı kavisli kılıca kaydı. Aksesuardan başka bir şey olduğundan değildi. Kız, kılıcı sol eliyle kullanacak güce ya da koordinasyona sahip değildi ve şüphesiz Jiao da bunu onun kadar iyi biliyordu. Zhu onun kaba üstünlüğünü her zaman komik bulmuştu ama şimdi bu üstünlüğün hoşuna gitmeyen bir yanı vardı: Kızın saygı duyduğu iliminden değil, olduğu şeyden gelen bir üstünlük. *Bir erkek.* Adam, "Sanırım beni öldürmek için burada değilsin," dedi.

Kız onun kendine olan güvenini fark etti. Eğer niyeti onu öldürmek *olsaydı*, bunu uzun zaman önce yapmış olacağını biliyordu. Ve yapmadığı için de kızın korktuğunu düşünüyordu. Ondan daha güçlü olduğunu düşünüyordu.

"Sence yapamadığım için mi?" diye sordu Zhu. "Kolum ya da bildiklerin yüzünden?"

"Sen söyle."

Gözlerinde soğukkanlı, hesaplayan bir bakış vardı. Onu diğerlerine karşı tartıyordu: Chen, Başbakan, General Ouyang. Ve Zhu çoktan onun gözünde küçülmüştü. Adam eğer onun karşısında olmayı seçerse, ayrılmadan önce onu elinden geldiğince sabote edeceğini biliyordu. *Ben öyle yapardım.*

Zhu'nun güdüğü, bir su saati kadar düzenli olan kalp atışıyla eş zamanlı olarak zonkluyordu. "Bir sır bildiğin için benim üzerimde güç sahibi olduğunu düşünüyorsun. Ama yok."

"Sır değil mi?" Jiao kaşlarını kaldırdı.

"Değeri olmayan bir sır. Dinlemek isteyene anlat, ben yine

de tam olarak yapmayı planladığım şeyi yapıp istediğimi elde edeceğim. Yoluma çıkan her engelin üstesinden gelmişken, ifşa edilmenin üstesinden gelemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Hadım general onu olması gereken kişiye dönüştürmüştü – ve şimdi kaderi, asla onun kim ya da ne olduğuna dayandırılarak ondan alınamazdı çünkü ona ulaşmak için ihtiyaç duyduğu her şey onun içindeydi.

"Bildiklerinden korkmuyorum," dedi kız. "Başka hiçbir şey beni durdurmamışken, böyle bir şey beni nasıl durdurabilir, yok edebilir?" Derin bir nefes aldı ve azametinin tohumu olan beyaz kıvılcıma uzandı. "Bana bak," diye emretti ve Jiao istemsiz bir itaatle başını kaldırdı. "Bana bak ve kazanacak olanı gör. *Hükmedecek olanı.*"

Kapalı sol elini uzattı ve *arzuladı*. Rahatsız edici bir şekilde içinde bir şeylerin açıldığını hissetti – dünyaya ve üzerindeki ölü ya da diri her şeye bağlandığını. Cennet'in altındaki her şeye. Bir güç dalgasıyla dolup taşarken nefesi kesildi. Bir anda içindeki parlaklık tohumu bir aleve dönüşerek onu diğer tüm düşünce ve duygulardan arındırdı, ta ki geriye sadece güneşe bakmanın kör edici, kendinden geçmiş acısı kalana dek. Bu acıyla tutuşuyordu; kendi parlayan geleceğine olan inancıyla tutuşuyordu. İşkenceden beterdi. Muhteşemdi. Kız elini açtı.

Işık, düşüncelerden bile daha hızlı yayıldı. Her gölgeyi savuran acımasız beyaz bir alevdi tuttuğu; Jiao'nun atölyesinin girintilerinden tozla kaplı sırları kazıdı ve adamın çığlık atarak geri çekilmesine neden oldu. Zhu'nun avucundan yayılan boyun eğmez ışığı görmesiyle, bir hayalet gibi kül rengine boyanana kadar kanı çekildi adamın. İlk tepkisi dehşete kapılmak olmuştu: İkisini de havaya uçurarak bir sonraki hayatlarına gönderecek gerçek bir alev gördü. Zhu keyifle, dehşetin yerini ikinci tepkisinin almasını izledi: Adam bunun gerçek bir alev *olmadığının* farkına varmış, geriye kalan tek şeyin imkânsızlığını algılamakta zorlanıyordu.

Hâlâ derin nefesler alan Jiao, bir süre sonra bariz bir çabayla öne doğru eğildi ve terazisini aldı. Kızın gördüğü tüm teslimiyet

bundan ibaretti. Yenilgi durumunda bile adam boyun eğemeyecek kadar üstündü. Adam başını tozlarının üzerine eğerek, havadan sudan konuşan biri gibi, "Bu, tarihe geçmiş hiçbir hanedana verilen Cennet'in Vekâleti'nin rengi değil," dedi.

Zhu elini beyaz alevin etrafına kapattı. Tekrar çöken karanlıkta ışığın yankıları dans ediyordu gözlerinin önünde. Bedeni enerjiyle karıncalanıyordu. "Bu bir renk değil," dedi kız ve sözlerinin geleceğin vaadi gibi çınlayan hakikatini hissetti. "Bu aydınlık."

Zhu'nun birliği iki gün sonra Anfeng'den ayrıldı ve akşamüstü Bianliang'a ulaştı. Kralların mekânı Jiankang bile buranın yanında küçük kalırdı: Bianliang'ın kapkara kitlesi yaklaşan bir fırtına gibi karşılarında yükseldi. Ve bu sadece iç duvardı. Zhu iki buçuk kilometre güneyde kamp kurmuştu ama bu bile hâlâ dış duvarın kalıntılarının içinde kalıyordu. İki duvar arasındaki ve hatta dış duvarın dışında beş kilometre daha uzanan tüm bu muazzam alan, bir zamanlar bu genişleyen imparatorluk başkentinin malikâneleriyle kaplıydı. Ancak o zamandan beri, set çekilmemiş Sarı Nehir bölgeyi o kadar sık sular altında bırakmıştı ki ahşap binalar sanki hiç var olmamış gibi eriyip yerle bir olmuştu. Şimdi onlardan geriye çorak bataklık, hayaletler ve balıkçılların çağrısı kalmıştı.

Manzara ıssız olsa da yalnız değillerdi. Daha fazla yol katetmesi gerekmiş olduğu düşünülürse, aralarındaki mesafe Zhu'nun düşündüğünden daha kısa olmuş ama General Ouyang yine de kazanmıştı. İç duvarın doğusunda, generalin kamp yeri içindekilerle birlikte başlı başına bir şehirdi. Meşaleleri, Bianliang'ın taş surlarına altın bir ışık saçıyordu. Bir dizi mancınık, uzun başlarını kaldırmış, sessizce önlerindeki duvarı izliyordu.

"Chen'in dediğine göre, bu ayın altıncı günü gelmiş," dedi Xu Da.

"Dört gün o hâlde." Zhu yeterince iyileştiğini düşünmüştü ama yolculuk onu yorgunluktan güçsüz bırakmıştı. Sağ kolu göğsüne bağlanmaktan sızlıyor, sırtıysa yamuk bir duruşla at sürmekten dolayı ağrıyordu. Kolunun bir gün tekrar işe yaraya-

cağına şüphe yoktu ama şu an için sanki tüm uzvunu kaybetmiş gibiydi. Yokluğu ona sağ tarafında huzursuz bir körlük hissi veriyordu. Sık sık sanki görecekmiş gibi sağa dönerken buluyordu kendini. "Ama bu kadar sınırlı bir zamana sahip olmasına rağmen kuşatma araçlarını henüz kullanmamış. Neden?"

"Mancınıkları Anyang'dan parçalar hâlinde getirmek zorunda kaldı. Belki de hepsi henüz toplanmamıştır."

"Belki de," dedi Zhu ikna olmamış bir biçimde. İçine dönerek yorgunluğunun ötesine geçti ve uzak bir benliğin hissi olan o belli belirsiz titreşime ulaştı. Generalle çi'lerinin titreyen dolaşıklığı, sevgililerin paylaştığı bir nefes kadar yakındı birbirine. Ve şimdi, adam onun olması gereken kişi olmasına yardım etmiş olduğu için her zamankinden daha fazla dolaşmışlardı.

Onun basit bir aksaklıktan dolayı beklemediğini düşündü kız. Hayır, başka bir şey vardı. Onlar savaşırken adamın gözeten hayaletlerinin çemberini hatırladı. Dünyadaki onca insan içinden, hayaletlerin *musallat olduğunu* gördüğü tek kişi oydu. Onlar kimlerdi ve generalden ne istiyorlardı? Ve sayıları neden bu kadar fazlaydı? Sanki koca bir köy tek hamlede yok edilmişti...

Uzaktan, Başbakan'ın sesini duyar gibi oldu: *Kadim kurallara göre, bir hainin ailesi dokuzuncu dereceye kadar idam edilirdi.*

Moğol efendilerinin Nanren kölesi General Ouyang'ın tek haz aldığı şey intikammış gibi görünüyordu. Adam, kılıcı kızın içine battığı sırada ona kendisi hakkında bir gerçeği söylemişti: *İstediğim şeyin kimin kazandığıyla hiçbir ilgisi yok.*

Birden kız onun neden beklediğini anladı.

Xu Da, alçaltılmış kaşlarının altından ona sabırlı bir ifadeyle bakıyordu. "Bir fikrin var."

"*Evet.* Ve bundan hoşlanmayacaksın." Zhu soğuk terler döktüğünü fark edince şaşırdı. O korkmuyordu fakat vücudu korkuyordu; acıyı hatırlıyordu. Hayalet kolu acı içinde tutuşurken nefesini kontrol altına almaya çalıştı. "General Ouyang'la tekrar görüşmeliyim."

Bir an sonra Xu Da ihtiyatlı bir tonda karşılık verdi, "*Görüşmek.*"

"Onunla sadece konuşacağım! Tercihen bu sefer kılıçtan geçirilmeden." Acısının altında, General Ouyang'ın uzak Yuan kampındaki varlığını ateşin ortasındaki bir kömür gibi hissetti. *Ateşi anlamak, seni yine de yakmayacağı anlamına gelmez.* "Ve şimdi olmak zorunda."

"Geçen sefer onunla yüzleşmek *zorundaydın*," diye itiraz etti Xu Da. Yüzünde korku ve acı hatıralarla dolu bir ifade vardı. "Bu sefer başka seçeneklerimiz var."

Zhu kendini zorlayarak gülümsedi. "Buda'nın ne dediğini hatırlıyor musun? Hayatı başın alev almış gibi yaşa." İçgüdüsel olarak, arzusunun asla Chen yükselirken onun eteklerine tutunarak tatmin edilemeyeceğini biliyordu. Ama eğer Chen'in onun önüne atabileceği güç kırıntılarından fazlasını istiyorsa, ateşe atlaması gerekecekti.

Sol elini Xu Da'nın omzuna götürüp şefkatle sıktı. "Geçen sefer beni yok etmedi, önemli olan bu. Yani, bu sefer ne olursa olsun..." Sezinlemeden bile daha tatlı bir duygu olan haklı olmanın heyecanını hissetti. "Buna değecek."

General Ouyang'ın sorunu, diye düşündü Zhu, iki ordu arasındaki karanlık boşluğun içinde süzülürken, Chen'in hayal gücünden yoksun olmasıydı. *Eğer beni gerçekten işe yaramaz hâle getirmek istiyorsan,* tüm *uzuvlarımı kesip İmparatoriçe Wu'nun düşmanlarına yaptığı gibi beni bir kavanozda saklamalıydın.* Yuan'ın bölgesine girdiğinde, generalin komuta kümesinin dış kıyısında tek başına duran bayraklı çadırını bulması hiç zamanını almadı. Bu durumun sebep olduğu sıkıntılara rağmen kendini uzak tutması tam onun yapacağı bir şey gibi görünüyordu. *Ve güvenliğin azalması anlamına geliyordu.*

Yuvarlak Moğol çadırları dışarıdan da büyük görünüyordu fakat içeriden devasaydılar. Ya da belki de bu izlenimi veren sadece boş alandı. General Ouyang'ın yaşam alanı (merkezi ateşle birlikte içeriyi oldukça sıcak yapan) tüm o maltızlar ve yumuşak yün zeminin üzerine yerleştirilmiş çok sayıda post dışında, Zhu'nun Anfeng'deki odası kadar işlevsel bir tasarıma sahipti. İki

takım zırh, muhtemelen şu an giydiği takıma ait olan boş bir askılığın yanındaki diğer askılıklarda asılıydı. Bir dizi dikdörtgen kutunun içi yaylar ve oklarla doluydu. Bir giysi sandığı ve kişinin yama yapmak için etrafta bulundurduğu çeşitli deri parçalarıyla küçük aletlerin bulunduğu başka bir sandık vardı. Moğol harfleriyle dolu kâğıtlarla kaplı, onların da üstünde büyük boy kâğıt ağırlığı misali bir miğfer bulunan, kıvrımlı ayaklara sahip alçak bir masa. Bir leğen ve keçe battaniyeyle örtülmüş sade bir döşek. Mekân ne kadar çıplak olsa da yine de *ondan* bir şeyler taşıyordu, bu da Zhu'yu olması gerekenden daha fazla şaşırtmıştı. Onu anlamasına rağmen, hiçbir zaman sıradan bir yönü olduğunu düşünmemişti: Uyuyan, yemek yiyen ve kıyafetleri hakkında tercihleri olan biri olduğunu.

Dışarıda hayaletlerin mırıltısı duyuldu. Çadırın kapısı kenara çekilirken Zhu kendini hazırladı ve General Ouyang, elinde gevşekçe tuttuğu kınlı kılıcıyla miğfersiz bir şekilde eşik tahtasına adımını attı. Adam kızı görünce duraksadı ve hiç kımıldamadı. Aralarındaki bağlantı sağır edici bir şekilde Zhu'nun zihninde çınladı. Gelmeden önce kol askısını çıkarmıştı. Şimdi, yavaşça ve ihtiyatla kollarını iki yana doğru uzattı. Sol eli açık ve boştu. Sağ koluysa sargılı bir güdükle son buluyordu. Bakmasına izin verdi. Ne yaptığını görmesine izin verdi.

Bir an öylece durdular. Sonrasında, General Ouyang'ın çivili deri bilekliği boğazını ezerken, çadır duvarına mıhlanmıştı. Nefesi kesildi ve tekmeler savurdu. Adam ufak tefek olabilirdi ama kızı çelik gibi bir güçle tutuyordu. Kaşındıran çadır kumaşı, birleşen ağırlıklarının altında dışa doğru büküldü. General öne eğildi ve kulağına fısıldadı, "Bir elini kaybetmek yetmedi mi?"

Kızı serbest bıraktı. Düşerken içgüdüsel olarak –orada olmayan bir el ile– düşüşünü yumuşatmaya çalıştı. Boğuk bir çığlıkla çene üstü yere yapışırken dünyası kırmızıya boyanmış gibiydi. Sonrasında tek yapabildiği kıvranıp nefes almaya çalışmak oldu. Acı diğer her şeyi önemsiz kılarken, General Ouyang'ın onun tepesinde durduğunun belli belirsiz farkındaydı. Kılıcının ucu yanağını dürttü.

"Ne istersen al," dedi kız dişlerinin arasından. "Beni yok etmek için bundan daha fazlası gerekiyor."

Adam onun baş ucuna eğilirken zırhı gıcırdadı. "İtiraf edeyim, hâlâ hayatta olmana şaşırdım. Adamların sakat birinin peşinden savaşa gidiyorsa gerçekten acınacak hâlde olmalılar." Gaddarlığının altında başka bir şey yatıyordu. *İmrenme*. Zhu azarları ve askerlerini acımasız bir kolaylıkla harcayışını hatırladı. Adamları onu hor görüyor ve o da onlardan nefret ediyordu; muhtemelen her zaman korkuyla yönetiyordu çünkü buna mecburdu.

Kızın miğferinin siperliğini tutup başını kaldırdı, böylece göz göze geldiler. Zhu acı içindeyken bile, adamın kirpiklerinin kara kıvrımına ve kaşlarının ince fırça darbelerini andıran yapısına hayranlık duydu. Adam, sanki kızın aklından geçenler hakkında bir fikri varmış gibi keyifle, "Görünüşe göre bir hamamböceği kadar çirkin olmak seni aynı zamanda bir hamamböceği kadar dayanıklı yapıyor. Ama kimsenin sağ çıkamayacağı belli şeyler vardır. Onları tek tek denesek mi?" dedi.

Zhu kesik kesik aldığı nefeslerin arasında karşılık verdi, "Teklifimi bile duymadan mı? Eminim neden geldiğimi merak ediyorsundur."

"İsteyebileceğim neye sahip olabilirsin ki? Özellikle de bana halihazırda seni öldürme fırsatını vermişken."

Fırsata karşılık fırsat. Sağ koluna daha belirgin bir ıstırap yayıldı – hayalet elinin acısı hâlâ bıçağın saplandığı kemiğe kadar iniyordu. Bu hissi hiç aşıp aşamayacağını merak etti. "Henüz saldırmadın çünkü takviye kuvvetlerin gelmesini bekliyorsun. Ama en başta Bianliang'ın düşmesine izin verdiğine göre, takviyelerin şehri almaktan başka bir amaç için geliyor." Adamın omzunun üzerinden kalabalık hayaletlere baktı. Hâlâ izliyorlardı ama onları görmek artık içinde bir korku uyandırmıyordu. Çadırı doldurdular, bir oyun başlamadan önce mırıldanan seyirciler gibi onlara yaklaştılar. General orada olduklarını bilmese de aynı zamanda *biliyordu* – bunun bilinci varlığının dokusuna işlemişti çünkü yaptığı her şey onlar içindi. Kendi görünmez hapishane-

sinde, ölülerden oluşan duvarlarla çevrili bir adamdı. "Kızıl Türbanlılarla hiçbir ilgisi olmayan bir amaç," dedi kız.

General, Zhu'nun bakışlarını takip etmek zorunda kalmış gibi döndü ve gözleri boşlukla buluşunca dehşet içinde güldü. "Orada benim hakkımda ne görüyorsun?" Kızın kaskını bıraktı ve bir inanmazlık ifadesiyle topuklarının üzerine çöktü. "Ama doğru. Takviye kuvveti yolda. Yarın sabah burada olacaklar. Ve senin *için* geliyor olmasalar da sana karşı gayet iyi savaşacaklar. Çünkü sen ve zavallı küçük ordun yoluma çıkmak için tam zamanında geldiniz."

"Ya sana hedeflerimizin bağdaştığını söylesem? Başbakan'ı ve Aydınlık Prensi'ni şehirden çıkarmama yardım et, ben de ordumu alıp seni planladığın her şeyi rahatsız edilmeden yapmaya bırakayım."

Adam onu süzdü. "Sanırım senden ne kadar hoşlanmadığımın farkındasın. Seni öldürmek istediğimi söylediğim kısım yeterince açık değil miydi?"

"Ama senin için benim hakkımdaki düşüncelerinden daha önemli bir şey var. Değil mi?" Zhu acıdan homurdanmasını bastırarak ayağa kalktı ve posta güvercininin mesajını zırhından çıkarıp ona uzattı. Adam onu almak için bir hamle yapmayınca sordu, "Okuyabiliyor musun? Karakterlerle yazılmış."

"Tabii ki karakterleri okuyabiliyorum," dedi ıslak bir kedi kadar hakarete uğramış bir tavırla.

"Aynı anda hem bir parşömeni açık tutup hem de kılıcını bana doğrultabileceğini sanmıyorum," diye bir gözlemde bulundu Zhu. "Tek elle yapılması zor olan şeyler konusunda bana güven."

Adam ayağa kalkarken ona ters ters baktı, kılıcını kınına geçirdi ve mesajı aldı.

"Şansölyemiz Chen Youliang'dan," diye açıkladı Zhu. "Eğer bu mesajı Başbakan'a iletebilirsem, Chen Youliang'ın ona ihanet etmek istediğini öğrenecek. Sonra kendi isteğiyle Bianliang'dan çıkıp bana gelecek. Onu ve Aydınlık Prensi'ni alır almaz, bölgeden çekileceğim. Benimle savaşmak için hiçbir adam ya da çaba harcamana gerek kalmayacak."

"Peki ya Başbakan'ın mektubu alır ama meseleyi kendisi halletmeye karar verirse? Takviye kuvvetlerim geldiğinde ellerim bağlı olacak. İstediğini elde etsen de etmesen de – geri çekilmezsen, saldırmak zorunda kalacağım."

"Bu benim göze aldığım bir risk."

"Başbakan'ın böyle sadık bir tebaası olduğu için ne kadar şanslı." Güzel yüzü ekşimişti.

"Sadık mı?" Zhu, adamın gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Pek sayılmaz, General."

Bir an sonra, kin dolu bir ifadeyle adamın suratı asıldı. "Anlıyorum. Eh, ben de kimseye sadık değilim. Ve son zamanlarda yaptığım pazarlıkları düşünürsek, bu hiçbir şey." Kıza kalkmasını işaret etti. "Bu mesajı Liu Futong'a göndermek istiyorsan, bir yolunu biliyorum. Hoşuna gitmeyebilir."

"Dinliyorum."

"Şehrin surlarının üstünde gördüğün nokta Rasathane'nin tepesi oluyor. Son üç sabahtır Başbakan'ın kampını incelemek için oraya gidiyor. Yarın sabah kuleye çıktığında Chen'in mektubunu taşıyan bir ok bulmasını sağla. Yeterince iyi mi?"

Zhu onu süzdü. "Yani, birinin Rasathane'nin üst katına bir ok atması gerekiyor. Karanlıkta. Şehrin dışından. Elimde sadece bir mektup var."

"Bunu yapabilecek kadar Moğol olduğuma güven," dedi General Ouyang alaycı bir tavırla.

Eğer başarısız olursa, ok şehrin başka bir yerine düşecekti. Bulunup Chen'e rapor edilecekti ve o da Zhu'nun kimin tarafını seçtiğini anlayacaktı. Ama Zhu, Chen'in bildiğini bilmeyecekti. General Ouyang'ın karşısındaki savaş alanında bekliyor olacaktı ve Başbakan asla gelmeyecekti ve sonra da Chen onu öldürecekti. Beyaz ışığın işaret ettiği tüm potansiyeli onu tamamen yerine getirme şansı uğruna riske atıyor olacaktı. Chen'i yenmek için eline geçen bu tek fırsatta durum ya hep ya hiçti.

Artık eskisi gibi hiçlikten korkmuyordu ama bu, kollarına koşmak istediği bir şey de değildi. Beklentiyle tüyleri diken diken oldu. "Yap gitsin."

"Aptal olduğunu zaten biliyordum. Ama seni neredeyse öldüren kişi üzerine gerçekten hayatınla kumar mı oynayacaksın?"

"Sen beni neredeyse öldürmedin," diye düzeltti Zhu. "Beni serbest bıraktın." Yakınlaşarak adamı onu görmeye zorladı. Ona yaşattığı onca acıya rağmen kız ondan nefret etmiyordu. Ona acımıyordu da; sadece onu anlıyordu. "Son görüşmemizde seni kaderinin seyrine koyduğumu söylemiş ve beni kendi kaderime teslim edeceğine söz vermiştin. Ama sen kaderini bildiğin gibi, ben de benimkini biliyorum. O zaman bana kaderimi vermedin çünkü zamanı değildi. İşte *bu* an, o an. *O yüzden yap gitsin.*"

Kader. Sanki bu kelime ona çarpmış gibi generalin yüzü buruştu. Zhu her zaman adamın kaderi her neyse bunu istemediğini düşünmüştü. Fakat şimdi irkilerek gerçeği gördü: Kaderini ne kadar umutsuzca istemiyorsa ve –bunun– düşüncesinden korkup nefret ediyorsa bir o kadar da istiyordu.

Zhu, esas Zhu Chongba'yı düşündü, hayat ışığı sönmüş bir şekilde yatakta hareketsiz yatışını. O da kendi kaderini istememişti. *Ondan vazgeçmişti.* Gözleri General Ouyang'ın omzunun üzerine kaydı ve hayaletlerinin bakışlarıyla buluştu. Daha önce onları ona neyin bağladığını merak etmişti. Ama durum tam tersiydi: General kendini onlara bağlamıştı. Onun trajedisi de buydu. Korkunç bir kadere doğmak değil de peşini bırakamamak.

Ve sadece o an için adama acıdı.

General sanki onun duygularının farkındaymış gibi, yüzünü çevirdi. Dikdörtgen kutulara gidip bir yay seçti. Tek bir ok. Ayrılırken, son derece ifadesiz bir tonda, "Eğer kaderini istiyorsan, burada kal," dedi.

General uzun bir süre dönmedi. Henan Prensi'ne gidip ona Chen'in mesajını göstermesi ya da başka bir şey yapması için yeterli bir süreydi. Belki de başından beri bu atışı yapmayı denemek gibi bir niyeti olmamıştı. Zhu bunun hakkında ne kadar çok düşündüyse, o kadar imkânsız göründü. Saat geldi ve kendine engel olamadan midesinin bulandığını hissetti.

Sonra çadır kapısı içeri doğru açılarak onu yerinden zıplattı. "Tamamdır," dedi General Ouyang kısaca. Ona attığı canice ba-

kış, kızı kaderinden ve içerdiği kişisel dehşetlerden hâlâ kısmen sorumlu tuttuğunu gösteriyordu. "Başbakan'ın olsun ya da olmasın, adamlarını da alıp gitmen için yarın öğlene kadar vaktin var. O saatten sonra hâlâ buradaysan, anlaşma iptal olur. *Şimdi defol git gerimden.*"

Zhu, beklemedeki ordusunun başında, atının sırtında oturuyordu. Göstermelik olarak, gayretli çalışmalar sonrasında bile hâlâ kınından tek bir temiz hamlede çıkarmakta zorlandığı kılıcı takıyordu. *Sanki yeniden beceriksiz bir keşişmişim gibi.* Subaylarının onun gerçekten ne kadar âciz olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Bu karşılaşmayla ilgili her şey görüntüden ibaretti. Tıpkı Vekâlet'in kendisinin sadece görüntüden ibaret olduğu gibi. Aydınlık Prensi'nin Cennet Vekâleti, onu takip etmesi için bir orduyu harekete geçirebilirdi ancak bunun nedeni, onun yeni bir çağı başlatacağı inancıyla bütünleşmiş olmasıydı. Kızın bu tür bir inançla desteklenmeyen kendi Vekâlet'i, bir ışıktan başka bir şey değildi.

Henüz.

Bundan daha fazlası olması için, bu karşılaşmayı atlatması gerekecekti. Ve bu karşılaşma her ne kadar görüntüden ibaret olsa da – aynı zamanda yaşam ve ölüm kadar gerçekti.

Ovanın üzeri sisle kaplıydı. Sis döndükçe Zhu, çok yukarıda Yeşim İmparator'un gökteki krallığını anımsatan geometrik şekilleri seçebiliyordu. Surların düz kenarı; Bianliang'ın ünlü Demir Pagoda'sı ve Rasathane'nin tepeleri. Hem o üst dünya hem de aşağıdaki dünya tamamen sessizdi.

Sarı Nehir'den bir esinti geldi. Sis hareketlenip inceldi. Zhu, sisin içinden doğuya, Yuan kampına doğru bakan subaylarının solgun, kararlı yüzlerine baktı. Bu ânın çoğu, Zhu'ya olan güvenlerine bağlıydı. Zhu'nun güveniyse, tehlikeli bir bilinmeyenler yığınına. General Ouyang'ın söylediğini yapmış olmasına. Bu imkânsız atışı yapmış olmasına. Başbakan'ın mektubu bulmuş olmasına ve cevabına.

Bunun için sadece bir süre daha güvenmelerine ihtiyacım var.

Çatlak sesli, boğuk bir haykırış duyuldu. "Komutan Zhu!"

Sis, etraflarını görmelerine yetecek kadar yükselmişti. Doğuda, kıpır kıpır Yuan kampının beklenen görüntüsü vardı. Batıdaysa...

İlk bakışta, insan bunu bir kış ormanının dikey sıralı dikenli ağaçlarıyla karıştırabilirdi. Ama bu orman ağaçlardan oluşmuyordu. *Bayrak direklerinden bir ormandı.* Gecenin bir yarısında bir donanma Sarı Nehir'e yelken açmıştı ve şimdi bir orduyu karaya çıkıyordu.

"Evet," dedi Zhu. "Yuan, Yangzhou'nun Zhang ailesini yardıma çağırdı."

Kız, yüzlerine bir dehşet ifadesinin yerleşmesini izledi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı: Doğudaki hadım general ile batıdaki Zhang kuvvetleri arasında sıkışmışlardı. Chen'in artık asker göndermeyeceğini biliyorlardı. O ve Başbakan oldukları yere sinecek ve yaza kadar kuşatmaya dayanmayı umacaklardı. Zhu'yu dışarıda katledilmeye bırakacaklardı.

Israrla düşündü: *Bana güvenin.*

Tam o sırada Yuan kampında mekanik bir hareketlenme oldu ve doğu duvarına bir cisim çarptı. Bir an sonra uzaktan gelen gök gürültüsüne benzeyen boğuk bir patlama duydular ve duvardan kalın, siyah bir duman bulutu yükseldi. Bu bir taş değildi – bir *bombaydı.* İkinci bir mancınık serbest bırakıldı, sonra üçüncüsü. Savrulan kolları, dönen yıldızlar gibi gökyüzünde kavisler çiziyordu. Zhu her patlamayı midesinin derinliklerinde hissedebiliyordu. Şehirde, Chen ve Başbakan arasında neler olduğunu hayal etmeye çalıştı. Artık her şey değiştiğine göre kim kime ihanet edecekti?

Patlamalardan meydana gelen ışık, subaylarının yüzlerini aydınlattı. "Bekleyin," diye emretti kız. Huzursuzlanan atları zapt etmeye benziyordu. Üzerlerindeki kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyordu. İçlerinden biri bile dayanamayıp kaçsa diğerleri peşinden giderdi...

O bulutsuz gökyüzünün altında hiç gölge yoktu. General Ouyang'ın ordusu kamplarından çıkıp ovanın öbür ucunda toplanmaya başladığında sabah sisleri dağıldı. Monte edilen silahlar

kanatlara doğru döndürüldü. *Öğlene kadar vaktin var*, demişti general. Neredeyse öğlen olmuştu ve hâlâ Bianliang'dan çıt çıkmamıştı. Zhu çaresizce generalin ordusunun parçalarının birleşerek muntazam, hareketsiz bir bloka dönüşmesini izledi. *Bekliyorlardı*. Hareket eden tek şey, tepelerinde dalgalanan alev mavisi sancaklardı. Ardından gelen korkunç derecede gergin anda Zhu, su saatinin akışını duyabiliyor gibi oldu. Her zamankinden daha yavaş akıyordu, ta ki son damla düşene ve sonrasında sadece korkunç, muallak bir sessizlik çökene dek.

O sessizliği tek bir nota böldü. Bir davul, kalp atışlarını andıran bir ritim tutturdu. Sonra bir tanesi daha başladı çalmaya, ardından bir tane daha. Batıdan, cevap niteliğinde ahenkli bir ritim yükseldi. Yuan ve Zhang orduları birbirleriyle konuşuyorlardı. Kendilerini hazırlıyorlardı.

Xu Da, atını Zhu'nun yanına sürdü. Diğer subaylar izlemek için başlarını o tarafa döndürdü. En hızlı dönen Jiao'nunki olmuştu. Ona Vekâlet'i göstermek onu Zhu'yu takip etmeye ikna etmişti – o zaman. Ama bu, Anfeng'in güvenli topraklarındaydı kendi. Kız, adamın onları Yao Nehri'nde nasıl terk ettiğini hatırladı – tatbiki ölüm kalım meselelerinde liderliğe ve sayısal üstünlüğe nasıl güvendiğini. Jiao'nun ona olan inancının pamuk ipliğine bağlı olduğunu hissedebiliyordu.

Xu Da boğuk ve telaşlı bir sesle, "Öğlen oldu bile. Gitmek zorundayız," dedi. Ve onu tam kalbinden vuran bir acı darbesiyle, kız onun da şüphe ettiğini gördü.

Oğlanın arkasında kalan o uzaktaki Moğol ordusuna baktı. Kimin kim olduğunu seçemeyeceği kadar uzaktalardı. Cephenin ortasındaki şu parlayan nokta General Ouyang mıydı?

Ve hâlâ daha Bianliang'dan haber yoktu.

Davullar çılgın bir ritimle çalmaya başladı. Sürekli hızlanan vuruşları, dişlerini kamaştıran bir baskı yaratıyordu; her an patlayacak ve iki orduyu da Zhu'nun üzerine salacaktı. Onu yok edeceklerdi. Ama Zhu daha önce yok oluşu hissetmişti. Bütün hayatı boyunca bundan korkmuştu, ta ki kendisi bir hiç *olana* ve bundan geri dönene dek.

Bakışlarını tekrar Xu Da'ya çevirip kendini gülümsemeye zorladı. "Kaderime inan, ağabey. Kimse adımı öğrenmeden burada nasıl ölebilirim? Ben korkmuyorum."

Ama *oğlan* korkuyordu. Her şey yitirilmiş gibi görünse de ondan kalmasını isteyerek sevgisine ve güvenine yüklediği yükü gördü. Paylaştıkları çocukluklarına ve yıllarca süren arkadaşlıklarına rağmen, onun ne seçeceğini bilmediğini fark etti. Oğlanın boynundaki damarlar belirginleşti ve kızın kalbi tekledi. Ardından, bitmek bilmeyen bir andan sonra Xu Da sessizce karşılık verdi, "Sıradan bir adamdan tüm inancını kadere bağlamasını istemek çok fazla olur. Ama sana inanıyorum."

Kız dizilmiş birlikler boyunca atını sürerken oğlan da onu takip etti. Adamları solgun yüzlerini ona çevirirken, her birinin gözlerinin içine baktı. Kendine olan güvenini –parıldayan, sarsılmaz inancını, kaderini ve geleceğinin parlaklığını– görmelerine izin verdi. Ve konuşurken, bu özgüvenin içlerine işlediğini ve onları etkilediğini gördü, ta ki onlar ihtiyaç duyduğu şeye dönüşene kadar. İstediği şeye.

Kız seslendi, "Bekleyin. *Bekleyin.*"

Davulların gümbürtüsü artık mütemadi ve dayanılmazdı. Derken, olanlar oldu. *Hareket*. İki ordu birleşiyordu: batıda öncülük eden piyadeler, doğudaysa süvariler. Bu manzara karşısında Zhu tuhaf bir dinginliğin üzerine çöktüğünü hissetti. Bu, salt inançla inşa edilmiş bir duvardı ve içten içe, onu kendisiyle o yaklaşan korku arasında tutmak için gücünün her zerresini kullandığını biliyordu. General Ouyang'ın süvari birlikleri ilerledikçe yayılıyordu, ta ki adamlar ufkun tüm genişliği boyunca aynı hizada onlara doğru at sürüyorlarmış gibi görünene kadar. Dalgalanan sancaklarla dolu bir alanın altında mızrakları ve kılıçları parıldıyordu: Zhu ve adamlarına akın eden karanlık bir okyanus hâlini alana kadar birbiri ardına durmadan yenilenen bir dalgadan farksızlardı. O mesafeden bile sesi onlara ulaşıyordu: Davulların ritmiyle üst üste binen insan ve hayvan seslerinin yükselen kükremesi.

Zhu gözlerini kapatıp dinledi. O anda dünyayı sadece duymakla kalmadı, aynı zamanda *hissetti*: bir şeyi diğerine bağlayan ve her birini kendi kaderine çeken tüm görünmez tellerin titreşimleriydi duyduğu. Kendilerine verilmiş ve kabul edilmiş ya da arzularından dolayı kendileri için seçmiş oldukları kaderler.

Ve dünyanın sesinin değiştiği ânı duydu.

Gözleri aniden açıldı. Doğudaki davullar yeni bir ritim tutturdu ve batı cevap verdi. Zhang ordusu, yön değiştiren kırlangıçlar gibi büyük bir kavis çizerek döndü. Onları Zhu'yla çarpışmaya sürükleyecek olan yörüngeyi terk edip Bianliang'ın batı duvarına gittiler ve bir bacadan tüten dumanın hızıyla bir açıklıktan içeri çekildiler.

Ve *işte orada* – şehrin güney tarafında açılan bir kapıdan çıkarak ovada onlara doğru ilerleyen at sırtında tek bir suret göründü. Zhu'nun subayları şaşkınlıkla bağırdığında minicik bir duygu delip geçti kızın soğukkanlılığını. Küçük olsa da acı vericiydi çünkü doğası gereği başarısızlık olasılığını kabul ediyordu:

Umut.

Bianliang'dan gelen suret yaklaşırken bile, General Ouyang'ın ordusu hâlâ onlara baskı yapıyordu. Azalan mesafeyle birlikte Zhu, cephe hattının ortasındaki siyah ata binen kişiyi karanlık okyanusta parlayan bir inci misali seçebiliyordu. Adamın aynalı zırhı doğrudan ona vuran bir ışıkla parladı. Zhu, adamın miğferinin altında uçuşan örgülerini ve elindeki çıplak çeliği hayal edebiliyordu.

Onlara ilk kimin ulaşacağını kestiremiyordu. Farkına varmadan soğukkanlılığını kaybetmişti ve şimdi çağlayan bir heyecan zerresinden başka bir şey değildi. Bianliang'dan gelen atlı kısa bir mesafe katedebilmiş gibiydi ve Zhu en son ne zaman nefes aldığını hatırlayamıyordu. Ve sonra, *nihayet*, kim olduğunu görebilecekleri kadar yaklaşabilmişti. Kim *olduklarını*. Zhu zaten *biliyordu* fakat yine de içi rahatlamayla dolarak derin bir nefes verdi.

Xu Da, atını dörtnala ileri sürerek Başbakan'ın bitkin atının yanına gidip Aydınlık Prensi'ni eyer kaşından aldı. Zhu onun

Başbakan'a bağırdığını duydu, "Hemen arkanızdayım! Devam edin – kaçın!"

General Ouyang'ın ordusu, kırılmak üzere olan bir dalga gibi önlerinde yükseldi. Zhu atını dehleyerek diğer tarafa döndürürken, bir an için generalin güzel, sert yüzünü gördü. Aralarındaki bağlantı keskinleşti. Birbirine dokunmuş her iki benzer maddede olduğu gibi o ve hadım general birbirine dolanmıştı – ve birbirlerinden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, dünyanın her zaman onları tekrar bir araya getirmeye çalışacağını biliyordu. *Benzerlerin yeri birbirinin yanıdır.*

Bu hangi şartlar altında olurdu, kızın hiçbir fikri yoktu ama bildiği bir şey vardı: General Ouyang'ın korkunç ve arzulanan kaderi artık her neyse, hâlâ onları tekrar buluşturuncaya kadar katedecek yeterince yolu vardı.

Hoşça kal, dedi kız içinden ona ve bu küçük mesajı hissedecek kadar duygusu olup olmadığını merak etti. *Şimdilik.*

Kız, adamlarına dönerek bağırdı, "*Geri çekilin!*"

Zhu onlara iki saat boyunca nefes aldırmadı, sonra durmalarını emretti. General Ouyang, kızı takip eden piyade birliklerini kolayca yakalayabilecek olmasına rağmen onları takip etmemişti. Tek sebebi, yapacak daha iyi işlerinin olmasıydı ama kız yine de ona içinden minnetlerini gönderdi.

Beceriksizce atından indi ve Aydınlık Prensi'ni atından kaldıran Xu Da'nın yanına gitti. Xu Da'nın suratında kızın gayet iyi anladığı ihtiyatlı bir ifade vardı. Çocukta huzursuzluk uyandıran bir şey vardı. Birinin dizlerinin ters büküldüğünü görmek gibiydi. Şimdi bile, Bianliang'ın içinde ve dışında olan her şeye rağmen, Aydınlık Prensi'nin yüzünde hâlâ aynı zarif gülümseme vardı.

Başbakan Liu yorgunluktan topallayarak yanlarına geldi. Cüppesi lekeli ve darmadağınıktı, topuz yapılmış beyaz saçları bozulmuştu. Zhu onu son gördüğünden beri on yıl yaşlanmış gibiydi. Alaycı bir şekilde düşündü: *Muhtemelen ben de öyle.* "Selamlar, Başbakan," dedi kız.

"Komutan Zhu! Senin sayende o hain Chen Youliang için hazırlıklıydım." Başbakan, Chen'in adını tükürürcesine zikretti. "O gemileri görür görmez niyetini anladım: O an bana ihanet edecekti. Aydınlık Prensi'ni alıp kaçacaktı! Ama ondan önce davrandım." Kabaca güldü. "O kapıları bizzat açtım ve o arkadan vuran pisliği kendi kaderine bıraktım. O Hu piçleri onu öyle acı çektirerek öldürsün ki cehennemde ve gelecekteki tüm yaşamlarında cefasını çeksin!"

Zhu'nun gözünde, üzerine akın eden bir ordu varken Chen'in Bianliang'ın içinde yalnız olduğunu fark ettiğinde nasıl göründüğüne dair ihya edici bir görüntü canlandı. Başbakan'a karşılık verdi, "Çok şaşırmış olmalı."

"Ama sen... sen her zaman sadıktın." Başbakan'ın bakışları Zhu'nun sağ koluna kaydı. "Diğer komutanların hiçbiri sadakat ve fedakârlığın anlamını bilmiyordu. Ama sen Bianliang'ı ele geçirebilmemiz için kendini hadım generale feda ettin. Sonrasında da beni bekledin. Ah, Zhu Chongba, senin gibi seçkin bir insan nasıl ödüllendirilebilir?"

Zhu, Başbakan'ın nemli, şüpheci gözlerine baktı ve adamın her ayrıntısını özümsemek için tuhaf bir dürtü hissetti. Mavimsi dudaklarını ve kâğıt gibi ince ihtiyar tenini inceledi; çenesindeki kaba beyaz kılları, çatlamış ve sararmış tırnaklarını. Umursadığımdan değil, diye düşündü kız. Bu sadece, bir şeyler arzulamış olan başka birine duyduğu istemsiz anlayıştı.

Ama Başbakan'ın arzusunun yol açtığı onca acıya rağmen, sonunda arzusu tuhaf bir şekilde kırılganlaşmıştı. Adam, farkında bile olmadan onu bırakmıştı.

Zhu belindeki küçük bıçağı aldı. Sol eli savaş alanında işe yaramazdı ama elinin tersiyle tek hamlede Başbakan'ın boğazını kesmek için gayet yeterliydi.

Başbakan şaşkınlıkla ona baktı. Dudaklarından duyulmayan kelimeler döküldü ve kızıl kan ağzından taşana kadar kabarıp boynundan boşanan yoğun akıntıya katılmak üzere aşağı aktı.

Zhu ona sakince, "Ne olduğumu hiç görmedin, Liu Futong.

Tek gördüğün, görmek istediğindi: Onu yönlendirdiğin her amaç uğruna acı çekmeye hazır, yararlı, küçük bir keşiş. Asla anlamadın, on bin yıl hüküm sürmesi için haykıracakları isim, senin ismin değildi." Başbakan toprağa yüzüstü düşerken ekledi, "Benim ismimdi."

22

BIANLIANG

Ouyang ordusunu uygun adım yürüyüşle Bianliang'a geri götürdü. Şehrin üzerine kasvetli, siyah bir duman bulutu çökmüştü, şehrin kapıları sapkın bir giriş davetiyle açıldı. Öğle vakti geçtiğinde Ouyang, genç keşişin başarısız olduğuna ikna olmuştu ve bu pek de sürpriz olmamıştı. Kendi katkısıyla bile, böyle bir planın ne şansı olabilirdi ki? Başarıyla sonuçlanmasının, Cennet'in gizemli bir şekilde Zhu Chongba'ya kaderini bahşetmesinden kaynaklandığını varsayabilirdi sadece.

Bir elçi onları yarı yolda karşıladı. "General! General Zhang, Bianliang'ı kontrol altına aldı ancak isyancı Chen Youliang kuzey kapılarından birinden firar etti ve şu anda birkaç yüz adamla kaçıyor. General Zhang, peşine düşmeli mi diye soruyor?"

Ouyang birdenbire her şeyden bıkmıştı. Tüm yetişkin hayatı boyunca isyancılara karşı mücadele ettikten sonra, bir anda önemlerini kaybetmeleri ne kadar da tuhaftı. "Gerek yok. Ona öncelikli olarak şehri temizlemesini ve güvenliğini sağlamasını söyle."

Daha sonra, merkez güney kapısında Zhang'ın muhafızlarını geçip şehre geldiğinde temizleme işi epey ilerlemişti. Diğer generali, bir yığın ağır yaralı isyancıyı yattıkları yerde öldüren birliklerine nezaret ederken buldu.

"Bu beklenenden daha kolay oldu," dedi Zhang, onu selamlarken gülümseyerek. "O batı kapısını içeriden açacaklarını biliyor muydun?"

"Dün gece isyancı komutanlardan biriyle küçük bir konuşma yaptım ancak planlandığı gibi gideceğinden emin değildim."

Zhang güldü. "Şu dış kuvvetlerden sorumlu tek kollu keşiş mi? İçeride olanları etkilemeyi nasıl başardı?"

Ouyang huysuzca karşılık verdi, "Cennet yüzüne güldü."

"Ah, belki de şansını dua ve erdemli işlerle kazanmıştır. Gerçi... gerçek bir keşiş olamaz, değil mi?"

"Ah, öyle. Manastırını yerle bir etmiştim."

"Ha! Ve yıllar sonra birlikte çalışıyorsunuz. İnsanların ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin, değil mi? Bayan Zhang'a ileride ona göz kulak olmasını söylemem gerekecek. Sanırım bizi burada tutmamış olsaydın, sen Bianliang'ın dışındaki isyancı güçlerle yüzleşirken o bir kanat taarruzu düzenleyebilirdi. Bu durumda seni epey zorlayabilirdi."

"O hâlde burada olduğun için sana özellikle teşekkür borçluyum." Ouyang gülümsemeye çalıştı ama yüzünde mimik kımıldamadı. "Ve sana hâlâ ihtiyacım var." Atını dehledi. "Gel hadi. Prens'i bekletmeyelim."

Yuan'ın Bianliang valisi, şehrin merkezinde kendi duvarının içindeki eski sarayı pek kullanmamıştı. Tarihi tahtlarını almanın sembolizmine takıntılı olan isyancılar, neticede harabeden başka bir şey işgal etmemişlerdi. Geçmişi geri getirmenin bir yolu yoktu, diye düşündü Ouyang buruk bir şekilde. Bunu herkes kadar iyi biliyordu.

Yüzyıllar boyunca imparatorların tek geçiş yeri olan kırmızı lake saray kapısı, kırık kanatlar gibi menteşelerinden sarkıyordu. Ouyang ve Zhang atlarıyla içinden geçerken, bir zamanlar muhteşem olan bahçelerin kararmış toprağına baktılar. Geniş imparatorluk caddesi tam karşılarındaydı. Yolun sonunda, mermer merdivenlerin üzerinde süzülen İmparator Köşkü yükseliyordu. Son sakininin ayrılmasından bir asır sonra bile, beyazımsı cephe bir parlaklığa sahipti; çatısının kıvrımı koyu yeşim gibi parlıyordu. Parıldayan beyaz basamaklardaysa ölçeğin gölgesinde kalan Henan Prensi duruyordu. Esen'in yüzü zafer coşkusuyla

kızarmıştı. Ilık bahar rüzgârı, bozulmuş saçlarını bir bayrak gibi savuruyordu. Önündeki o geniş merasim alanında Henan'ın toplanmış birlikleri ve onların arkasında da Zhang'ın adamları dizilmişti. Birlikte, o antik kentin kalbinde muzaffer bir edayla dururken mırıltıları büyük bir gürültü yaratıyordu.

Ouyang'ın yaklaştığını görür görmez Esen seslendi, "General!"

Ouyang atından inerek merdivenleri tırmandı. Zirveye ulaştığında Esen onu sıcak bir şekilde kavradı ve birlikte aşağıdaki asker yığınına bakmaları için diğer tarafa döndürdü. "Generalim, bana verdiklerine bir bak. Bu şehir bizim!" Sevinci, bedeninin sınırlarını aşmış da Ouyang'ın kendi bedenine yayılmış gibiydi. Ouyang bu duygu tarafından ele geçirilmiş, istemsizce heyecanlanmıştı. O anda Esen nefes kesici derecede yakışıklı görünüyordu: Öyle ki Ouyang bunu kavrayamamanın keskin acısını hissetti. Bu kadar mükemmel, bu kadar canlı ve ânın zevkiyle dolu birinin nasıl *var olabildiğini* anlayamıyordu. Keder gibi yaktı canını.

"Gel," dedi Esen, onu salona doğru çekerek. "Bakalım uğruna ölmeye bu kadar hevesli oldukları şey neymiş."

Birlikte eşiği geçerek Büyük Tören Salonu'nun engin loşluğuna girdiler. Arkalarından bir gölge süzüldü: Shao. Ana girişin karşısında, başka bir kapı parlak beyaz bir gökyüzüne açılıyordu. Koridorun sonundaki kısa bir merdivenin tepesinde, gölgelerin içinde tüm köhneliğiyle taht duruyordu.

Esen bir anlam veremeyerek, "Bu mu yani?" dedi.

Kızıl Türbanlıların umutsuzca istediği sembol olan imparatorların koltuğu, uyuz bir köpeğin kürkü gibi altın varakla kaplı ahşap bir sandalyeden başka bir şey değildi. Yüreğinde bir sızıyla Esen'i izleyen Ouyang, Esen'in başkalarının dünyalarını kendisininkinden farklı kılan değerleri hiçbir zaman anlayamadığının bir kez daha farkına vardı. Bakıyor ama göremiyordu.

Lord Wang içeri dalarken kapıdan süzülen ışık karardı. Miğferinin altındaki ince yüzü her zamankinden daha fazla çökmüş olsa da güzelce işlenmiş zırhı, bütün gününü ofisinde geçirmiş gibi muntazamdı.

Ouyang'ın düşüncelerini duyar gibi, kardeşine iğneleyici bir şekilde karşılık verdi, "Cehaletini bir cümleyle özetledin. Bu şehrin onların hayallerinde nasıl bir yer kapladığını gerçekten anlayamıyor musun? Yine de dene! Buranın zirvede olduğu dönemi hayal etmeye çalış. İmparatorluğun başkenti; medeniyetin başkenti. Bir milyon insanın yaşadığı bir şehir, Cennet'in altındaki en güçlü şehir. Daliang, Bian, Dongjing, Bianjing, Bianliang: Adı ne olursa olsun, bin yıllara karşı koymuş bu duvarların içinde tüm dünyanın sanat, teknoloji ve ticaret harikası olan bir şehir."

"Bize karşı koyamadılar," dedi Esen.

Ouyang, arka kapılardan, çok uzaklarda ve çok aşağıda kalan yıkık dış duvarın kuzey kenarını görebildiğini düşündü. O kadar uzaktı ki neredeyse gümüş sel sularının aynı renkli gökyüzüyle birleştiği çizgiyle birdi. O harap olmuş duvarların kuşattığı boş genişliği, o alanı doldurabilecek kadar büyük bir şehir hayal edemiyordu.

Lord Wang'ın dudağı kıvrıldı. "Evet," dedi. "Curçenler geldi, sonra da biz geldik ve iki hanedan arasındaki zamanda her şeyi yok ettik."

"O hâlde saklamaya değer hiçbir şeyleri olmamış olmalı." Esen kardeşine sırtını döndü, arka kapıdan çıkıp merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Lord Wang'ın suratında durgun, buruk bir ifade vardı. Düşüncelere dalmış gibiydi. Lordun düşünceleri Ouyang için anlaşılmaz olabilirdi ama duyguları hiç öyle olmamıştı. Muhtemelen kardeşine benzeyen tek yönü buydu. Ancak Esen hiçbir zaman hissettiklerini saklamakta bir anlam görmezken, Wang Baoxiang sanki o kadar yoğun hissediyordu ki tüm gizleme çabalarına rağmen duyguları her zaman su yüzüne çıkıyordu.

Lord Wang aniden başını kaldırıp baktı. Ouyang'a değil de onun arkasında Shao'nun yavaşça tahtta oturduğu yere.

Shao, elinde kınından çıkardığı hançeriyle, soğukkanlı bir tavırla onların gözlerinin içine baktı. Onlar izlerken, Shao tahtın dökülen altın kaplamasını sıyırıp bir kumaş parçasına aldı. Hareketleri sıradan olmasına rağmen, gözlerini onlardan hiç ayırmadı.

Lord Wang'ın yüzünden bir küçümseme ifadesi geçti. Bir an sonra, tek bir söz etmeden arkasını dönüp kardeşinin gittiği yöne doğru ilerledi.

O gider gitmez Ouyang, Shao'ya çıkıştı, "İn oradan."

"Burada oturmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Hayır."

"Ah, unutmuşum." Shao o kadar düz bir tonda konuşuyordu ki terbiyesizlik olarak yorumlanabilirdi. O anda gerçek sesi ortaya çıkmış gibiydi. "Güç ve zenginliğe dair temel arzulardan arınmış saf generalimiz. İnsani arzuların hiçbirine sahip değil, biri hariç."

Birbirlerine buz gibi bakışlar attılar, ta ki Shao sıyırdığı kumaşı alıp acele etmeden ayağa kalkana ve büyük ön kapılardan merasim alanına gidene kadar. Uzun bir an sonra Ouyang da arkasından gitti.

Esen, mermer bir geçidin kırık ucunda durmuş, dışarıya bakıyordu. Orada bir zamanlar gölün üzerinde duran bir köşk olduğunu tahmin ediyordu. Şimdiyse gölden eser kalmamıştı. Su bile yoktu. Önünde, zemin bir festival feneri kadar kıpkırmızı yanıyordu. Yeri kaplayan garip bitki örtüsü göz alabildiğine uzanıyordu. Saray duvarları dışarıda bir yerde, dağılmak bilmeyen bir sis tarafından gizlenmişti ancak Esen, taş surlar yerine yalnızca çok parlak ve çok uzak bir şey gördüğü izlenimine kapıldı: parıldayan taşkın yatağı ya da belki gökyüzü.

"Normalde deniz kenarında yetişen bir tür çalı." Baoxiang yanına geldi. Uzun zamandır ilk defa, Esen onu görünce öfkelenmedi. Sanki bu tuhaf yerde süzülüyorlarmış, düşmanlıkları bir hatıra selinde silinip gitmiş gibiydi. Baoxiang, Esen'in dışarıya yönelmiş bakışlarını takip etti. "Buralar Kuzey Song döneminde imparatorluk bahçeleriydi. Tarihin en güzel bahçeleri. İmparatorluk prensesleri ve eşleri burada mükemmellikle çevrili yeşim köşklerde yaşıyorlardı. Üzerinden gökkuşağı köprüleri geçen göller; ilkbaharda kar kadar yoğun ve sonbaharda İmparator'un

cüppesi kadar altuni çiçekler açan ağaçlar. Curçenler, Song'u tahttan indirdi ama en azından onların Jin Hanedanı buranın güzelliğini takdir edip korudu. Sonra Büyük Yuan'ımızın ilk hanı, Jin'i fethetmesi için General Subotai'yi gönderdi. Subotai'nin bahçelere ihtiyacı yoktu, bu yüzden gölü kuruttu ve meraya çevirme fikriyle ağaçları kesti. Ama hiç ot yetişmedi. Jin prenseslerinin gözyaşlarının toprağı tuzladığı söyleniyor, bu yüzden burada yetişebilecek tek şey bu kırmızı bitki."

Bir an sessizce orada durdular. Sonra Esen çığlıkları duydu.

Baoxiang, "Artık çok geç," dediğinde kılıcını çoktan eline almıştı.

Esen olduğu yerde kalakaldı. Buz gibi bir dehşet duygusu çöktü göğsüne. "*Ne yaptın sen.*"

Baoxiang ona çarpık, neşesiz bir tebessümle baktı ve nedense o tebessümün içinde incinmiş bir ifade saklı gibiydi. Orada kan kırmızısı manzarayla çerçevelenmiş hâlde dururken, miğferinin ve zırhının gümüş detayları kıpkırmızı parlıyordu. "Sana sadık olan adamlar öldü."

Esen'in öfkesi ona geri döndü. Baoxiang'a saldırıp onu mermer korkuluğa çarptı. Esen kolunu boğazına bastırırken Baoxiang'ın sırtı bir çatırtıyla korkuluğa yapıştı; gümüş miğfer bir kenara yuvarlandı.

Yüzü kızaran Baoxiang öksürdü ama soğukkanlılığını korudu. "Ah, sence ben mi? Hayır, kardeşim. Sana bu komployu kuran *ben* değilim."

Kafa karışıklığı içinde kıvranan Esen, büyük salonun kapılarında bir hareketlilik gördü. Elinde kılıcıyla, basamaklardan bir suret indi, zırhı kanla kaplıydı.

"Hayır," dedi Ouyang. "Benim."

Ouyang, arkasında Shao, Zhang ve diğer Nanren tabur komutanlarıyla birlikte merdivenlerden indi. Esen'le Lord Wang'ı kuşatıp ayırmalarına izin verdi. Shao'nun kılıcı boğazına dayanmış bir hâlde, Esen şaşkın bir sessizlikle Ouyang'a baktı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Ouyang, sanki kendi göğsüne saplanan demir

bir mızrakmış gibi hissetti bu nefesleri, yüreğini dağlayan bir ıstırap gibi. Sonunda gözlerini Esen'den ayırdığında, kendinden bir parça koparmış gibi geldi.

Zhang, Lord Wang'ı tutuyordu. Yanaklarını kaplayan telaşlı kızarmaya rağmen soğukkanlı duran Lord, Ouyang'ın bakışlarına kısık, ihtiyatlı gözlerle karşılık verdi. Boynunun Zhang'ın kılıcının üzerindeki kısmında bir damla kan belirdi. Soluk tenindeki kızıllık, Ouyang'ın dikkatini çekti: boğazının mavimsi çukurunda nabzının çırpıntısını, sallanan küpeli çıplak kulağını gördü...

Lord Wang'ın suratına iğneleyici bir gülümseme yerleşti.

Lordun kulağında beyaz ışıkta parıldayan, Zhao Man'in telkâri küpesiydi. Onlara ihanet etmek için Henan Prensi'nin gerine girdiği gece başka biri tarafından bulunmuş olan Komutan Zhao'nun.

Ouyang, korkunç sessizliği bölerek, "*Biliyordun*," dedi.

"Elbette biliyordum." Rahatsız edici pozisyonuna rağmen, Lord Wang keskin bir küçümseme ifadesi takınmayı başardı. "Sana, benzerler birbirini tanır dediğimde beni dinlemedin mi? O güzel maskenin arkasına saklandın ama *ben seni gördüm*. Kalbinde ne olduğunu çok önce biliyordum, senin..." Söyleyeceğini yuttu, sonra devam etti, "Başarının iyi şanstan ve kendi kabiliyetlerinden kaynaklandığını düşünecek kadar aptal mıydın gerçekten? Kendi adamlarını bile kontrol edemiyorsun. Komutan Zhao ihanetinizi anlatmak için kardeşime koştu ve başaramamasının tek nedeni onu durdurmak için orada olmamdı. Ve sen –şüphesiz sana olan güvenlerini yitirdikleri için– kendi komutanlarını zehirlediğinde o doktor ben onun diline hâkim olmasaydım doğruyu söylerdi." Suratı nefretle kasıldı. "Hayır, General, gerçekten de hiçbiri şans değildi. Elde ettiğin her başarı *benim* sayemde."

Onun yanında, Esen korkunç, boğuk bir ses çıkardı.

Lord Wang'ın kanı çekildi. Fakat gözünü bile kırpmadan devam etti, "Ben Chaghan'ın gerçek oğlu değilim. Benimle bir kan davan yok."

Ouyang kılıcının kabzasını sıktı. "Belki de yine de ölmeni istiyorumdur."

"Seni anlamanın günahı için mi? Bu kişi *o* olmasa bile," dedi Lord Wang, "insan, koca dünyada bir kişinin seni anladığına minnettar olacağını düşünür."

Istırap, Ouyang'ı delip geçti. Kendinden nefret ederek ilk o kaçırdı gözlerini. Sert bir şekilde, "Git," dedi.

Lord Wang, Zhang'ı üstünden silkeledi ve Esen'e döndü. Moğol ve Nanren karışımı olan o garip yüz hatlarından saf duyguları okunuyordu. Ve belki de Lord Wang, Ouyang'a benzediğini iddia ederken doğruyu söylemişti çünkü o anda Ouyang bu duyguyu çok iyi anladı. Sonunda çirkinlik ve yıkımdan başka bir şey olmadığını bile bile seçtiği yolda ilerlemeye kararlı birinin kendine duyduğu sefil, itici nefretti bu.

Esen'in çenesi kasılmış ve boynundaki damarlar kabarmıştı ama kardeşi yaklaşırken hiç kıpırdamadı. Ouyang'ın gördüğü o duygu çoktan buhar olup uçmuştu. Wang Baoxiang, izleyenlerin keskin küçümsemesini körükleyen birinin ses tonuyla, "Ah, Esen. Kaç kere sana ihanet ettiğimi hayal ettin. Benim için en kötüsünü düşünmeye ne kadar istekliydin. Neden daha mutlu değilsin? Sadece her zaman olduğumu düşündüğün kişi oluyorum. Sana o çok inandığın sonu veriyorum," dedi. Bir an oyalandı, sonra geri çekildi. "Hoşça kal, kardeşim."

"Prensi bırak," diye emretti Ouyang, Lord Wang gider gitmez. O kurumuş kırmızı göle ve ötesinde parıldayan gümüşi gizeme baktı ve onu acısından uzaklaştıran bir dalga hissetti. O tarafa dönmeden mesafeli bir tonla, "Sandığımdan daha fazlası sana sadık kaldı," dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Esen, sesi çatlayarak karşılık verdi, "Bunu neden yapıyorsun?"

İstemsizce, sanki Esen'in sesindeki yabancı tını ondan bir yanıt talep etmiş gibi, Ouyang ona baktı. Sevdiği birinin içindeki incinmenin ve ihanetin derinliğini gördüğü an, bundan asla sağ kurtulamayacağını anladı. Acı ona tüm hızıyla geri döndü ve o kadar büyüktü ki akkor ateşinde yanıp kül olduğunu hissetti. Konuşmaya çalıştığında hiçbir şey çıkmadı ağzından.

"Neden?" Esen, Shao ve Zhang'ın iki yanında nasıl gerildiğini görmezden gelerek ileri bir adım attı ve aniden Ouyang'ı ürperten bir şiddetle bağırdı, "*Neden?*"

Ouyang, sesini çıkarmak için kendini zorladı ve çatladığını duydu. Bir an sonra konuşmaya başladı ve önünü alamadı; yaptığı her hareketin kaynağı olan ve istese bile duramayacağı aynı korkunç meşum his yerleşmişti içine.

"Neden mi? Nedenini söylememi ister misin? Neredeyse yirmi yıldır senin yanındaydım, Esen ve bunca zaman boyunca babanın ailemi nasıl katlettiğini ve adamlarının beni bir hayvan gibi kesip kölen yaptığını unuttuğumu mu sandın? Bir an için bile *unuttuğumu* mu sanıyorsun? Umursayacak kadar adam olmadığımı mı sandın? *Bu şekilde* hayatta kalabilmek için ailemin ve atalarımın şerefine leke sürecek bir korkak olduğumu mu sanıyorsun? Bir erkek için önemli olan her şeyi kaybetmiş olabilirim, utanç içinde yaşayabilirim. *Ama ben hâlâ birinin oğluyum.* Evlatlık görevimi yerine getireceğim; ailenin ellerinde can veren kardeşlerimin, amcalarımın ve kuzenlerimin intikamını alacağım; babamın ölümünün intikamını alacağım. Şimdi bana bakınca karşında bir hain görüyorsun. Beni insanlığın yüz karası olarak hor görüyorsun. *Ama ben sadece bana kalan tek yolu seçtim.*"

Esen'in yüzü kederle doluydu, yara gibi açılmıştı. "O sendin. Babamı sen öldürdün. Bunu yapanın Baoxiang olduğunu düşünmeme izin verdin."

"Yapmam gerekeni yaptım."

"Ve şimdi de beni öldüreceksin. Hiçbir oğlum yok, babamın soyu sona erecek. İntikamını almış olacaksın."

Ouyang'ın çatlayan sesi, bir başkasına aitmiş gibi çıktı ağzından. "Kaderlerimiz uzun zaman önce mühürlenmişti. Baban ailemi öldürdüğü andan itibaren. Ölümlerimizin zamanları ve vesileleri her zaman belliydi ve bu da seninki."

"Neden şimdi?" Esen'in yüzündeki acıdan tüm anıları okunuyordu, paylaştıkları her yakınlığın baştan yazıldığı bir parşömen misali. "Bunu daha önce istediğin zaman yapabilecekken?"

"Beni Hanbalık'a götürecek bir orduya ihtiyacım var."

Esen sessizdi. Sonunda konuştuğunda, sesi üzüntü doluydu. "Öleceksin."

"Evet." Ouyang gülmeye çalıştı. Kahkaha, tuzlu bir deniz kestanesi gibi yapıştı boğazına. "Bu senin ölümün. O da benim. Yolumuz belli, Esen." Tuz onu boğuyordu. "Her zaman belliydi."

Esen kontrolünü kaybediyordu; güneşin görünmez parlaklığı gibi keder, ıstırap ve öfke saçıyordu. "Yani yüreğinde görev bilincinden başka bir şey olmadan, öylece dikilip beni duygusuz bir ifadeyle öldürecek misin? Seni sevmiştim! Bana öz kardeşimden bile daha yakındın. Sana her şeyi verirdim! Benim adıma öldürmeni izlediğim binlerce kişiden daha fazlasını ifade etmiyor muyum senin için?"

Ouyang haykırdı. Yabancı birinin feryadı gibi geldi kulağa. "Öyleyse dövüş benimle, Esen. Son bir kez dövüş benimle."

Esen, Shao'nun fırlattığı yerde duran kılıcına baktı.

Ouyang acımasızca, "Kılıcını ona ver," dedi.

Shao, tereddüt ederek kılıcı yerden aldı.

"Ver şunu!"

Esen kılıcını Shao'dan aldı. Asık suratı, dağılan saçlarının arkasına gizlenmişti.

"Savaş benimle!" dedi Ouyang.

Esen başını kaldırıp doğrudan Ouyang'a baktı. Gözleri oldum olası çok güzeldi, pürüzsüz şekilleri çenesinin erkeksi hatlarını dengeliyordu. Ouyang, uzun ilişkileri boyunca, Esen'in korku duyduğunu hiç görmemişti. Şimdi de korkmuyordu. Boğulmuş bir adamın üzerini kaplayan deniz yosunları gibi, saç telleri yüzündeki ıslaklığa yapışmıştı. Yavaşça, temkinle Esen kolunu kaldırdı ve kılıcın düşmesine izin verdi. "Hayır."

Gözünü Ouyang'dan ayırmadan, göğüs zırhını açmak için uzandı. Zırhın bağcıkları çözülünce başının üzerinden sıyırdı ve nereye düştüğüne bakmadan kenara fırlatarak Ouyang'a doğru yürüdü.

Ouyang onunla ortada buluştu. Doğrudan Esen'in göğsüne giren kılıç onları bir arada tutuyordu. Esen sendelerken, Ouyang onu ayakta tutmak için kılıç tutmayan kolunu etrafına sardı. Esen'in nefesi kesilirken, bir kucaklamanın gülünç ve acımasız

taklidiyle göğüs göğüse durdular. Esen'in dizleri çözüldüğünde, Ouyang onunla birlikte çökerek onu kucağına aldı, burnundan ve ağzından gelen kana bulanan saçlarını yüzünden çekti.

Ouyang hayatı boyunca acı çektiğine inanmıştı ama o anda, onu yakıp kül eden bu acıyla karşılaştırıldığında geçmişteki her ânın bir mum alevi olduğunu anladı. Etrafta tek bir gölge bırakmayacak kadar parlak yanan bir ıstıraptı, yeryüzündeki en saf şeydi. O artık evrene lanet yağdırabilecek ya da işlerin nasıl farklı bir şekilde sonuçlanabileceğini hayal edebilecek düşünen bir varlık değil, sonu gelmez kör bir ıstırap noktasıydı. Yapması gerekeni yapmış ve bunu yaparak dünyayı yok etmişti.

Alnını Esen'inkine bastırdı ve ağladı. Altlarında biriken kan, mermer köprünün üzerinden akarak yan taraftan kırmızı zemine damladı.

Ouyang, ordusunun üzerindeki saray merdivenlerinde durdu. Cesetler temizlenmişti ama merasim alanının beyaz taşı hâlâ kanla kaplıydı. Burada kamufle edici bir toprak yoktu: kan, büyük lekeler ve çizgiler hâlinde yayılmış, askerlerin çizmelerinin altına bulaşmıştı. Yukarıda, beyaz bulutlu gökyüzü taşla aynı renkteydi.

Ouyang kan revan içindeydi. Kıyafetinin kolları ıslaklığıyla ağırlaşmış, ellerine kandan bir çift eldiven geçirilmişti. Kendini kansız, buz kadar soğuk ve durgun hissediyordu.

Nanren'in nemrut suratlı, sessiz kalabalığına seslendi, "Kendi ülkemizde boyun eğdirildik, köleleştirildik, barbar efendilerin büyük medeniyetimizi mahvetmelerini izlemeye zorlandık. Ama şimdi *kendi* davamız için savaşıyoruz. Varsın, halkımızın onurunun intikamını almanın bedeli hayatlarımız olsun!"

Duymak istedikleri buydu; onları onun gibi birini takip etmeye sevk edecek tek şey buydu. Onlarla Haner dilinde konuşurken, bir daha asla Moğolca konuşamayabileceğini fark etti. Ancak anadili rahatsızdı. Bir cesedin ellerinden zorla alınmış soğuk bir deri eldiven gibiydi. Moğol benliği ölmüştü ama onun yerini alacak bir başkası yoktu, içinde yalnızca intikamın tek amacını ve kendi ölümünün kaçınılmazlığını taşıyan aç bir hayalet vardı.

"İmparator'u öldürmek için Dadu'ya ilerleyeceğiz," dedi.

23

ANFENG, ÜÇÜNCÜ AY

Bianliang hakkındaki haberler, Zhu'dan gelen ancak Xu Da'nın elinden çıkmış bir mektupla Ma'ya ulaştı. Mektup, Chen'in yenilgisinden ("ne yazık ki Yuanlı General Ouyang ve tüccar Zhang Shicheng'in güçlerinin üstün birleşimi tarafından mağlup edildi") ve Başbakan Liu'nun ölümünden ("güvenliğe kaçışında talihsiz bir kaza") bahsediyordu. Ölümünden önce Liu, Zhu'nun korumasına bıraktığı Aydınlık Prensi'ni kurtardığı için Buda'nın kutsamalarını almıştı. Zhu, yakında Anfeng'e dönecek olan Aydınlık Prensi'ne yaraşır bir karşılama için hazırlık yapması konusunda sadık ve onurlu karısı Ma Xiuying'e güveniyordu.

Ma ilk defa Zhu'dan bir mektup almıştı. Zhu'nun zaferi karşısında hissettiği rahatlamaya tuhaf bir üzüntü eşlik etti. Harflerin resmî dili Zhu'nun sesini yansıtmıyordu; bir yabancı tarafından yazılmış olabilirdi. İtaatkâr karısına talimat veren herhangi bir adam tarafından. Edebî ifadeler tarafından silinen sadece Bianliang'da yaşananlar hakkındaki gerçek değil, aynı zamanda Zhu'nun kendi gerçeğiydi. Ma, halkın Zhu'yu normal bir erkek olarak görmesini daha önce hiç önemsememişti. Başka ne türlü olabilirdi ki? Ancak Zhu, Ma'ya karşı farklı olacağına söz vermişti ve özel yazışmalardaki bu farklılığın kaybı, Ma'yı tahmin edebileceğinden daha fazla yaraladı. İhanet gibi hissettirmişti.

Ma hazırlıkları yaptı. İtaatkârca. Fakat Aydınlık Prensi'nin

dönüşünü izlemek için kırsalın her yerinden Anfeng'in merkezine akın eden kalabalığın arasında olmaya gerek duymadı. Başbakan'ın malikânesinin –artık Zhu'ya aitti– üst kat penceresinde durdu ve çok fazla katliam görmüş o alana baktı. İki yanında Zhu ve Xu Da'nın olduğu Aydınlık Prensi'nin parıldayan tahtırevanı içeri taşınırken hava kararmaya başlamıştı. İkisi de değişmiş gibi görünmüyordu. Zhu hâlâ her zamanki gibi keşiş cüppesinin üzerine zırhını giyiyordu. Ma, bu mütevazı görünüşün ne için olduğunu çok iyi biliyordu: Bir gaspçı gibi görünmemek için her türlü özeni gösteriyordu. Zhu, Aydınlık Prensi tarafından kendisine bahşedilen gücü zarafet ve alçakgönüllülükle kabul ederek sıradan insanların, onun sadece Kızıl Türbanlıların değil, Moğollara karşı tüm Nanren hareketinin meşru lideri olduğu izlenimini güçlendirebilirdi.

Aydınlık Prensi sahneye çıktı ve tahtına geçti. Ma, Zhu'nun uzanmış o küçük elin kutsamasını almak için diz çökmesini izledi. Çocuğun Vekâlet'inin kırmızı ışığı parmak uçlarından Zhu'ya aktı ve onun diz çökmüş figürünü karanlık bir ateş çemberine aldı. Ma ürperdi. Korkunç bir an için Aydınlık Prensi'nin bahşettiği şeyin liderlik değil de ölüm cezası olabileceğini düşündü. Gözünde, Başbakan Liu'nun aynı ateşle kaplanması canlandı. Zhu gibi o da arzulamıştı ve hırslıydı – ve tüm çabalarına rağmen yine de liderliğinin temeli olan bu doğaüstü gücün kontrolünü elinde tutamamıştı. Zhu aynı kaderi yaşamaktan nasıl kaçınabilirdi?

Şenlik ateşleri ve davullar bütün gece gürledi. Dünyanın sonunun sesiydi bu – ya da belki de yeni olan, çoktan gelmiş olanın.

Kapının çalınmasıyla, Ma rahatsız bir uykudan uyandı. Davullar hâlâ gümlüyordu. Açık pencereden Vekâlet'ten daha parlak pembe bir parıltı süzülüyordu: Alçak bulutların altında yükselen ateş ışığı.

Xu Da, yanında Aydınlık Prensi'yle koridorda duruyordu. Xu Da başını Ma'ya doğru eğdi ve garip bir resmiyetle, "Komutan Zhu yardımınızı istiyor," dedi. Onun arkasında Ma, karanlığa çekilmiş başka figürler gördü. Muhafızlar. Zhu, daha önce kimse-

nin ilgisini çekmediği düşüncesiyle, yanına muhafız almakla hiç uğraşmamıştı. Fakat Aydınlık Prensi'nin varlığı her şeyi değiştiriyordu. Xu Da beklenen davranış biçimine ayak uydururken bile kız onun gözlerindeki sıcaklığı görüyordu: "Güvende olduğunuzdan emin olacağım, o yüzden lütfen dinlenin. Komutan müsait olduğunda gelecek."

Aydınlık Prensi içeri girdi. Xu Da kapıyı kapattı ve Ma onun dışarıda muhafızlara talimat verdiğini duydu. Karşılığında, hazır ol duruşuna geçen ayakların sesi duyuldu. Bir varlığı koruyorlardı, bir insanı değil. Ma, Aydınlık Prensi'ne ilk kez yakından baktı. Pencereden gelen ışıkla loş bir şekilde aydınlatılan yuvarlak yanaklı yüzü, bir bodhisattva'nın doğaüstü mizacına sahipti: Sakin ve tam olarak mevcut değildi. Ma'nın tüyleri ürperdi. Geçmiş yaşamlarının her birini hatırlayan birinin bakışıydı çocuğun yüzündeki: on bin yıl veya daha fazla süren kesintisiz tarih. Bir insan bunca acıya ve ıstıraba nasıl dayanabilirdi? Bu hayatta bile, Başbakan'ın elinde çok fazla şey gördüğü kesindi.

Ma, lambayı yakmak için maşa ve kömür küpü buldu. Kız küpten bir kömür alırken, Aydınlık Prensi pencereden dışarı bakıp, "Bu gece çok fazla hayalet var," dedi.

Ma yerinden zıplayarak kömürü düşürdü. Onun konuşmasını duymak, sanki önünde diz çöktüğü bir heykelin ona dokunmak için eğilmesi kadar korku uyandırıcıydı. "Ne?"

"Töreni izlemeye geldiler."

Soğuk bir korku süzüldü Ma'nın omurgasından aşağı. Sahne ile hayaletlerle dolu kalabalığın arasındaki boşluğu hayal etti: O yanarken aç gözlerinin Zhu'ya dikildiğini.

Aydınlık Prensi'nin uhrevi bakışları tekrar ona döndü. Sanki kızın dilinin ucundaki soruyu biliyormuş gibi, çocuk, "Cennet'in Vekâleti'ne sahip olanlar, her şeyi birbirine bağlayan ve evrenin düzenini oluşturan ipliklere diğer insanlardan daha uyumludur," dedi. Bir çocuğun ağzından çıkan yetişkin kelimeler. "Yeniden doğuşlarını bekleyen ölüler, en az yaşayanlar kadar bu düzenin bir parçasıdır. Bizim için ruhlar âlemi, insan dünyası kadar aşikâr."

Biz. Kendisini ve İmparator'u kastediyor olmalıydı – fakat Ma şok içinde, bir rüya olarak değerlendirdiği bir şeyi hatırladı. Zhu'nun, yüksek ateşten çatlamış ve kirli sesini: *Geldiklerini görebiliyorum.*

İma ettiği şeyle başa çıkamadı; çok büyüktü. Güneşe bakmak gibiydi. Üzerinde durmak yerine maşayla uğraştı ve lambayı yakmayı başardı. Isınan yağın kokusu, patlamış havai fişeklerin dışarıdan gelen yanık ve kükürt kokusuna karıştı. Çocuk, onun kömür tenceresini kapatmasını ve masanın altına koymasını izledi. Normal izanın ötesindeki şeylerden bahsettiği aynı konuşma tarzıyla, "Liu Futong asla hükmetmeyecekti," dedi.

Ma donakaldı. Eğer söylediği doğruysa ve dünyanın düzenini görebiliyorsa, bir başkasının bir kitabı okuyabileceği kadar kolayca onların kaderinde yazanı okuyabilir miydi? Kız huzursuzca karşılık verdi, "Kim hükmedecek o hâlde? Zhu Chongba mı?" İçini kaplayan bir önsezi dalgası kızın fikrini değiştirdi. "Buna cevap verme. Bilmek istemiyorum."

Aydınlık Prensi onu süzdü. "Arzulandığı takdirde en parlak geleceğin bile kalbinde acı olacaktır."

Ma'nın yeni yanan lamba alevi küçülüp maviye döndü ve kendi yağının birikintisinde söndü. Sadece fitili çok kısa gelmişti – ama karanlıkta yükselen duman sütununa bakarken kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu. Sevdiği ve kaybettiği herkesin yüzünü gördü. Daha ne kadar acı çekmek mümkün olabilirdi ki?

Yapacak başka bir şey olmadığı için çocuğu yatırdı ve kendisi de yanına yattı. Uyuyakalmış gibi göründüğünde, gözünün ucuyla ona baktı. Dinginliğinin yerini uyuyan bir çocuğun kusursuz derecedeki sıradan tatlılığının aldığını görünce şaşırdı. Ma onun yuvarlak yanaklarına, aralanmış küçük dudaklarına baktı ve beklenmedik bir şefkat duydu. Bir bodhisattva olsa da onun hâlâ insan olduğunu unutmuştu.

Uyuduğunu sanmıyordu fakat sonra karanlıkta birinin ona doğru eğildiğini fark etti.

"Kay biraz," dedi Zhu. Kızın tanıdık sesi, bir battaniye kadar

sıcak bir şekilde örttü Ma'nın üzerini. "Bana yer yok mu? Siz ikiniz tüm alanı kaplıyorsunuz."

Ma, kâğıt pencereden süzülen gün ışığına uyandı. Görünüşte tamamen sıradan bir çocuk olan Aydınlık Prensi hâlâ yatakta onun tarafında uyuyordu. Diğer yanındaysa, Zhu başını Ma'nın koluna yaslamış uyukluyordu. Bianliang'dan dönüş yolunda bir ara kafasını tıraş etmeyi bırakmıştı. Saçlarının yoğun bir şekilde uzaması kızı şaşırtıcı derecede genç gösteriyordu. Uçları, Ma'nın parmak uçlarının altında hafifçe dalgalandı. Yatıştığını hissederek tekrar okşadı kızın saçlarını. Bu iki birbirine güvenen beden arasındaki boşlukta, dünyanın keskin köşeleri sıcak ve yuvarlak hissettiriyordu.

"Mmm," dedi Zhu. "Bunu bana daha önce kimsenin yaptığını sanmıyorum." Uyandı ve başını Ma'nın okşayan parmaklarına sürttü. "Çok güzel. Saçlarım uzadığında, benim için tepeden topuz yapmak zorunda kalacaksın." Taze bir sargıyla sarılan güdüğü, yorganın üstünde duruyordu.

"Dokunuşuma hasret mi kaldın?" diye alay etti Ma. Alışılmadık bir durumdu; Zhu her zaman tıpkı bir jeot taşı gibi içinde olup bitenleri gizleyen biri olmuştu. "Seni memnun etmesi için yolda hiç cariye almadığını mı söylüyorsun bana?"

"Çadırımı paylaşıyordum..." Zhu sırtının üstüne yuvarlandı ve gerindi.

"Xu Da'yla," dedi Ma. "Yarım eyaletteki en ünlü kadın âşığı. Muhtemelen yardım ve yataklık ederdi. Paylaşabileceğiniz bir kız bulurdu." Zhu'nun giyinik memelerinin kıvrımına özlemle baktıktan sonra, onları hafif bir suçluluk duygusuyla okşadı. Zhu'nun kendisine dokunulmasına aldırmadığını iddia etmesine rağmen, Ma her zaman kızın gergin olmamak için bilinçli bir çaba sarf ettiğini düşünmüştü. Ama şimdi Ma'yı şaşırtan bir şekilde, Zhu her anlamda rahatlama olarak yorumlanabilecek bir izlenimle okşamayı kabul etti. Ma onu tanıdığından beri ilk kez vücudunda rahattı. Bir şeyler değişmişti.

"Herkes Xu Da'yı çıplak gördüğüm gerçeğini kıskanıyor," dedi Zhu eğlenerek, "Hayatımın geri kalanını bunu bir daha yaşamadan geçirmekten mutlu olurum. Her şey bir yana, bunu yapmazdım; senin için sorun olurdu."

"İstediğini yapabilirsin."

Zhu ona bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "Endişelenme, Yingzi. Bir cariye almadan önce sana sorarım."

"Ha, yani almayı *planlıyorsun*?"

"Hoşuna gidebilir. Sevişeceğin başka biri. Yenilik."

"Cariyenle yatmak istemiyorum," dedi Ma fikrin neden bu kadar tatsız geldiğini düşünmeyi reddederek.

"Ah, doğru: Muhtemelen erkekleri tercih ederdi. Sanırım her zaman bir sevgilisi olabilir." Zhu, Ma'ya sırıtmak için başını çevirdi. "Baksana, Yingzi, aslında evlenmeyi planlamıyordum. Seninle evliliğimiz bir kazaydı. Ama işin doğrusu – iyi ki de olmuş."

Zhu uzandı ve sol elleriyle, çocuk da orada olduğu için nezih bir biçimde el ele tutuştular.

Bir süre sonra Zhu, Ma'nın elini bıraktı ve, "Haberin olsun diye söylüyorum, uzun süre buralarda olmayacağım. Jiankang'ı geri almak istiyorum."

Daha yarım gün bile olmamıştı. Ma, yakınlığın rahat yanılsamasına dönmesine ne kadar da çabuk izin vermişti. Şimdiyse bundan pişmandı. "Bir süre kalmayacak mısın?"

"Bu benim fırsatım." Zhu'nun sesi kulağa gerçekten üzgün geliyordu. "Kızıl Türbanlıların rakipsiz liderliğine ve Aydınlık Prensi'nin kutsaması sayesinde halkın desteğine sahibim. Anfeng hükmüm altında. Sıradaki Jiankang olmalı. Küçük Guo yanılmıyordu: Güneyi kontrol etmek istiyorsak buna ihtiyacımız var. Ve eğer biz almazsak – Bayan Zhang alacak." Zhu suratını buruşturdu. "Ona artık Tuz Kraliçesi mi demeliyim? Ne tuhaf bir unvan. Tuz Kraliçesi. Sanırım buna alışmam gerekiyor. Tuz Kraliçesi."

"Tuz Kraliçesi demeyi kes!" dedi Ma bıkkınlıkla. "Tuz Kraliçesi derken ne demek istiyorsun?"

Zhu güldü. "Şimdi bunu söyleyen sensin. Sanırım duyma-

dın. Zhang ailesi –başka bir deyişle Madam Zhang– General Ouyang'ın Henan Prensi'ne karşı hamlesini destekledi. Ondan ayrılmadan önce Yuan'a felç edici bir darbe vurmak istedi." Zhu coşkuyla kollarını savurdu, bu da kısa kalan sağ kolunun buğulanmış bir tavuğun kanadı gibi çıkıntı yapmasına neden oldu. "*Hem de* ne darbe. Henan askeri bir güç olarak tamamen yok edildi. Şimdi Zhang ailesi, tüm doğu sahili üzerinde egemenlik iddia ediyor ve Pirinç Kovası Zhang de kendisine Tuz Krallığı'nın kurucu hükümdarı diyor."

"Yani Yuan—"

"Tuzlarına, tahıllarına, ipeklerine ve Büyük Kanal boyunca seyahat eden diğer her şeye bir gecede erişimlerini kaybetti. *Küplere binecekler*," dedi Zhu neşeyle. "Madam Zhang'ı devirmek için Dadu'dan merkez ordularını göndermeleri gerekecek. Kadın onlara kök söktürecek. Özellikle de her şeyin kökünü *elinde* tutarken."

"Peki ya hadım general?"

"Bianliang'da köşesine çekildi ama Yuan'a olan garezinin boyutu göz önüne alındığında, kimbilir daha ne kadar orada kalır. Görünüşe göre, şeyini kaybettiği koşullar konusunda kin tutuyor – bilirsin işte." Zhu'nun yüzünde beklenmedik bir sempati ifadesi belirdi. "Zaman geçirmesi *keyifli* bir insan olduğunu söyleyemem ama bana yardım etti. Ona minnettarım."

Ma ona vurdu. "*Adam senin elini kesti.*"

Zhu kızın öfkesine gülümsedi. "Sonunda ikimiz de istediğimizi elde ettiysek, bu konuda neden ona kin güdeyim? Bu, hayatımızın sonuna kadar senin saçımı yapmak, elbiselerimi bağlamak ve sol dirseğimi yıkamak zorunda kalacağın anlamına gelse bile."

"Atanın sana verdiği elin değeri bu kadar mı yani? Eğer takas etmek istiyorduysan," dedi Ma sert bir şekilde, "pazarlığın bir parçası olarak en azından Chen Youliang'ı öldürmeliydi."

"Eh, her şeye de sahip olamazsın," dedi Zhu düşünceli bir şekilde.

Chen Youliang'ın haberi ikisine de ulaşmıştı. Bianliang fi-

yaskosundan sonra bir araya getirilmiş birkaç adamla ve hem keşişlere hem de hadımlara karşı duyduğu yeni bir nefretle Yangze Nehri'nin yukarısındaki Wuchang'a gitmişti. Kızıl Türban adı veya halkın desteği olmadan, bir haydut liderinden farksızdı. Ama herkes Chen'in hafife alınmaması gerektiğini biliyordu.

Yatağın diğer tarafında, Aydınlık Prensi uykusunda gülümsedi. Ma neredeyse istemsizce uzanıp onun pürüzsüz, sıcak yanağına dokundu. Bir çocukla aynı yatağı paylaşmayalı uzun zaman olmuştu; küçücük bir bedeni sarıp sarmalama arzusunun gücüne şaşırdı.

"Onu şimdiden sevdin mi? Yine de benimle Jiankang'a gelmek zorunda," dedi Zhu.

Ma çocuğu kollarına çekerek teninin onunkine değen yumuşak hissinin tadını çıkardı. "Sonrasında, ona tekrar bakmama izin ver."

"Birimizin anaç olması iyi bir şey," dedi Zhu ve alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Jiankang!" dedi Xu Da. O ve Zhu atlarının sırtında, yukarıdan Yangze'nin uzak kıyısındaki şehre baktılar. Tırmandıkları tepe, sıralar arasında oraya buraya dağılmış elma ağaçlarıyla dolu bir çay tarlasının parçasıydı. Çalılar tam olarak çay gibi kokmuyordu, daha çok onun uzaktan kuzeniydi: Özünde yabancı olsa da bir şekilde akla onu getiriyordu.

"*Ejderhanın kıvrılıp kaplanın çömeldiği yer,*" dedi Zhu, uzun zaman önce gördüğü tarih derslerini hatırlayarak. "Kralların ve imparatorların yeri—"

Jiankang'ın uzak tarafında, çıplak sarı tepeler adaları andıran biçimde öğleden sonra sisini yarıp geçiyordu. Madam Zhang'ın geniş doğu toprakları. Orada, uzaktan görünmeyen, verimli tarlaları vardı; kanallar, nehirler ve göller. Parıldayan tuz dağları, kesilmiş fenerler gibi yelkenli gemiler ve son olarak da denizin kendisi. Hayatında hiç denizi görmemiş olan Zhu, onu sonsuz

genişlikte bir nehir olarak düşündü: yüzünde fırtınalar ve güneş ışınlarının yarıştığı ufka uzanan pürüzsüz altın sular. Kuzeyde Goryeo ve Japonya vardı; güneydeyse korsanlar, Çampa ve Cava. Ve bu, dünyanın sadece görünen kısmıydı – dört okyanus arasındaki boşluğu dolduran gizemli ama belki bir gün keşfedilecek toprakların küçük bir parçası.

Xu Da, "Bu iş burada bitmeyecek, değil mi? Yani Jiankang'ı aldığımızda," dedi.

"Durmak mı istiyorsun?"

Dökülen elma ağacının yaprakları etraflarında uçuştu. Aşağıdaki nehirde yelkenler, süzülen yapraklar kadar sakin bir şekilde ilerliyordu. "Hayır. Gitmek istediğin yere kadar seni takip edeceğim," dedi oğlan.

Zhu yukarıdan Jiankang'a baktı ve başkeşişle birlikte o yüksek terasta dikilip dış dünyaya hayranlık ve korkuyla baktığı zamanları düşündü. Gördüğü şey o kadar büyük görünmüştü ki oranın sadece Huai Ovası olduğunu düşünmek garip hissettirmişti. Orada duran kişi bile farklıydı: Şimdi olduğu kişi değil, o aç hayalet Zhu Chongba'nın gölgesinde yaşayan biriydi. Geriye dönüp baktığında, kendini henüz yumurtadan çıkmamış bir civciv gibi gördü.

Uzakta bir yerde bayraklar gürültüyle dalgalanıyordu. Sanki Cennet'in sesi gibiydi. "Ağabey, bu daha başlangıç." İçinde geleceğe ve onun tüm olasılıklarına dair görkemli, kabaran bir duygu hissetti. Kaderine olan inancı gitgide daha da parlıyordu, ta ki en karanlık çatlakları ışıkla bölününceye kadar; ta ki içinde saf arzu olan o aydınlıktan başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Sadece azamet istemiyordu. Dünyayı istiyordu.

Aldığı nefes, neşeyle doldurdu ciğerlerini. Heyecanla gülümseyerek, "İmparator olacağım," dedi.

Zhu'nun kuvveti, Yangze Nehri'ne giden dik yolda ilerlemeye devam ederken alacakaranlık çöktü. Zhu önden gitmişti ve şimdi geriye dönüp baktığında, titrek fener ışığıyla gölgelenmiş karanlık uçurum yüzünü gördü. Belki de kendi yaşamları Cennet'ten

böyle görünüyordu: Evrenin sonsuz karanlık akışında devamlı sönüp yeniden beliren küçük ışık huzmeleri.

"Gel, küçük kardeşim," dedi kız, yanında sessizce kendi midillisinde oturan Aydınlık Prensi'ne. Günler süren yolculuktan sonra bile cildi parlıyor gibiydi. Zhu'nun görebildiği kadarıyla hiçbir şey onu şaşırtmıyor veya heyecanlandırmıyordu ancak bazen uzaktan görülen sağanak yağmur gibi hafif bir tefekkür ifadesi geçiyordu yüzünden.

Kısa yoldan, suyun üzerine eğilmiş bir salkım söğüt korusunun olduğu yere gittiler. Zhu atından inip öbür kıyıda parlayan Jiankang'a baktı. "Ah, küçük kardeşim. Nesiller boyu süren mücadeleden sonra nihayet değişimin zirvesindeyiz. Gelişin yeni bir çağın başlangıcını vadetti ve her şey Jiankang'da – işte orada gerçekleşecek."

Çocuk midillisinden indi ve alacakaranlıkta sessizce kızın yanında durdu.

Zhu sohbet edercesine devam etti, "Karım Ma Xiuying'e Başbakan Liu'nun başından beri hükmetmeyeceğini söyledin."

"Evet."

"Liu Futong sırf sana sahip olduğu için bunun gerçekleşeceğini düşündü," dedi Zhu. "İnsanların inancını kazanmak için senin gücünü ödünç aldı ve bunun onu azamete götüreceğini sandı. Ama iş o noktaya gelince, asla yeteri kadar istemedi." Ağaçların altındaki karanlıklaşan gölgelikte cırcır böcekleri ötüyordu. "Liu Futong'un içinde azametle doğduğunu sanmıyorum. Ama bunun bir önemi olmamalıydı. Cennet'in sana verdiklerinden başka bir kader istiyorsan, diğer kaderi gerçek anlamda *istemelisin*. Bunun için mücadele etmelisin. Acı çekmelisin. Liu Futong asla kendisi için böyle bir şey yapmadı ve bu yüzden seni ondan aldığımda hiçbir şeyi kalmadı. Hiçbir şeye dönüştü."

Çocuk sessizdi.

Zhu devam etti, "Ben de azamet vaadiyle doğmadım. Ama şimdi buna sahibim. Cennet onu bana istediğim için verdi. Güçlü olduğum için, olmam gereken kişi olmak uğruna mücadele ettiğim, acı çektiğim ve yapılması gerekeni yaptığım için."

Konuşurken elini kılıcının kabzasına sardı. Yaptığı her şeyin yapılması gerekiyordu; o kadarını biliyordu. Dünyada iki Cennet'in Vekâleti varken, eskisinin kaderi sona ermekti, böylece yeni çağ doğabilirdi.

Ama yine de.

Zhu karanlıkta dururken, Ma'nın, yüzünde o küçük cana karşı şefkatle dolu bir ifadeyle çocuğu tuttuğu ânı düşündü. Onu her zaman başka bir yol bulmaya teşvik eden Ma'nın.

Ancak tek yolu bu. Jiankang'ın uzaktaki meşalelerinden yayılan ışık, kıyıya yavaş ve düzenli bir darbeyle vuran nehir dalgalarını yaldızlıyordu. *Amacıma ulaşmanın tek yolu bu.*

Çok uzun zamandır, sadece hayatta kalabilmek için azametin peşinden koşmuştu. Ama Zhu Chongba olmadan, bu sebep artık yoktu. Pek de düşünmek istemediği bir konuyu deştiğini hissederek Zhu sakince düşündü: *Bunu yapmak zorunda değilim. Buradan ayrılabilir, her yere gidebilirim; her şey olabilir ve yine de hayatta kalabilirim...*

Ama daha bunu düşünürken bile, azametten vazgeçmeyeceğini biliyordu. Bundan bir çocuğun hayatı pahasına vazgeçmeyecekti, sevdiği ve onu seven insanların acı çekmesini önlemek pahasına bile vazgeçmeyecekti.

Çünkü istediği şey buydu.

Gökyüzünde yükselen ay, suya gözlerini dikmiş Aydınlık Prensi'nin profilini aydınlatıyordu. Çocuk gülümsüyordu. O an, içe çekilen bir nefes gibi hissettirdi: Verilecek olan nefesin kaçınılmazlığıyla harmanlanmış bir dinginlik mevcuttu.

Ben bunu seçiyorum.

Gözleri hâlâ o uzak kıyıya sabitlenmiş olan Aydınlık Prensi, ilahi ses tonuyla, "Liu Futong asla hükmetmeyecekti. Ama Zhu Chongba da hükmetmeyecek."

Söğütler hışırdadı ve Zhu, eğer oraya bakarsa bir zamanlar kardeşi olan o aç hayaleti göreceğini biliyordu. Adını, yaşayan biri aldığı için bunca yıl anılmamıştı. "Hayır," diyerek katıldı kız. Kılıcını çekti ve kılıcın kınından pürüzsüzce kayarken çıkardığı tanıdık sesi duydu. Sol eli artık daha güçlüydü ve titremiyordu.

Çocuk dönmeye başladığında kız usulca, "Aya bakmaya devam et, küçük kardeşim. Öylesi daha iyi olacak. Ve bundan yüzyıllar sonra yeniden doğduğunda, adıma kulak verdiğinden emin ol. Bütün dünya adımı biliyor olacak."

JIANKANG, BEŞİNCİ AY

Jiankang'ın Kızıl Türbanlılar tarafından ikinci kez, daha olaysız bir şekilde ele geçirilmesinden yaklaşık iki ay sonra Ma, Jiankang'da Zhu'ya katılması gerektiği haberini aldı. Bir ordu değilseniz, Anfeng'den sadece birkaç gün süren bir yolculuktu. Yangze Nehri'nin yavaş yaz akıntısını geçen Ma, yeşilliklerle dolu, sokakları sanayiyle kaynayan şehrin görüntüsüne hayran kaldı. Sadece tek tük, Küçük Guo'nun ilk işgal girişiminden kalan yanmış binalar vardı. Çoktan üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. O ve koruması Chang Yuchun, gümbür gümbür dönen yağ değirmenlerini ve ipek atölyelerini geçip merkeze girerken güneş bunaltıcıydı. Hükümdarlarının tahta çıktığı eski hanedanların geriye kalan tek kanıtı olan taş merasim alanının çevresine bir grup mütevazı ahşap bina inşa edilmişti. Yuchun binalara düşmanca bir bakış attı ve, "Komutan Zhu başka bir saray inşa etmeyi planladığını söyledi. Güzel taş duvarlara falan sahip daha yakışık alır bir şey," dedi.

"Aydınlık Prensi'ne mi... yakışık alır bir şey?" dedi Ma.

Yuchun'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Şey."

"Ne?"

"Bir kaza oldu... Her neyse, yas dönemi sona erdi. Bir ay tuttuk. Şey için... ama artık ona Aydınlık Prensi demiyoruz. Komutan Zhu ona uygun bir tapınak adı* verdi. Ne olduğunu unuttum; ona sorman gerekecek." Ma'nın yüzünü gören genç, paniklemiş görünüyordu. "Neyin var?

* Tapınak adları, atalara tapınmak amacıyla Sinosfer hükümdarlarına ölümlerinden sonra verilen unvanlardır. Bahsi geçen "tapınak" kelimesi, her hanedan tarafından atalara ibadet amacıyla inşa edilen büyük tapınakları ifade eder. *–çn*

Ma'nın keder ve öfkesinin derinliği kızı şaşırttı. Aydınlık Prensi'nin kızın en kötü anılarından bazılarında yer almasına rağmen, aklına gelen yalnızca en sonuncusu olmuştu: O küçük, sıcak bedeni kendi bedenine yakın tutarken içinde büyüyen koruyuculuk hissi. Onun haberi bile olmadan bu kadar uzun zamandır ölü olduğu düşüncesi, bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi.

Uyuşmuş hâlde Yuchun'u takip etti ve Zhu'nun bir grup erkeğin arasında durduğu bir salona girdi. Sonra herkes gitti ve Zhu karşısında ciddi bir ifadeyle tek başına kaldı. Görünüşe göre o anda Ma'ya dokunmaması gerektiğini biliyordu çünkü orada öylece kollarını iki yana açmış ve sol eli açık hâlde duruyordu. Bu hareket ne anlama geliyordu? Bağışlanmak için af mı diliyordu, yoksa sadece Ma'nın acısını mı görüyordu?

Etrafta kimsenin olmamasıyla Ma'nın gözlerinden yaşlar boşandı. "Onu öldürdün."

Zhu sessizdi. Ma, kızın ifadesini okuyarak haykırdı, "İnkâr bile etmiyorsun!"

Bir an sonra Zhu iç çekti. "Amacına hizmet etti."

"Amaçmış!" Ma, bilinçli olarak parçaları bir araya getirmeye çalışmadan, büyük resmin tamamını zaten gördüğünü fark etmişti. "Sadece sana güç bahşetmesine ihtiyacın vardı. Halkın seni gerçek liderimiz olarak kabul ettiğinden emin olmalıydın. Ondan sonra – başkası olsa, hükmedebilmek adına Vekâlet'i için ona yine de ihtiyaç duyardı. Ama senin bunun için ona ihtiyacın yok, değil mi?" Buruk bir şekilde devam etti, "Çünkü sen de Vekâlet'e sahipsin."

Zhu'nun şaşkınlığı karşısında tokat gibi inen bir tatmin duydu. "Sen nereden—"

"O söyledi! Vekâlet'e sahip insanların ruhlar âlemini görebildiğini söyledi. Ve senin hayaletleri görebildiğini zaten biliyorum." Kelimeleri âdeta Zhu'nun suratına çarptı. "Peki ne yaptın, onu istenmeyen bir kedi yavrusu gibi nehre mi attın?"

Zhu son derece kontrollü bir şekilde, "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, hızlı bir ölümdü," dedi.

"Hissettirmiyor!" O sabah Zhu ve yatağındaki çocukla birlikte aile hayatının neşesini hissettiği o kısacık ânı düşündü. Bu bile gerçek değildi çünkü Zhu başından beri ne yapmayı planladığını biliyordu. Acı bir şekilde devam etti, "Bunun neresi Chen Youliang'ın yapacağı herhangi bir şeyden daha iyi? Farklı olacağını söylemiştin. Bana *yalan söyledin.*"

Zhu karşılık verdi, "Mecburdum—"

"Biliyorum!" diye bağırdı Ma. "Biliyorum, biliyorum! *Nedenini* biliyorum."

İçinde keskin bir acı hissetti: Yüreği defalarca burkuldu. "Duygularım, empatim için beni istediğini söylüyorsun. Ama bunu yaptığında, makul olduğunu düşündüğün şeye tanıklık etmenin bana nasıl hissettirebileceğini bir durup düşündün mü hiç? Yoksa biliyordun da zalimce davrandığını umursamadın mı?"

Zhu sessizce, "Niyetim zalim olmak değildi. En azından bu konuda Chen Youliang'dan farklıyım. Ama ne istediğimi biliyorum ve bazen bunu elde etmek için belirli şeyler yapmam gerekecek." İçerideki dengesiz ışık, yüzünün çukurlarına ve tepelerine bir tiyatrocunun maskesinin abartılı havasını katıyordu. Ortada bir pişmanlık vardı ama bu, çocuk için değil, Ma'nın kendisi içindi. "Sana dürüstlük sözü verdim, Ma Xiuying, bu yüzden sana karşı dürüst olacağım. Hükmedene kadar durmayacağım ve kimsenin de beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Yani iki seçeneğin var. Benimle yükselebilirsin ki tercihim bundan yana. Ya da benim istediğimi istemiyorsan... gidebilirsin."

Ma kederle ona baktı. O sıradan, çirkin küçük bedende o kadar şiddetli bir arzu vardı ki ona yaklaşanları yakıp kavuruyordu ve Ma, bu acının Zhu'yu sevmenin ve seçmenin kabahati yüzünden tekrar tekrar katlanmak zorunda kalacağı bir şey olduğunu biliyordu. Bu onun kendi arzusunun bedeliydi.

Zhu için Ma'nın acısı buna değerdi.

Ama benim için değecek mi?

***

Altın bayraklar, Jiankang'ın zarif caddelerinden aşağı inerek şehrin kalbindeki o parıldayan, titreşen ışık noktasında birleşiyordu. Sarayın merasim alanı, tezahürat yapan coşkulu kalabalığı acımasızca kavuran güneşin altında altın renginde parlıyordu.

Altın zırhla kaplı olan Zhu, saray merdivenlerinin tepesine çıktı. Tebaasının görüntüsü, bir dağın zirvesinden dünyaya bakan ve derinliklerinde yatan her şeyin kırılganlığını ve potansiyelini kendi içinde hisseden bir adam gibi, onu büyük bir hassasiyetle doldurdu. Bu duygunun hemen yanında, bu günlere gelmesi için çektiği acıların ve yaptığı fedakârlıkların farkındalığı yer alıyordu. Bir hiç olmuş, her şeyini kaybetmiş ve tamamen başka birine dönüşmüştü. Ama artık korkacak bir şey kalmamıştı ve önündeki tek şey parlak kaderi ve neşesiydi.

Sonra düşündü: *Kendim olarak yeniden doğdum.*

Bu sefer içindeki ışığa uzandığında, hareket nefes almak kadar doğal hissettirdi. Aydınlık saçmaya başladı: Sanki ateşten canlı bir varlığa dönüşmüş gibi vücudundan ve zırhından yanan göz kamaştırıcı bir alev. Kendine baktığında, beyaz alevlerden bir eldiven giyen kayıp sağ elinin garip görüntüsüyle karşılaştı. Görünüşe göre alev, kızın *düşüncesindeki* vücudun ana hatlarını takip ediyordu. Hayalet eli, beyaz bir ateş ve beyaz acıyla yanarken görünür hâle gelmişti. Uygun görünüyordu.

Kalabalığın başlarının üstünde, altın bayraklar şehrin yeni adını taşıyordu. *Yingtian*: Cennet'le bağlantısı olduğunu iddia eden bir isim. Ve Zhu'nun kendisi de kendi yeni adıyla aynı iddiada bulunuyordu. Tarih yazdığı bir gelecek dışında herhangi bir geleceği reddeden birinin adı; her şeyi değiştirecek birinin adı. *Bir ulusun geleceğinin en büyük alameti.*

Zhu bekleyen yüzlere seslendiğinde, kendi çınlayan sesi, neredeyse bir yabancıya aitmiş gibi geldi kulaklarına. "Beni Işık Saçan Kral Zhu Yuanzhang olarak görün. Beni Büyük Yuan'ın imparatorluğunu yerle bir edip Moğolları atalarımızın topraklarından kovacak ve sonsuz parlaklıkta hüküm sürecek kişi olarak görün!"

Beni hatırlayın ve on bin yıl boyunca adımı sayıklayın.

"İşte Işık Saçan Kral!" diye bir tepki yükseldi ve yankılar azaldıkça kalabalık, ikiye katlanan bedenlerin yarattığı uzun bir dalgalanmayla dizlerinin üstüne çöktü.

O uçsuz bucaksız insan durgunluğundan, tek bir kişi yükseldi. Kalabalığı gergin bir titreme aldı. Zhu'nun şaşkınlıktan nefesi kesildi. *Ma Xiuying.* Günler önce Zhu'nun kendisine ültimatom verdiği o korkunç konuşmadan beri Ma'yı görmemişti. Zhu bunun onların vedalaşması olduğu ve Ma'nın çoktan gittiği doğruysa diye daha sonra onu birilerine sormak istememişti.

Ma kırmızı giyiyordu, Zhu'nun yeniyi inşa edebilmesi için sona ermiş olanın rengini. Bir azar gibi gelmişti: *Sakın unutma.* Altın işlemeli kolları neredeyse yere kadar uzanıyordu. Başı kadar dik duran saçları, yürürken sallanan ipek kurdeleler ve altın ipliklerle taçlandırılmıştı. Sessizlik içinde, taşın üzerinde yere kapanmış bedenler arasında ilerledi. Etekleri kandan bir nehir gibi arkasından süzülüyordu.

Merdivenlerin dibine geldiğinde Ma diz çöktü. Üzerindeki kök boyayla boyanmış ipek havuzunda tamamen pürüzsüz ve yumuşaktı – ama bu yüzeyin altında kendine has bir gücü vardı: Merhamet Tanrıçası'nın demirden heykeli kadar inatçı bir şefkat. Zhu, Ma'nın eğilmiş boynunun çıplaklığına baktı ve göğsü garip bir şekilde keskin bir rahatlama ve minnetle kabardı. Saf güzelliğin yaktığı gibi yaktı canını. Ma'ya neyi tercih ettiğini söylemişti ama bunu ne kadar *istediğini* fark etmemişti.

"Bu kadın, Işık Saçan Kral'a hitap ediyor." Ma tüm kalabalığın duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. Cennet'in duyabileceği kadar. "On yıl da sürse, on bin kilometre de sürse, yolculuğunun her adımında kocamın yanında olacağıma söz veriyorum. Ve sonunda, yeni hanedanımızın kurucu İmparator'u olarak saltanatına başladığında – onun İmparatoriçe'si olacağım."

Zhu, Ma'nın sesindeki kararlı talebi duydu: Zhu'nun sadakati, dürüstlüğü ve farklılığı için. Zhu durup ona baktığı sırada, birden yolculuklarının nasıl gideceğini gördü: Zhu'nun arzusu onları giderek daha yükseğe itecekti, ta ki üstlerinde Cennet'in göz

kamaştırıcı göğünden başka hiçbir şey kalmayana kadar. Ve Ma için bu yükselişin her ânı taviz, yürek sızısı ve her zaman daha iyi bir yol olduğuna dair inancının kademeli olarak sarsılmasıyla geçecekti. Ma'nın ödeyeceği bedel buydu – sadece Zhu'nun arzusu için değil, aynı zamanda kendi arzusu için. Çünkü Zhu'yu seviyor ve dünyayı yönettiğini görmek istiyordu.

Zhu'nun kalbi sızladı. *İkimiz için de tüm bunlara değmesini sağlayacağım.*

Kalabalığa baktı ve unutmamak için onların bu görüntüsünü hafızasına kazımaya çalıştı: Ma, Xu Da ve subayları ve onların arkasında da o arzusuna ulaşana kadar onu takip edip onun için ölecek on binlerce kişi. "Gelecekteki İmparatoriçe'm," diye seslendi Zhu ve dudaklarından dökülen bu sözler, olacakların tatlı potansiyeliyle heyecanlandırdı onu. "Kardeşten öte komutanım, subaylarım; tüm sadık kullarım. Dünya bizi bekliyor."

Kollarını kaldırdı ve yere kapanmış bedenleri güneşinkine rakip olacak bir parlaklıkla kaplanana kadar saf beyaz ışığın kendisinden akmasına izin verdi. Kendi aydınlığının ışıldayan aurasının içinden baktığında, onların bu görüntüsü gelecekten bir kesitti. Zhu'nun gördüğü en güzel şeydi.

Sevinçle tamamladı sözlerini, "*Ayağa kalkın.*"

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, hepimizin özlediği ama bir türlü bulamadığı kitapları yazmaya karar verdiğimiz arkadaşlar arasında yapılan bir dizi beyin fırtınası sırasında hayat buldu. Hiçbirimizin o zaman ne kadar uzun bir yolculuk olacağını anladığından emin değilim ama millet: *Başardık*. En başından beri yanımda olanlara tüm kalbimle teşekkür ederim. Vanessa Len, bitiş çizgisine giden yolun her adımında benimle birlikte yürüdüğün ve Asya diasporasının melez ırklı bir üyesi olmanın sevinçlerini ve hayal kırıklıklarını anladığın için. 2021'de birlikte ilk romanlarımızı yayımlayacağımız için inanılmaz mutluyum. C.S. Pacat, hikâyelerimizi bulmak için derinlere inmemiz konusunda bize ilham verdiğin için; sonsuz desteğin ve tavsiyen için ve sanat hakkındaki dürüstlüğün için. Beatrix Bae, o ilk seansa ev sahipliği yaptığın, böylece geri kalanımızı zihinsel olarak çökerten yiyecek savaşını başlattığın ve sonra bizi geri alıp bize lezzetli bir çorba yaptığın için.

Anna Cowan, ne iyi bir arkadaşsın sen! O ilk taslağın cehennem yılı boyunca Kore dram dizilerini izlerken ortağım olduğun ve özlü karakter fikirlerin için teşekkür ederim. Ouyang'ın kılıcına bir daha asla aynı gözle bakmayacağım.

Gezegen kadar büyük bir beyni olan, yorulmak bilmeyen amigo kızım, menajerim Laura Rennert, sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Devam etmek için çok yorgun olduğumu düşündüğümde bile, idman yaptıran bir dövüş sanatları ustası gibi bana,

"Bir daha! Ama daha iyi bir şekilde!" dedin (fakat gerçek bir şifudan farklı olarak, bunu her zaman mümkün olan en güzel şekilde söyledin). Bu kitap senin sayende tahmin edilemeyecek derecede daha iyi bir hâle geldi. Ayrıca harika ekibine –Paige Terlip, Laura Schoeffel ve Victoria Piontek– ve Andrea Brown Literary Agency'nin geri kalanına da teşekkürler.

Tor'daki ilk editörüm Diana Gill: Bu kitaba gösterdiğin coşkun ve kurum içi yorulmak bilmeyen desteğin için teşekkür ederim. Kıymetli fantastik karton kapaklı kitaplarımda gördüğüm Tor logosunun yazdığım bir şeyin üzerinde olacağına hâlâ inanamıyorum. Will Hinton, Devi Pillai ve serbest çalışanlar da dahil olmak üzere Tor'daki tüm ekip, bu kitabı dünyaya getirmek için benim tarafımdan görünmeyen birçokları da dahil olmak üzere muhteşem çabalarınız için teşekkür ederim.

Bella Pagan ve daha geniş Pan Macmillan ekibi, yayıncılık dünyasına adım attığımdaki sıcak karşılamanız ve kitabımı Commonwealth'e ve özellikle de Avustralya'ya getiren coşkulu ve özverili çalışmalarınız için çok teşekkürler.

Otherwise Award'a teşekkür ederim: Otherwise Bursu, daha gidecek çok yolum varken bana hayati bir cesaret verdi.

İsimler ve telaffuzlarla ilgili yardım için bir tanecik Ying Fan Wang'a teşekkürler. (Kitapta bulunan tüm kusurlar elbette bana aittir.) Asyalı kahramanların yer aldığı belirli tür kitapları beni kendi kitabımın yayımlanmasının mümkün olduğuna inandıran Cindy Pon, Jeannie Lin, Courtney Milan ve Zen Cho'ya.

Kitabın yayımlanmasına giden bu uzun yolculukta sorularımı yanıtlayan ve katılıp katılmadıkları noktaları paylaşan grup sohbetindeki sabırlı ve konuksever yazarlara.

Yazmamı her zaman teşvik eden anneme.

Ve en yakın olduğum ve en sevdiğim iki kişiye teşekkür ederim: John, taslağı okumana izin vermememe rağmen yıllarca gösterdiğin sarsılmaz desteğin ve erkek karakterlerden en az *birinin* düzgün bir insan olması gerektiğini savunduğun için; ve Erica, bir kitap olan büyük kardeşinle zamanını ve ilgini paylaştığın için.

Son olarak, bu kitabın son taslaklarını yazarken bulunduğum toprakların geleneksel koruyucuları olan Wurundjeri halkına teşekkür etmek istiyorum.

1345'te Çin, sert Moğol yönetimi altındadır. Bu topraklarda açlıktan kırılan köylüler için azamet yalnızca hikâyelere mahsus bir kavramdır. Zhu ailesinin oğlu Zhu Chongba'ya azamet dolu bir kader bahşedildiğinde kimse bunun nasıl gerçekleşeceğine akıl sır erdiremez. Diğer yandan, ailenin zeki ve becerikli kızına bahşedilen hiçlik şaşırtmaz kimseyi.

Fakat bir haydut saldırısı bu iki çocuğu yetim bıraktığında çaresizliğe boyun eğip ölen Zhu Chongba olur. Kaderindeki ölümden kaçmak için her şeyi yapmaya hazır olan kız, erkek kardeşinin kimliğini üstlenir ve genç bir çömez olarak bir manastıra girer. Hayatta kalma arzusuna sıkı sıkıya sarılan Zhu burada, kaderini değiştirmek için her türlü kötülüğü yapabilecek birine dönüşecektir.

"Her açıdan muhteşem. Savaş, tutku, intikam, siyaset – Shelley Parker-Chan bu epik hikâyenin her bir öğesini kusursuzca ölçmüş."
—**Samantha Shannon**

"Kader, savaş, sevgi ve ihanet içeren göz kamaştırıcı, yepyeni bir dünya."
—**Zen Cho**

"Parker-Chan'ın ilk kitabı savaş, aşk ve kimlik hakkında şiirsel bir başyapıt."
—**S. A. Chakraborty**

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786052 650547
/ithakiyayinlari